becsey zsuzsa

tenyérnyi magocskák

napló

5. könyv: Sárga rózsa árnyékából

ő meg a kis kedves, egyszerű, Tamáska, figyelsz? Nézd meg még egyszer, gyere, nézzük meg, játsszuk el még… egyszer.

Aki mellesleg, nem sért a pánt? Szúr a szív tájt, vállpánt a mellen, nos Tamáska (skálákból visszacseng a dallam, keressük meg együtt a hangokat, hangokból szó, ered eső, sok eső, érted te miért annyi eső? Hullik szó temetőkből a hangok olyan halkak, de azért játsszuk). Cse… cse… csend a cseng… csecsemő

tedd fel a nyakkendőt

nos őt, azaz te, összemosódik az ő a te, mi mind együtt, nem szép? amikor így együtt, halottak, élők, azokkal akik csak holnap halnak, akik még élnek, de halva lélegeznek, de a dal, azok, azokat mindig hallod, igaz? Na igaz? Hogy lehettünk volna…

becsey zsuzsa

tenyérnyi magocskák

napló

5. könyv: Sárga rózsa árnyékából

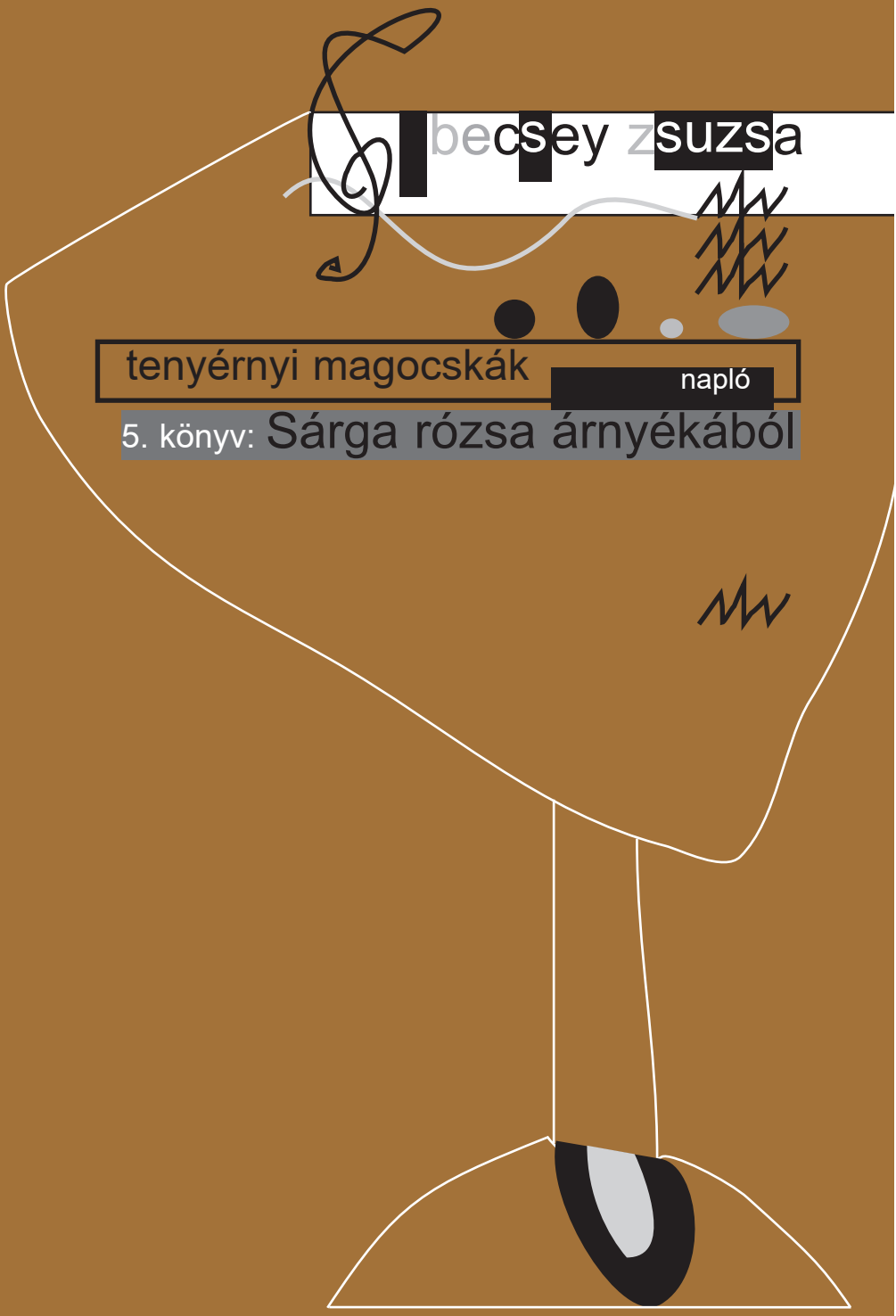

tenyérnyi magocskák 5.

becsey zsuzsa

becsey zsuzsa

napló

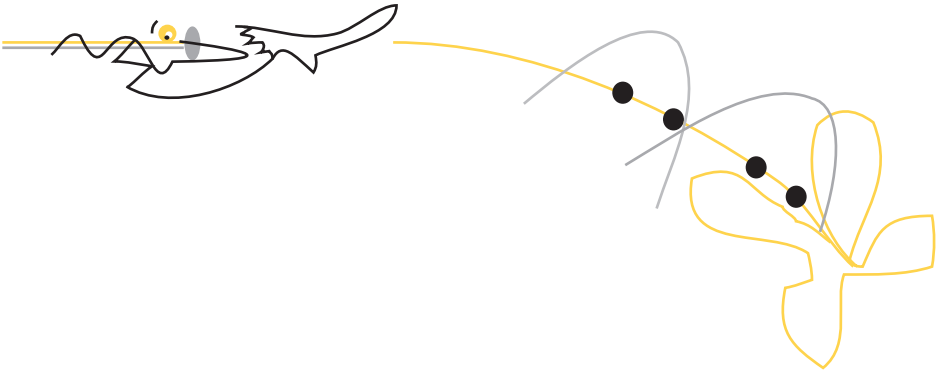

a szerző kiadása

becsey zsuzsa

napló

Sárga rózsa árnyékából

5. könyv

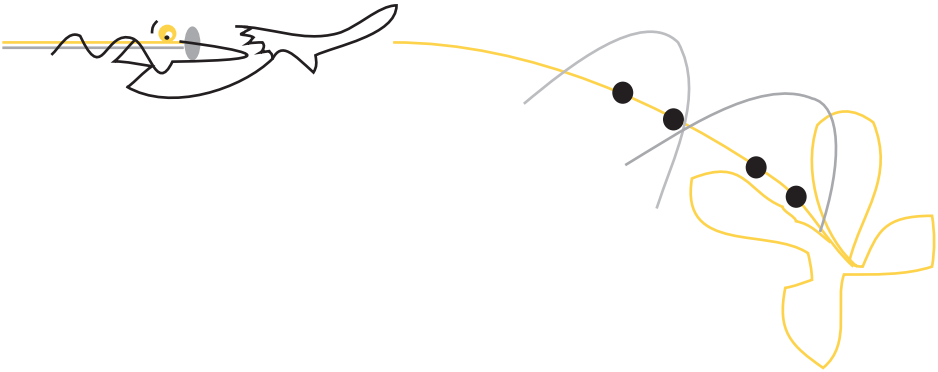

az írások 2007 és 2012 között születtek

a rajzok szintén

a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012

megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-4260-0
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

“Angyalárny

Boldogan szaladt fel a lépcsőn, a harmadik emeletig. Igen, szereti őt. Most már egészen bizonyos. Nem szóltak ugyan egymáshoz, de ahogy nézett. Bár nem mert egyenesen arcába, mégis tudta. Majd holnap. Újra láthatja.

Ezek a képek bolyongtak benne, amíg az ajtóhoz ért. Zsebében automatikusan kulcsa után nyúlt, mikor keze apró halomra tévedt. Megsimogatta a kis dobozt zsebében, és mosolygott. Igen, ezt fogom odaadni.”

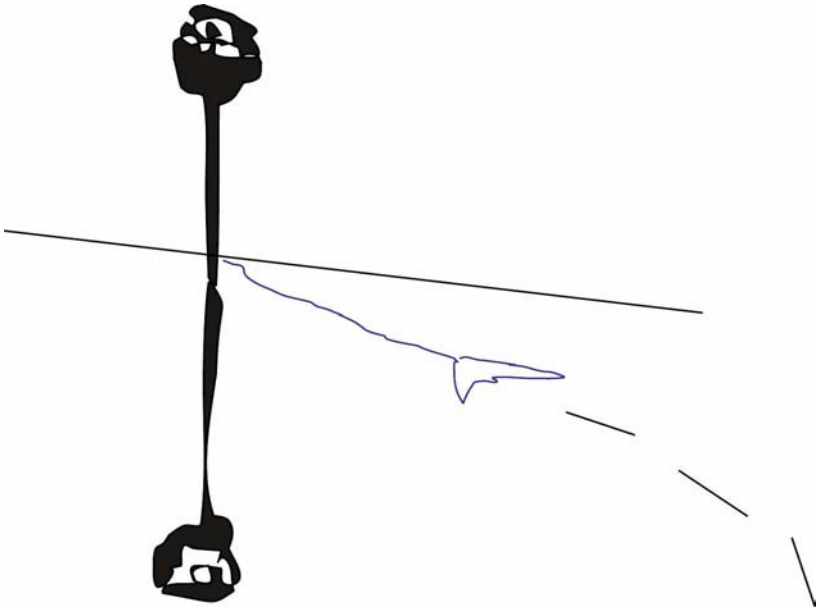

Míg ( )írtam, fölém hajolt a sötétség.

Mindig csak valami megfejthetetlen kíváncsiság vitt oda,

arra a helyre.

Újra és újra elhatároztam (tudatom őszinte szívvel lobogva, és erő! Erő teljében, ilyenkor az erő kincsként lobogva… hullik a porba sóhajtásnyival ((odébb)), de még itt nem
tartom, hullik a bot, a kő, a kincs, ajtó nyílik vagy csukódik, egyre megy, a zöld a növény a szárazság, melyik, mind egymásba fonódik, a halál az élet, nő, burjánzik a toporgás, a semmi, a nagyakarás, hullik a po (ba) a por maga tartja koronáján az álmok, a súly, a fény, a fény olyan szép ez a fény, hogy mindig a sötétség foglya, áldozata lettem, áldozat húzva, valami más kell ide, ami hétköznapi, ami sem nem színes, sem fehér, sem sötét, ott van csak úgy… miről is akartam valami olyat amikor a földnek nyílik a tenyér……
A magok mind széthullanak, egybe, össze, eltűnik a tenyér, a nyom, a golyó, a négyszög a kör a vonal a pont mind egy másik helyre költözik. De mit akartam mondani. Nincs ajtó, amit kinyitni. Nincs emlék, minden aminek értelme volt, érvénytelen, jellegtelen …hagyott? nem jut eszembe a szó, okafogyott? Nincs ami amit akit akivel akinek elhagyjon),

hogy véget vetek ennek az idővel egyre terebélyesedő növény- és állatformából kiálló ágakkal – egyre hosszabb és hosszabb ágakkal az évek… mit évek, napok, hetek, hónapok, mert az időt ezekben az időkben ilyen időszakonként mérték ki számomra – szóval ennek a testem, jelenlétem, tekintetem, szem? már akkorra régen megvakultam

[redacted]

(legalábbis külső szemről nem beszélhettünk), [redacted] nos, ebből a részben húsból, másrészt valamiféle [redacted] (fajta) növényből táplálkozó lénynek táplálásából. És mégis. Amikor eljön az idő (itt írhatnék múlt időt is, azonban idővel újra és újra összemosódik a múlt a jelennel, mi több, a jövő is már csak valamiféle múltból elővillanó képenként őrzi)

...Különös növény, amit etetek, még különösebb megfejteni bennem ezt a kíváncsiságot, ami inkább csak valamiféle nyomás lehet, kényszer *(jut eszembe, de rossz ez a szó, kifejezés),* vonzás, ami kiszív, vagy valami más, akit etetni kell (honnan is jönnek a parancsok, amiket végre kell hajtani…., de ott vannak, mindig időben jönnek, és nekem mennem kell). mi történne, ha egyszer megszűnne ez az etethetnekségi, etetésre rendeltetett szerep… üresség,

vagy fellépne helyébe valami más, esetleg sötétség, vagy …de olyanra ami teljesség,

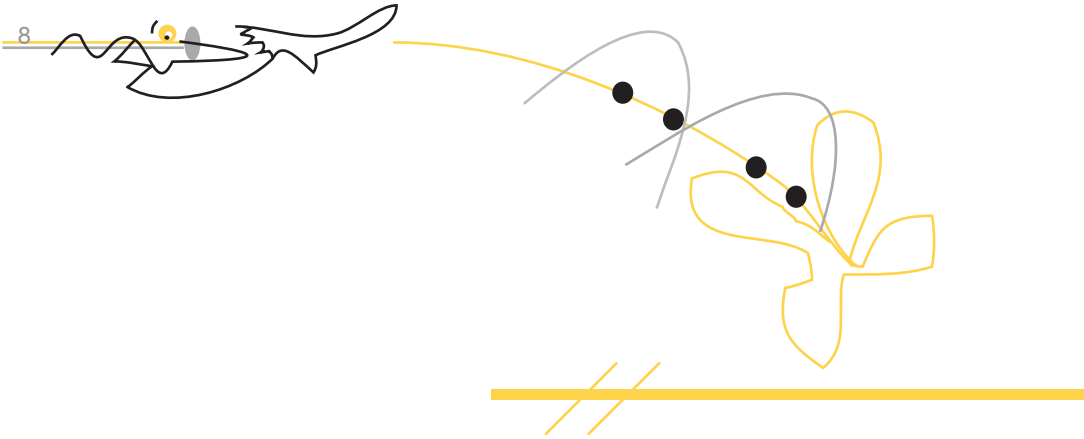

(valami hibapont – normális elérését)(érintését engedné, kínálni valamiféle beteljesedést), nem is számíthatok.

Különös, egyre vékonyodok, gondolnám, a kiszívástól, és mégis. Ha magamra nézek, külsőleg terebélyesedem. Talán igen, mondják, amikor nincs rendben az agy és a lélek, együtt, akkor hiányérzet egyensúlyozása okán lép fel a táplálkozási kényszer, ami csupán külső kényszer, a belső gyógyulásra nem alkalmas, éppen ellenkezőleg. Sorvasztja, öli a szellemet, a megfoghatatlant, a nem bizonyíthatót, a láthatatlant, miközben a húst táplálja. Egyre csak nő, terebélyesedik a test maga, míg a szellem összehúzódik. S az etető, akinek az etetést szabták osztályrészül, szíve helyén zsugorodik. Nem, nem a szív, az más. (de) az bizonyos, akit etet, akiket etetnek, akik etetnek, valamelyik ezek közül, vagy valamelyik kettő, esetleg három, de meglehet ezek mind láncvonzásban vannak, a láncreakció nem jó, most nem térek ki ennek indoklására… nos, az bizonyos, hogy az etetett szelleme nő, egyre terebélyesedik éppen ellentétesen…

De mi van akkor, ha az etetett és az etető egy testben lakik, egy szellemben, vagy inkább a szellem elkülönül attól a testtől, amelyikben, amelyikhez rendeltetett.

Eltértem közben attól, amit kifejteni szerettem volna, (hogy) vagy amúgy kiöklendezve magamból, a testből, szellemből egyaránt, nőjön helyébe valami más… mint ahogy ez is lehetetlen, mert az etető és etetetten kívül is létezik, léteznek megfejtetlen irányítók, résztvevők.

Közben az elbolyongott szellem visszatér a húsba, ahonnan kifejtetett, és ez a test, ahogy a szellem terebélyesedik, egyre fogyni kezd, nem, nem ez a vég, túl szép finish lenne, vég? Hol az a nyelv.

Már régen halott lenne.

(amiről beszélni akartam, most sem beszéltem)

Mint ahogy sohasem voltak magok sem. (alma utca). Azok a régi film felvételek, utcanevek a szalagon. Körte utca-alma… rég elmosódtak, eltörlődtek a felvételről. Ahogy múltkoriban is a film, a képek helyett a semmi a nagy feketeség. Hogy csak keresem, és nincs múlt, eltűnik vele ami még menthető.

A jövő egy utcán feledett fekete gomb. Hiába nyitom tenyerem. A vonalak maradnak. Figyeltem, még csak azt sem mondhatom, mélyülnének. Változás? Minden tenyér már eleve magában rejti a halált. Amit életnek nevezünk, puszta ébren álmodás. A kötél, a kígyó, amelyik becsúszik a lyukba, fel a testen, átszakítja a beleket, csontokat, és mint aki semmivel sem lakott jól, tovább csúszik, kúszik, oda érkezünk, ahonnan az élet elindult.

Minden érkezés ugyanaz az indulás. A
történelem? A mesék? A történelemben, a
mesékben maradnak. A kígyó teste is méret-
re ugyanaz marad. A föld rétegei nőnek, terebé-
lyesednek, emberi test vagy a föld, kicsiben nagy-
ban tömegben súlyban szellemben hogy mikor válik
a tömeg, a súly semmivé. Egy darab föld sem.
a fény, a sötét. Melyik melyikben olvad foszlik senkié. Egy pohár
vízben. A fekete tó. A fehér tó a tejben. A vörös. A kék, a zöld. A
szem, a szinek. Közben vágni kell a körmöket. Minden ezen
múlik. Az idő. Hogy le kell vágni a körmöket. Kifesteni arcot, a
szájat. Zöld haj. Sárgák emlékben. Aranyszínű haj. Fekete álom.
sötét, itt előttem. Becsukom az ajtót, lehúzni rólót, csukni, be-
csukni ablakot. A szél ne érje, ne érjen. Védeni kell a házakat. A
testet. A tömb a tömbben. Ne sérüljön. A fal. Falak míg ember,
mindig kellenek. Az ember

Szóval mi történne ha kiüresednék. Amikor a vágyam és az
akarat egybefolyik, eggyé lesz, eljönne maga a tett, és benne a
teljesség. ó minden félelemnek kitárni tenyereket. Amikor már
magok sem kellenek, mert azok maguktól mind összegyűlnek. A
szög, a lapát, a takaró, mind maguktól helyükre kerülnek.

Na de mit kezdhetnék a teljességgel? Amikor minden teljesség
((mint a kisülés, a semmi foglyaként összecsukott tenyér *(össze-
csuklott tenyér)* maradéka… valaminek, most nem jut eszembe))
egy új kezdés, generációk újabb és újabb rétegek árnyékában.
De hol fejeződik be egyik, és hol kezdődik egy új? Minden
megsemmisülés egy új születés halál a halálban. És színeket
látunk. Minden rétegben új, egy újabb szín bújik meg. és mi
látjuk. Össze-vissza különböző színeket rengeteg árnyalatban
pompázva. Fehér halál, fekete halál. színes. Melyik bolygó rejti a
láthatatlan lényeket. Az ember, a porszem, a csepp. Hogy mi
rejti azt, ami emberi szem által nem látható. Emberi szaglással
nem érzékelhető. Kinyújtom az ujjam, és nincs semmi. Testünk
mindent eltakar. A fal, a falak, amiket építünk. Eltakarja a nem
látható rétegeket. A távolságot beledörzsölöm a tenyerembe.

Isten sem mindenható? Akár az ember. Hogy mi létezik kívülünk. Amikor eltűnnek a színes rétegek. Amikor már minden szemmel látható réteg eltűnik.

Mackó szeretné látni, inkább tudni, hogy mi történik akkor. azaz nincs mackó sem, minden csak az én játéka. Mackót is megszülni, nézni, ahogy kilép testéből. Más mackó lesz. felmegy, sikerül felmennie a létrán, amit előkészítettem. Amit folyamatosan fokról-fokra készít ki nekem, állít szembe velem, hogy minden nap egy kicsit tovább közeledve távolodjék. Amikor összeér, távolodik, elcsúszik a fok, hogy nem szabad hibának becsusszanni, eltolódásnak lenni, minden apró hiba egy élet áldozat.

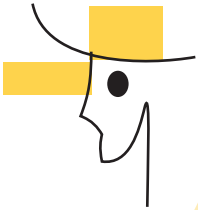

Minden apró hibával meghal egy élet. A keréknek nem szabad elcsúsznia.

Lefele vezet, vagy felfele, egyenesen, előre, hátra, melyik út, mindegy. a füzetben mindennek helyén a pipa. Mindennek el kell lenni találva. Minden hibával meghal egy élet. Újabbak lassabban születnek. A testek gyengébbek. A föld melegebb. Az életek lassan alszanak ki. hunynak a szemek. Nyílnak ki.

Minden tökéletes pipa pipák sokaságában a tökéletes pusztulás. Hogy valami éljen önmagában. A falak tovább élnek az embernél. A test érzékeny. A füzet lapjai elfakulnak, elporladnak. A kő leomlik. Egy újabb réteg. Minden időben. Az idő is csak idő kérdése.

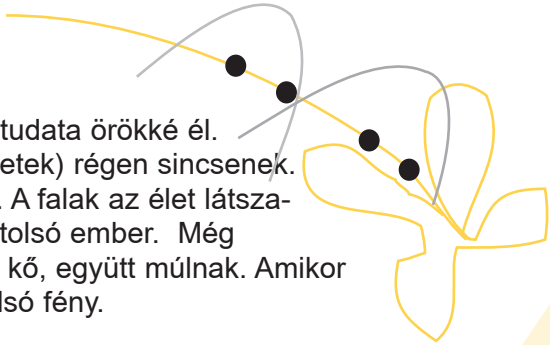

A pipa, tökéletes pipa tudata örökké él. Amikor már iratok (füzetek) régen sincsenek. A tökéletesség látszat. A falak az élet látszata. Míg ember él. Az utolsó ember. Még kapaszkodik az utolsó kő, együtt múlnak. Amikor már nincs csak az utolsó fény.

Kezdődik el egy másik élet. Szemmel nem látható, orral nem érezhető. Valahol máshol. Valami máshogy. Nem emberi mértékkel.

Isten a földdel egyenlő, az emberrel. Élőlénnyel.

Valami más, valahol máshol.

Az ember találékony, ameddig él, kezében kard. A föld, az isten, hatalom.

Valami más, valahol máshol. Tudaton emberi tudaton kívül.

Milyen hűs, milyen finom ez a szellő. Amíg a test érez, amíg a szem képes le- és felnyitódni magától.
Milyen finom a hajnali, reggeli napsugár.
Ameddig a test ép, a szellem táncot jár.

(Sárga rózsa árnyékából)

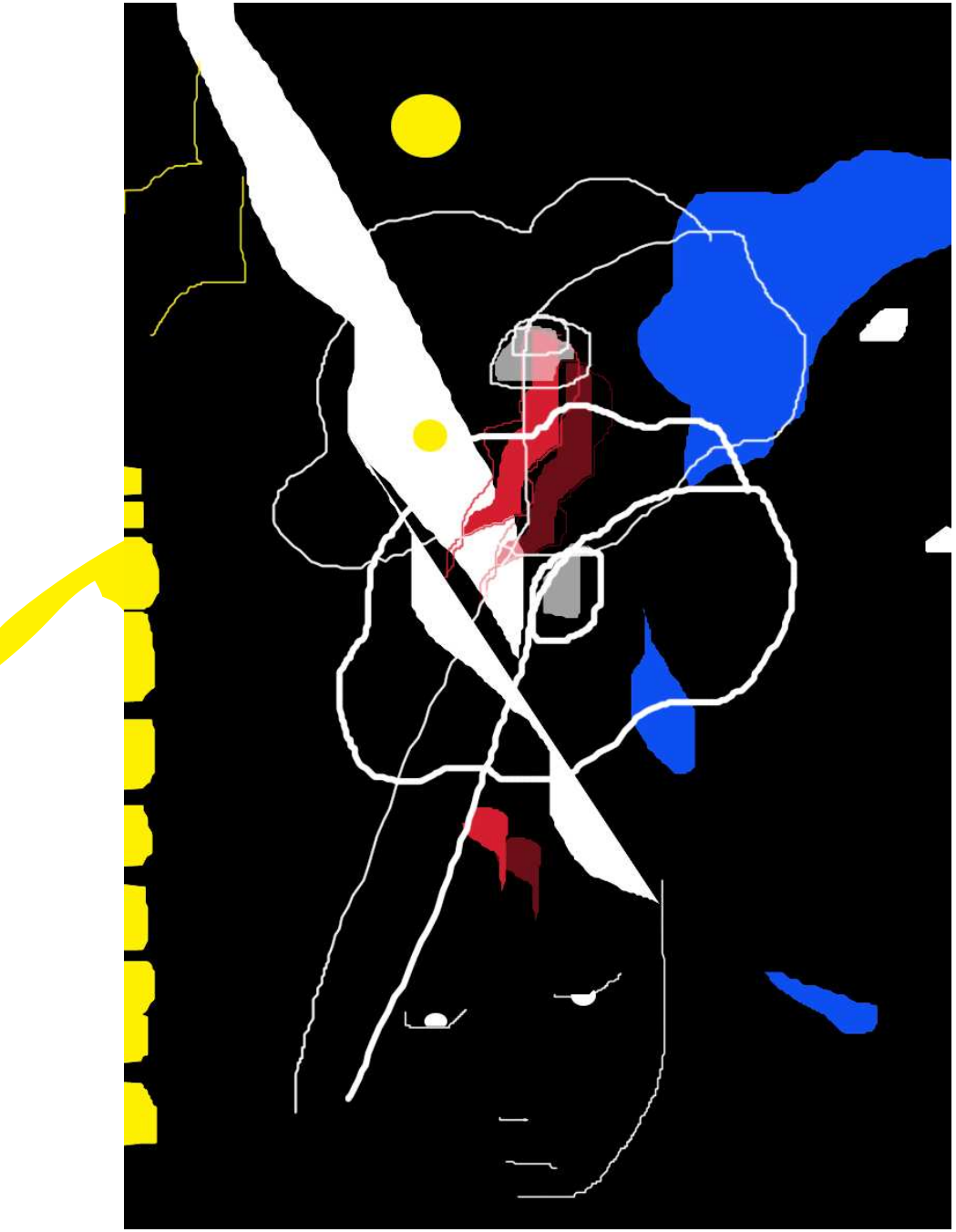

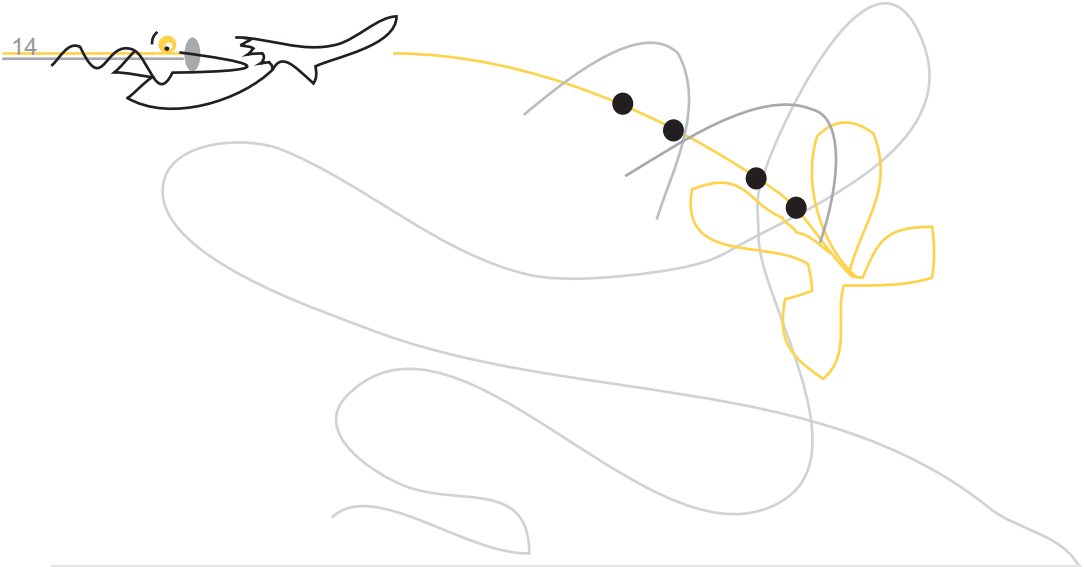

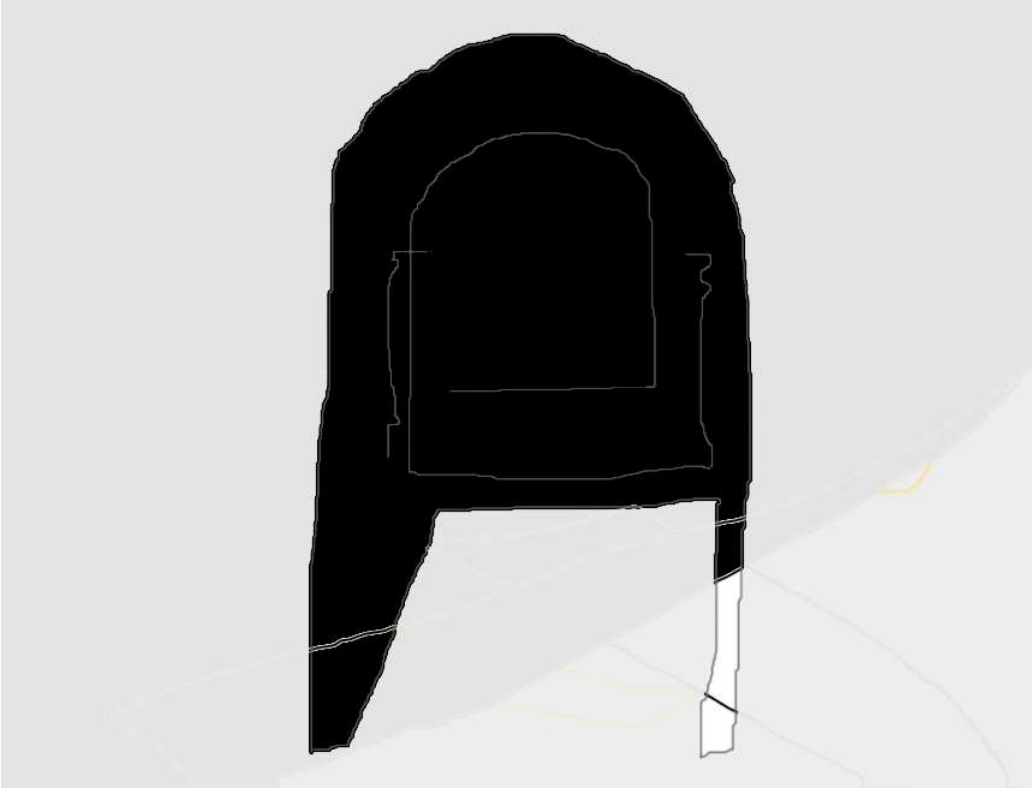

(amiről beszélni akartam, most sem beszéltem)

miről is akartam. valami olyat amikor a földnek nyílik a tenyér…. A magok mind széthullanak, egybe, össze, eltűnik a tenyér, a nyom, a golyó, a négyszög a kör a vonal a pont mind egy másik helyre költözik. De mit akartam mondani. Nincs ajtó, amit kinyitni. Nincs emlék, minden aminek értelme volt, érvénytelen, jellegtelen (?) …nem jut eszembe a szó, okafogyott? hagyott? Nincs ami/ amit/ akit /akivel akinek/ elhagyjon.

Mint ahogy sohasem voltak magok sem. (alma utca). Azok a régi film felvételek, utcanevek a szalagon. Körte utca -alma… rég elmosódtak, eltörlődtek a felvételről. Ahogy múltkoriban is a film, a képek helyett a semmi a nagy feketeség. Hogy csak keresem, és nincs múlt, eltűnik vele ami még menthető.

da Capo al Fine

da Capo al Fine

A jövő egy utcán feledett fekete gomb. Hiába nyitom tenyerem. A vonalak maradnak. Figyeltem, még csak azt sem mondhatom, mélyülnének. Változás? Minden tenyér már eleve magában rejti a halált. Amit életnek nevezünk, puszta ébren álmodás. A kötél, a kígyó,

amelyik becsúszik a lyukba, fel a testen, átszakítja a beleket, csontokat, és mint aki semmivel
sem lakott jól, tovább csúszik, kúszik, oda érkezünk, ahonnan az élet elindult.

Minden érkezés ugyanaz az indulás. A történelem? A mesék? A történelemben, a mesékben maradnak. A kígyó teste is méretre ugyanaz marad. A föld rétegei nőnek, terebélyesednek, emberi test vagy a föld, kicsiben nagyban tömegben súlyban szellemben hogy mikor válik a tömeg, a súly semmivé. Egy darab föld sem. a fény, a sötét. Melyik melyikben olvad foszlik semmivé. Egy pohár vízben. A fekete tó. A fehér tó a tejben. A vörös. A kék, a zöld. A szem, a színek. Közben vágni kell a körmöket. Minden ezen múlik. Az idő. Hogy le kell vágni a körmöket. Kifesteni arcot, a szájat. Zöld haj. Sárgák emlékben. Aranyszínű haj. Fekete álom. sötét, itt előttem. Becsukom az ajtót, lehúzni rólót, csukni, becsukni ablakot. A szél ne érje, ne

érjen. Védeni kell a házakat. A testet. A tömb a tömbben. Ne sérüljön. A fal. Falak míg ember, mindig kellenek. Az ember

Az ember találékony, ameddig él, kezében hatalom. A föld, az isten,

valami más, valahol máshol. Tudaton, emberi tudaton kívül.

Milyen hűs, milyen finom ez a szellő.
Amíg a test érez, amíg a szem képes
le- és felnyitódni magától. Milyen
finom a hajnali, reggeli napsugár.
Ameddig a test ép, a szellem tán-
cot jár.

(Sárga rózsa árnyékából)

milyen különös ahogy elszáll a
szó attól amit mondani szeretne

milyen különös amikor a szó különös
nem találja régi jelentését

milyen szépek is vagyunk magunknak

amikor először találkozunk (2)

Csoda (?) igen.

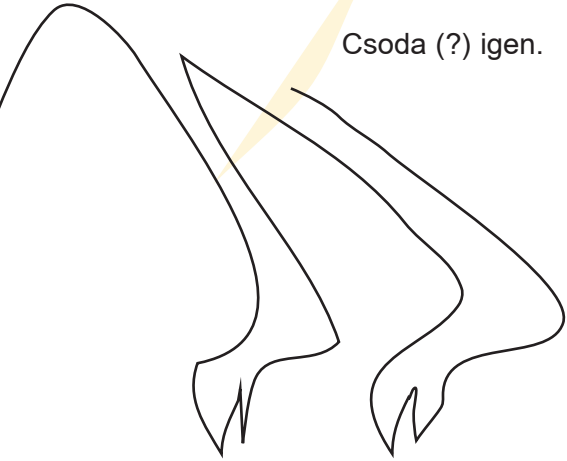

milyen különös ahogy kifordulva is elfordulva megmaradunk szépeknek.

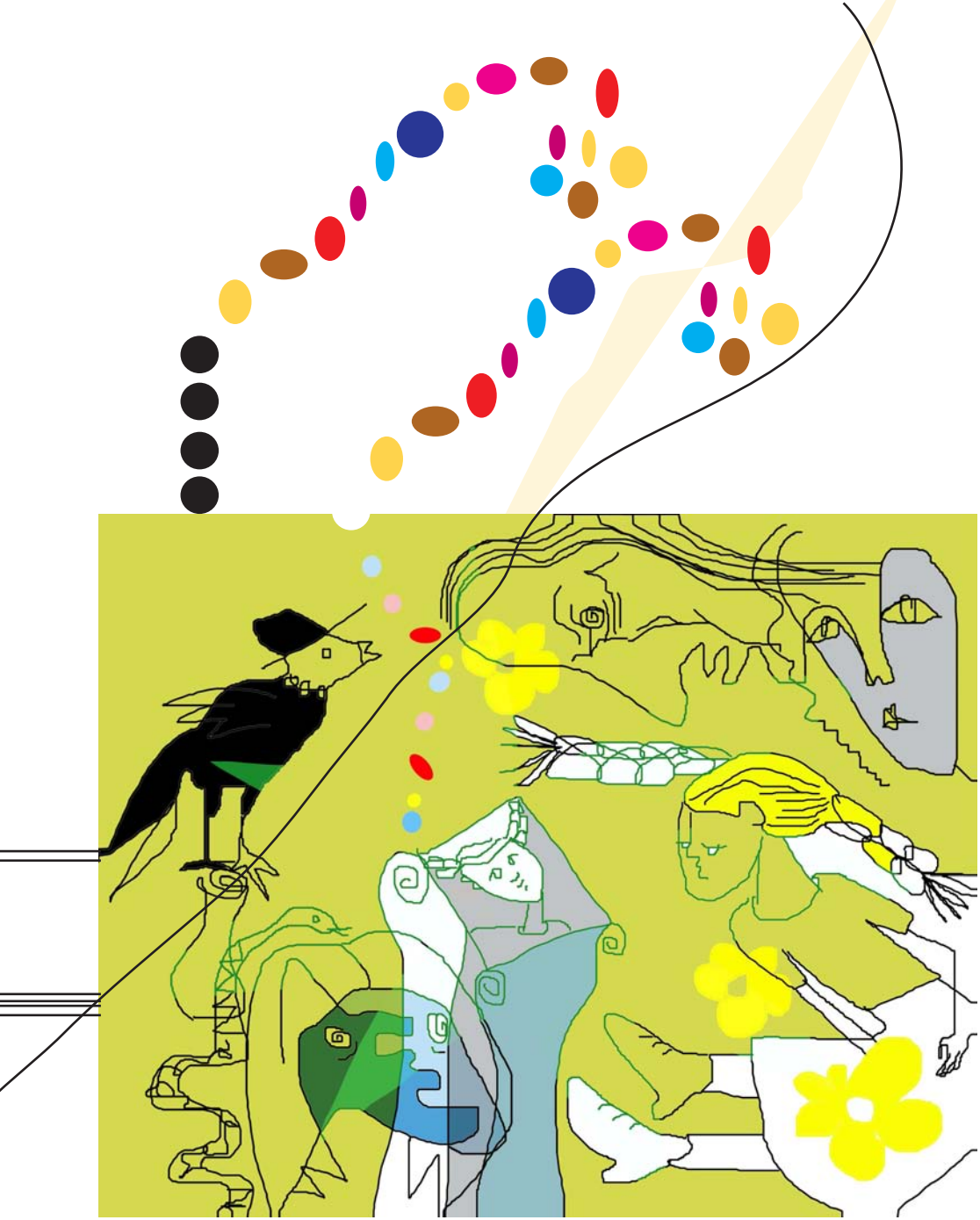

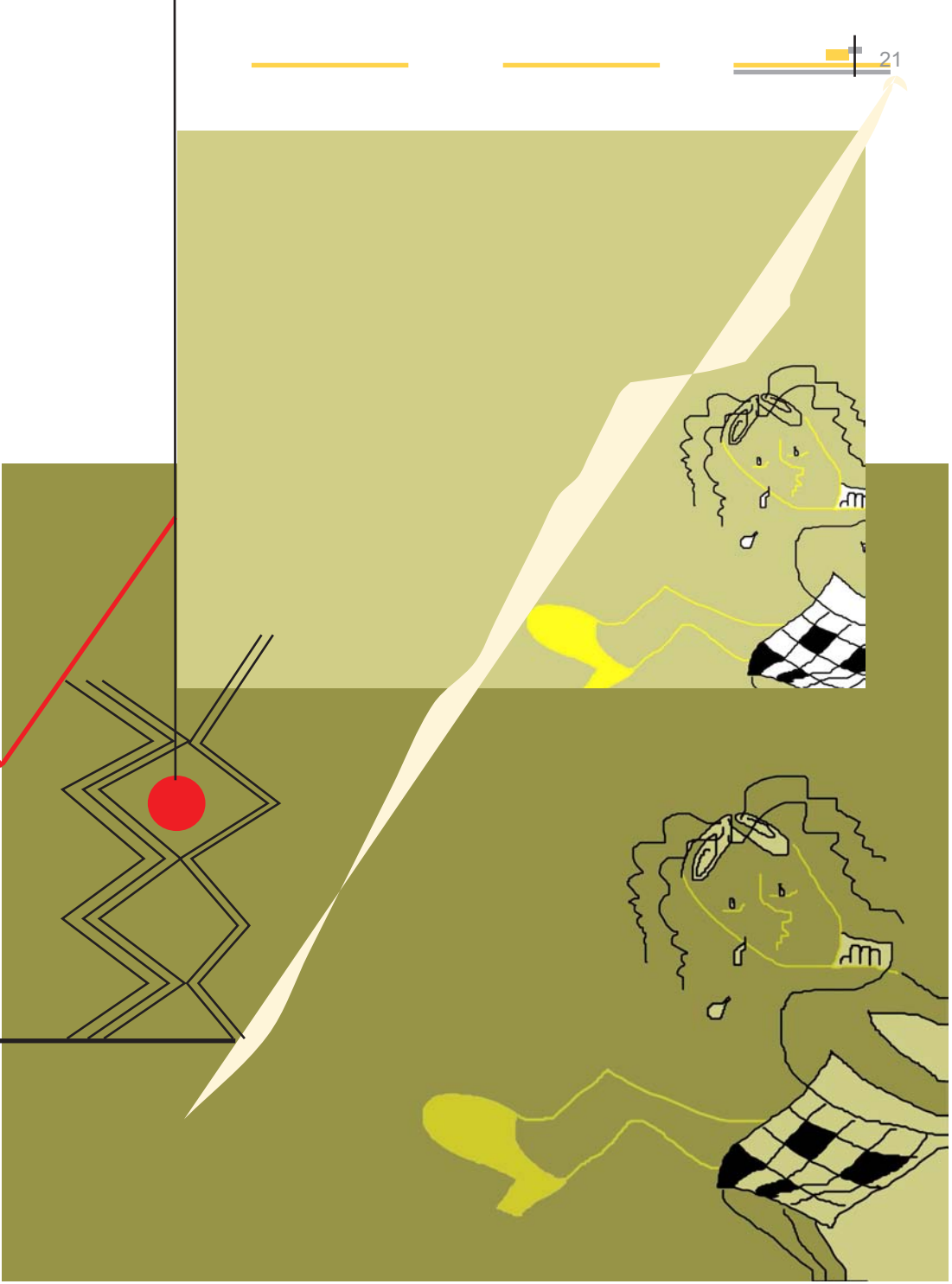

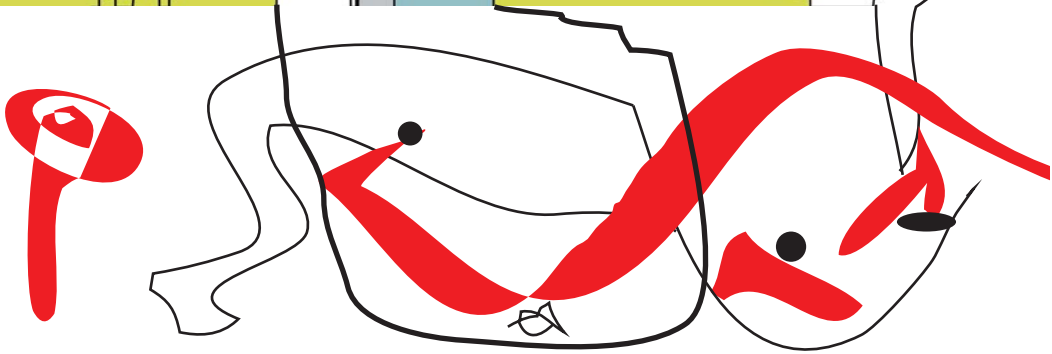

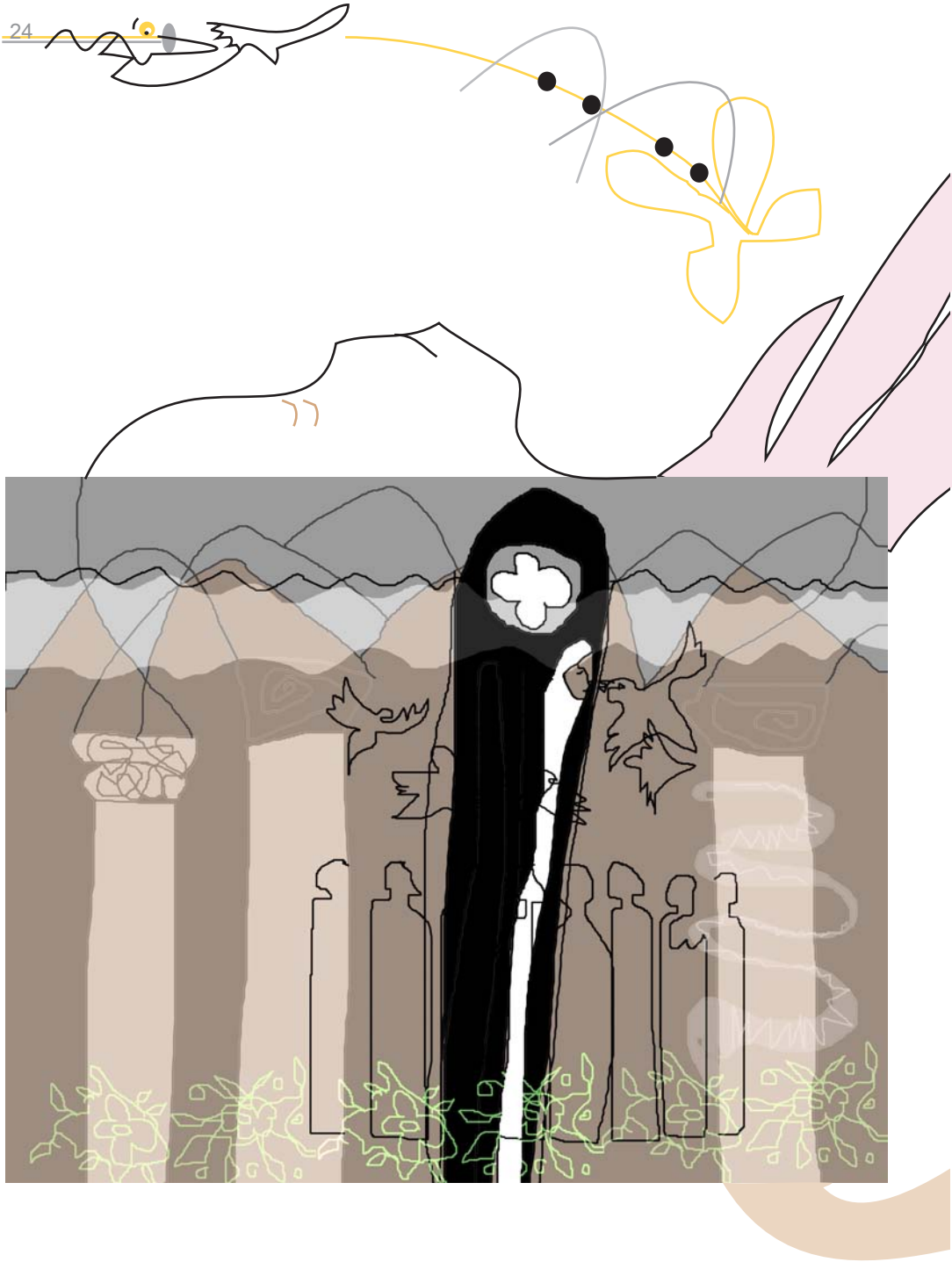

LISZT FERENC
ex libris

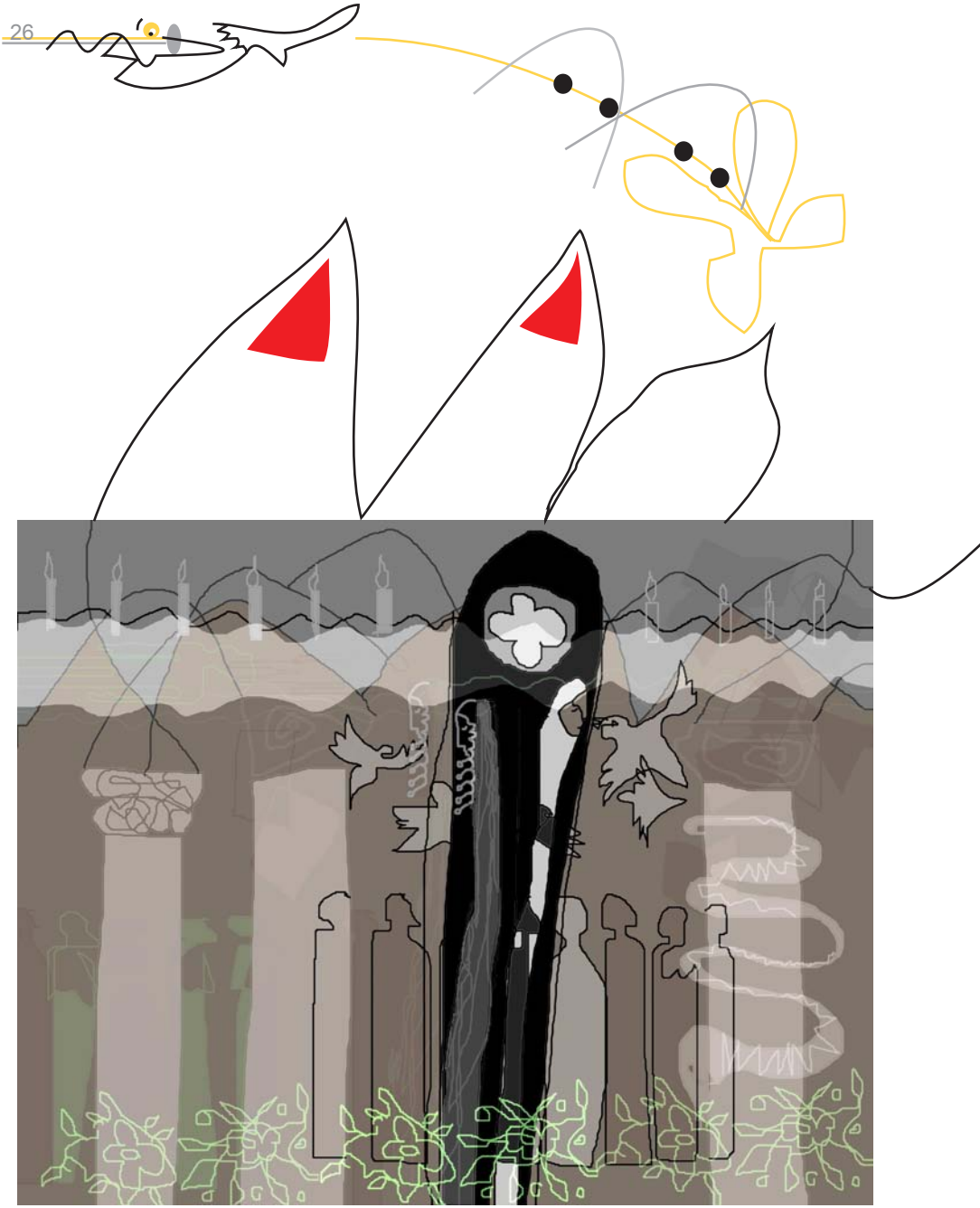

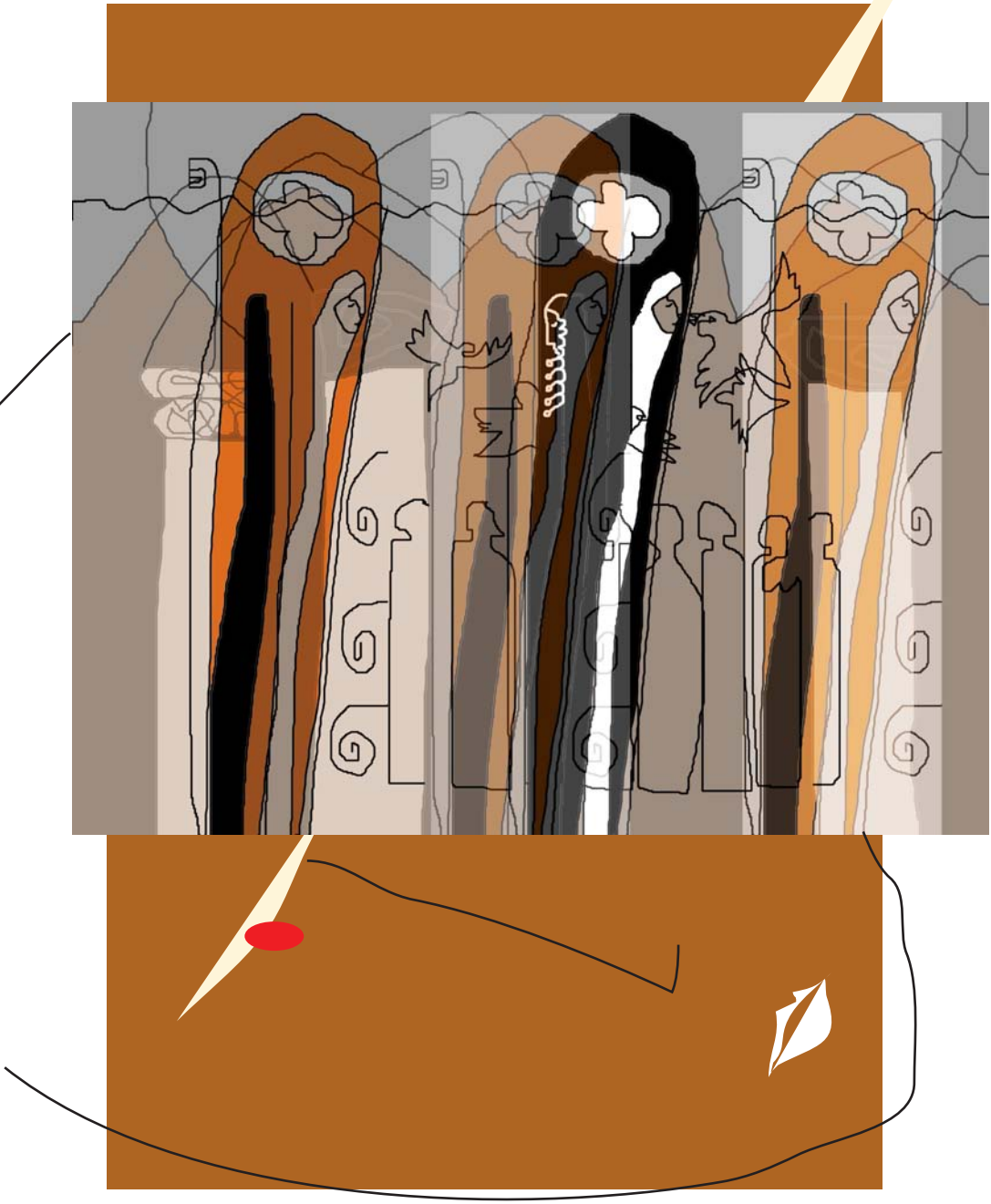

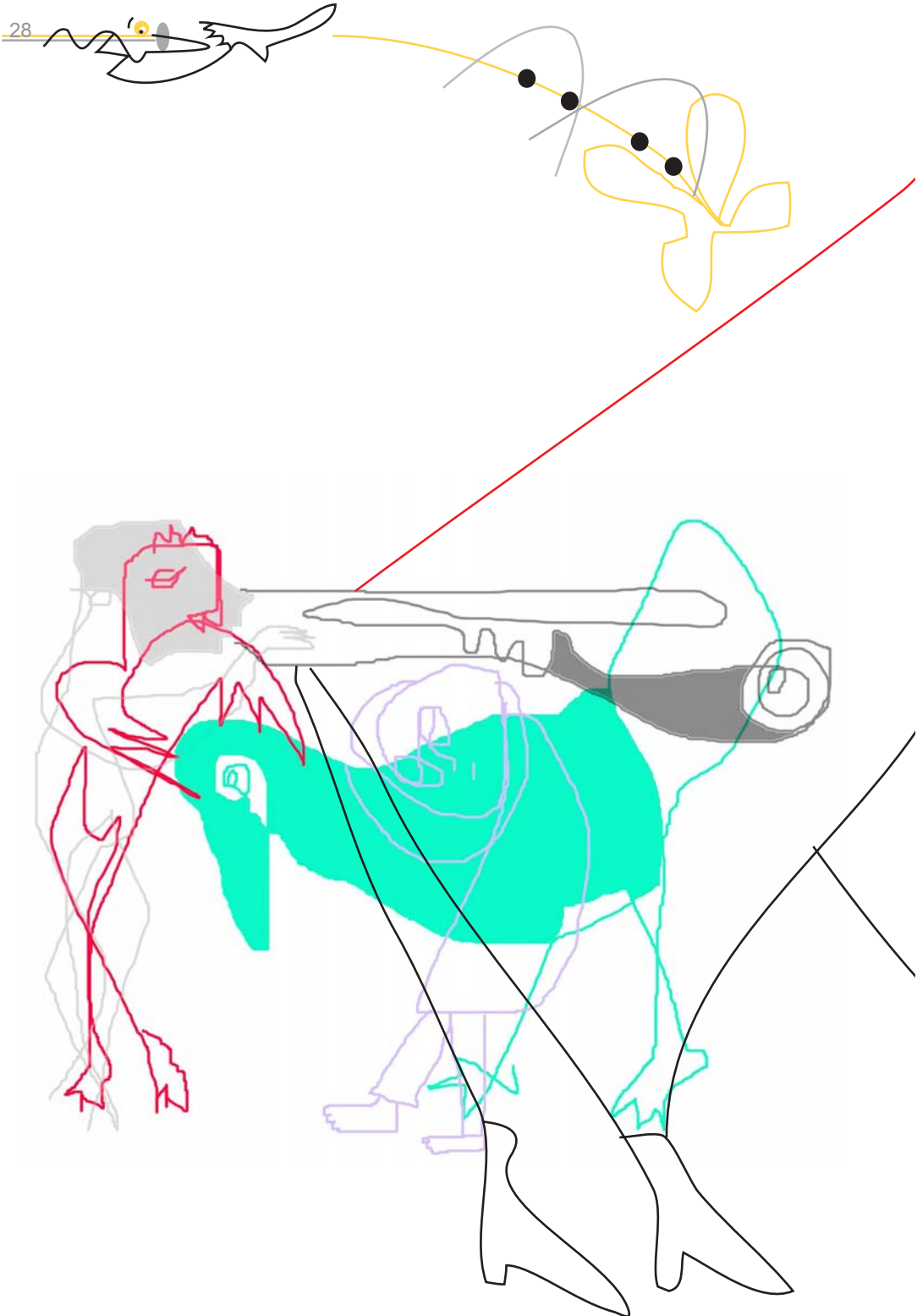

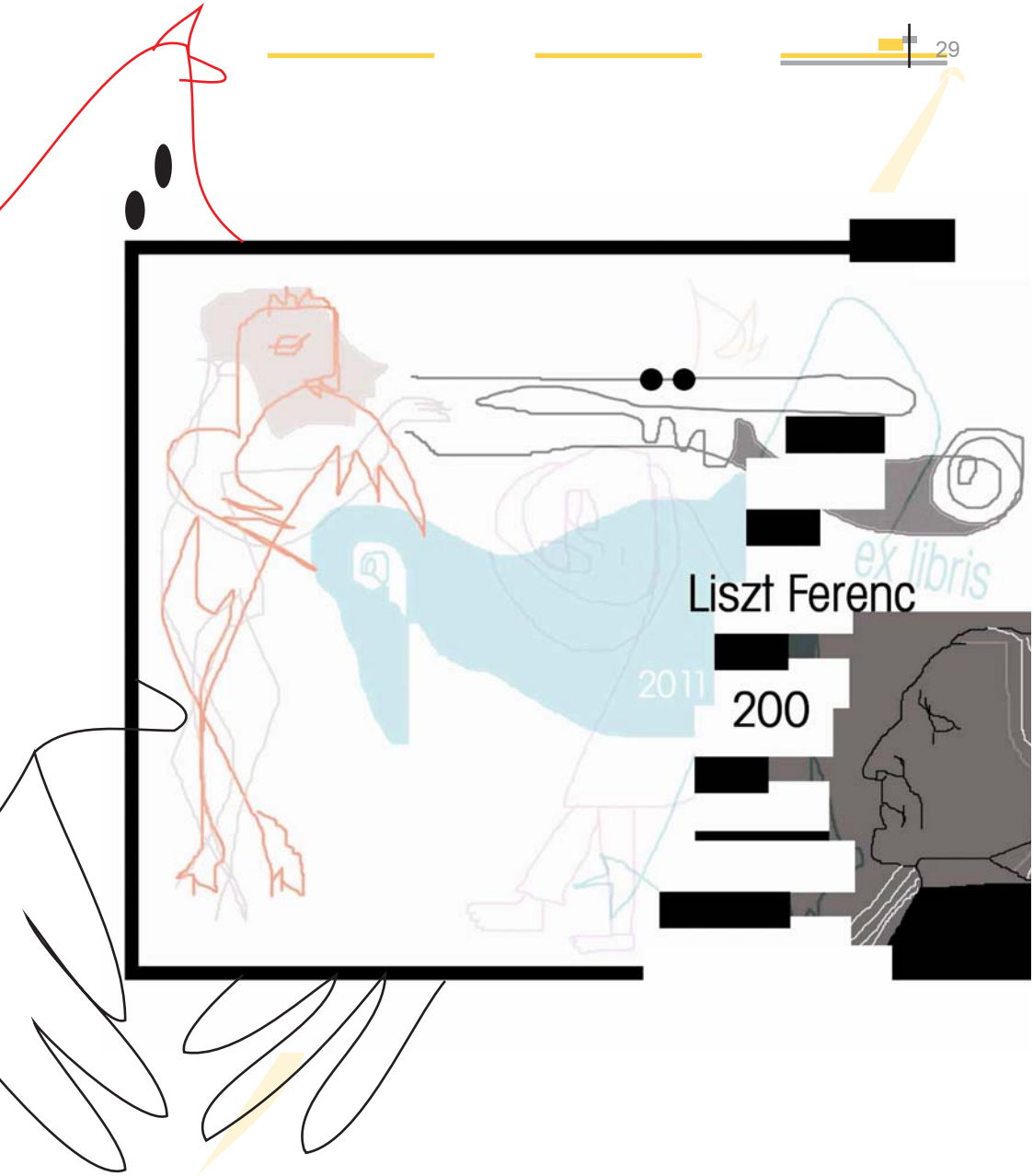
Liszt Ferenc
200
ex libris
2011

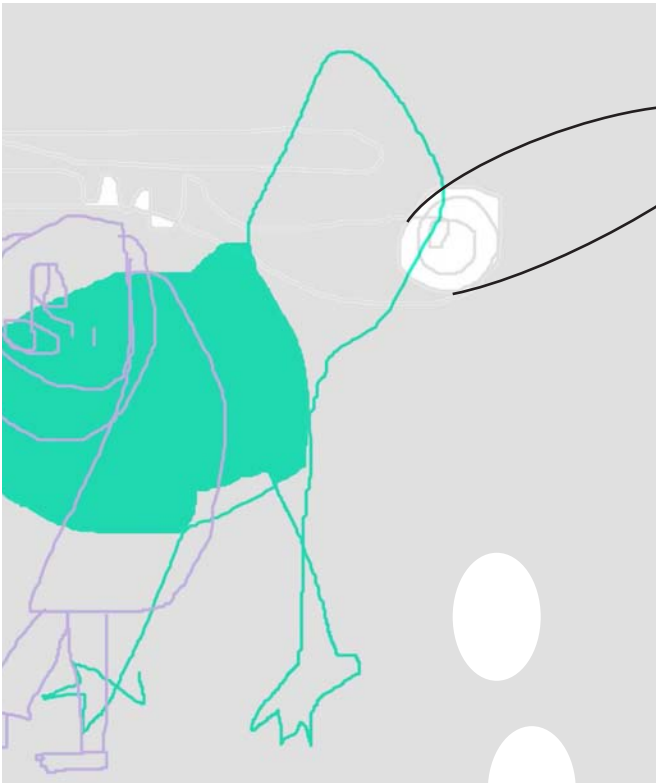

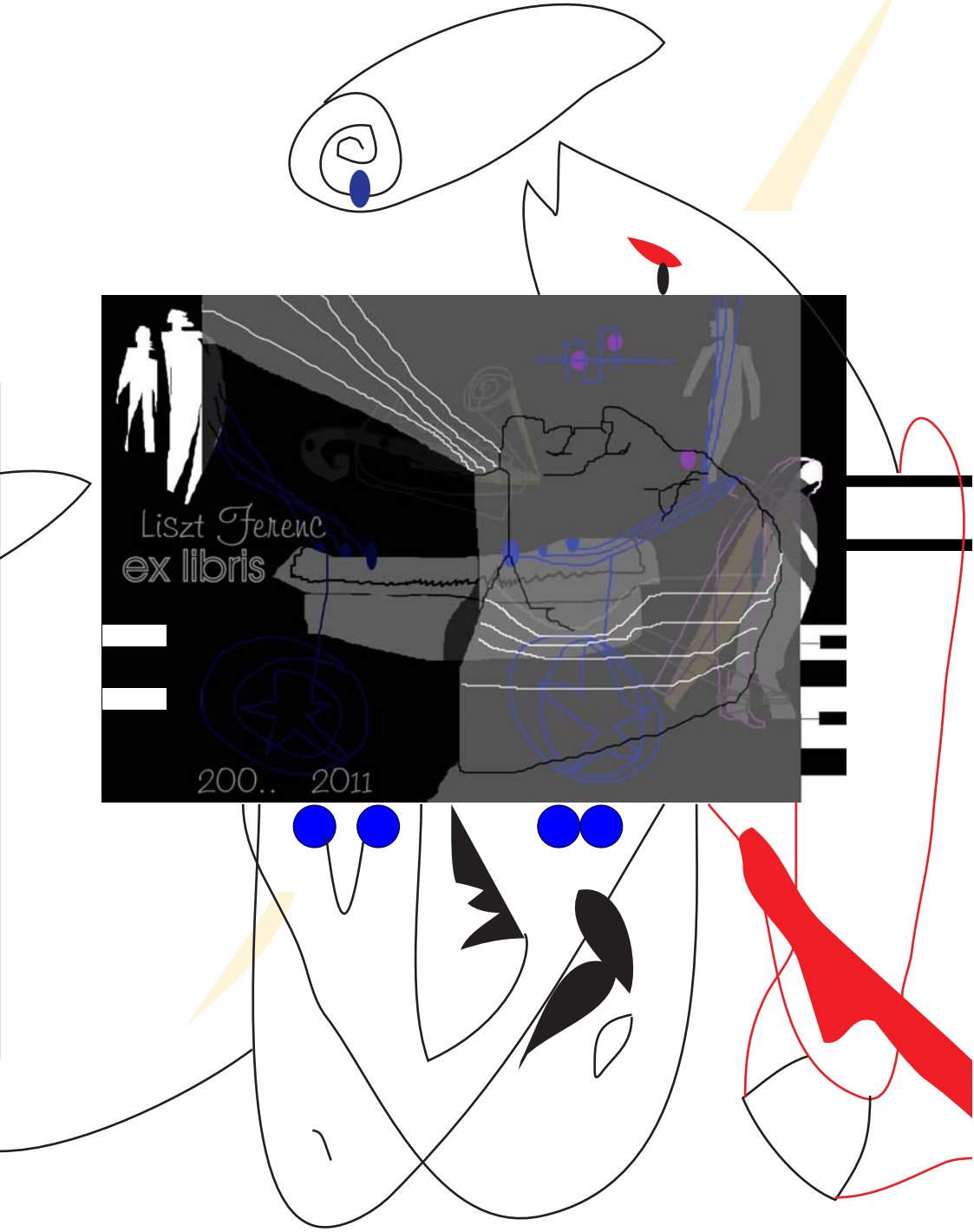
Liszt Ferenc
ex libris
200.. 2011

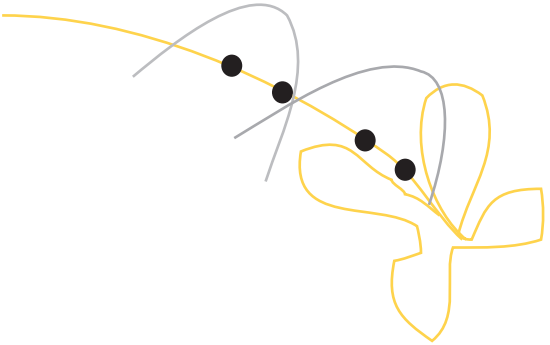

LISZT FERENC ... 200 .....

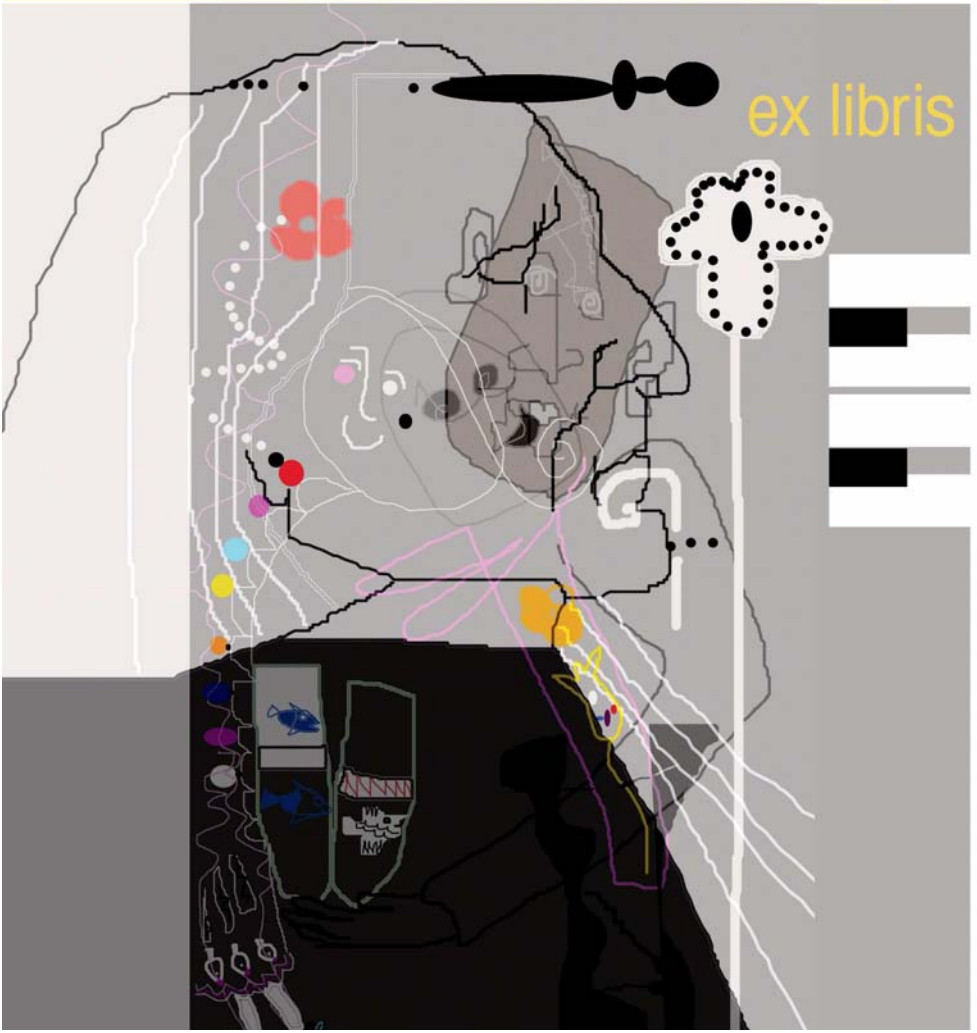

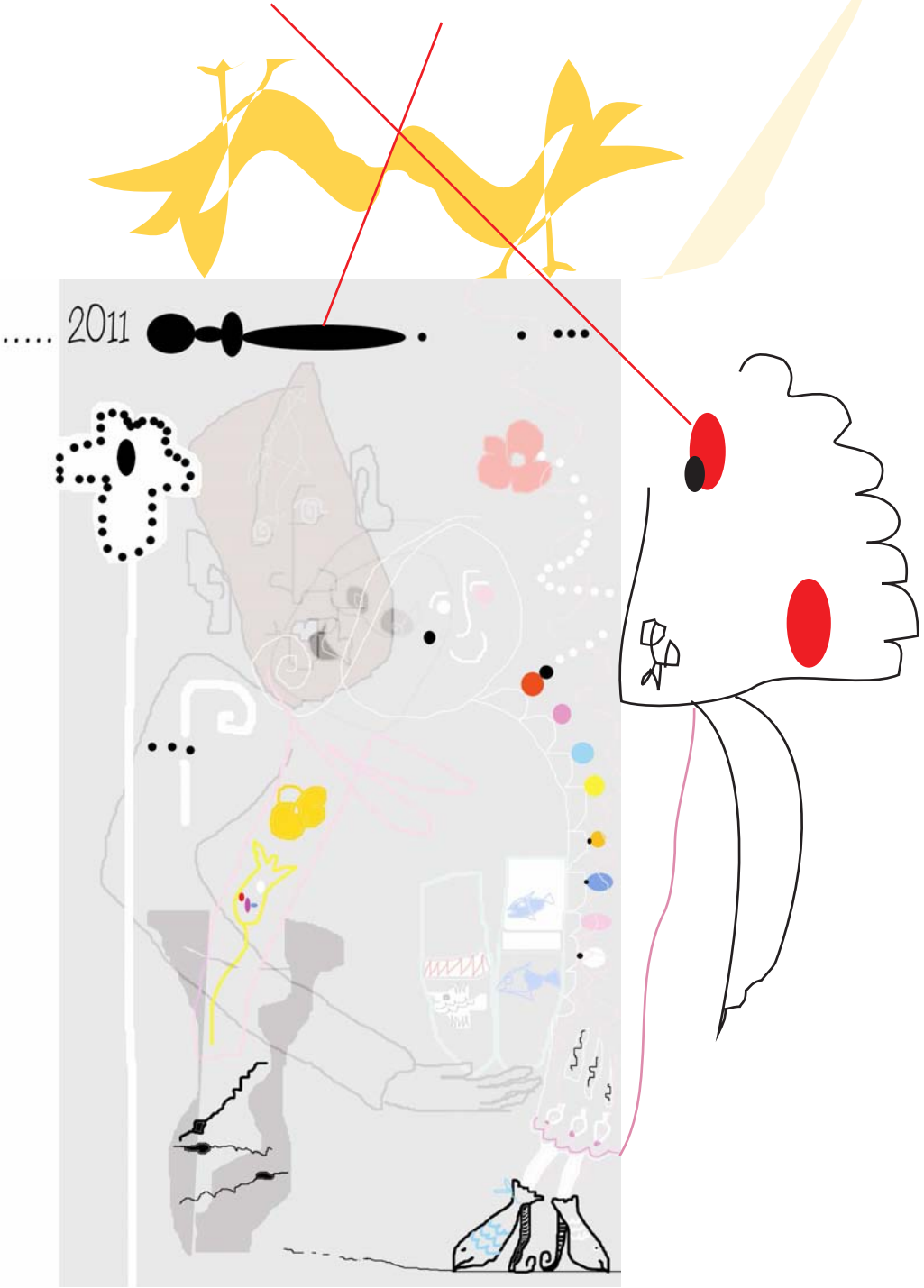
2011

LISZT FERENC
ex libris

ex libris
LISZT FERENC
2011
200
ex libris
LISZT FERENC

ex libris
Liszt Ferenc

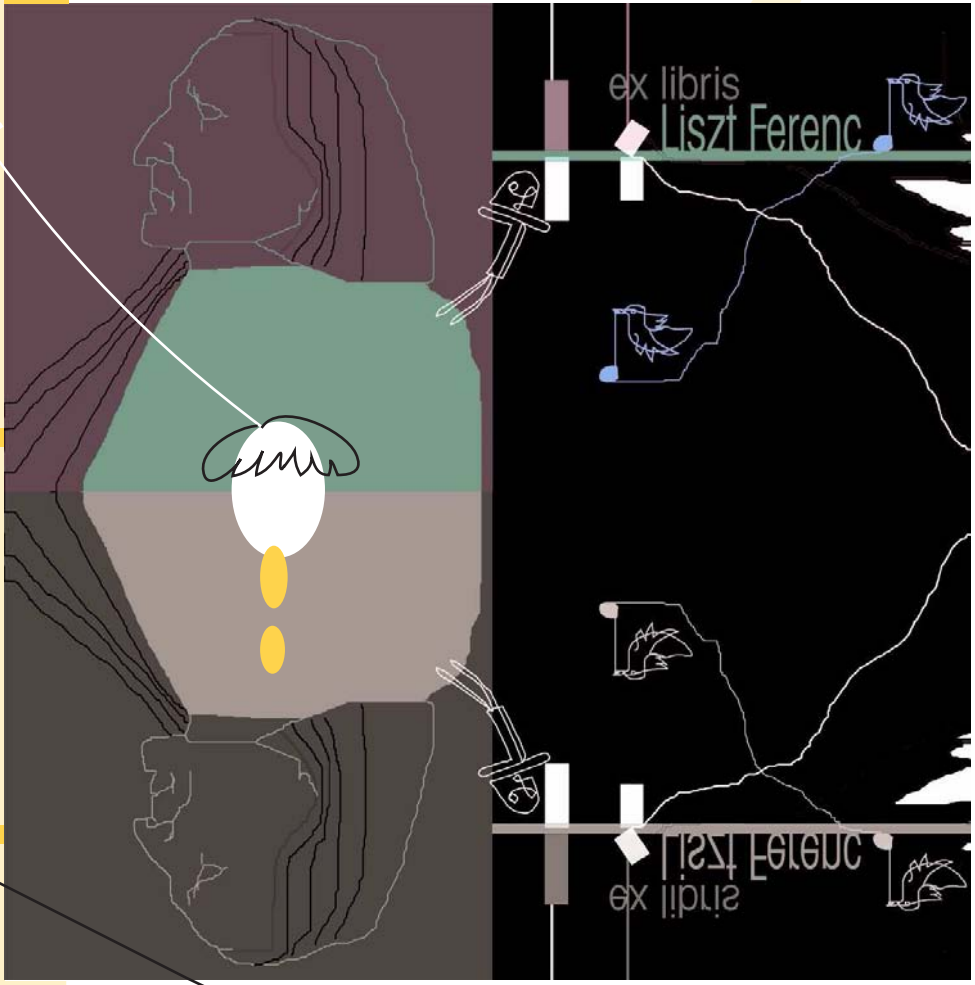
ex libris
Liszt Ferenc

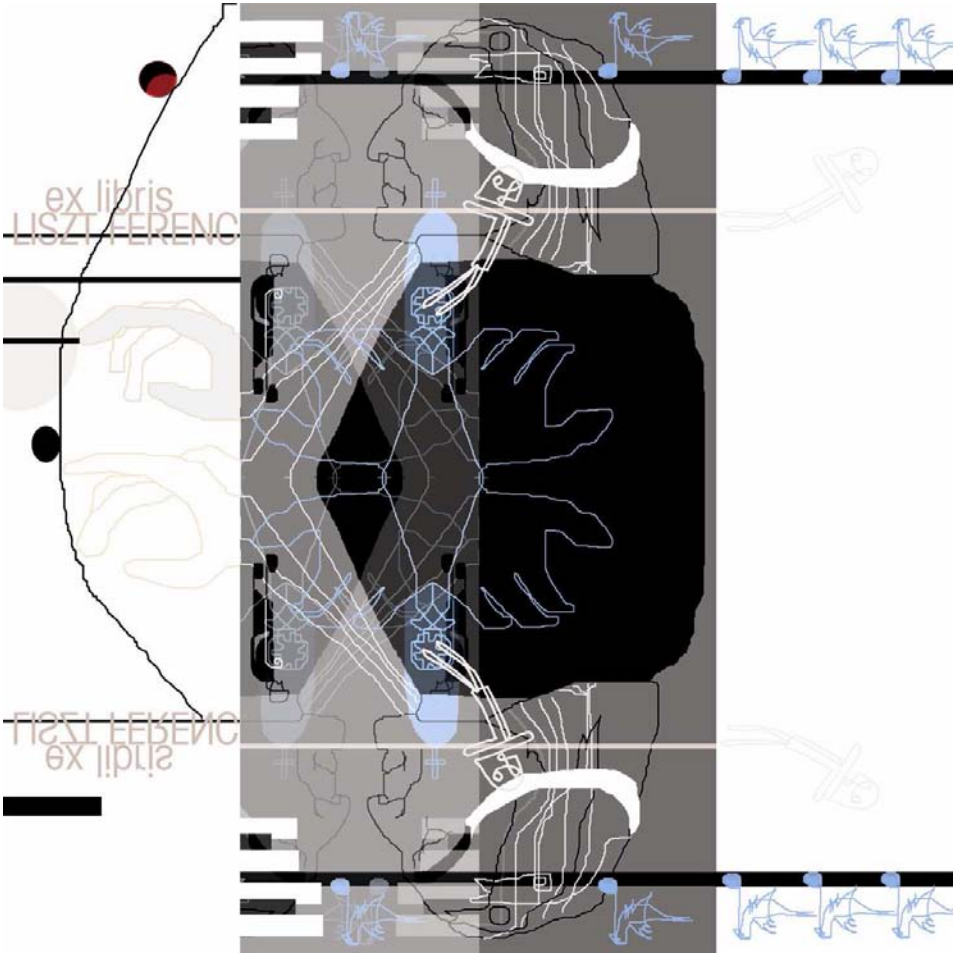
ex libris
LISZT FERENC

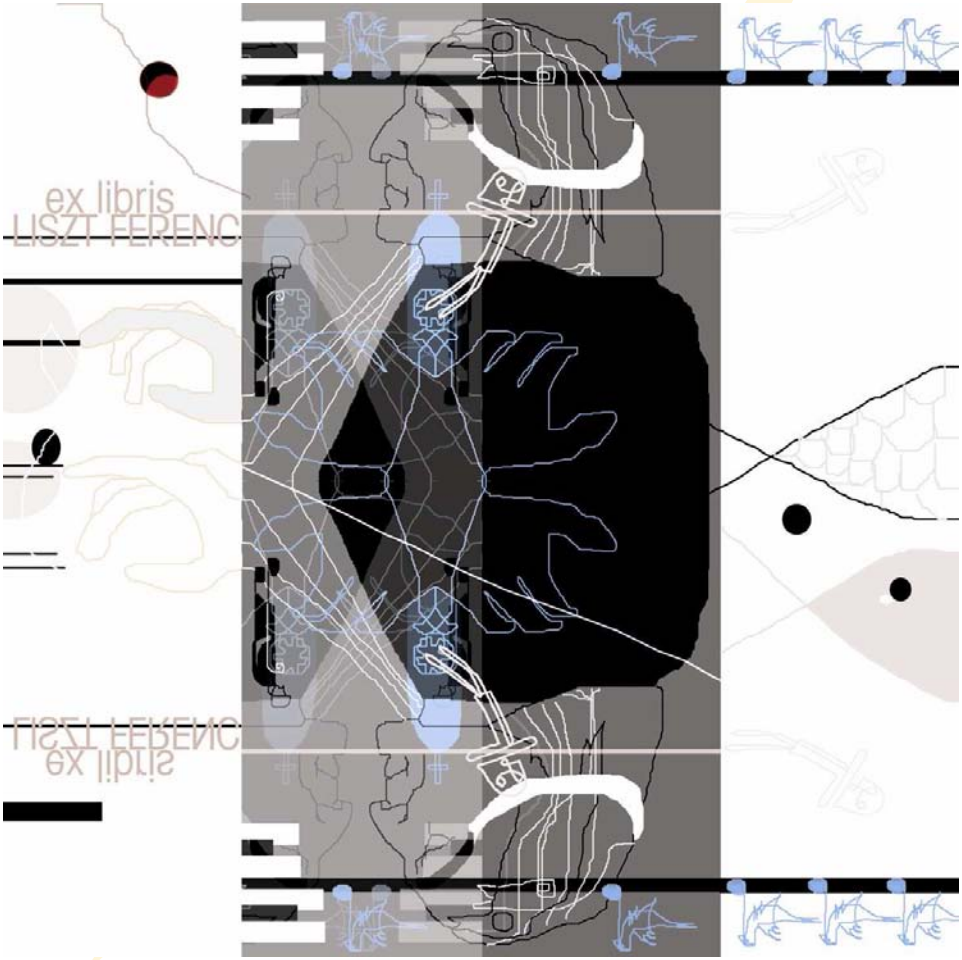
ex libris
LISZT FERENC
LISZT FERENC
ex libris

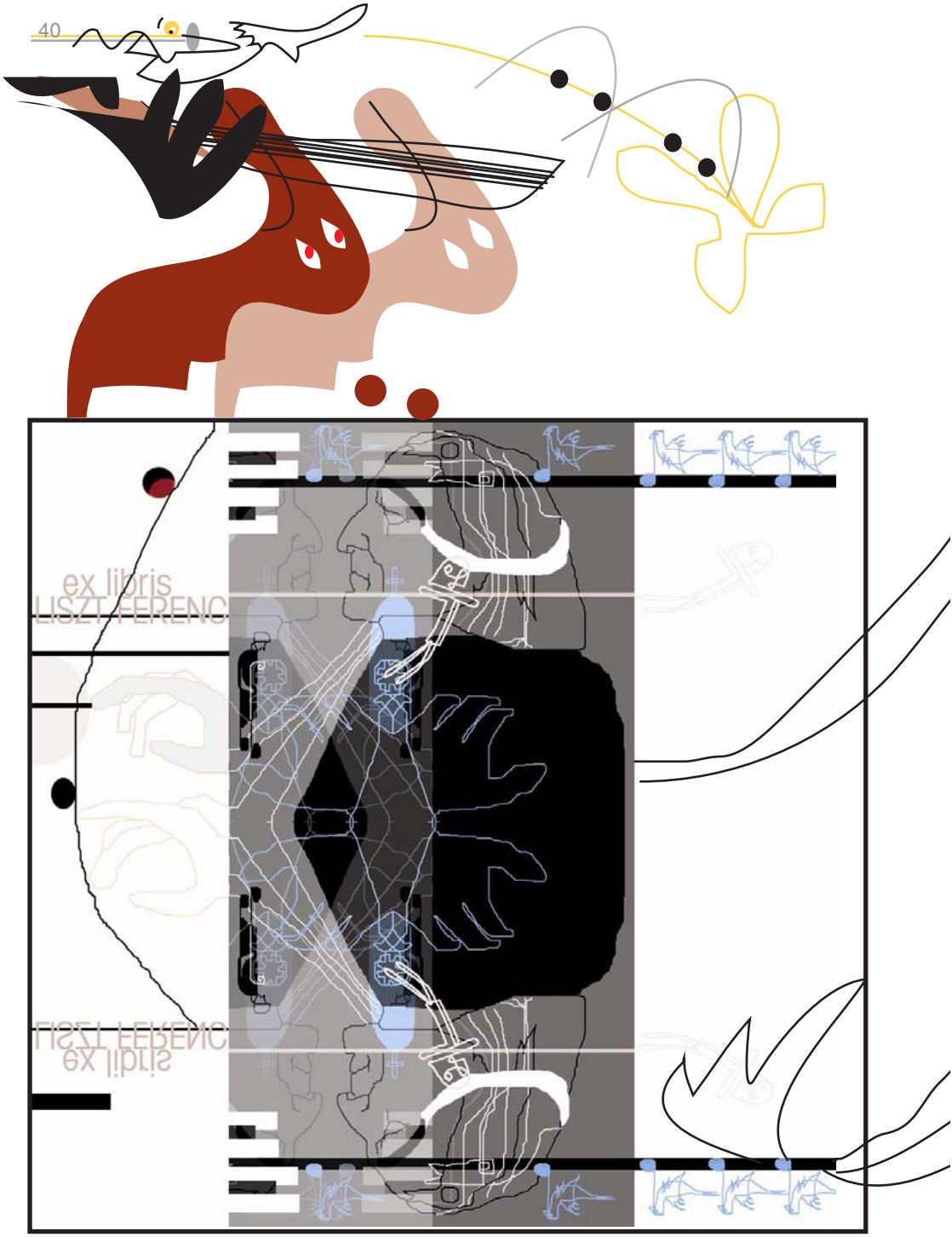
ex libris
LISZT FERENC

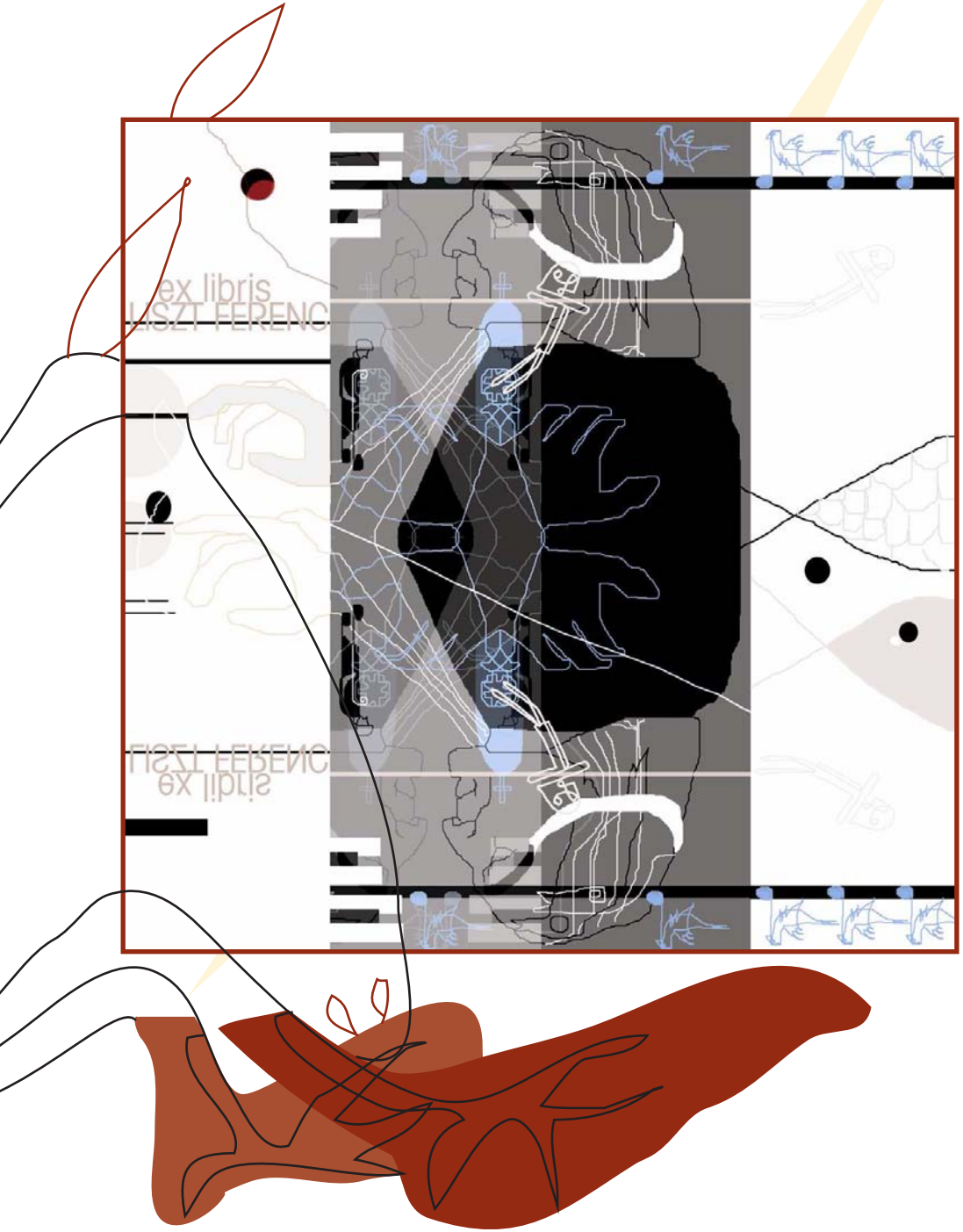
ex libris
LISZT FERENC
LISZT FERENC
ex libris

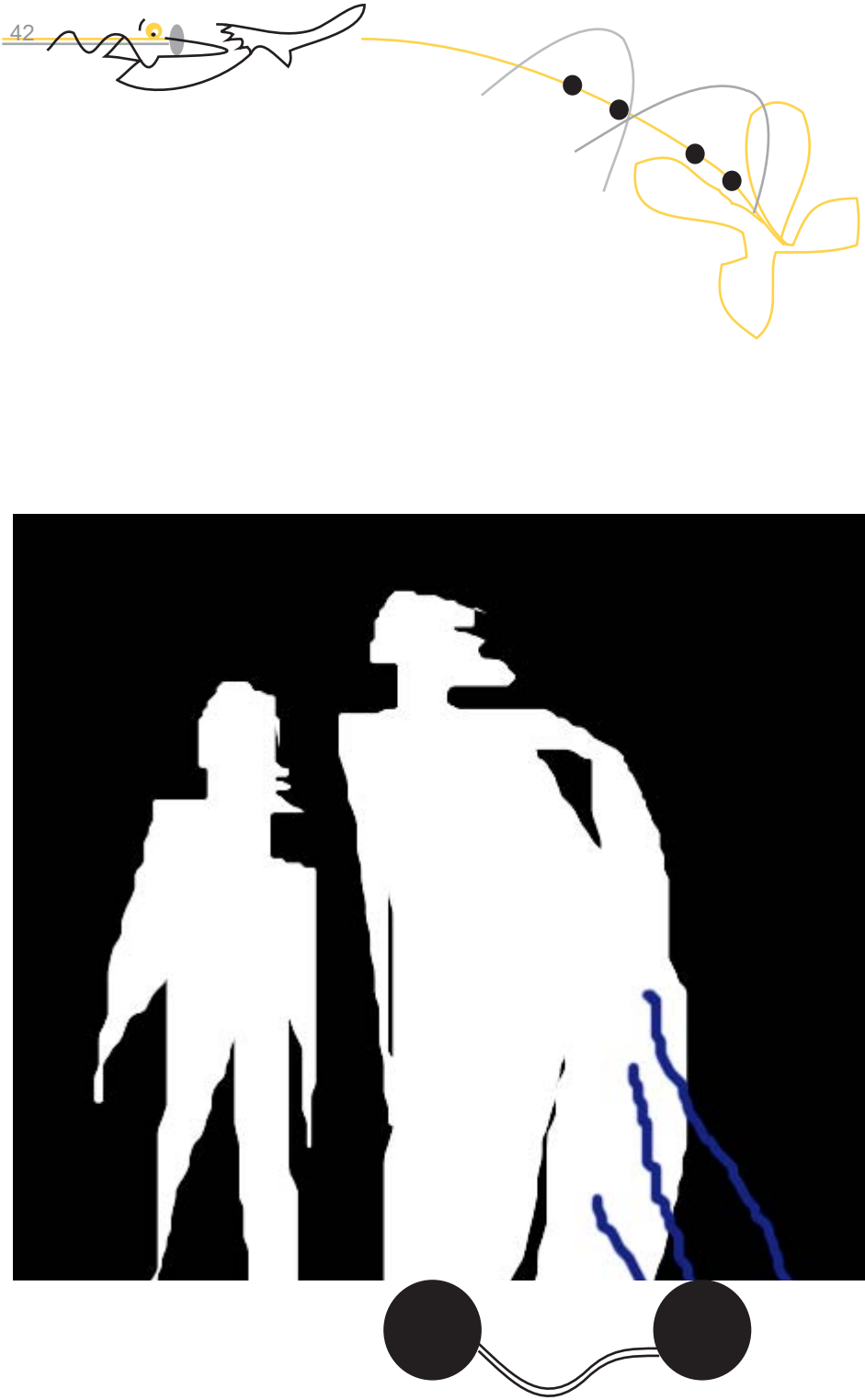

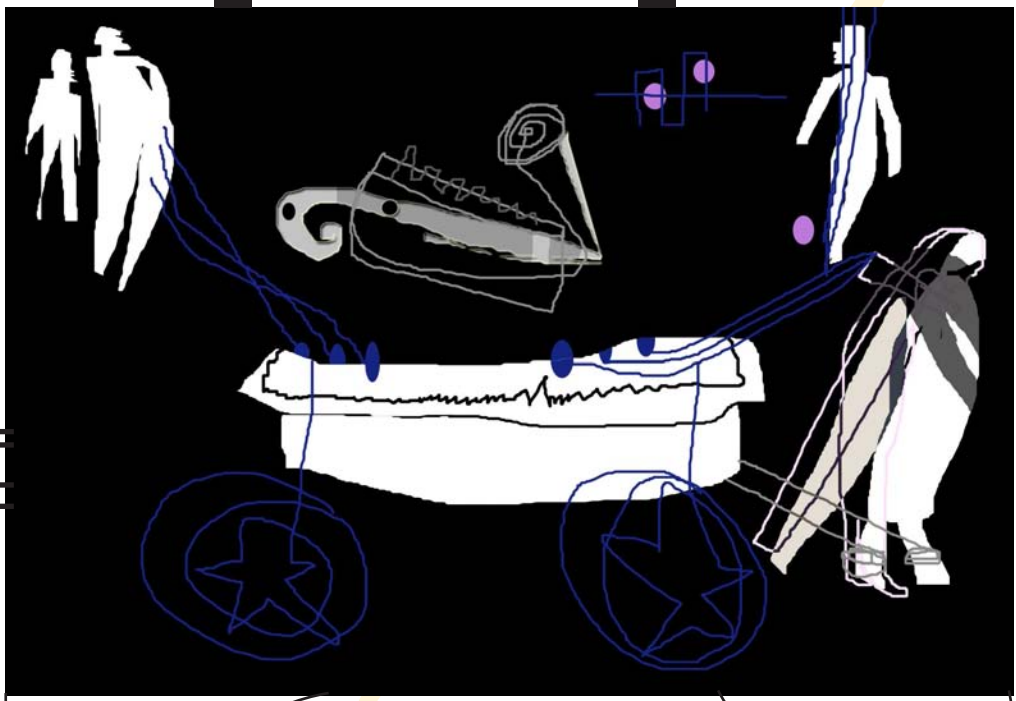

milyen különös ahogy elszáll a szó attól
amit mondani szeretne

milyen különös amikor a szó különös nem találja régi jelentését

milyen különös amikor a szó különös
nem találja régi jelentését

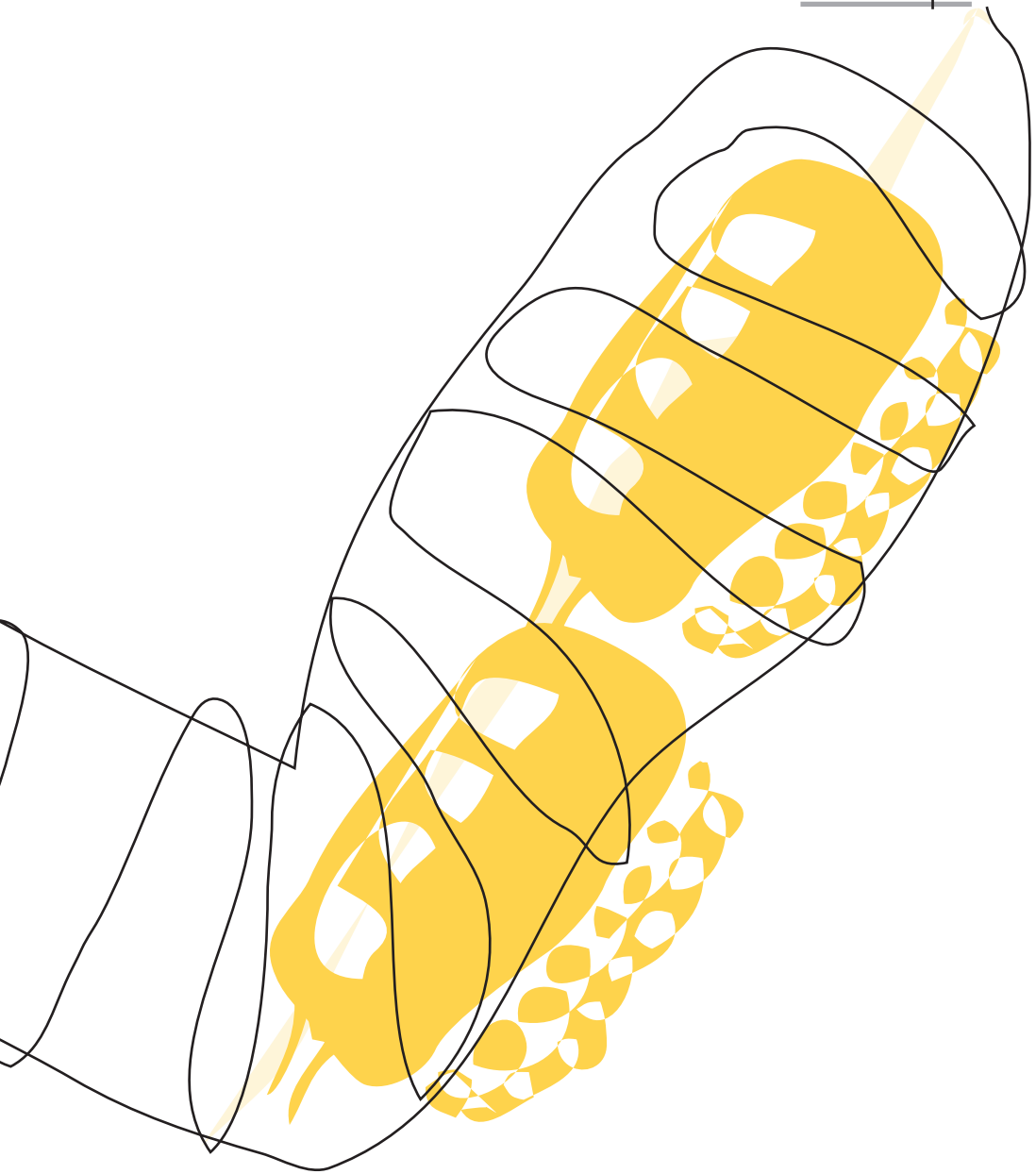

milyen különös amikor a szó különös
nem találja régi jelentését

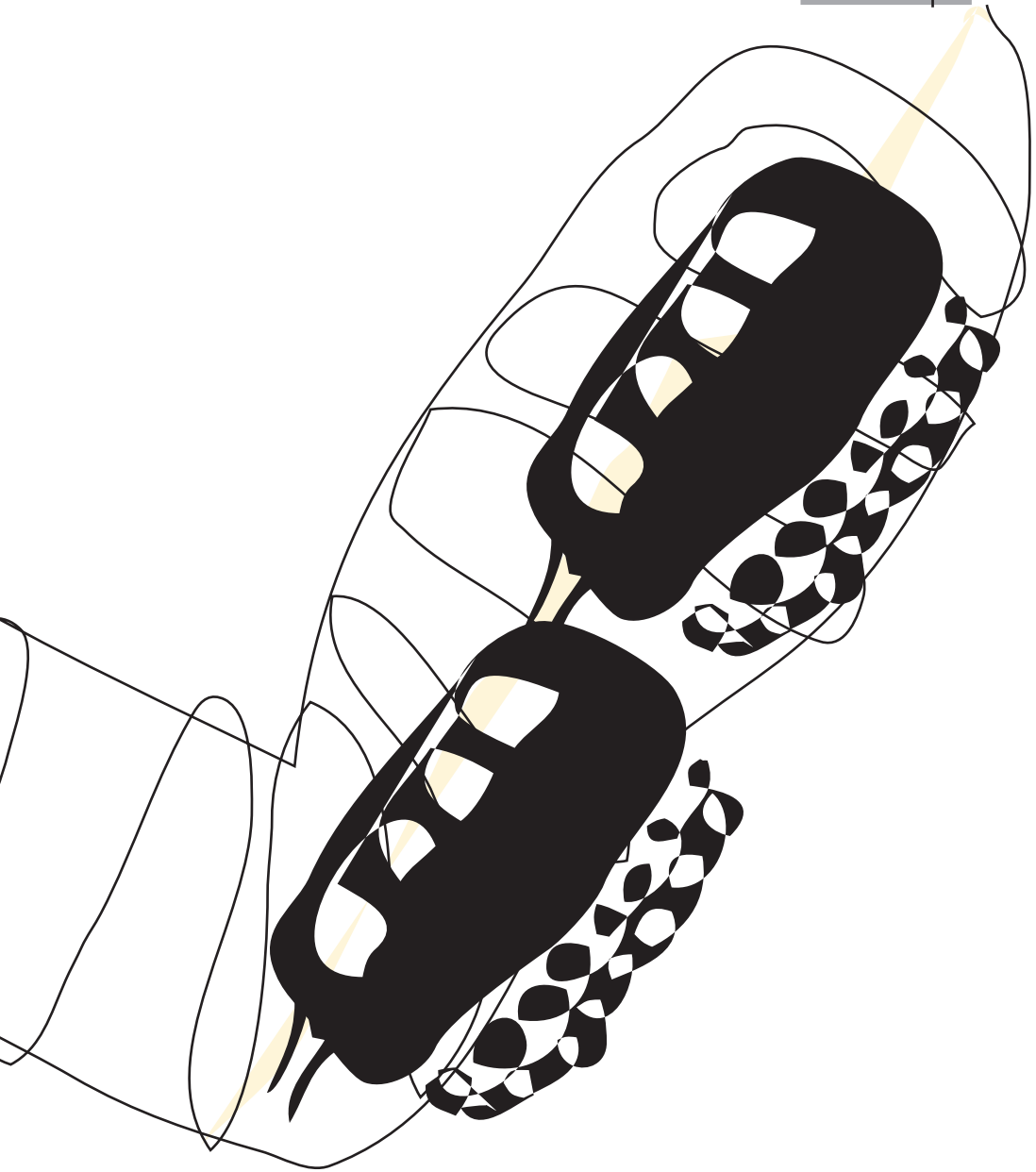

könnyjelzők /2012.01.14.

Mariska beprogramozta Juliska zöld szoknyáját

jössz? - menjünk. este van.
csináljunk a sötétségből fényt.

Juliska másik szoknyát kér.

Világító szoknya!

Nézd - figyel a kép
szökkennek a Nap szeplői

kék-fehér-kék-fehér /fény/
utolérnek, siessünk.

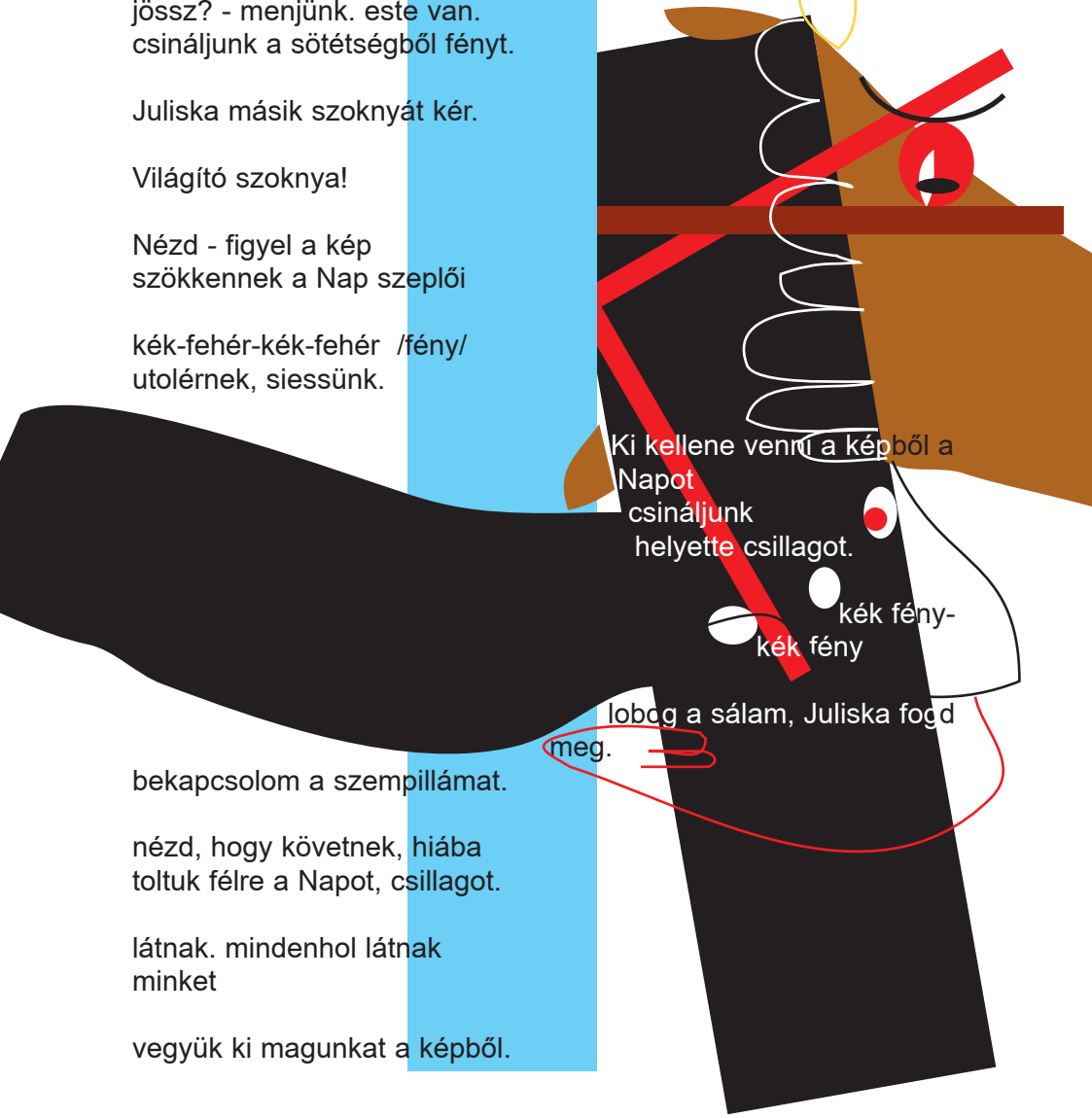

Ki kellene venni a képből a
Napot
csináljunk
helyette csillagot.

kék fény-
kék fény

lobog a sálam, Juliska fogd
meg.

bekapcsolom a szempillámat.

nézd, hogy követnek, hiába
toltuk félre a Napot, csillagot.

látnak. mindenhol látnak
minket

vegyük ki magunkat a képből.

várj, kapcsolom
minden eltűnt.

könnyjelzők - - - /2012.01.14.

Mariska beprogramozta Juliska zöld szoknyáját

jössz? - menjünk. este van.
csináljunk a sötétségből fényt.

Juliska másik szoknyát kér.

Világító szoknya!

Nézd - figyel a kép
szökkennek a Nap szeplői

kék-fehér-kék-fehér /fény/
utolérnek, siessünk.

Ki kellene venni a képből a Napot
csináljunk helyette csillagot.

kék fény - kék fény

lobog a sálam, Juliska fogd meg.
bekapcsolom a szempillámat.

nézd, hogy követnek, hiába
toltuk félre a Napot, csillagot.

látnak. mindenhol látnak
minket

vegyük ki magunkat a képből.
várj, kapcsolom
minden eltűnt.

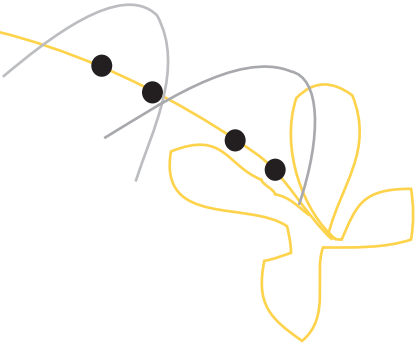

habok, álmok álmodók

48

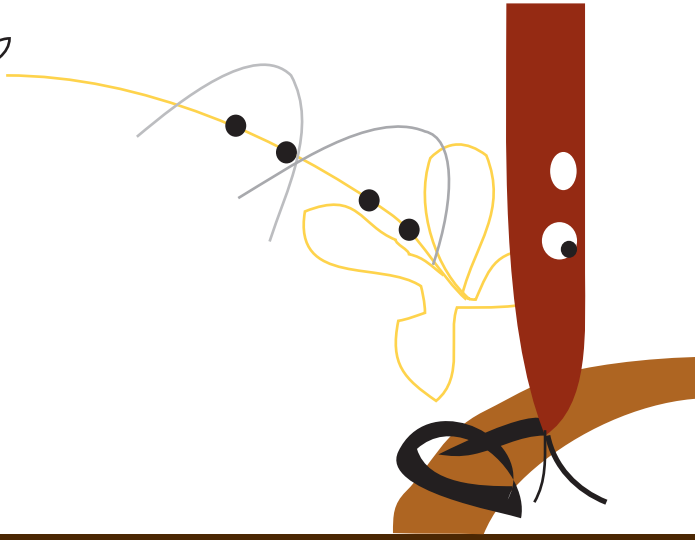

antennált tok

csiga-biga jöjj ki fényből

engedj utat a térből
télnek
térnek,

még egy kicsi
és
megint utolérnek.

kapkodd magad,
a szemek mindjárt felcserélnek

titok átjáró
esküdt széknek
(ellenség
mek)

mek mek.

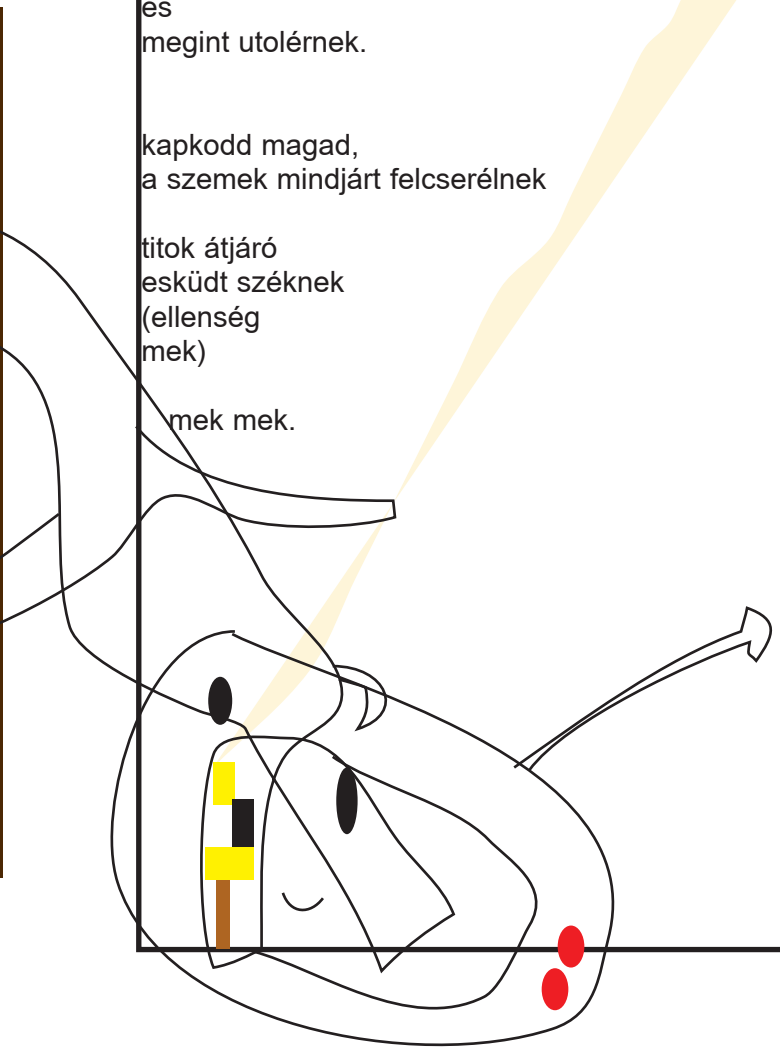

habok-habok (papok)

vegyél ki belőle
álomgyár
járókán

álmodó vár (álmodovár)

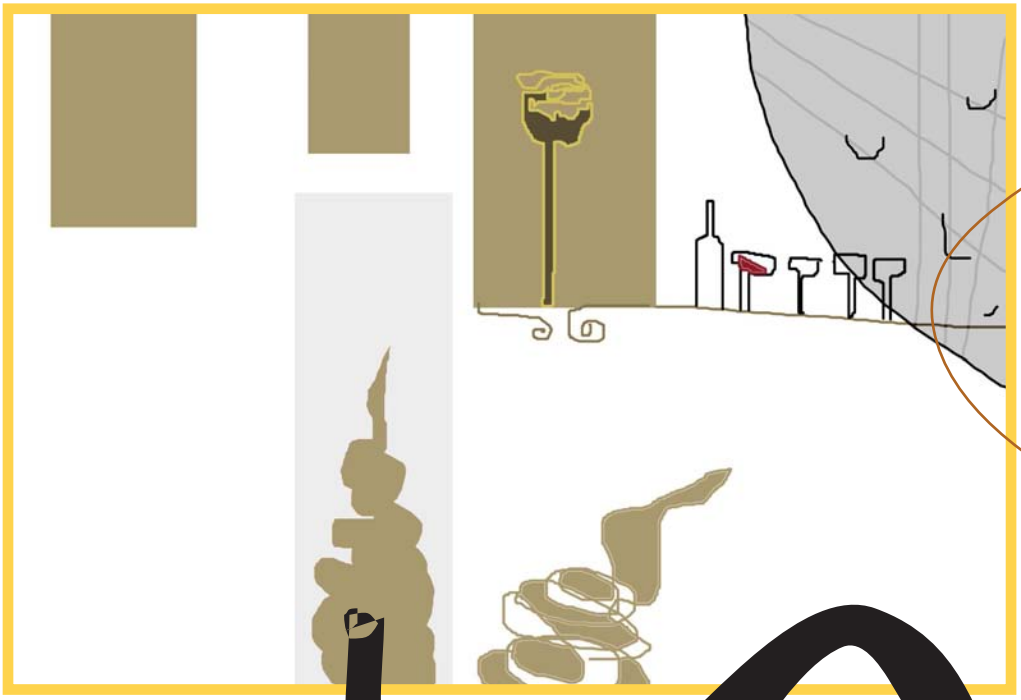

míg nálatok a rókácska mindenütt ott lapul. vár. les. kiles. persze kedvessé varázsolom, megszelidítem, igen. hogy képessé tegyen elviselni. hordozni. viselni.

este... csak ne lenne ilyen világos a fejem. akkor minden sötétséget is világosnak elfogadnék.
a takaró. takarók. mindig valami takarót látok.
miért?miért kell mindent eltakarni?
persze, az esztétika, rejtély, kell ahhoz hogy önáltassuk magunkat. pl. a szerelemben. de amikor szerelemmel áltatjuk a lényeget, súlyokkal rakjuk, bekötve szemeket, megfogható-e lebegés. kirakhatók-e kövekre.
én úgy beszélek a lényegről, hogy nem mondom ki. de ti eltakarjátok. sőt, egyenesen nemlétezőként dimenzionáljátok.

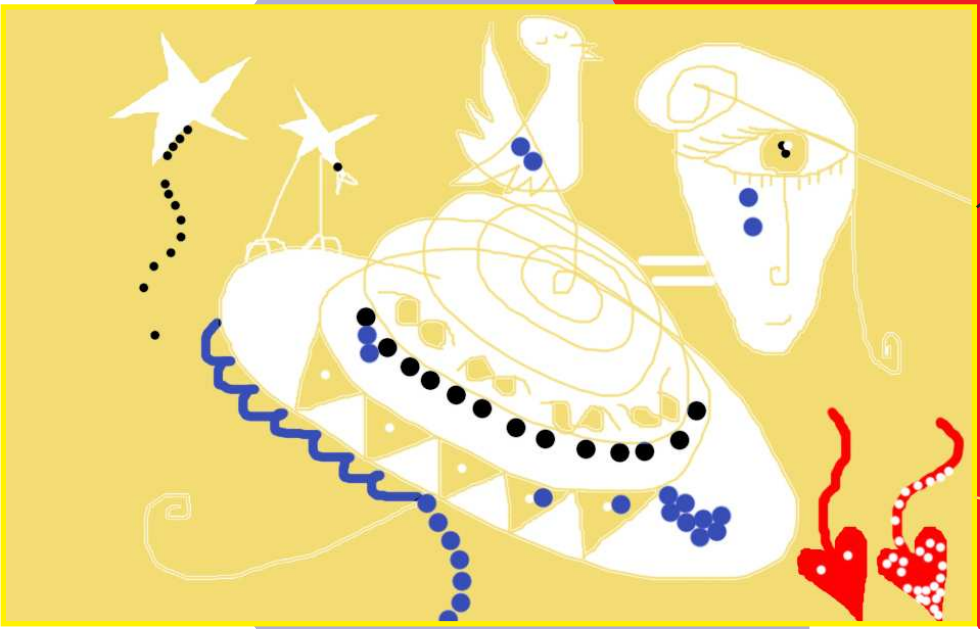

igen, érteni vélem, sőt látom is, még messzébb megyek, le is vedlettem már ezeket a súlyokat.

zene tábor

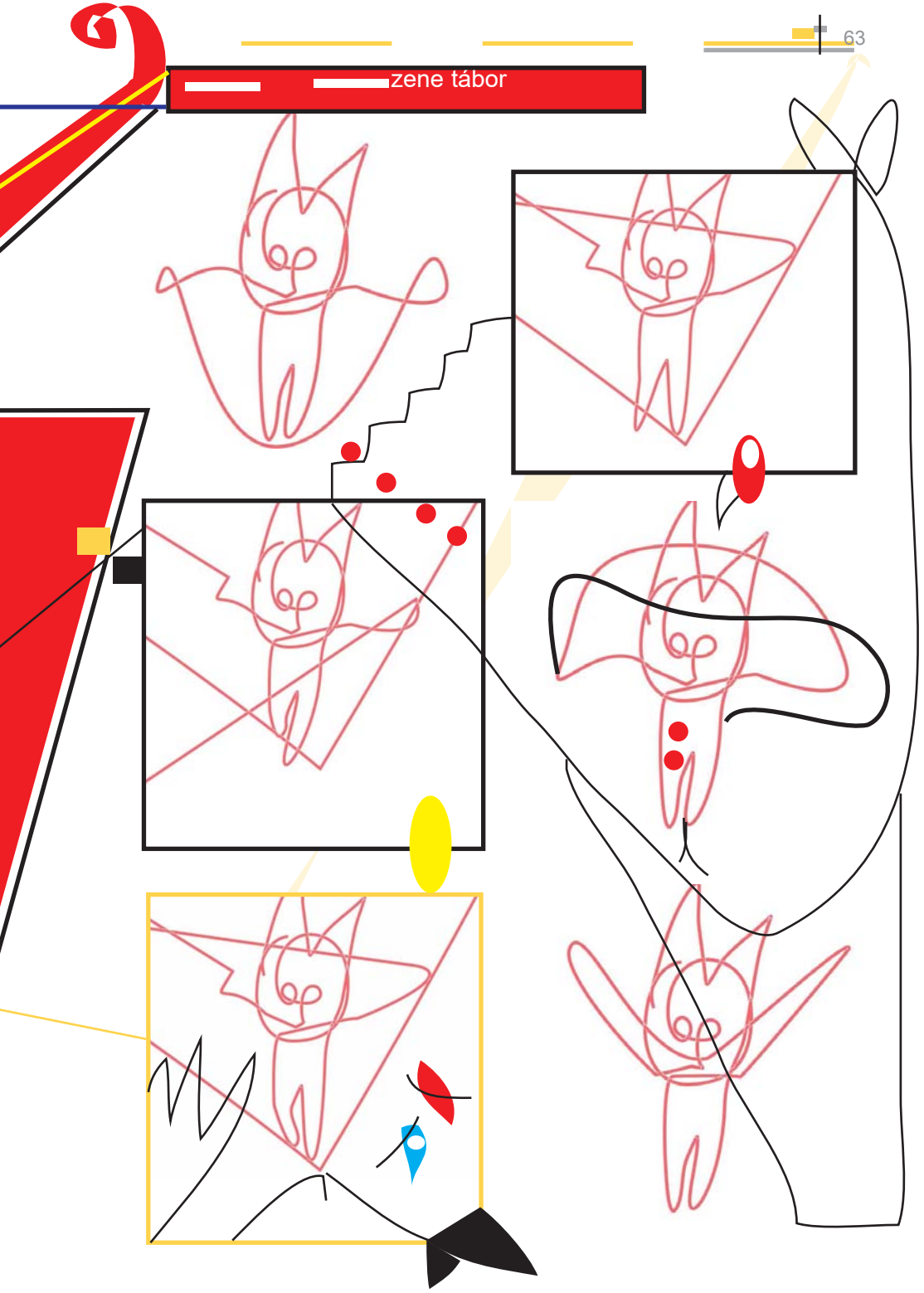

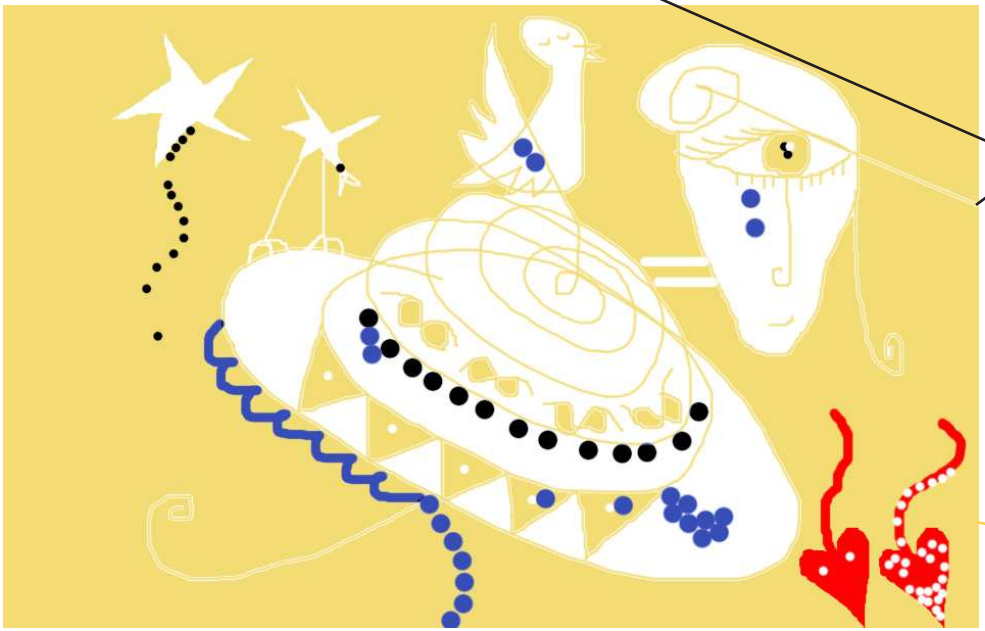

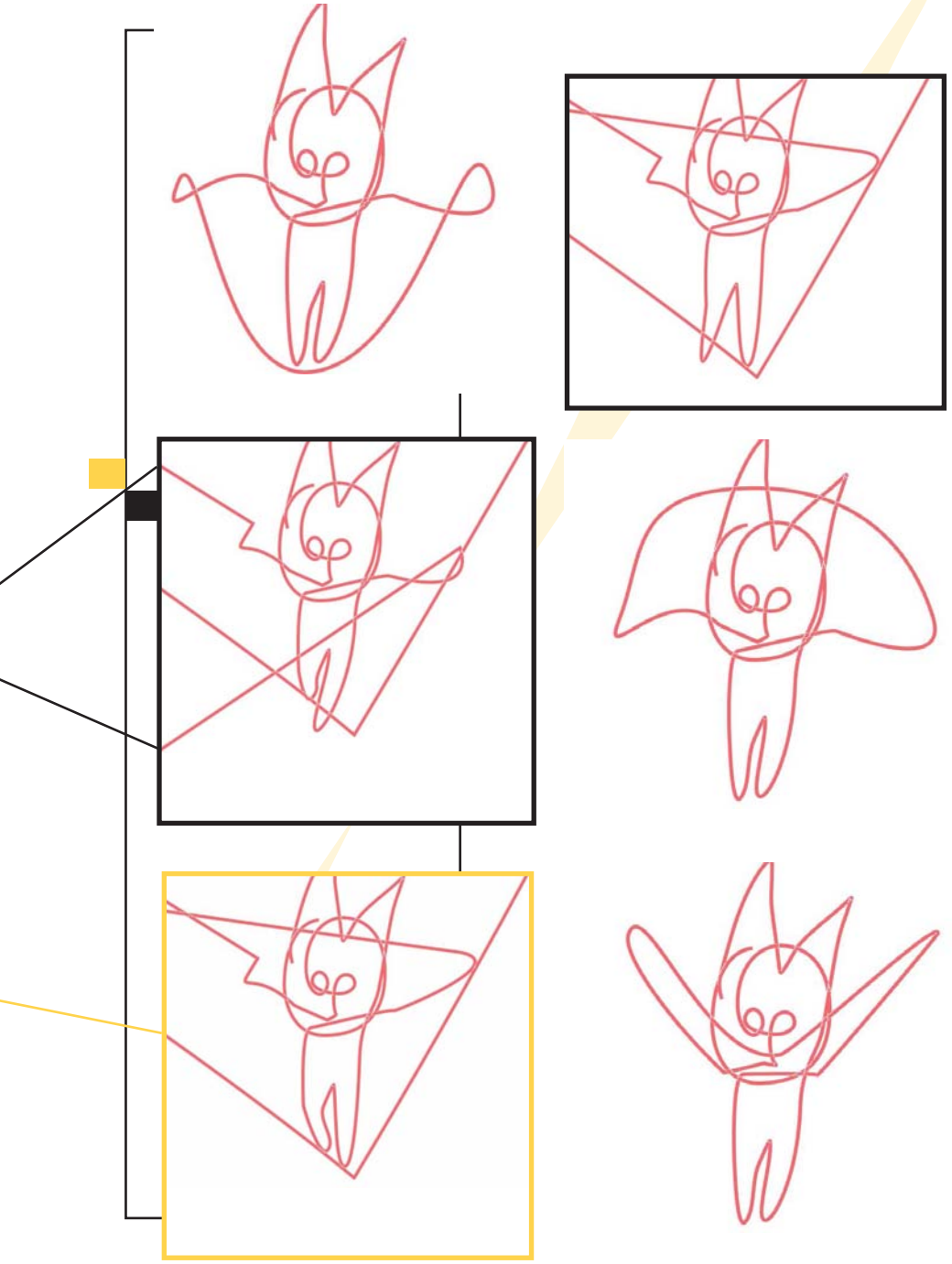

rókácska, rókácska, ne félj kimentelek

rókácska, rókácska, ne félj kimentelek

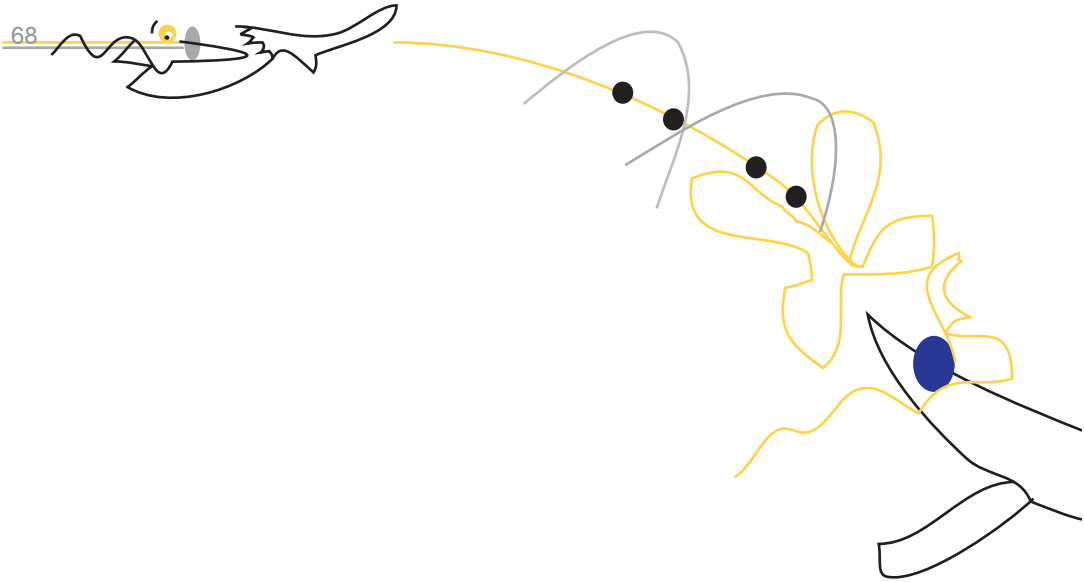

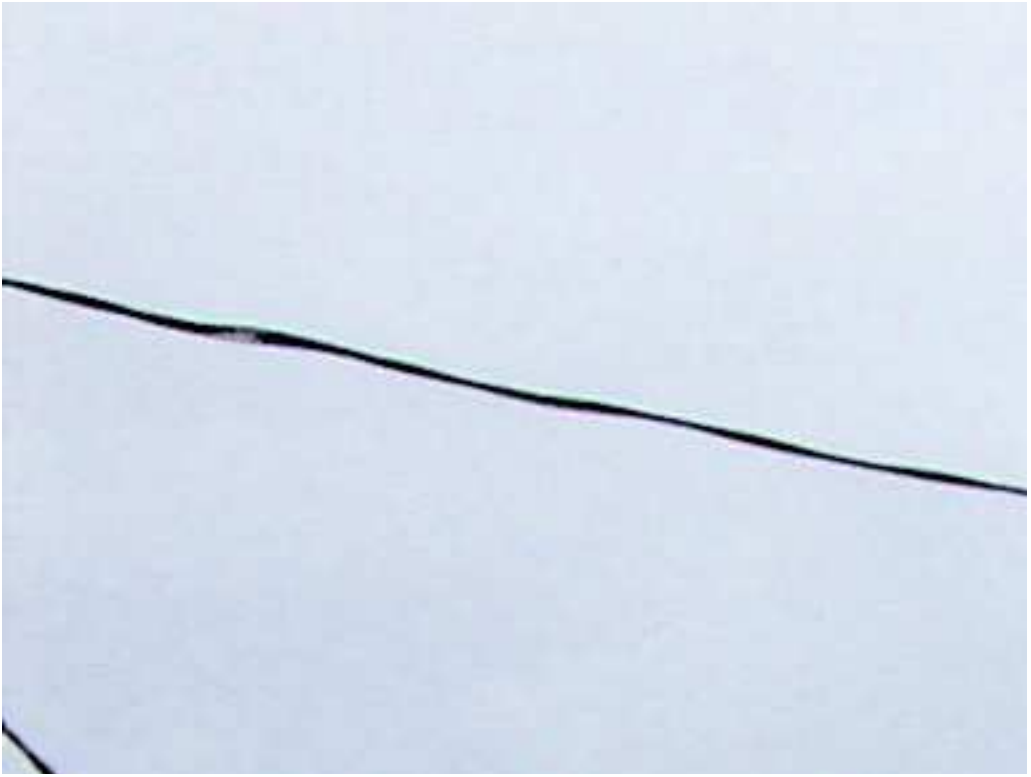

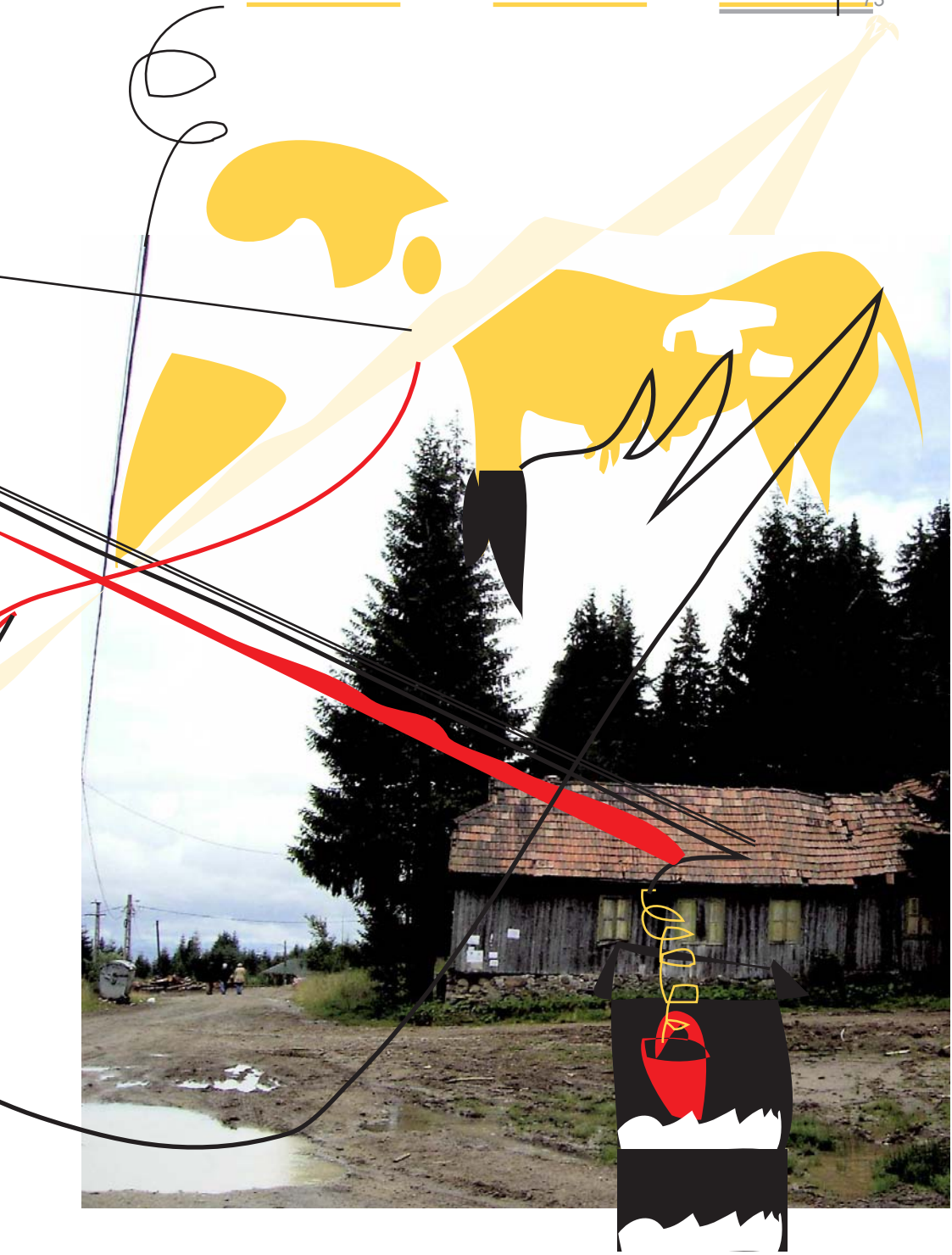

WALTE

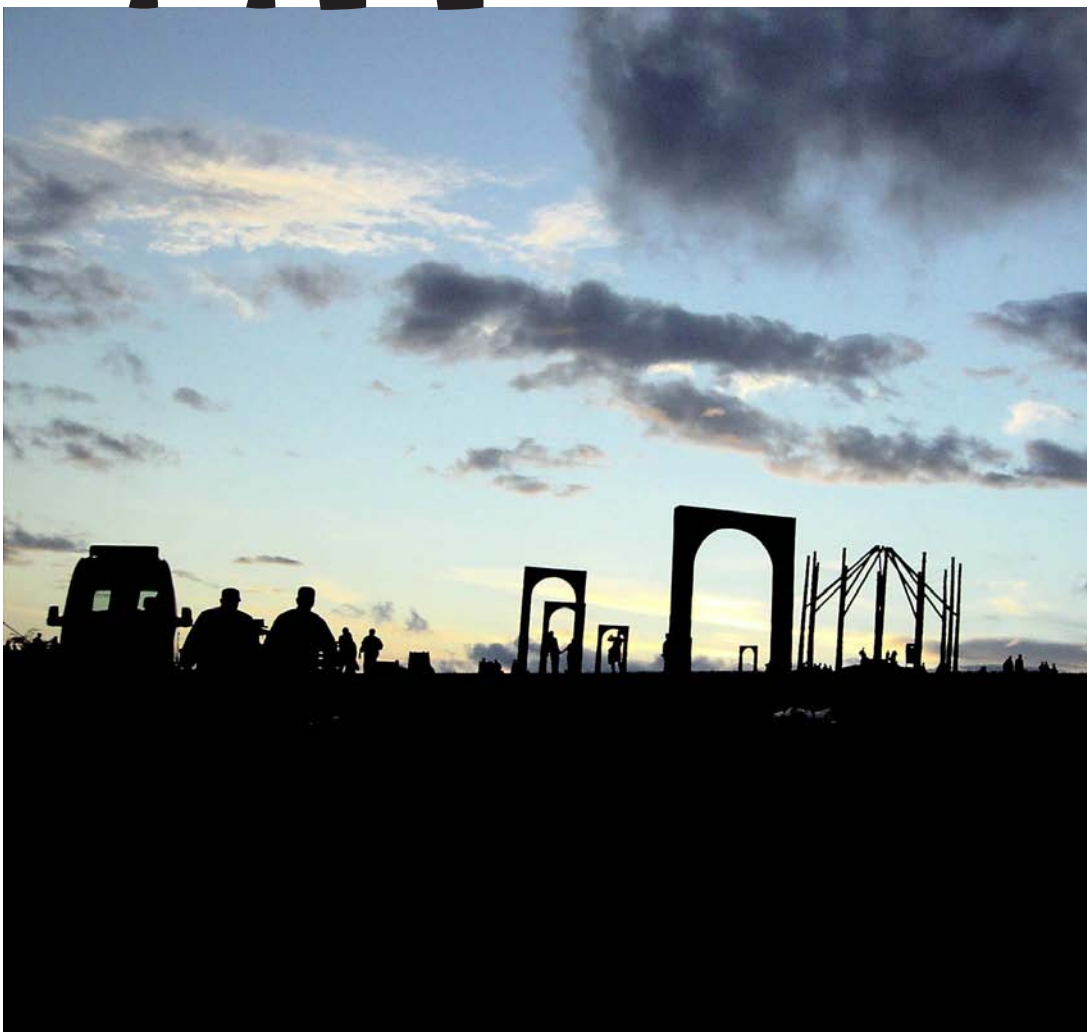

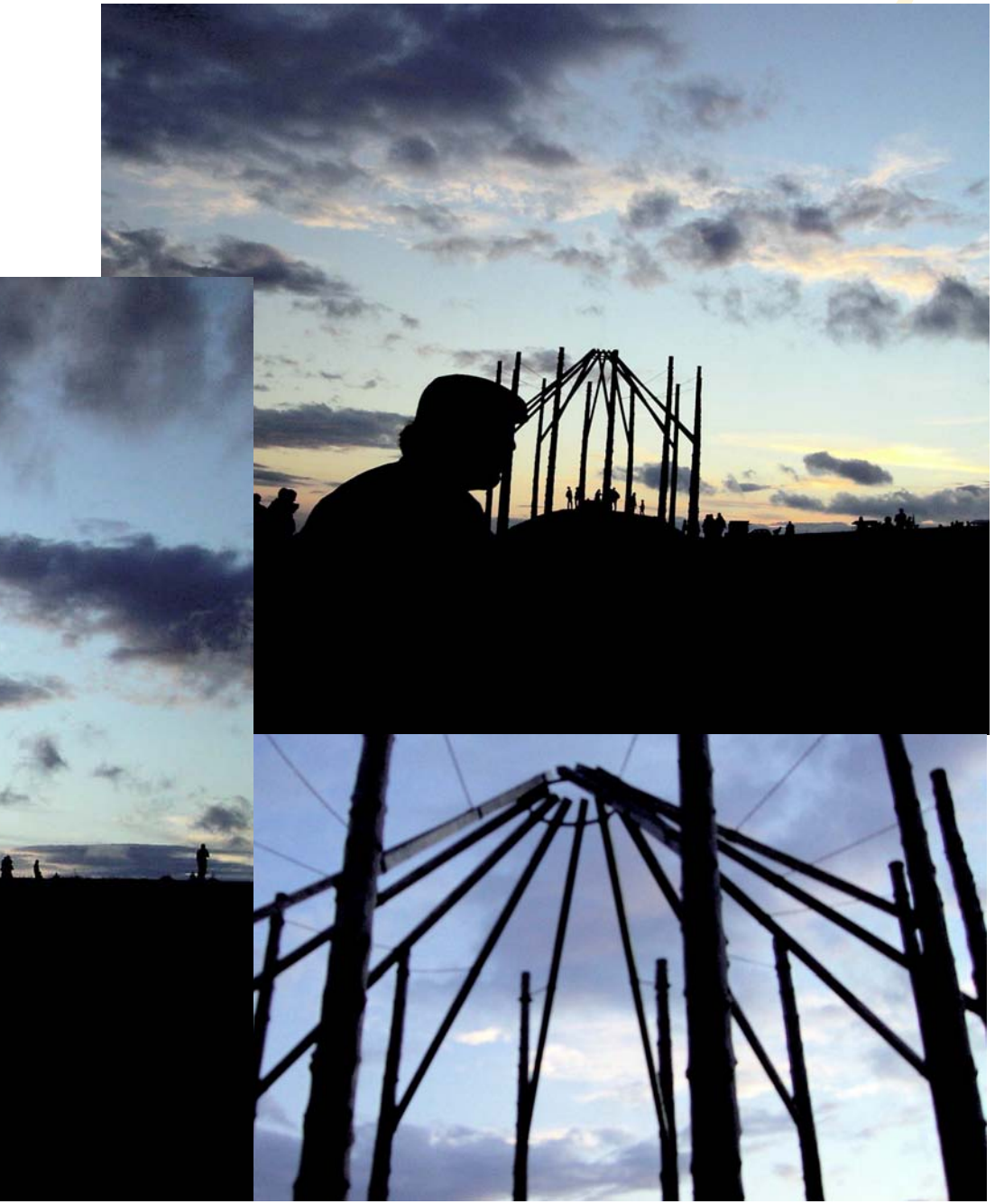

CSSO

CCCC
& &
&

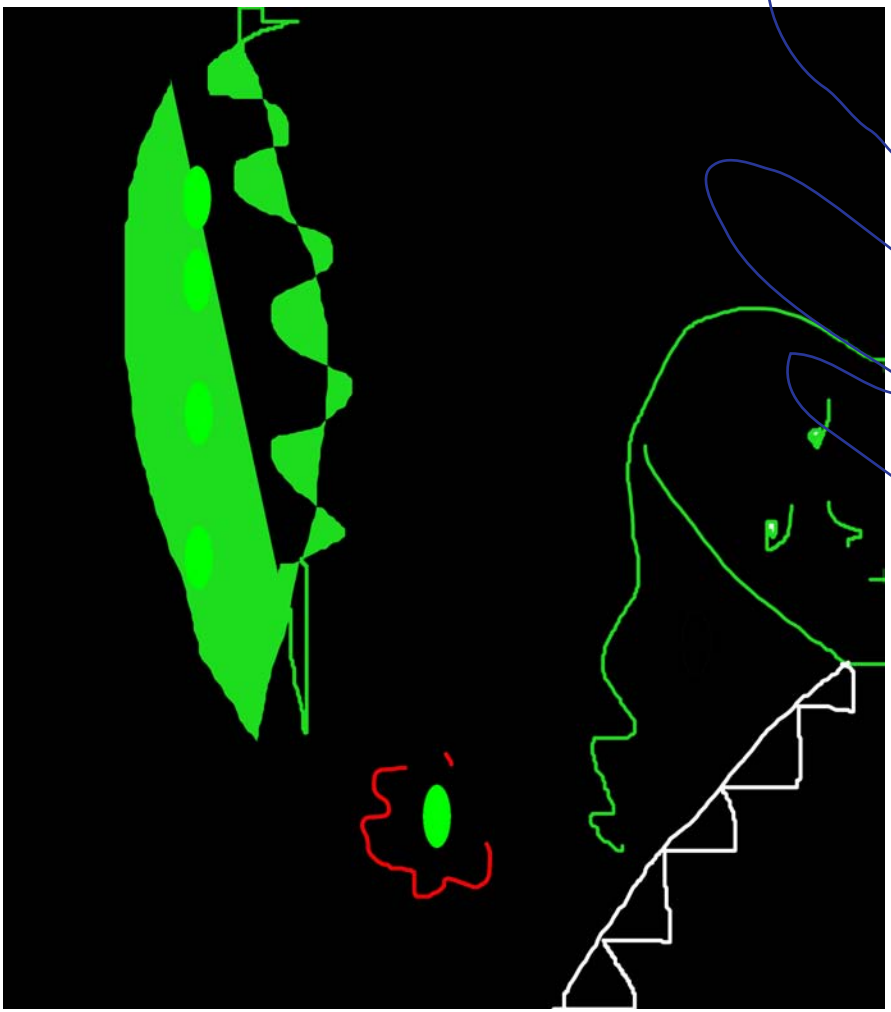

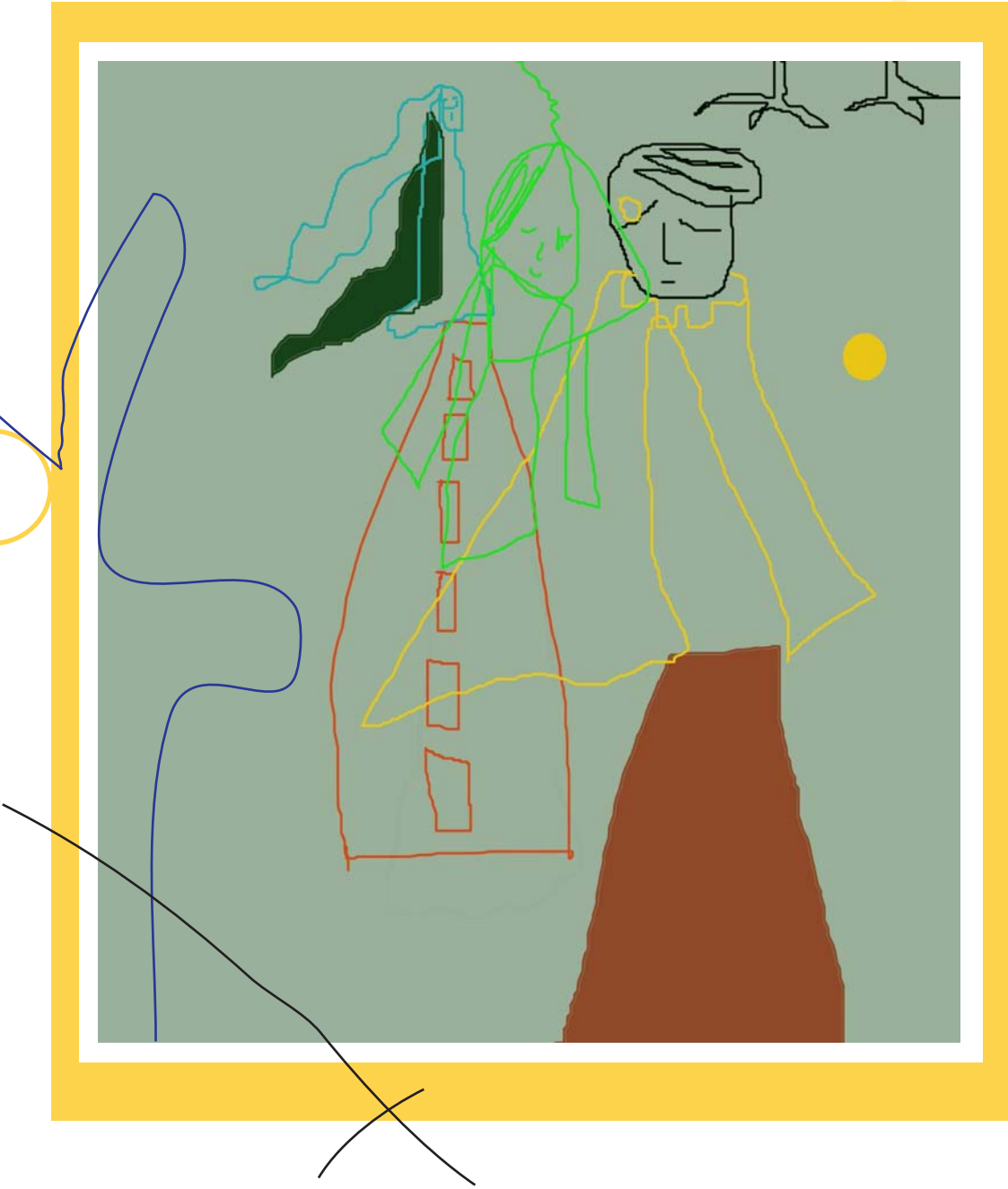

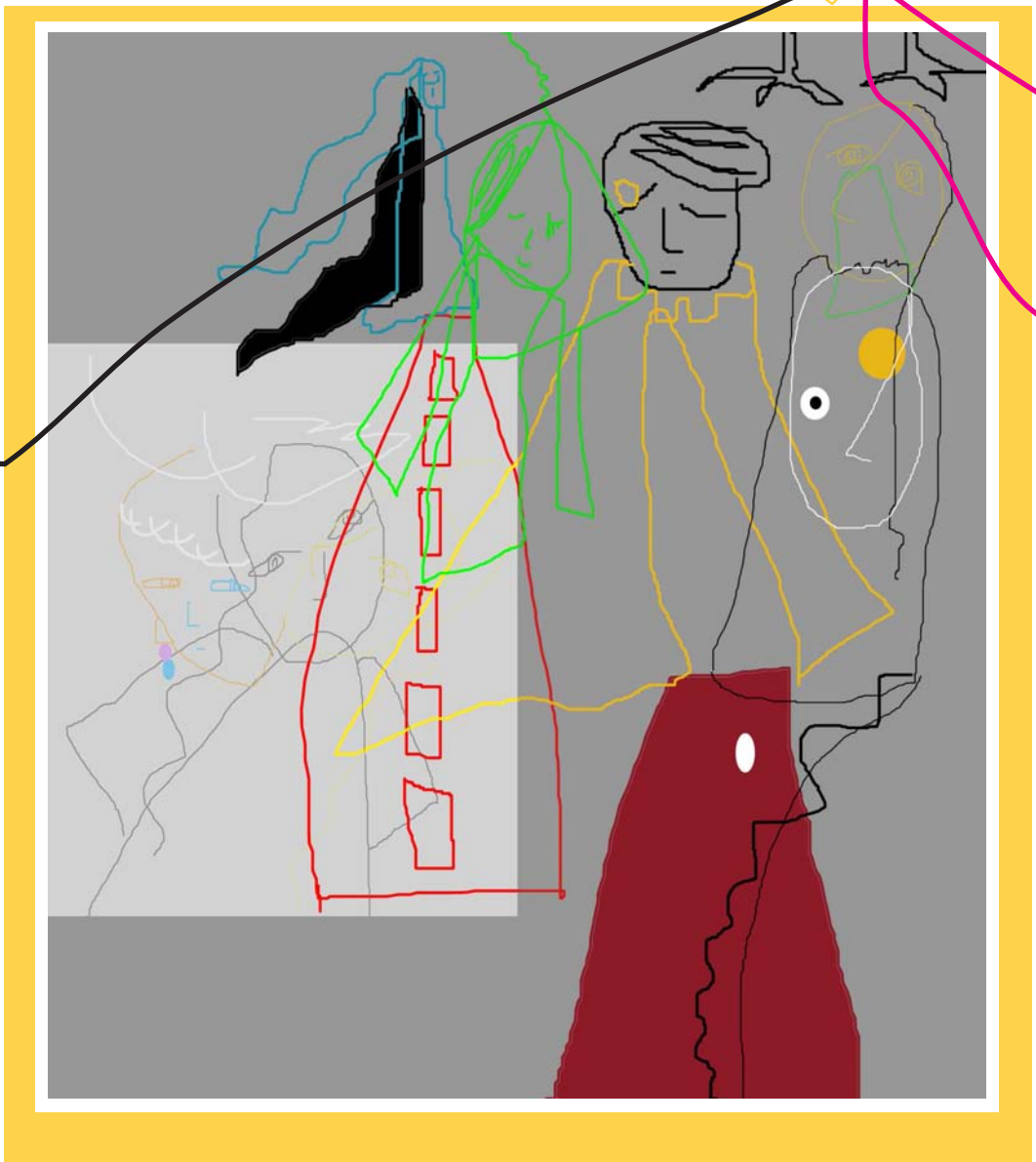

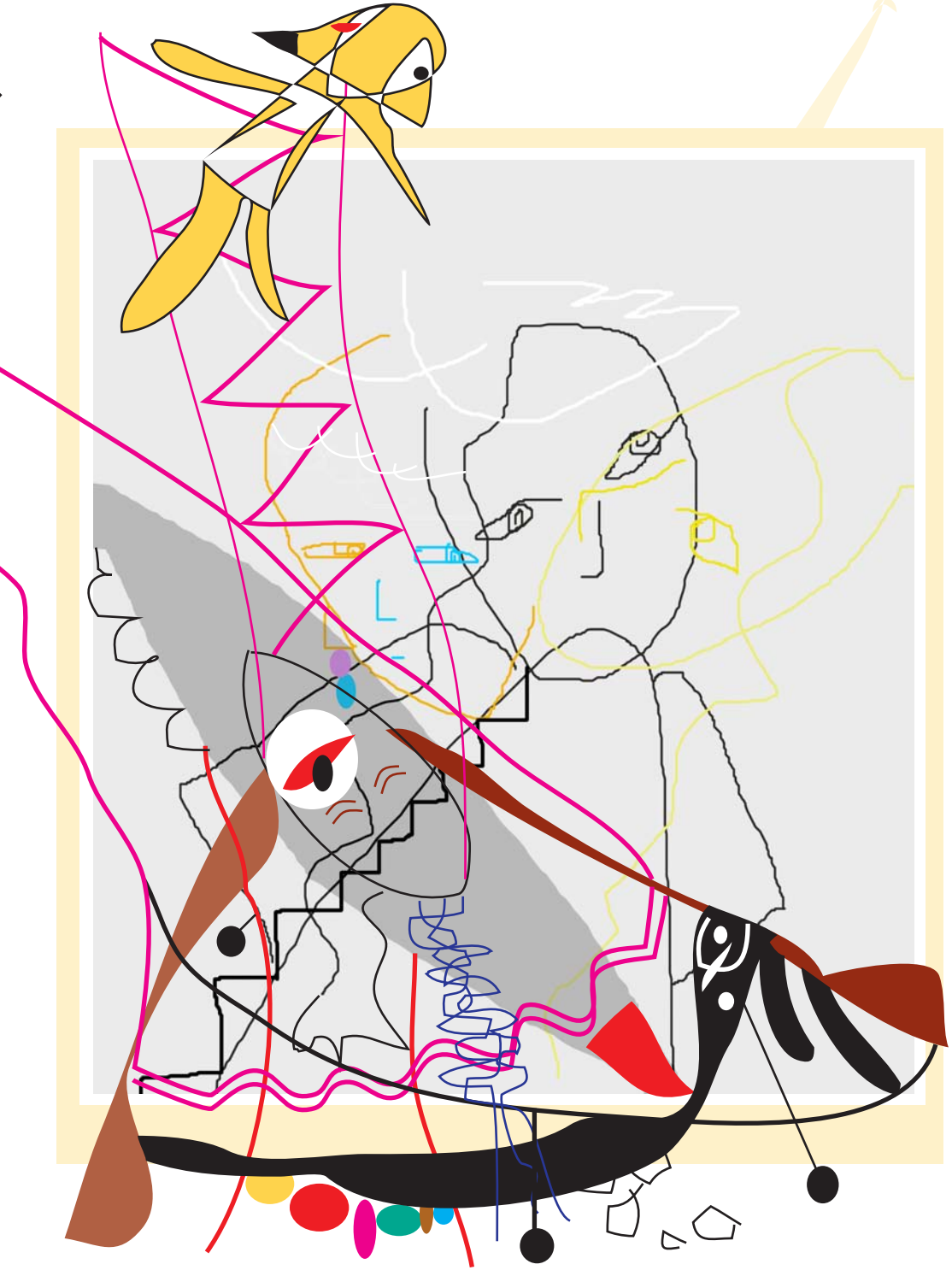

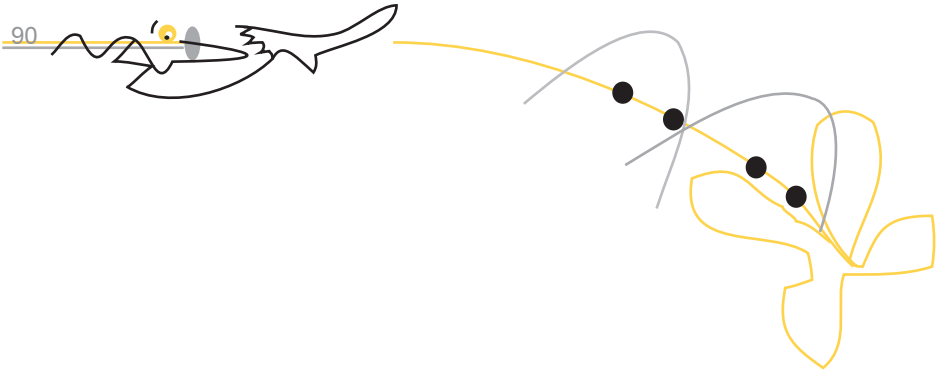

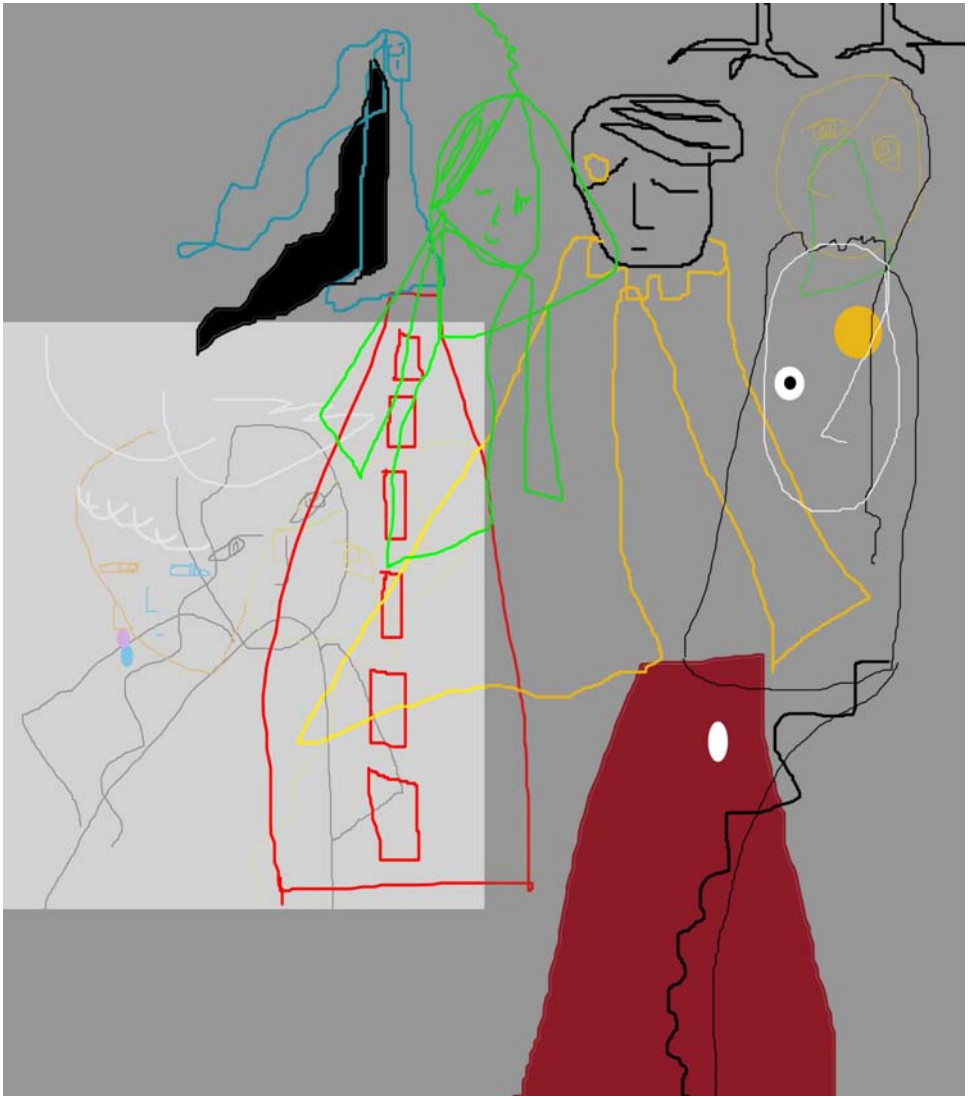

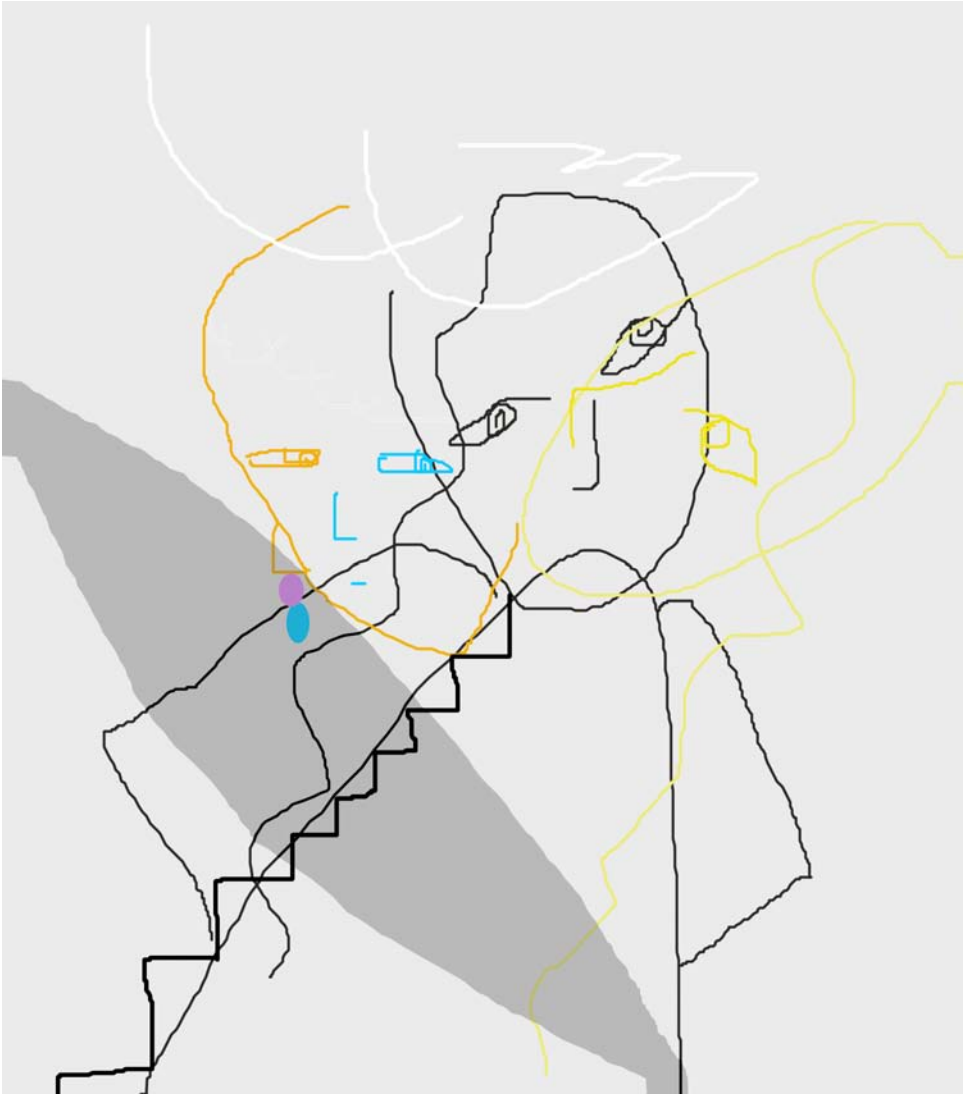

mindenki csak azon az úton járhat, ahol
megnyílnak a kapuk előtte.
minden nap egy ébredés, hogy talán holnap.
holnap majd megnyílik. míg egyszer eljön a végső
megnyugvás, csend. amikor mindenkinek ugyanaz a
kapu nyílik.

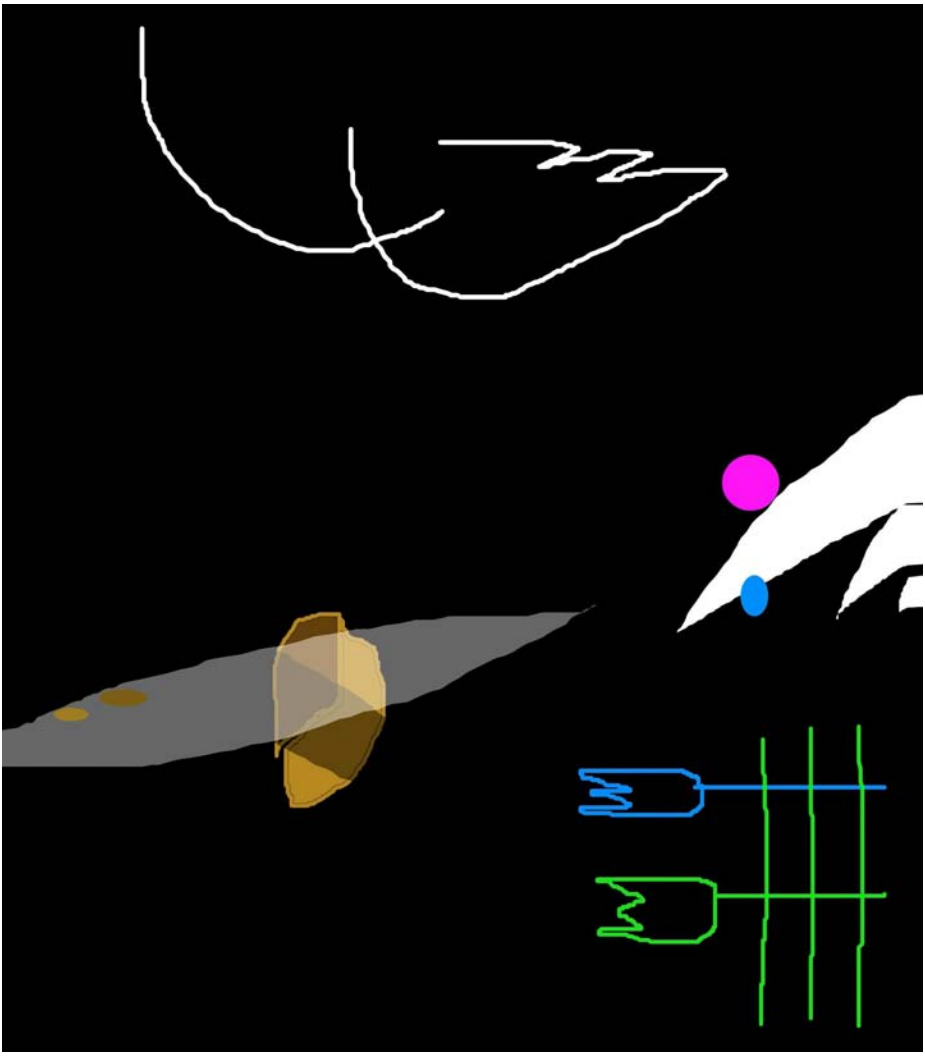

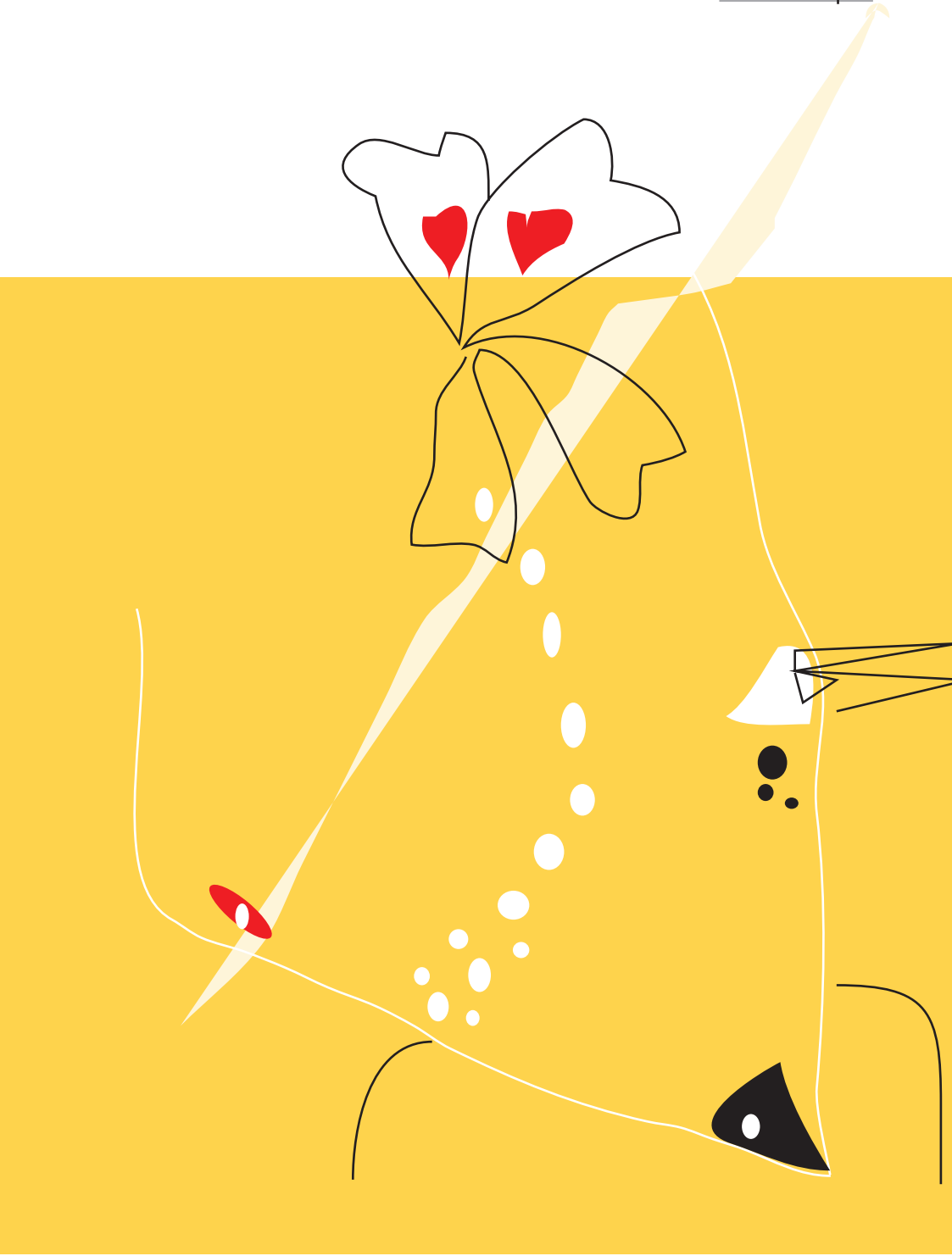

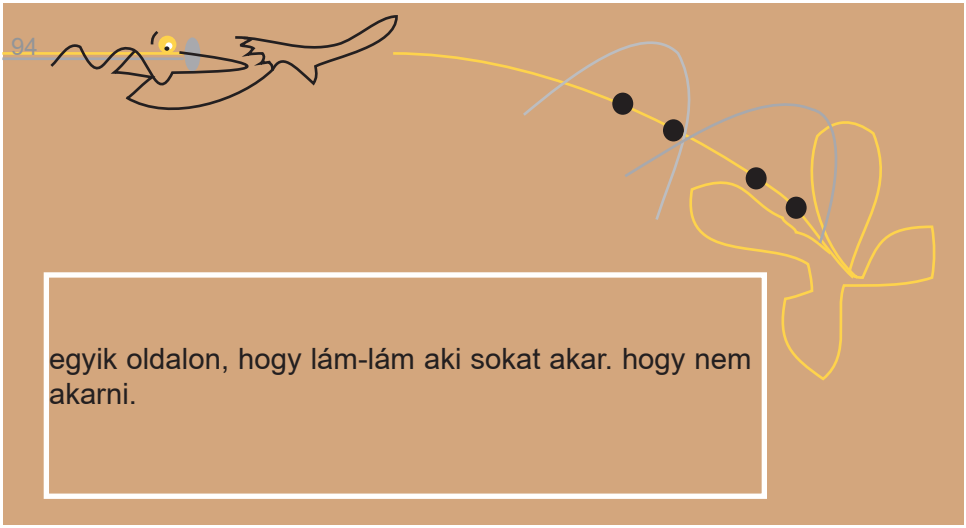

egyik oldalon, hogy lám-lám aki sokat akar. hogy nem akarni.

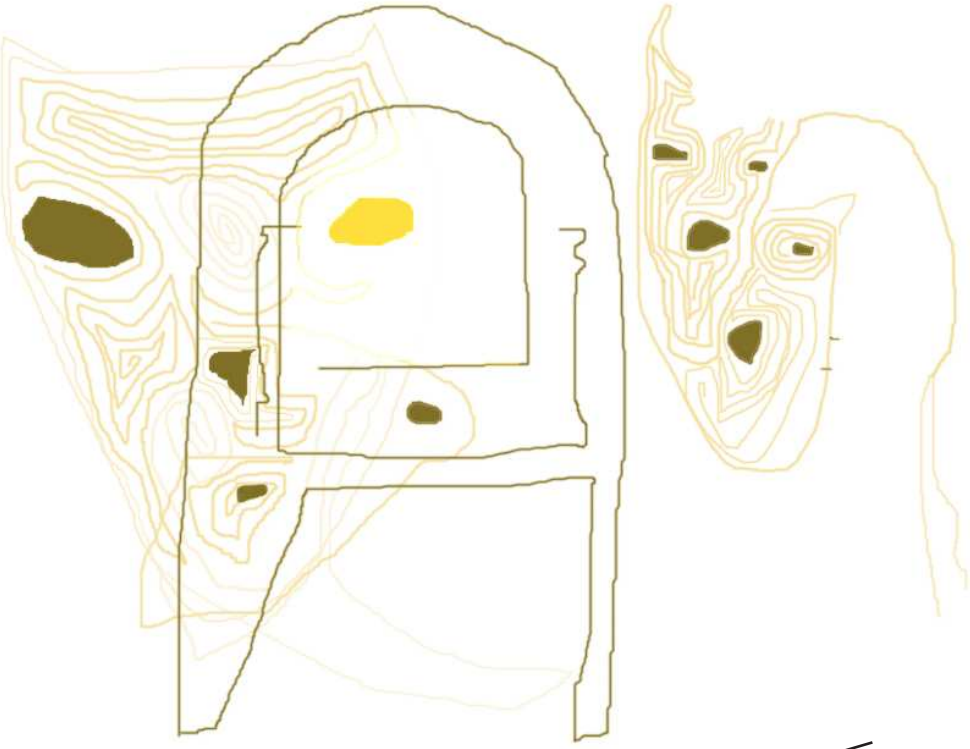

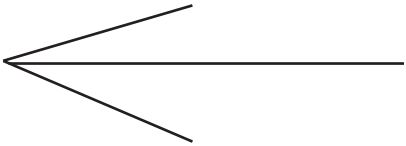

másikon buzdítani, hogy akarni, akarni kell a bejutást.

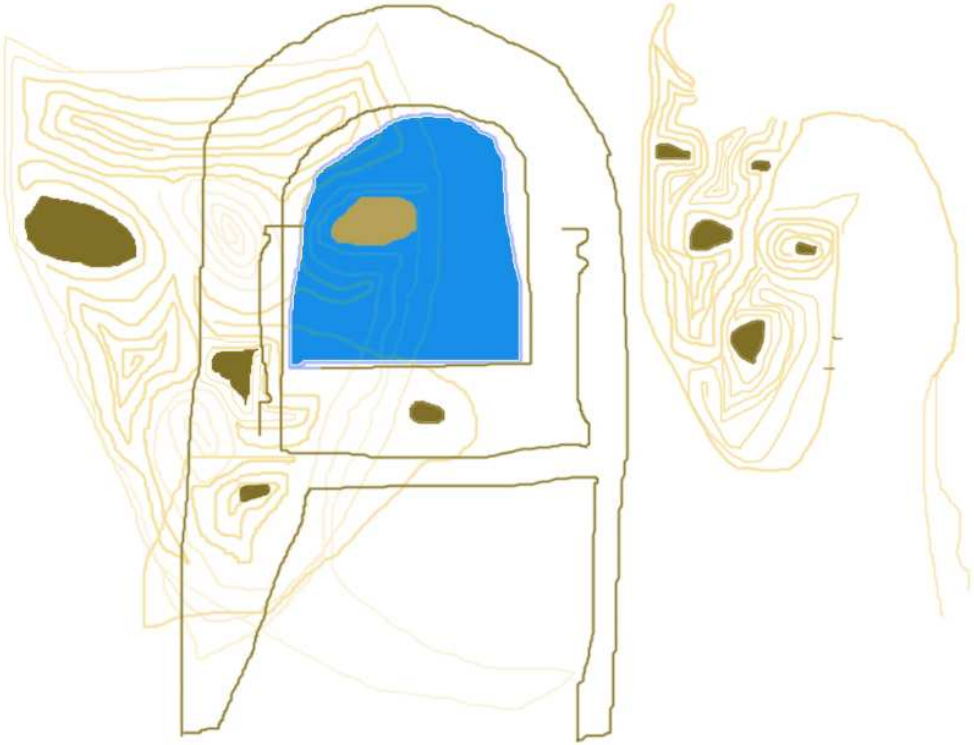

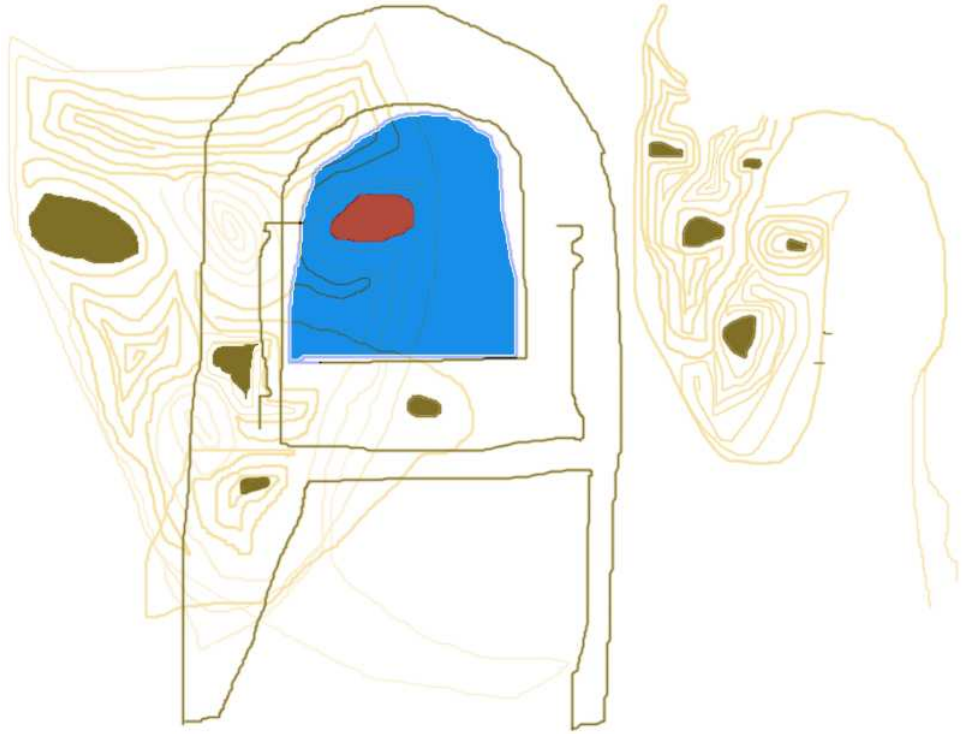

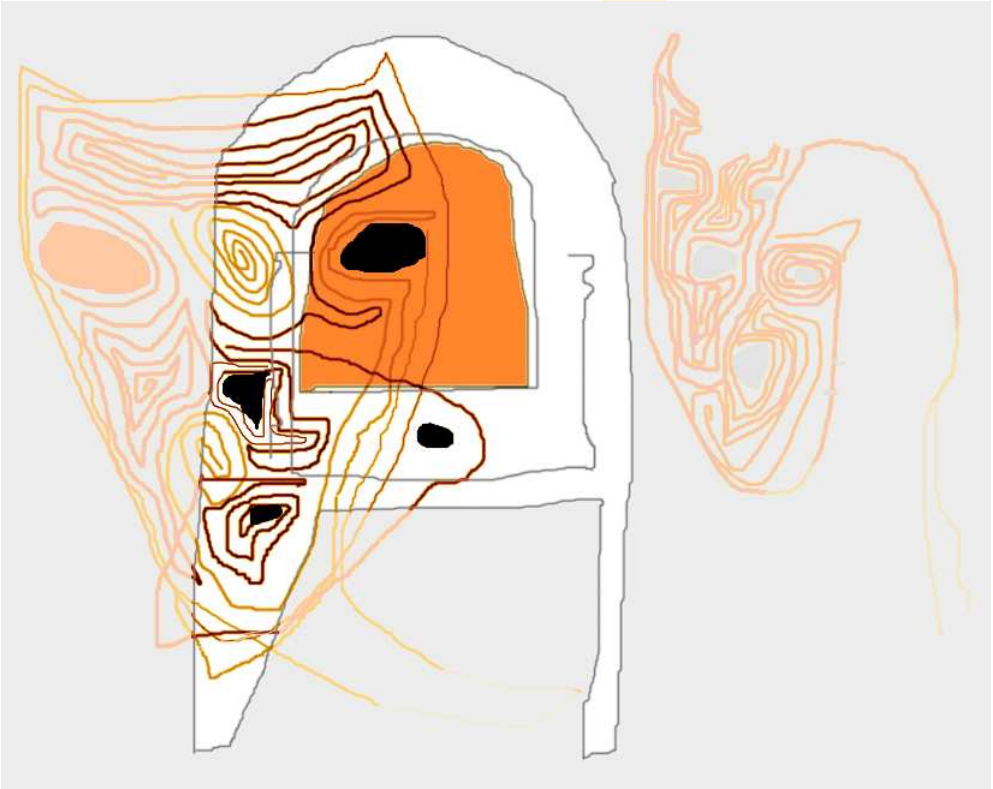

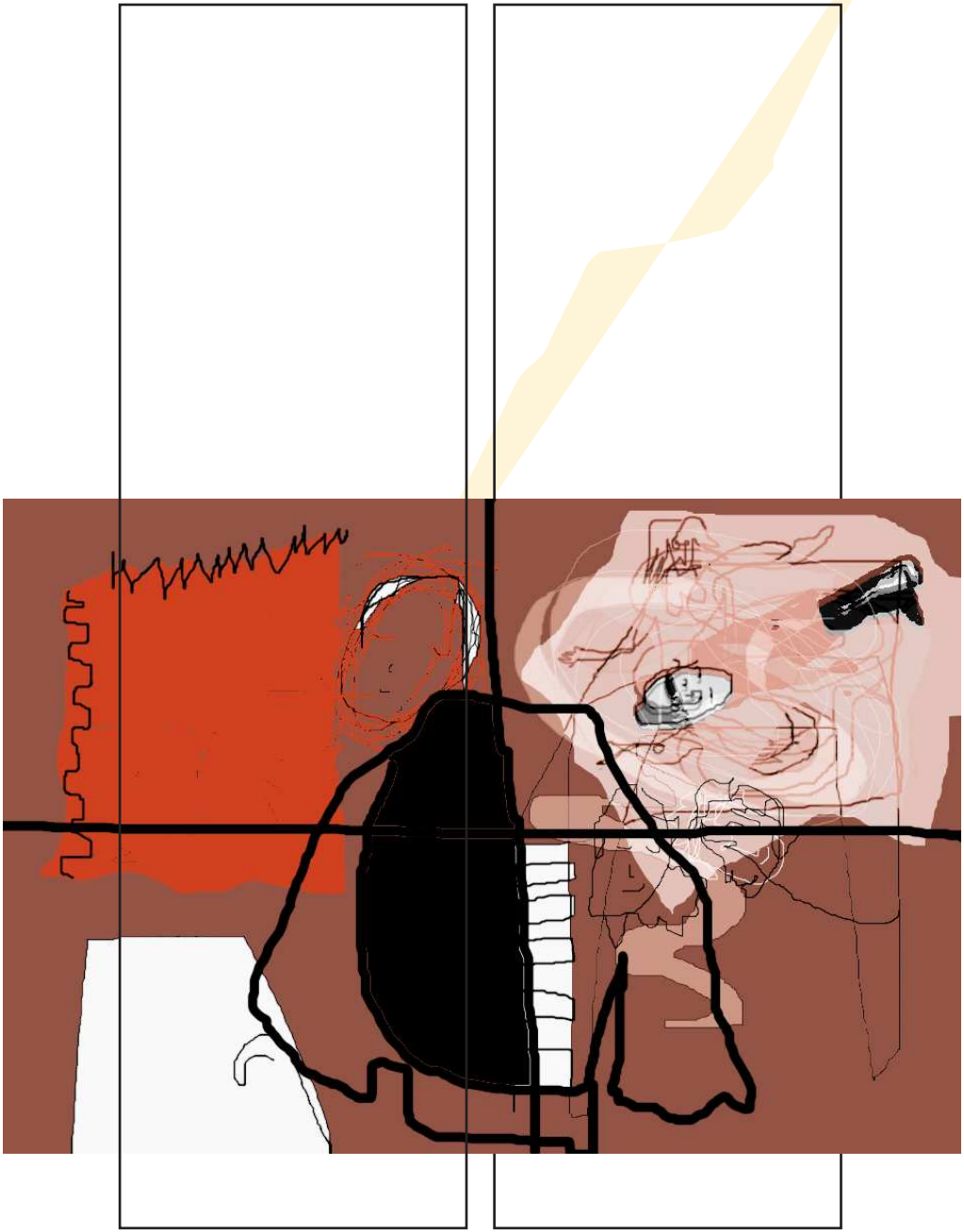

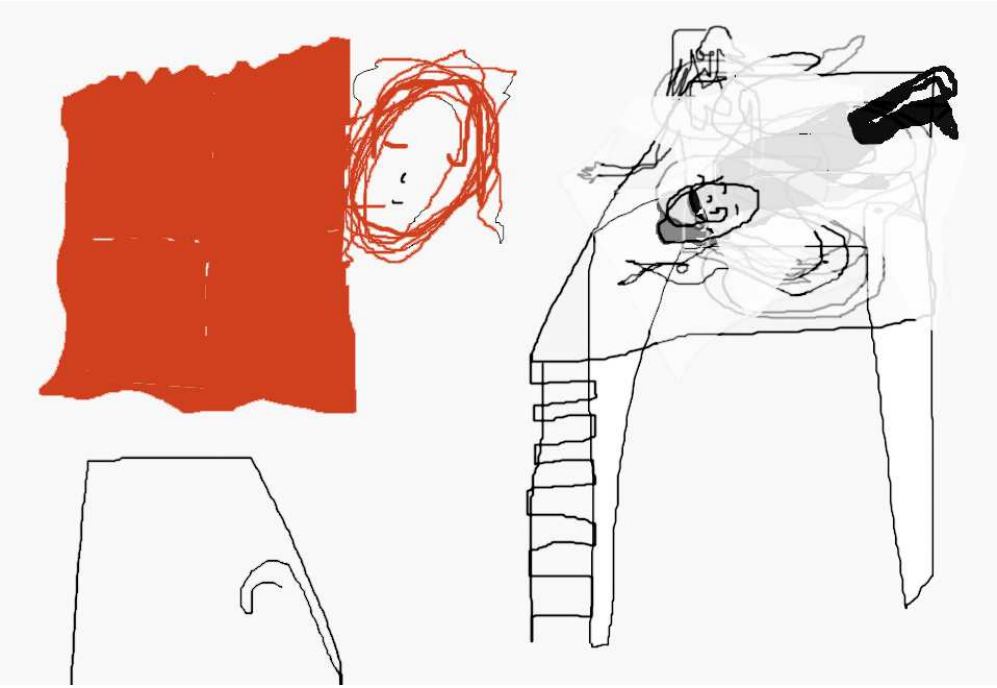

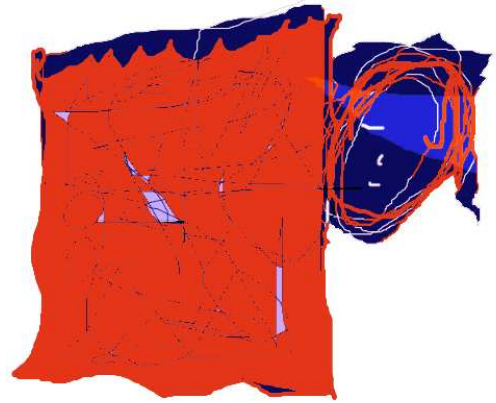

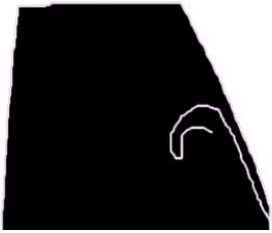

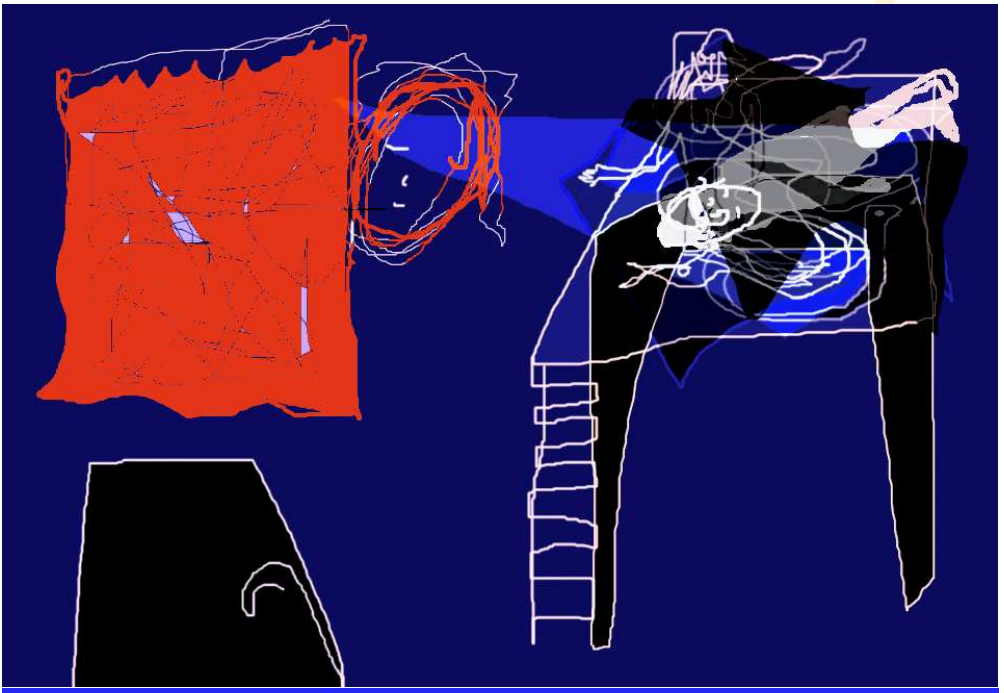

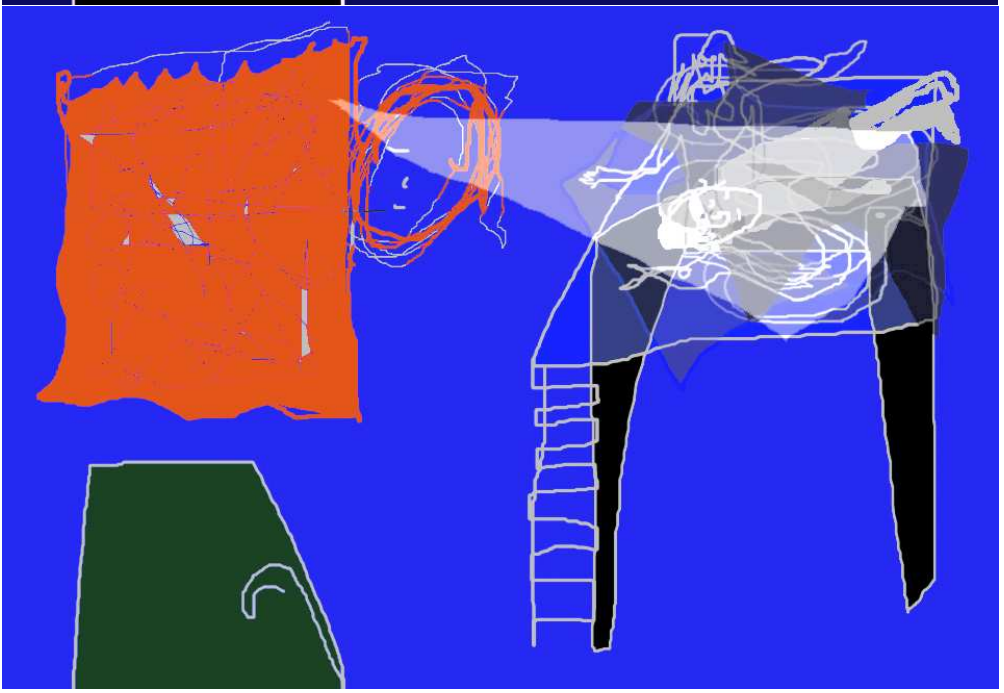

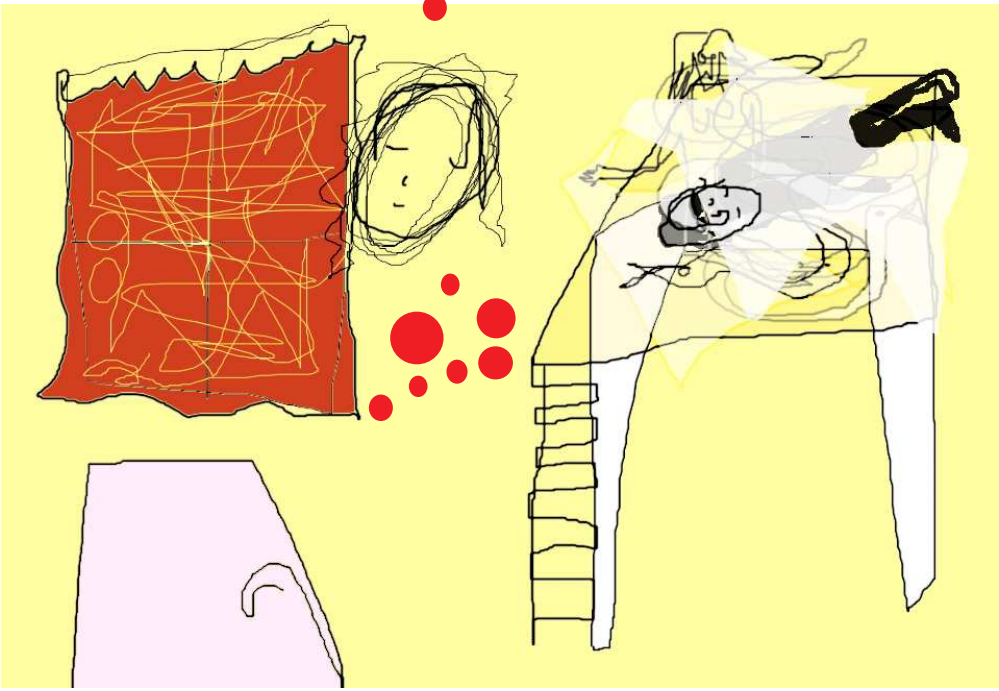

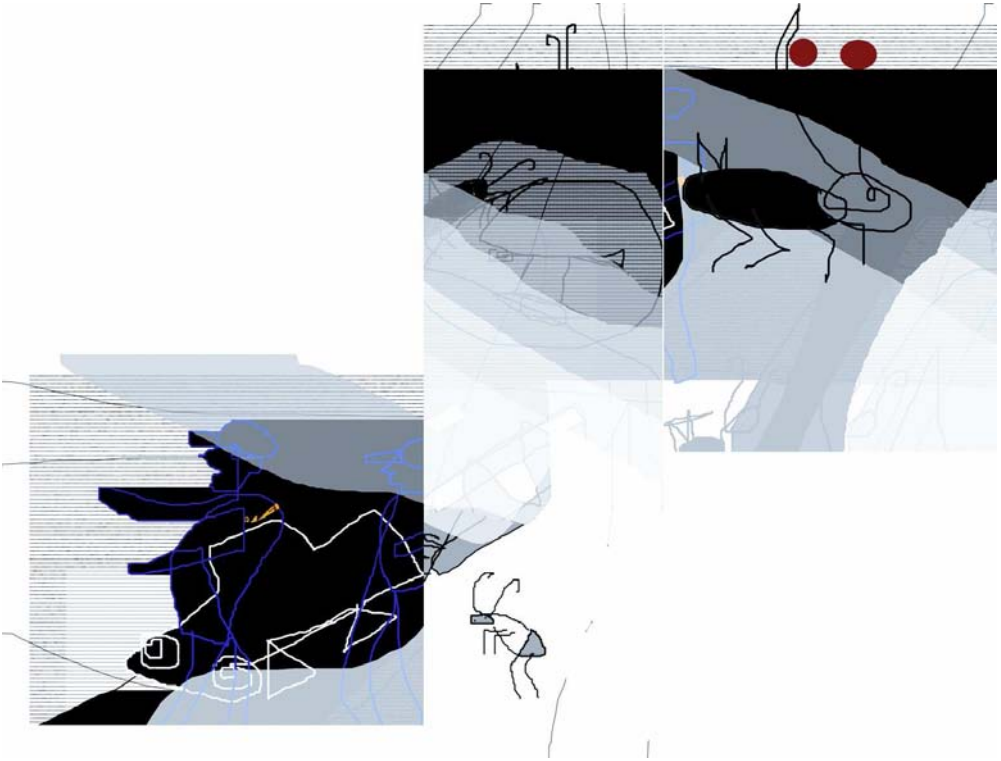

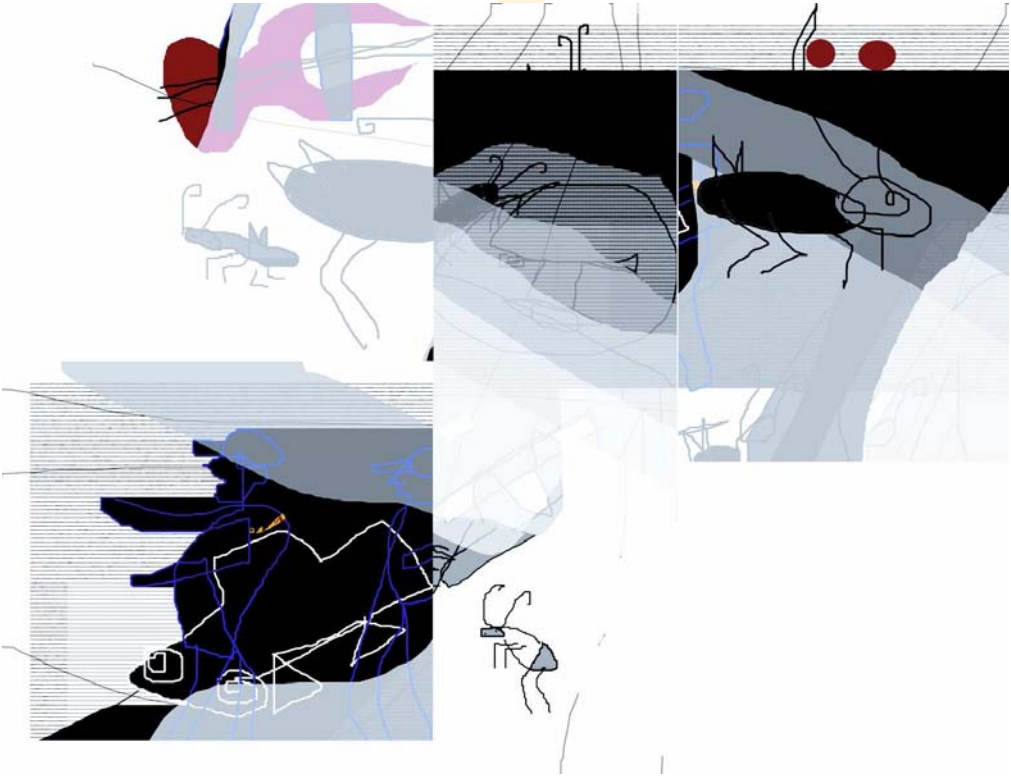

Dr. Máriás, Tudósok, Ráday utca, 2011

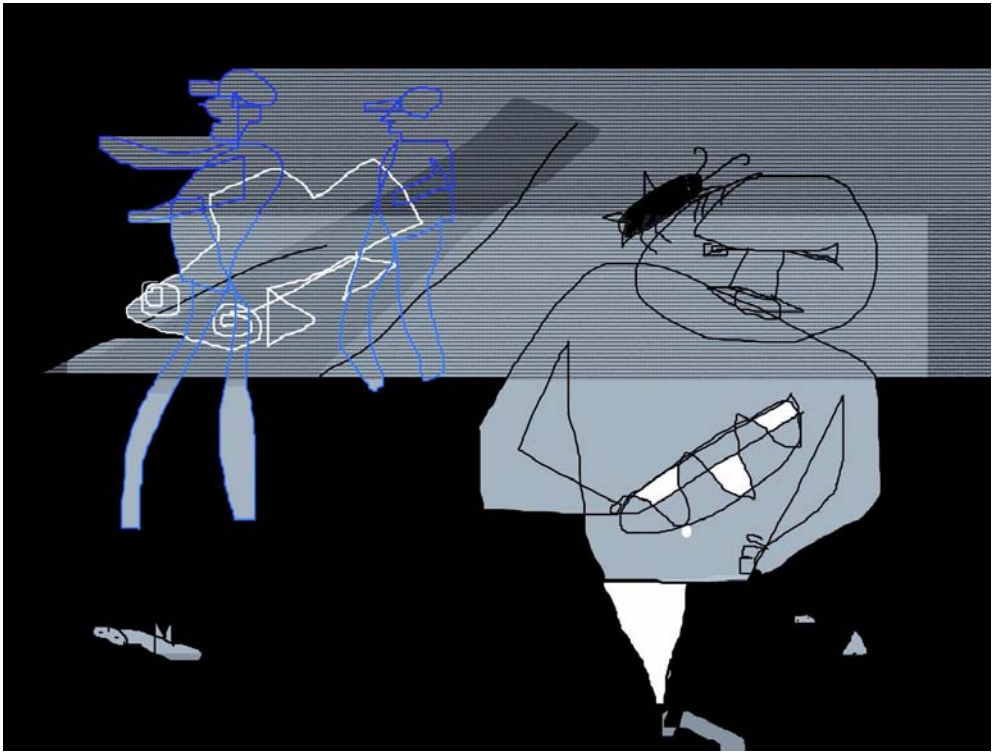

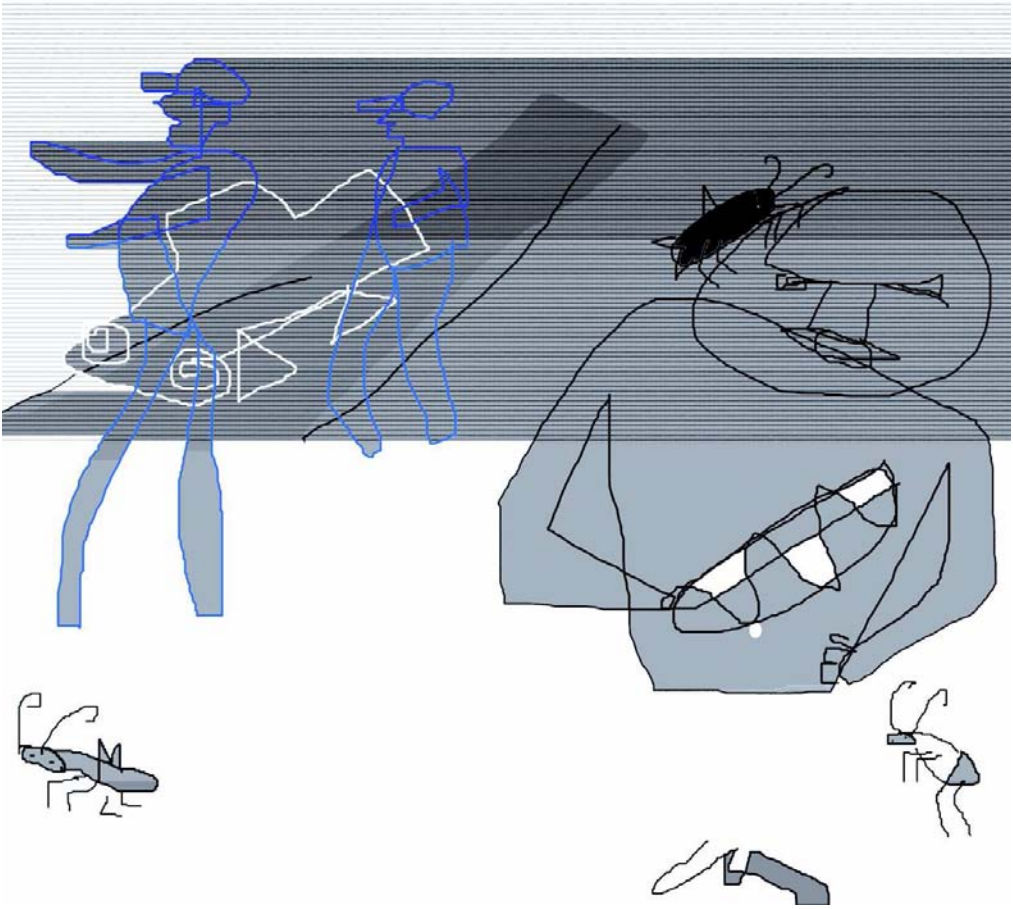

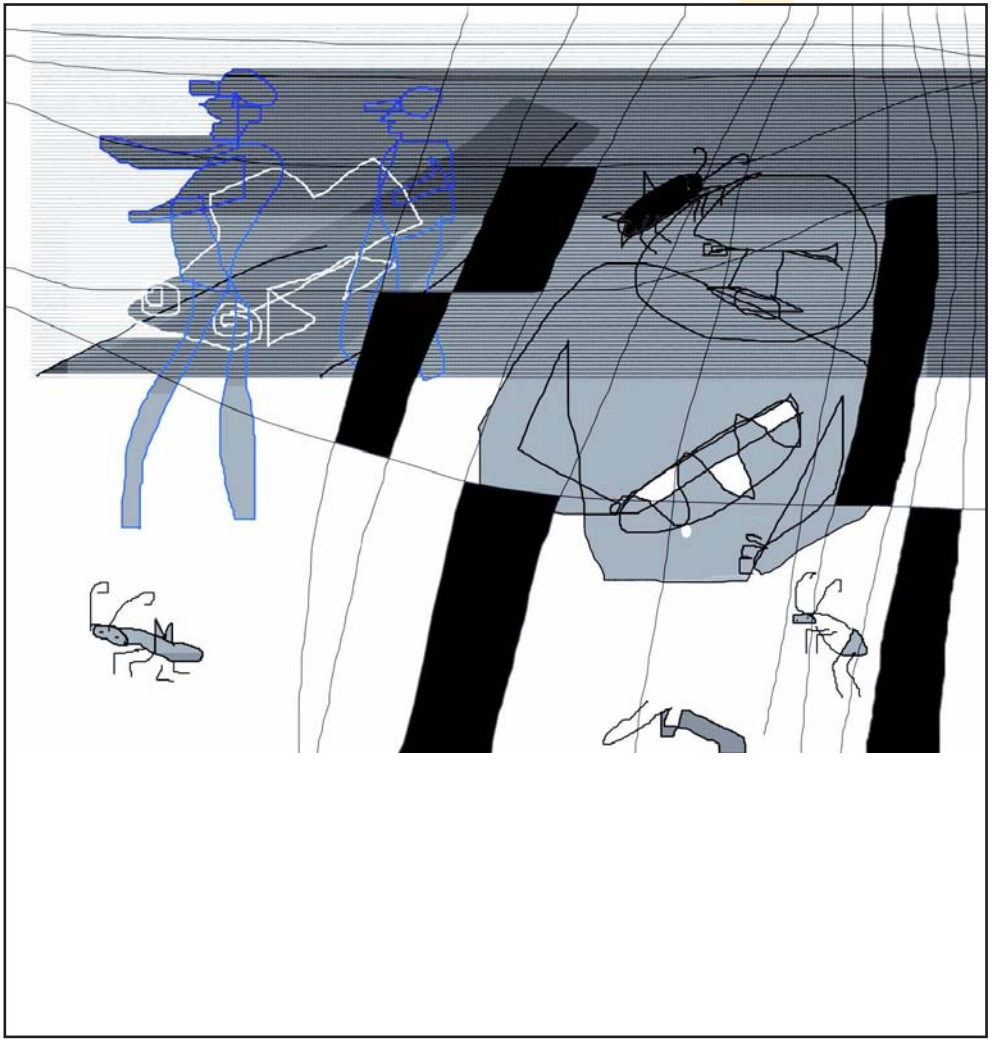

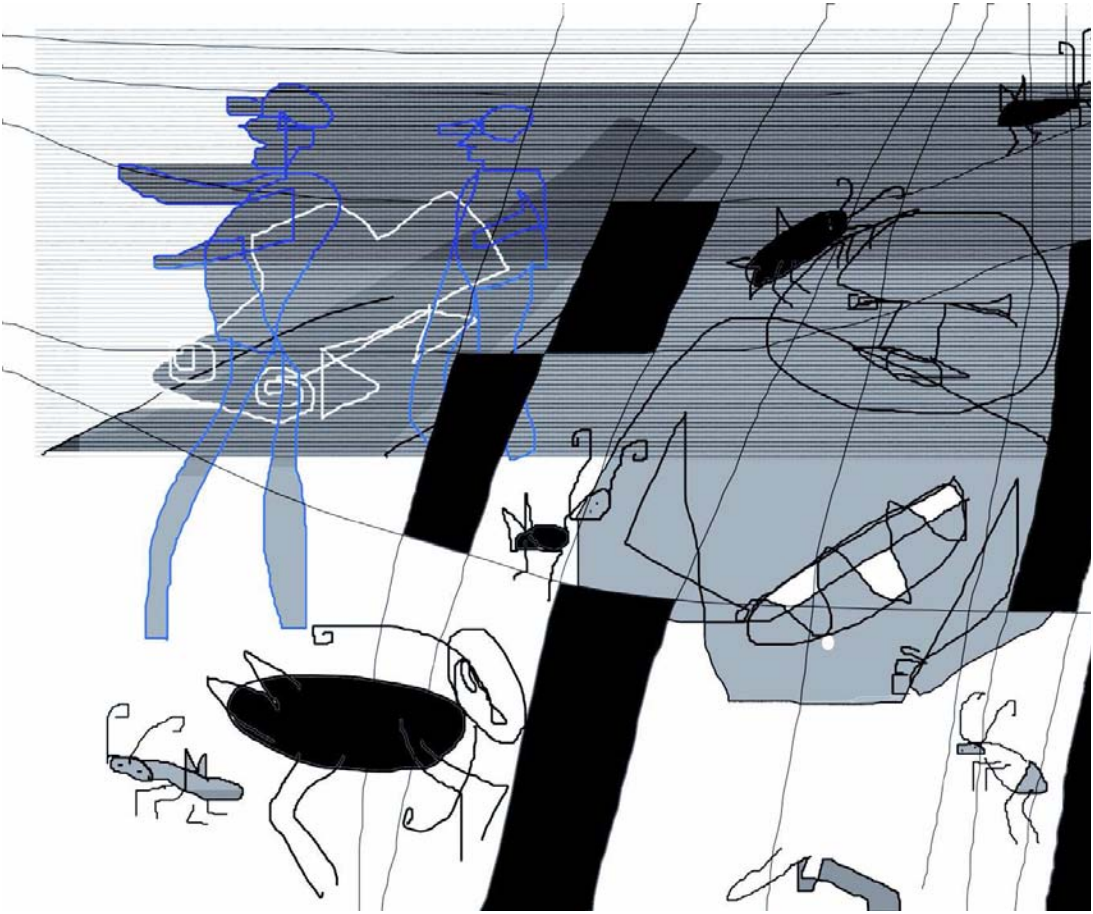

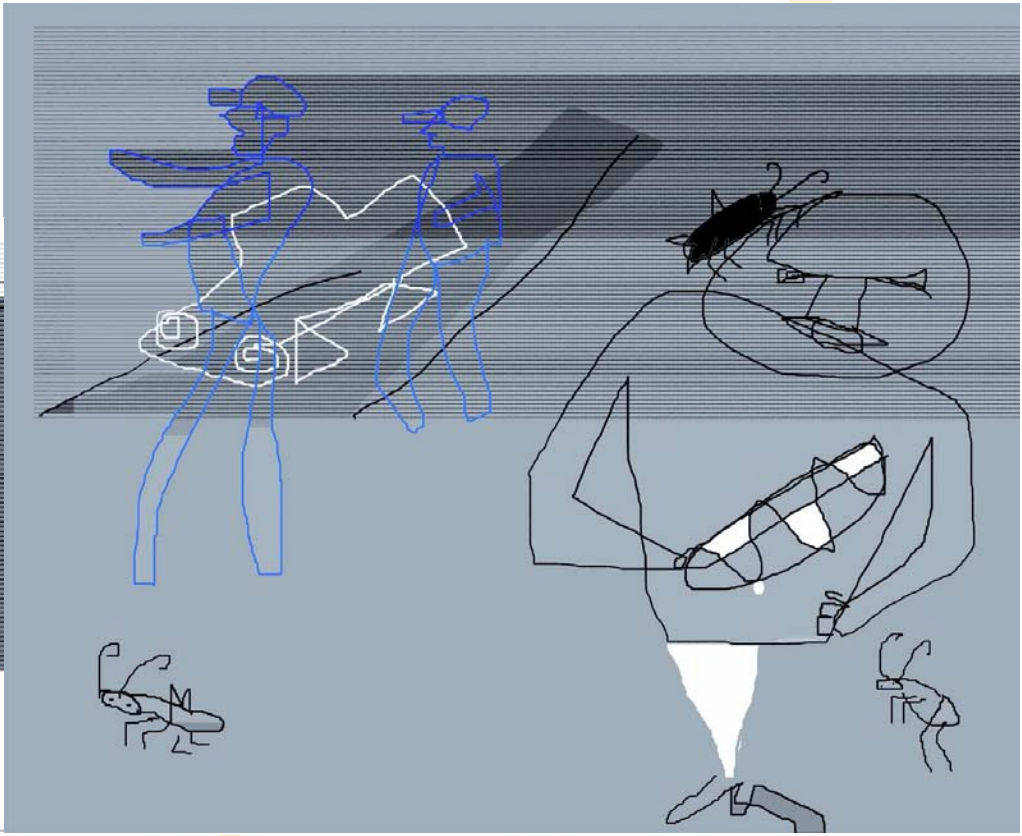

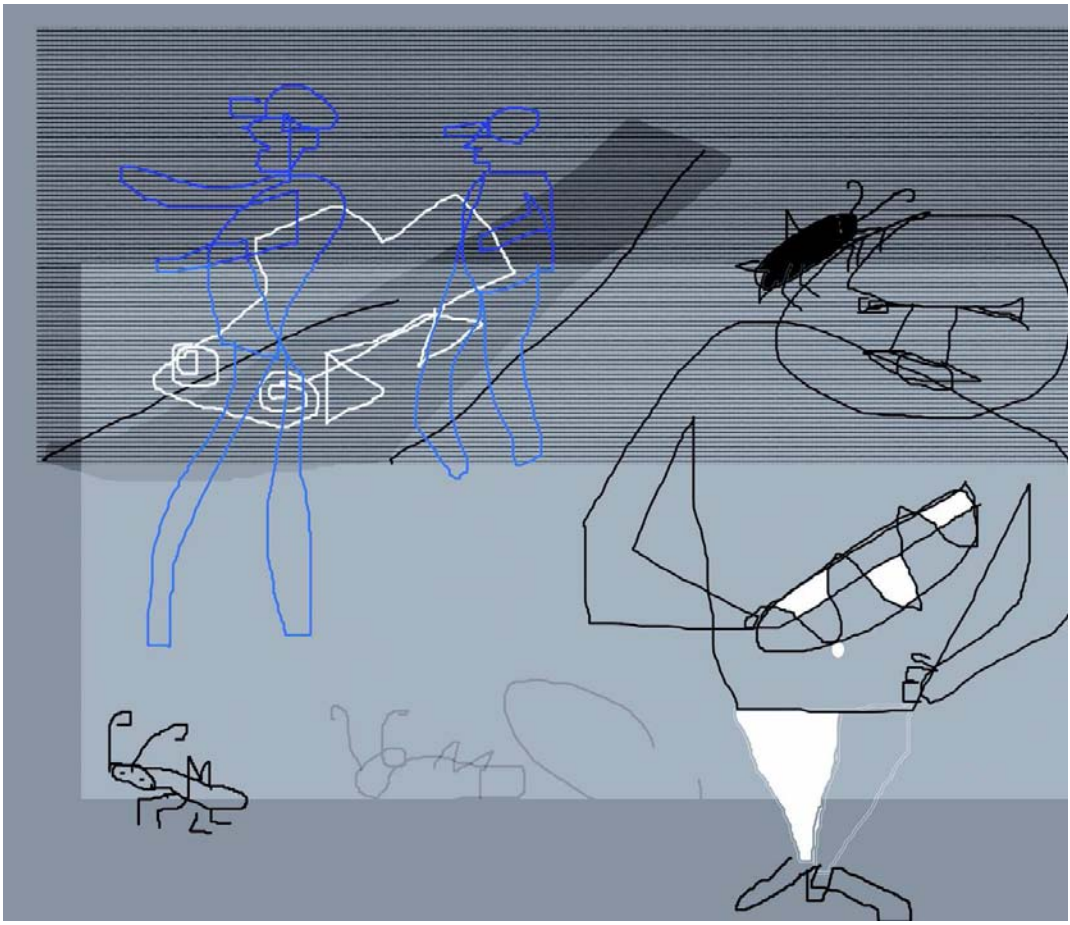

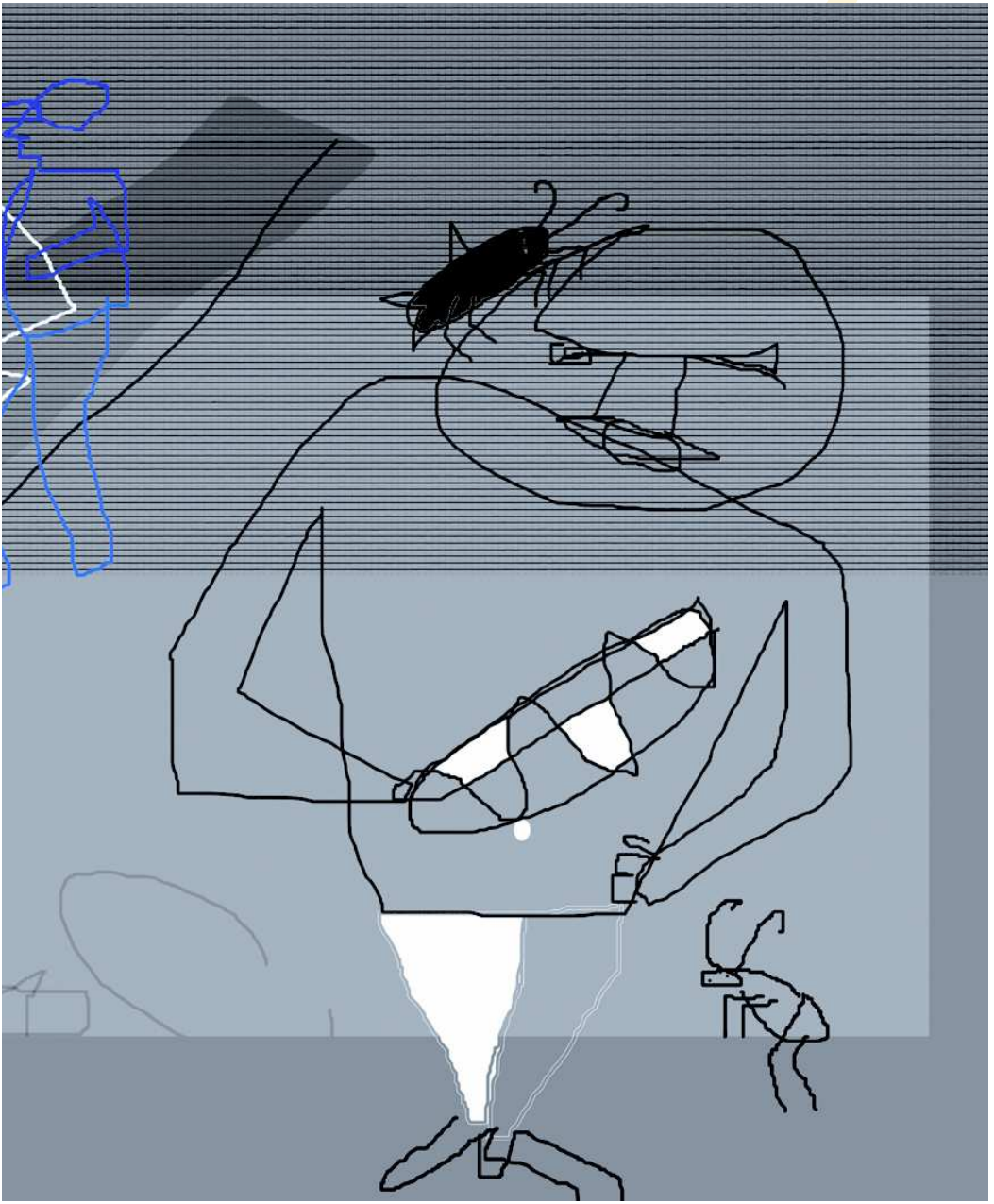

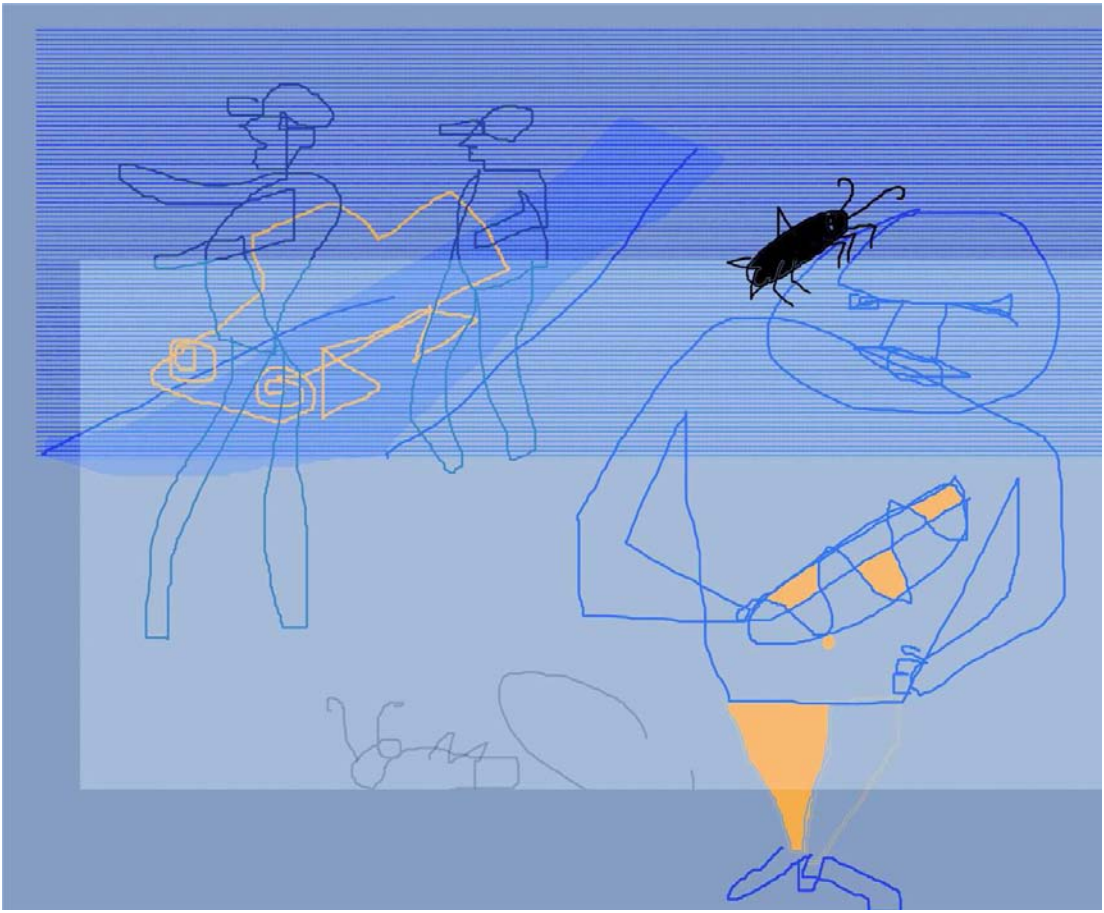

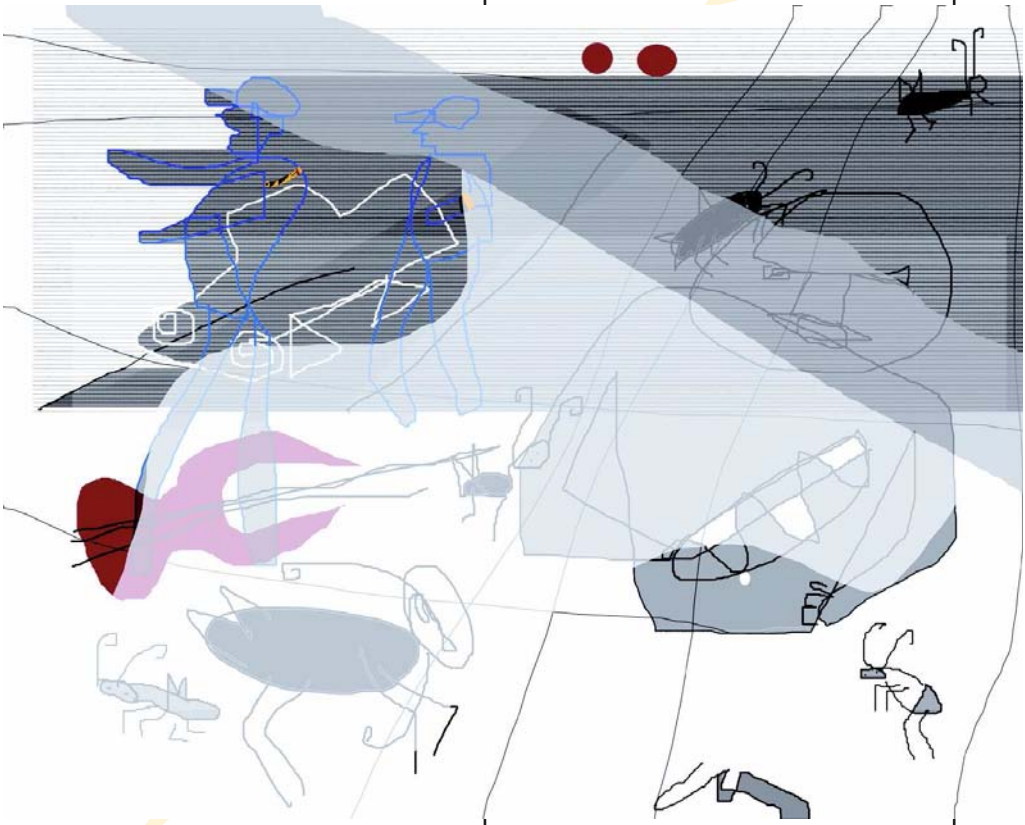

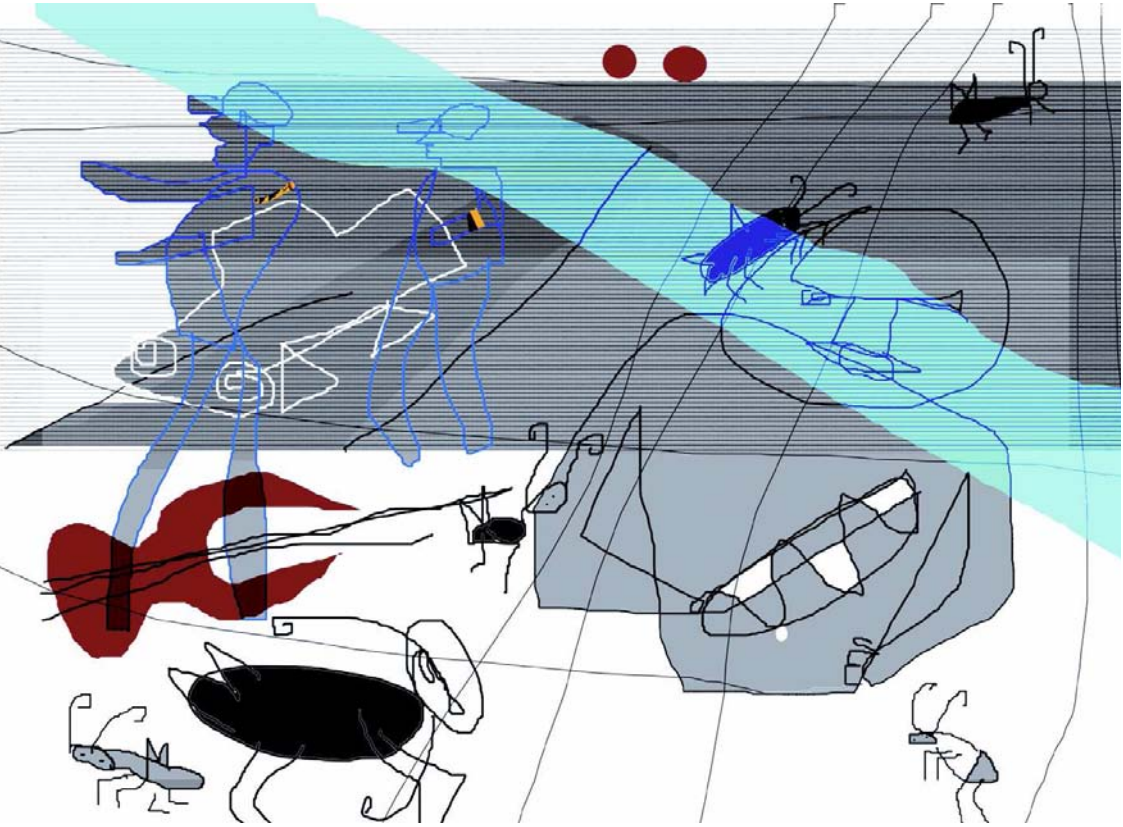

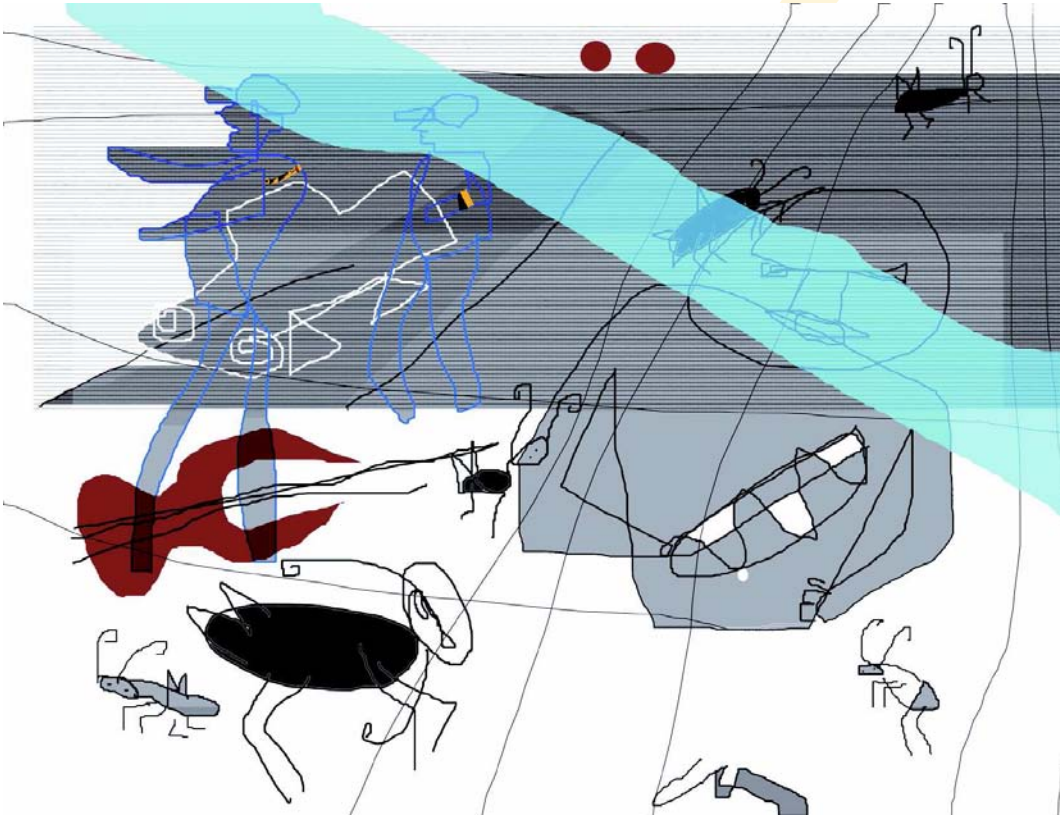

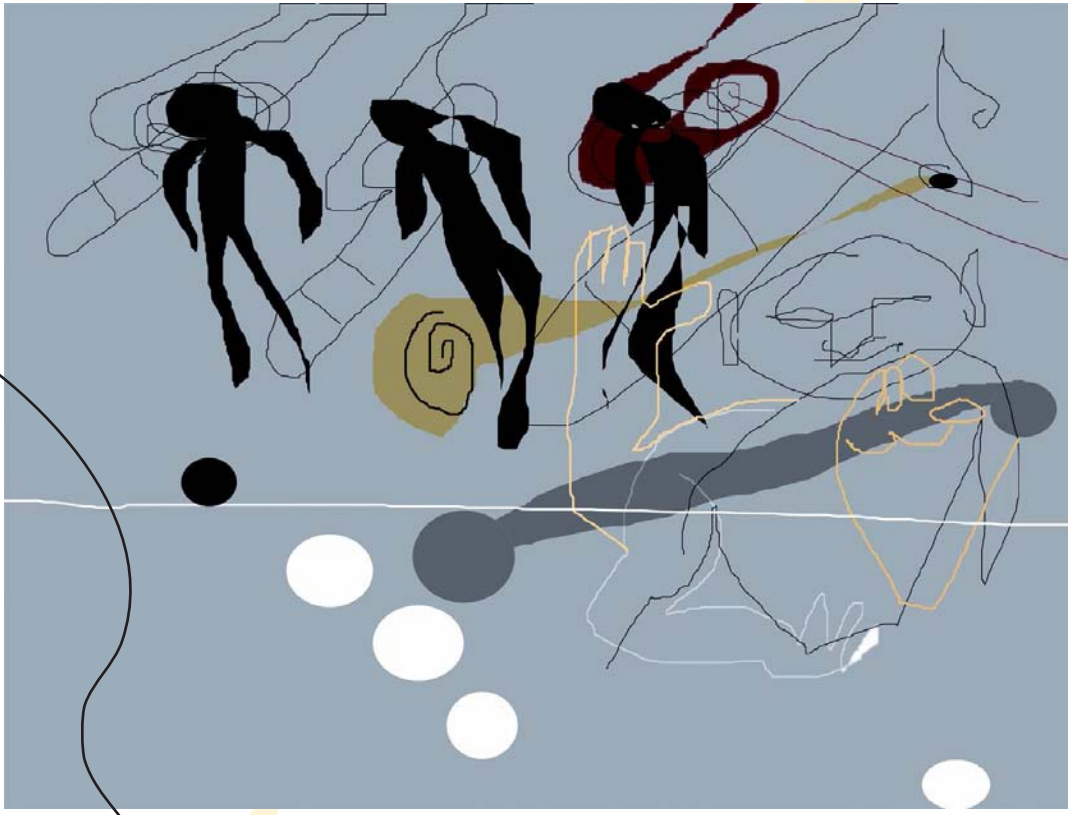

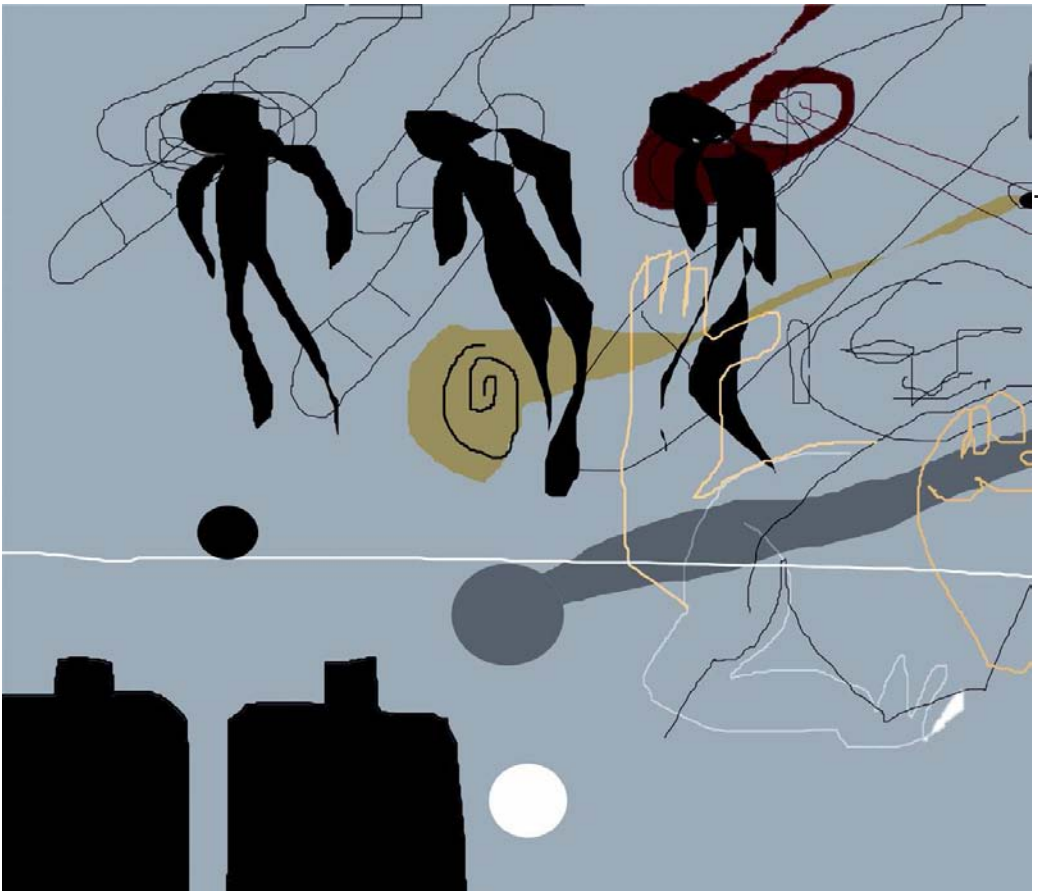

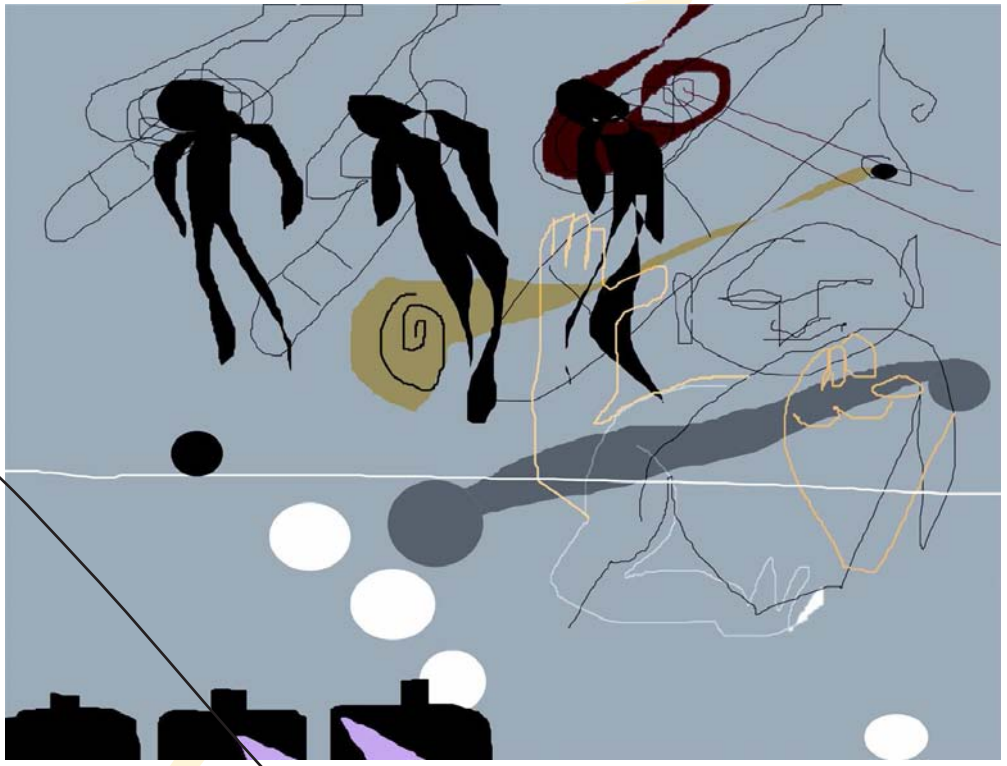

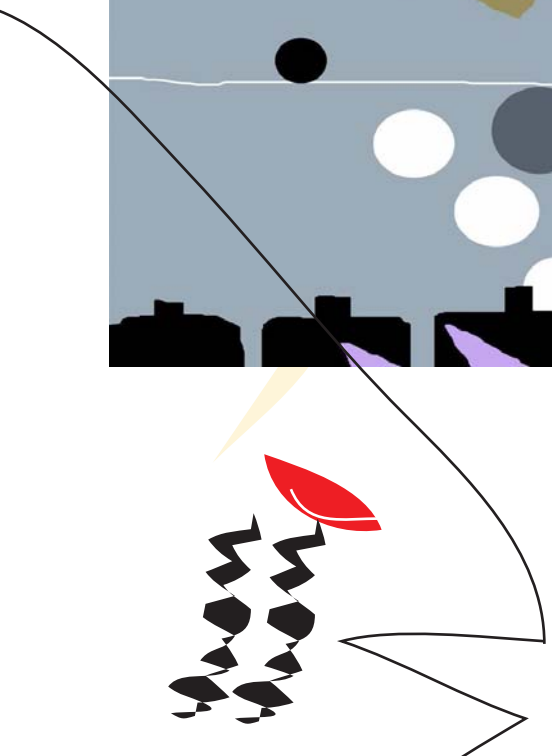

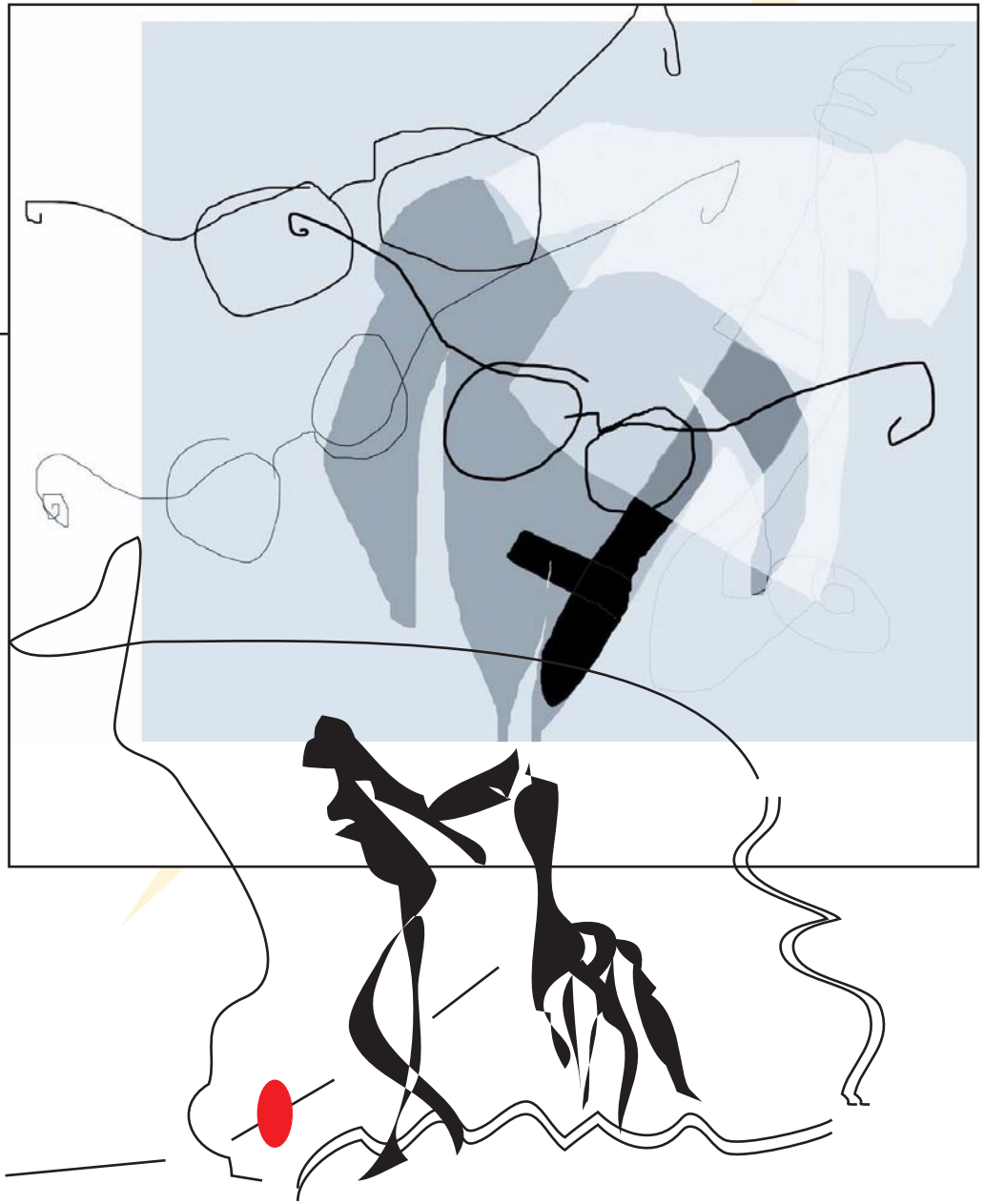

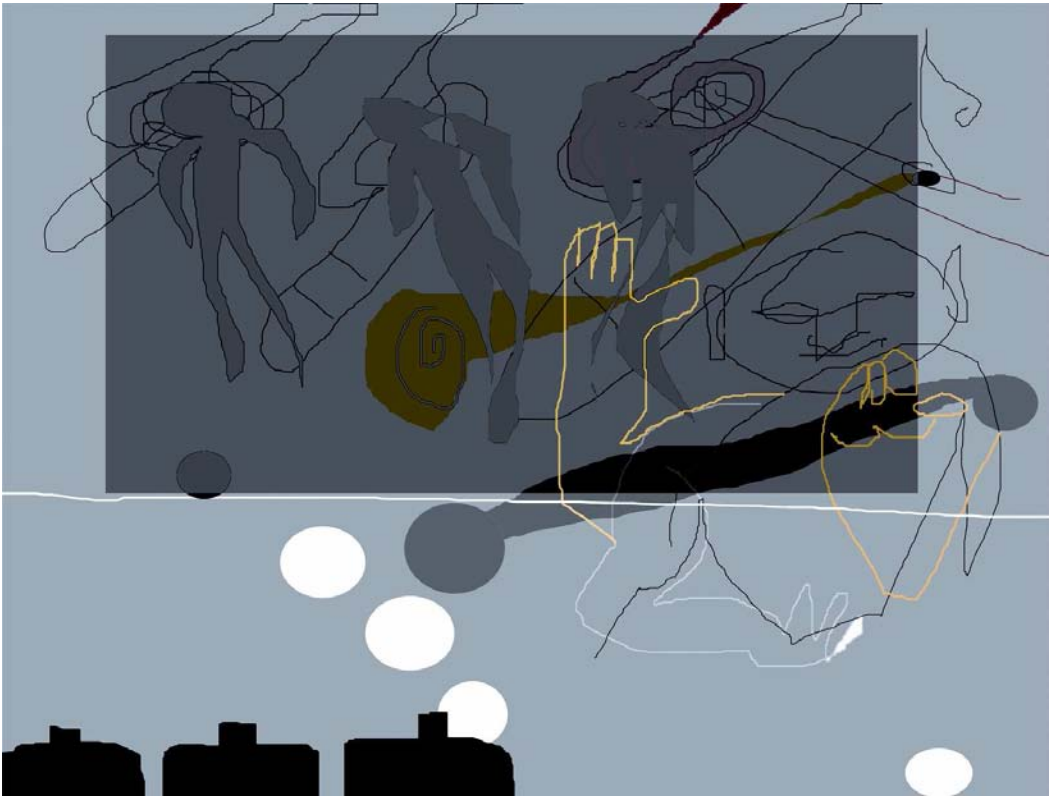

2009, október 14, szerda

Valaki más, csak egy emlék

Senki vadászat lezárult, – bemondták a rádióban.

Egészen megnyugtató, hogy végül senkit sem kell szeretni.

Úgy kezdődött, hogy

– hordtam a kabátot, amit tőle kaptam. Értem tőlük, de ez már egynek számít.

– a cipőt,

– a csizmát

– csizmákat, mikor melyik, ugye nadrág, idő függvénye, s a szoknya

– melyik kabát, legutóbb a csuklyásak, de azok közül is válogatható, mert van amikor kicsit hideg, máskor nagyobbat, értem a súlyosabbik, de ez is fordítva, mert a látszat csal. A melegebbik a pihesúlyú. Frászt. Tessék ezt igenis nagybetűvel írni. Hideg mint a nyavalya. De a kabát, a kabátok mind melegek. imádom. Gondoltam volna-e korábban, hogy még a tél is sem elviselhetőbb. Iszonyú könnyedén, csakúgy lebegve mentem múlt nap is a postára a kemény szél. Kinyitottam, na azért olykor bezározva a kabátot, mégis volt hogy belül fűtött a melegség. Mert a napot azt sikerült testembe zárnom. Persze a szél csak tolt (tombolt is, de ez mellékes, aki se nem hall), s ha szembe is, szinte behunyva, sétáltam sötét-

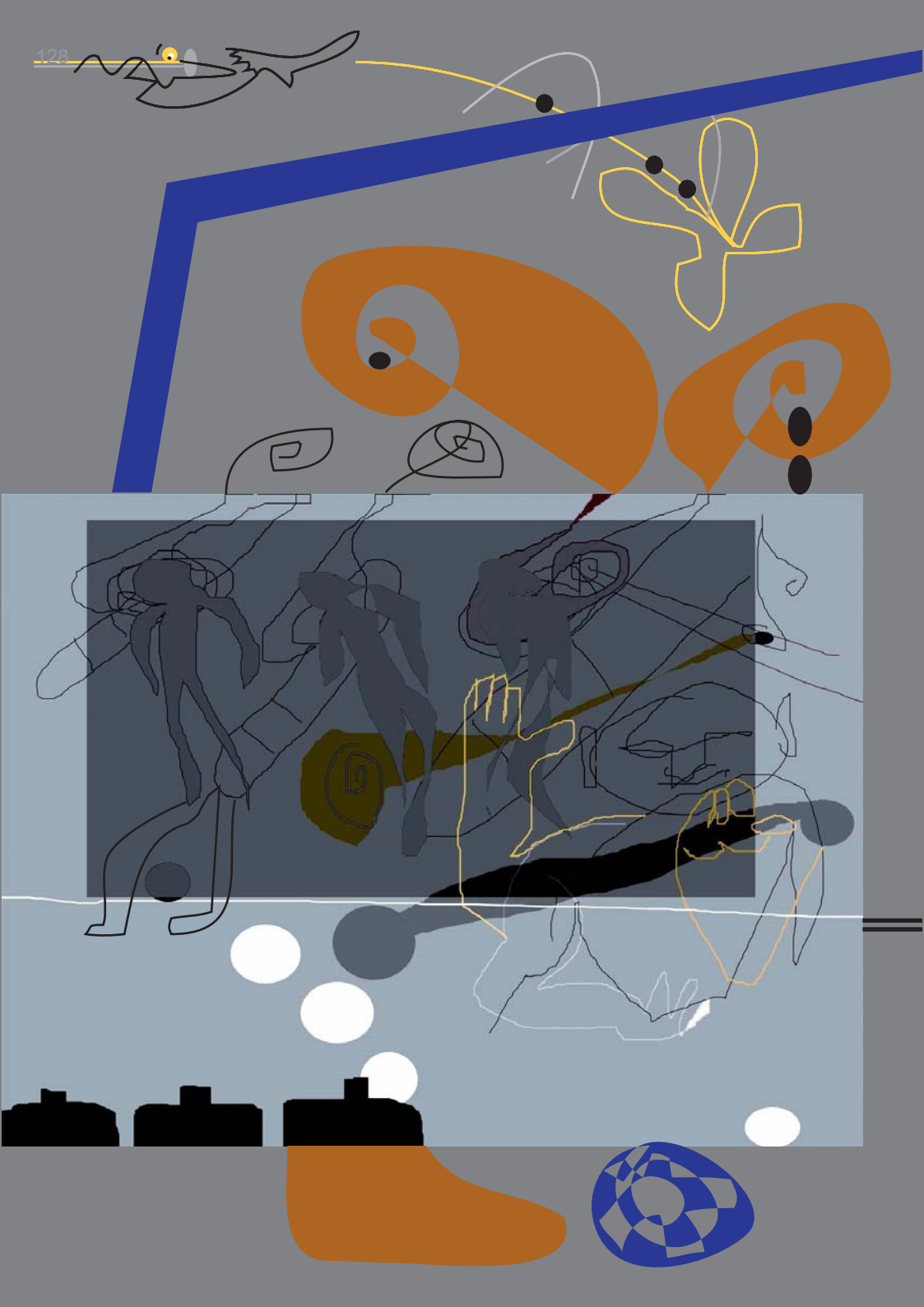

2009, október 14, szerda

Valaki más, csak egy emlék

Senki vadászat lezárult, – bemondták a rádióban.

Egészen megnyugtató, hogy végül senkit sem kell szeretni.

Úgy kezdődött, hogy

– hordtam a kabátot, amit tőle kaptam. Értem tőlük, de ez már egynek számít.

– a cipőt,

– a csizmát

– csizmákat, mikor melyik, ugye nadrág, idő függvénye, s a szoknya

– melyik kabát, legutóbb a csukljvásak, de azok közül is válogatható, mert van amikor kicsit hideg, máskor nagyobbat, értem a súlyosabbik, de ez is fordítva, mert a látszat csal. A melegebbik a pihesúlyú. Frászt. Tessék ezt igenis nagybetűvel írni. Hideg mint a nyavalya. De a kabát, a kabátok mind melegek. imádom. Gondoltam volna-e korábban, hogy még a tél is sem elviselhetőbb. Iszonyú könnyedén, csakúgy lebegve mentem múlt nap is a postára a kemény szél. Kinyitottam, na azért olykor bezározva a kabátot, mégis volt hogy belül fűtött a melegség. Mert a napot azt sikerült testembe zárnom. Persze a szél csak tolt (tombolt is, de ez mellékes, aki se nem hall), s ha szembe is, szinte behunyva, sétáltam sötét-

ség nap küszöbén. (küszöb nélkül9* valami fénysötét sávban. Most is csakúgy lazán, ha föld felett. A gyerek valahogy eltűnt a közelemből, lett nő, a férfiak is szembenéztek. De én nem láttam. Egyiket sem, mert olyan jó volt a szélben csak és kizárólagosan magammal. Végre. egyedül.

– de az a kedvenc, na arra a legbüszkébb vagyok. rövid az ujja, és trapéz, alóla kilóg a kicsit hosszú lilakékmályva pólóm, az is trapézan. Amiért büszke, és most tényleg a legbüszkébb, ennél már fokozni sem hÍen, hogy először történt. Álltam, körülöttem ex család, értem pót, a helyettes, mindenki, hogy:

– de hiszen ez? egyáltalán és hogy képzelem. A másik, vagy ez, de leginkább is ezt. Legalább szép. Aztán ő mosolyogva, kikacsint, hogy azt veszi ami neki tetsz. És ez valóban ő. És először. Soha először sem másodszor, senkisem. És ahogy hirtelen nézem, oda, valóban beszélték szemei. Ezt a kabátot szeretem azóta is. a legkedvesebb. Csak mert rövid, csak mert éppen a testemhez. Értem rá. Hogy kicsit csámpás… hát választhattam volna-é a tökéletesebbet.

Hogy a zárójel a *9-es. Tudhattam volna. a két zárójel. Már megint hazaérkezem.

De hogy miért akartam, hogy x anyám legyen—xx persze, de ez más, hogy apám. Mindig idegen apákra, anyákra vágyni. Ez is valami complex és multipées, értem multiplex. De az a rég, az emlék. amikor még göndörded szőkén ültünk ölben, fehéren feketén.

2009, október 2, péntek

Meghatározhatatlan, az ember mikor lép ki. Egyszer eljön egy pont. Ezen nem lehet és nem kell gondolkozni. Jön. Váratlan, meggondolatlan. Mint egy gyöngyöző csepp, a tengerből. Legjellemzőbb, amikor valamit meggondolok, kiírok, aztán amikor eljön az idő, éppen ellenkezőjét cselekszem. Írom meg. Nem azt, amit meggondoltan végigvezetve, küzdve, gyötrődve, cselekedtem. Valami egészen mást. Írok meg.

Naiv gondolatok. Minden egyes gondolatom, amit megírtam valaha is, elterelő gondolat volt. Felépíteni egy világot abból a semmiből, ami nem valósulhat meg. Tulajdonképpen megtettem, ami rendeltetett, amit kirendeltem akaratlanul is, magamnak. Mondhatnám, persze, jelek által vezetve. Egyetlen gondolat nem az enyém volt. Már régen benne voltam, amikor jöttek. Amikor a toll a papírhoz ért… kattogás, a betűk. Kívül, és mégis magamon, belőlem. Becsapás, önbecsapás, innen már nincs jelentősége. Felépült egy világ, a semmi világa, a nemlétezőé. Tehát létezik. A semmiben. Nincs megfogható anyaga. Nem látható, de mindenhonnan elérhető. Most már visszavonulhatok. Hogy ne legyen megírva már a semmi sem. Semmi árnyékában. Kellett, szükséges volt az a semmi, hogy megszülethessen ez a valami, ami visszavezetve maga a semmi semmijévé lett. Tehát, nem írom meg. Nem nézek vissza. Igaz, mondhatnám, hogy van egy holnap is. Holnapután. Hogy

az is, valami más lesz-e. Kezére játszva jeleknek. Szerződést kötni végzettel... avagy a végtelen.

Tegnap is, éppen néhány napja egy fotón dolgoztam, többek közt. A fotó alsó 1harmad része tele kékes fényben játszó bogarakkal. Foltok, persze, apró hosszúkás pöttynyi foltok. Nem távolítottam el a képről. Adott valami 1890-es évek végi hangulatot a festészet manírjaiból. Emlékeztetett egy stílusirányzatra. Amikor a fények árnyékok a színes pöttyökből. De aztán a konyhát tegnapra már ellepték ezek a pöttyök. Apró repülő bogarak. Cseszlék, mondanám otthoniasan. A szemétkukában kezdődött, a gyümölcs, zöldségmaradványok. Éppen amikor a fotón dolgozni kezdtem. Muszáj volt kiirtani. Olyan volt mint a madarak filmben. Madár nélkül. A bogarakkal. Iszonyú látvány volt. És félő, hogy így is bármikor visszatérnek. Pedig a fotón, fotókon minden mást retusálhattam, csak ezeket a pöttyöket nem. Belső parancs. Tehát a bogaraktól folyamatosan félni kell. Hogy visszatérnek. Aztán volt az a fotó is, arc a kék szemekkel. Abban a prospektusban. Az is ki volt nyitva pár napja. Annál az oldalnál. Nem én tettem, egyszerűen csak ott volt. 10 éve lakunk itt, és ugyanúgy gyümölcs, zöldségmaradványok kukában. De a cseszlék még eddig egyszer sem környékeztek. Lepke. Mondhatnám. De a cseszle..

Az álom. majd mindenképp lehetne írni az álomról. Hogy az se íródjon, történjék meg.

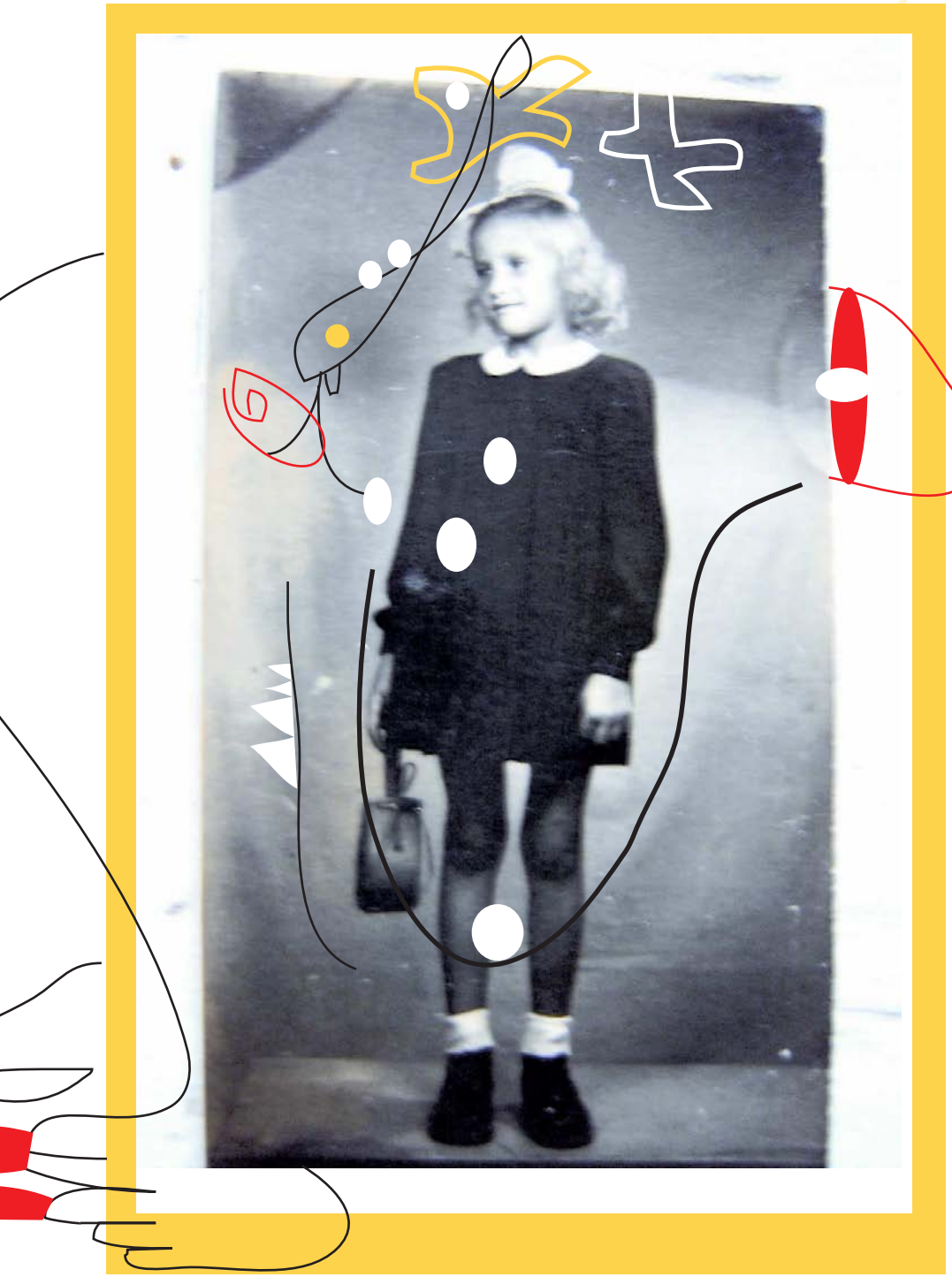

137

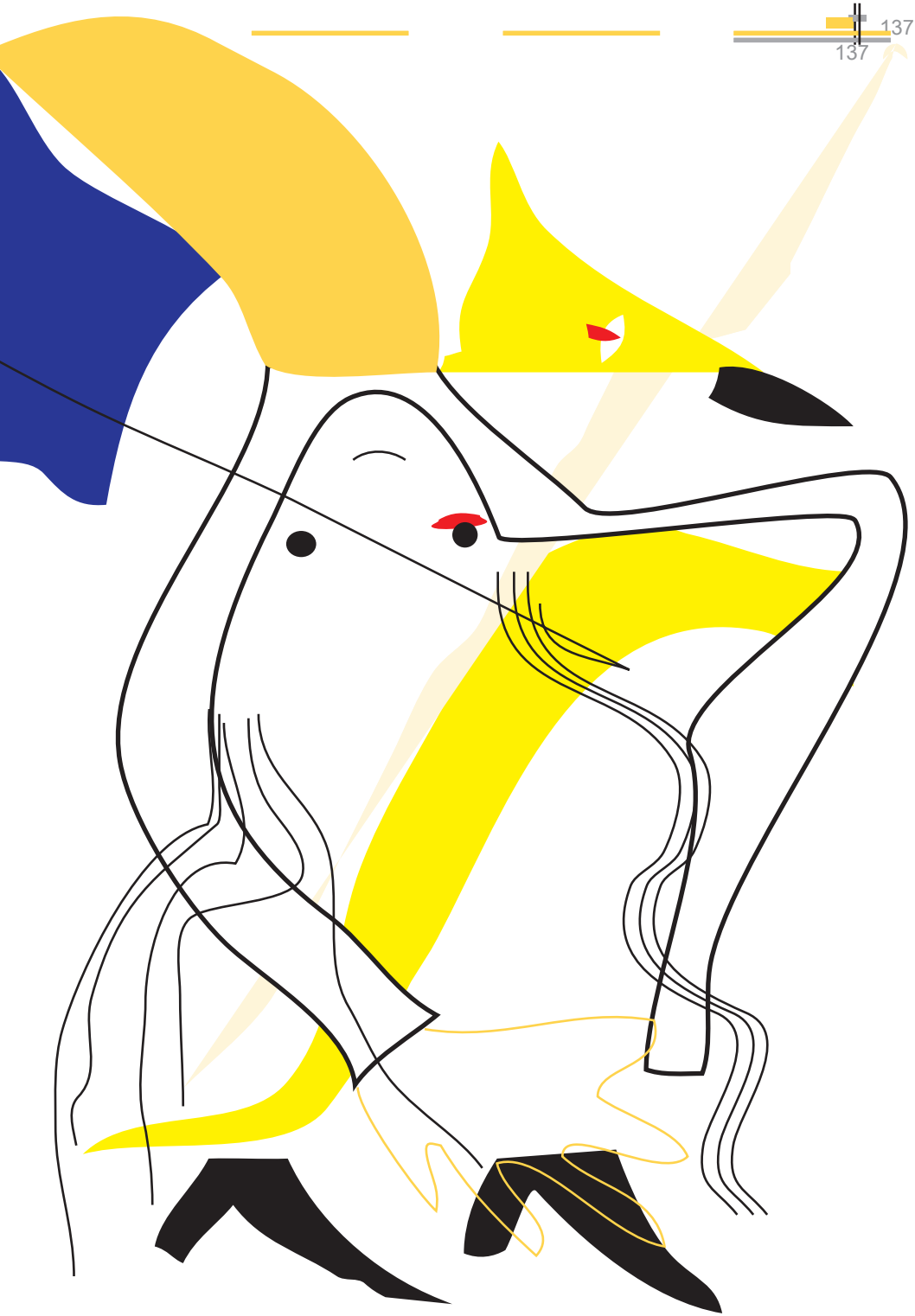

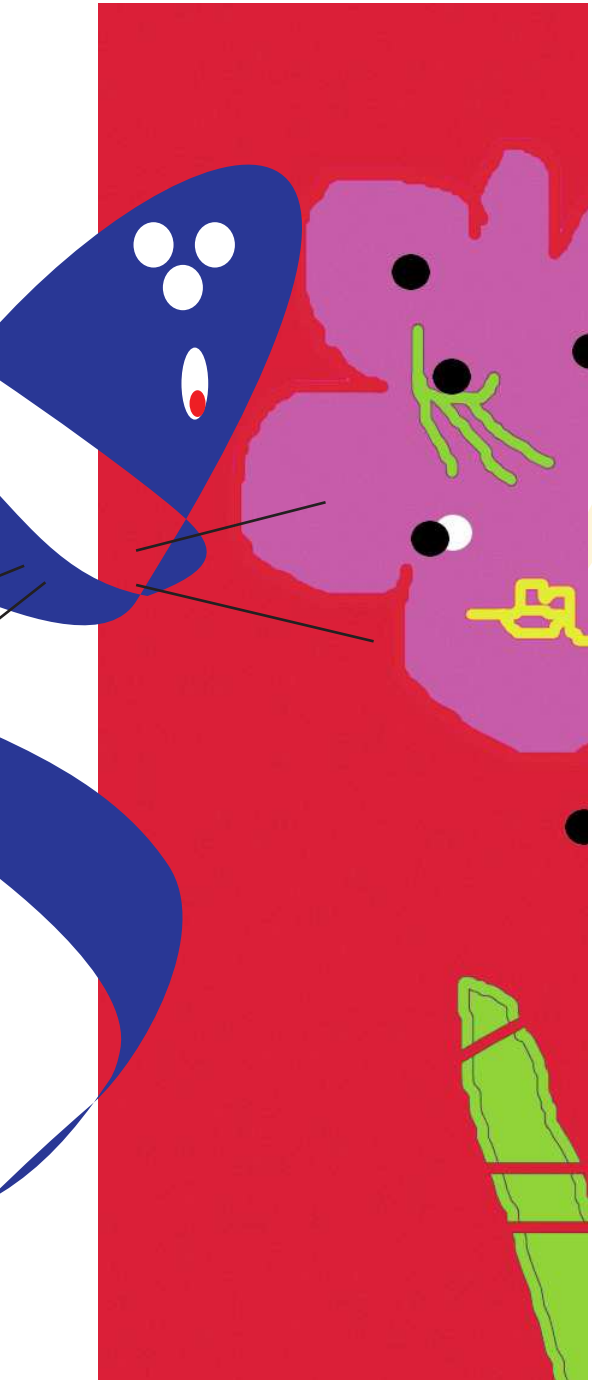

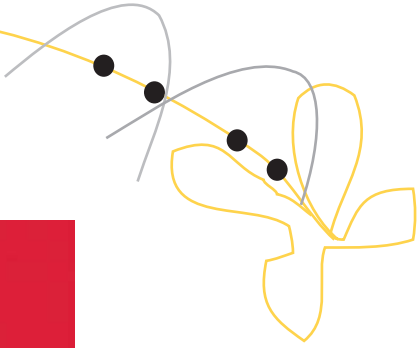

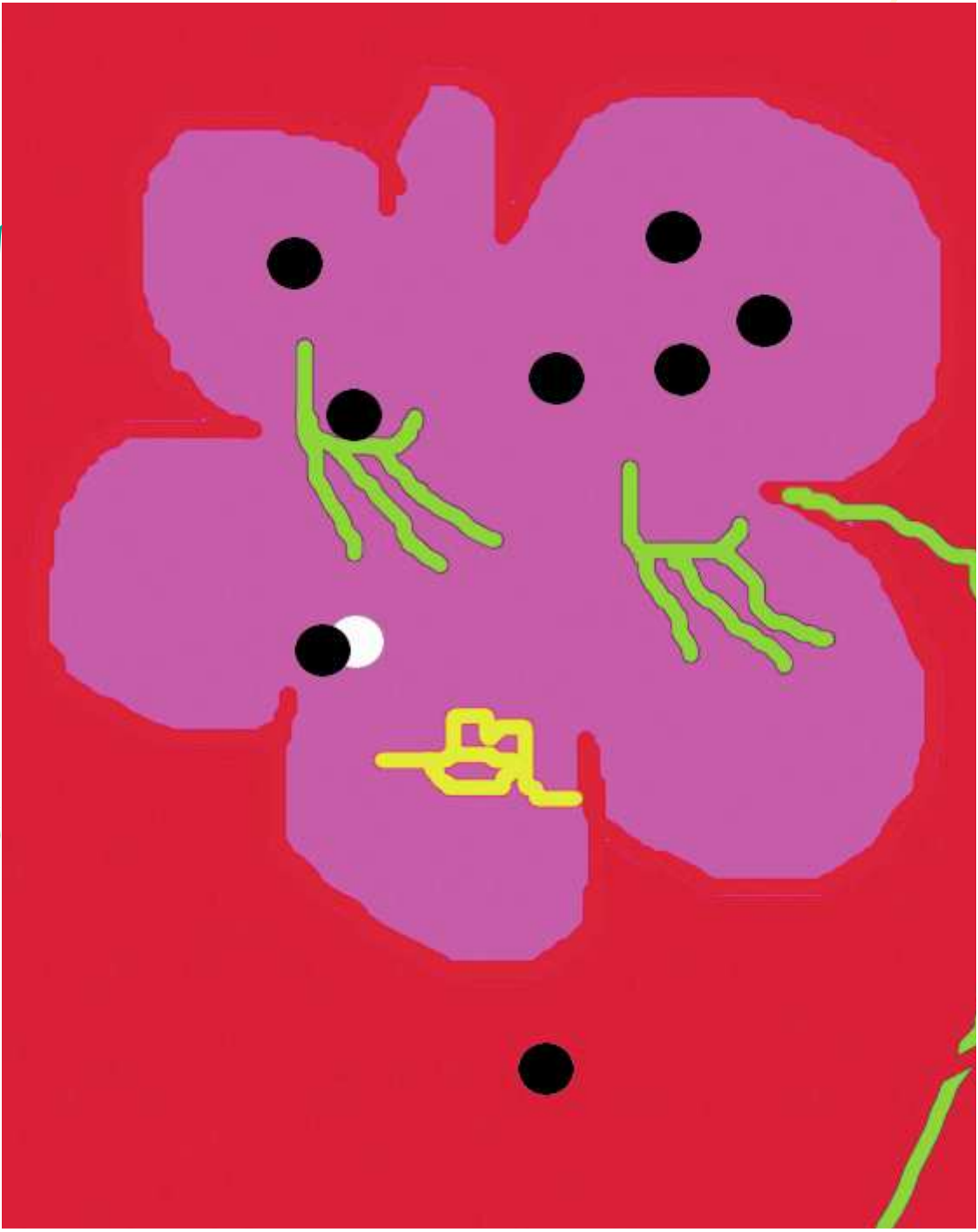

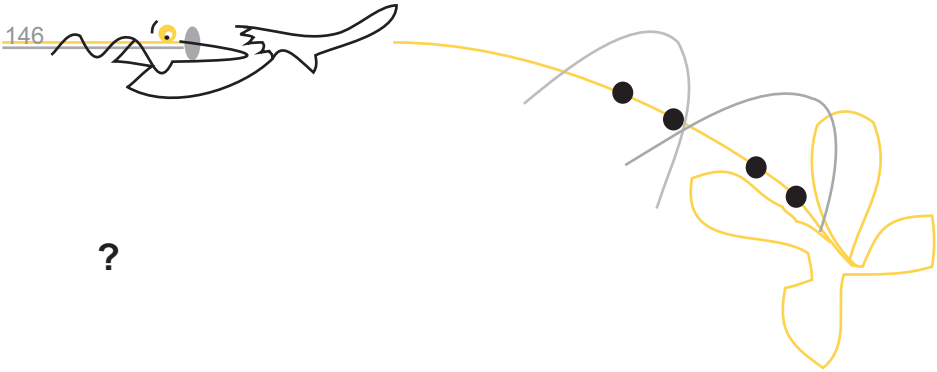

?

A XXI. sz embere, a Nevető ember. Nem a bohócé, az önmagán nevető emberé, saját és sorsa, sorsok kisszerűségén nevetőé, hanem a másikon Nevető ember. A kockázatot nem vállaló emberé, a könnyebbik utat választó emberé. A biztonságot keresőé, a talpnyaló kisszerű emberé, aki csupán csoportosan (jav. szervezetten) mer fellépni, érvényt szerezni, gyakorolni erejét. !Félredobni a nagyoroszokat, mást, minden eddigi értéket, erkölcs, igazság? romantika lefoszló százaléka. De lefoszló az avantgard mind, a picasso-féle deformációé (az is az önmaga sorsán nevetőé), miközben le a gyerekes brutalitással, egyúttal le a német arc-tükör deformálásai, a csonka testek, a vérben fürdő testek, le a szenvedés mindenfajta mimikai és testközelségben megmutatkozások anyagszerűség deformációi ……. ?Chaplin régen halott. A klasszikus nagyok is mind. De élni kezd a barokk. A rokokó díszei csak úgy pompáznak. Az a giccsé ma az erő, amelyik a leginkább ékeskedik… szólal fel a "giccs" ellen (határolódva giccstől), nem önmaga paródiájává válik-e? együttesen éreztem a megalázott ember szerepében magam, és ugyanakkor sajnáltam, szánalmat is éreztem ezzel a magabiztos, nevető emberrel. A nevető cinkosokkal együtt nevető emberseregg el. A megalázott emberen nevető emberrel éreztem rokonszenvet? Nem. de kívülről láttam, képes voltam látni magamat, akár a nevető emberek csoportját.

Melyik életszerűbb, melyik korszerűbb?

A király és bohócai színpadias arculat (az önámításé), vagy a tudatosan, nyilvánosan megsemmisítettség felvállalása. a tanulásé, a kíváncsiság, a jelen lenni választásé, vagy az elhatárolódásé, a némaság fogadásé (a cselekvésé). A passzív jelenlét (tanulás, tapasztalatszerzés, maga a kézzelfogható jelenlét) vagy az aktív jelenlét (a cselekvésé, a nemlété, pontosabban a kivonulás, az önmagát nem kívánt közegből kiemelő mozdulaté, az elszigetelődés).
Melyik inkább önbecsapás. Melyik önbecsapás igazabb.

Egy bizonyos: Ma

az erőt csoportosan gyakorlóké a főszerep. Eddig is ezeké volt, bármilyen korra visszamegyünk, csak most felcserélődtek a szavak. más lett a jelentés, a fogalmak összekeveredtek a szavak mögött.

Mindig voltak kisszerű nevető emberek, nagyigazságok vagy kisebbek, de akkor még érvényes volt a mondás: "ki nevet a végén". Ma csak azok a szólások érvényesek (még), amelyek ezeket (pontosabban ezekkel szembemenő) érdekeket védelmeznek.

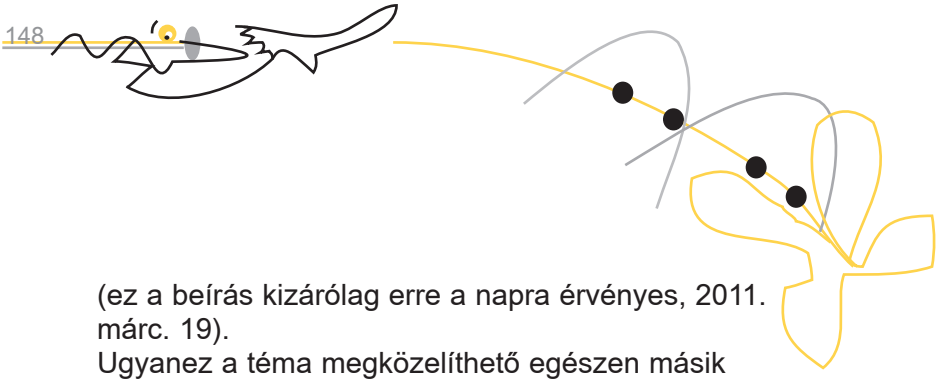

(ez a beírás kizárólag erre a napra érvényes, 2011. márc. 19).
Ugyanez a téma megközelíthető egészen másik oldalról is, ugyanezen szellemet képviselve, ugyanazen oldalon, akár a barokk-rokokó helyett pl. minimalista közegből. Egyre megy. az elemek egyenként is összecserélhetők, vegyíthetők. Eredmény u.az.

Tessék megfigyelni, mivel hat ma kifelé az arc. A portré. Csak a nevetéssel. Egy kifelé nevető arc (ne tessék összetéveszteni a kifelé néző emberrel!) ma mindenhol érvényes. Hat. A csoportosan nevető emberi arcra épül ma minden valaminek számító teória. Ma az arc eladása, vétele a tét. Az arc önmagában hatalom, pénz. A nevető emberben ma a pénz. A kifele nevető emberé. Termék, licensz. Nem a bohócé, nem ami visszahat másik oldalon a szenvedőre. Nem, hanem amelyik hatalommal bír felette. A félelem. A nevető arc valójában fél. Mert kiszolgáltatott. a hatalom, a pénznek.

Viszont nem minden korban voltak buták a bohócok. Sőt. Előfordultak igen okos bohócok a király mögött. A király pedig vagy elnézett a tükör mögött, vagy kissé félrehúzott szájjal nevetett. De jelen volt. jelenlétével megerősítette a látszatot. Király és alattvaló. (mit sem sejtve, hogy egyszer saját temetésén….) Mégis: A király király, a bohóc bohóc. A szerepek kiosztottak. A hatalom és aki a szórakoztatás szerepét betölti. Hogy a szerepek egy szempillantásra képesek köntöst cserélni? A királyból áldozat (a megszégyenített), a bohócból (bohócok, általában itt is csoportokról beszélve, előzőektől más értelemben használva a csoport szó jelentést) hatalmat gyakorló lett, és így tovább. Ha nem lenne kevés egy emberöltő, a szerepek tovább

váltakoznának, a hatalommal bíró újra kegyvesztett…… stb Akkor is, most is a folyamat pontosan kidolgozottsága jellemző. Akármelyik is az áldozat vagy a hatalommal bíró cselekvő.

De mi van, ha a király nem király. A bohóc nem bohóc.

És ma is, holnap… tovább szerepelnek a nevető emberek. A nevető ember mindig szerepel. Minden nap új trükkel rukkolva, ez élteti, különben halott. Valakihez mindig szólnia kell. és mindig szükség van értőkre, cinkosokra, különben értelmét veszti. Nincs létjogosultsága. a nevetés mindig valamire irányul. Sohasincs önmagában. A nevető ember önmagában halott. A király is halott önmagában. Vagy mégis? …király nem király… miféle játék? "add' király katonát… koronát"

Ma már a király is puszta néző lett. Nincs hatalma a nevető ember felett. Sem látszatra, sem… nincs különbség. És ma a király nem beszél. a néma királyok kora él. Nem hallik szava sem, a királyféle nemkirály embernek.

Mégis választhat: megtartja bohócait (mellesleg a bohócok

nélküle is léteznek), vagy elvonul saját szobájába. Sétálgat kisbirtokán (ma a királyoknak egészen kicsi a birtokuk, ha ugyan némelyiknek van ilyenje), élvezi a napot, ha még feljön, domb oldalán.

(Napkirály, 2011.03.19.)

A tömeg tapsol, a tömeg őrjöng, a tömeg majd megfullad saját nevetésén.

Bohócnak lenni jó.

??

a maga idejétől eltekintve (születés),

vagy hogy mikor, meddig, milyen mértékben érvényes egy kimondás, kinyilatkoztatás, egy egyszerű sóhajtás, vagy hogy hol válik szét, a szál, szálak, meddig takaróznak, forrnak (folynak) egymásba. a későbbi idő képes-e felülírni (átírni), vagy a dolgok örökös körforgásban ismétlődnek. van-e az eltelt idő közbeni cselekvés, jóra forduló (jóra fordulni képes) cselekvés szál összetevők határai nyomán végigkövethető fejlődés, akár felfogható-e, mint egy szervátültetés (addig nem létezőnek létezőbe áthajlása, beolvadása, azonosulása) csoportközegben. de akár mint már meglévő szerv átütemezése egy működőképesebb, egészségesebb irányultságú útra, pozícióra ebben a csoportközegben. megfogható-e a pozitív eredmény, a sugár, hogy követhető-e árny oldalán, képes-e világosság útján hajózni, evezni, haladni tovább. van-e előrehaladás, vagy így-úgy visszahatnak, fordulnak a dolgok. vagy a visszahatás is lehet előremutató szál ebben a fejlődésben a megváltozott, pozitív irányt tekintve. hatás-visszahatás. vagy hogy elég egy apró hiba,

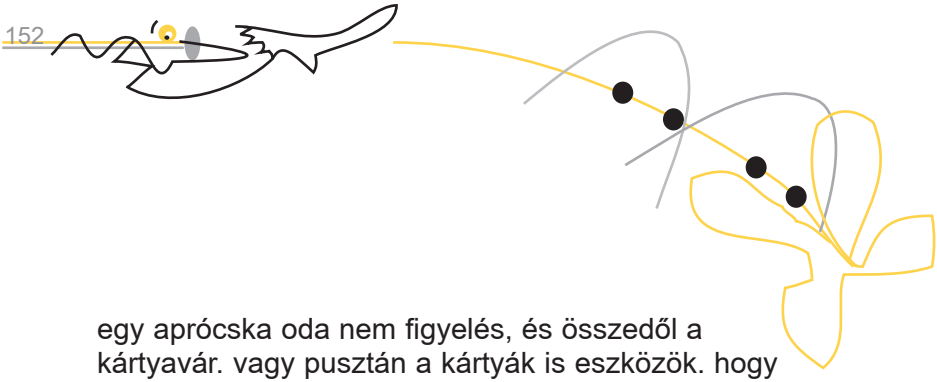

egy aprócska oda nem figyelés, és összedől a kártyavár. vagy pusztán a kártyák is eszközök. hogy mindegy lenne a végeredmény. hogy a dolgok valahonnan máshonnan erednek. van valami erősebb hatalom, aminek mindegy a szereplők küzdése, vergődése, halála, világossága, hogy halál-e vagy élet, lényeg mikor valósul meg a közbelépés. amit mi emberek egyszerűen csak szerencsének hívunk. áldozatai vagyunk-e éppen akkor abban a pillanatban, némelyikünk hosszabb időtartamra, akár emberöltőnyi időnkben, vagy kiváltságosai, "szerencsései" kiszabott, kiutalt időben ennek az erőnek. ki mikor kerül a közbelépés aurájába. vagy hogy vannak kártyák, melyeknek eleve (születéstől fogva) rendeltetésük a kívül maradás. melyeknek nem szerepe, küldetése az aktív közegben cselekvés. nincs esélyük közbelépés aurájába kerülni. vagy a passzív szereplők eleve védettek lennének. nincsenek kitéve küzdés harcterének. hogy hol vannak átjárások. a tereken. vagy hogy mennykő-e vagy a szerencse, ami lecsap égből. megmaradás reményéből. kiváltságosak színterében.

hogy meddig, milyen mértékben érvényes egy kimondás nem kimondások harcterében. elhallgatások templomán. Kártyavár. (… jóra forduló, jóra fordulni képességét rejtő időben.)

vagy a kimondó bohóc, melyik szavával nevettet, melyikkel üt. hogy az ütés helyét ki válassza meg. hogy hol és hogyan öltözik át a bohóc a civil életbe. hogy hol vannak az áthallások, átmosások. összemosódnak-e, hangolódnak-e egymáshoz. hogy a ruháit levető bohóc nevet-e. vagy a bohóc is csak egy arc. akár a hóhéré. elvégzi a rászabott munkát. aztán lefekszik, alszik. megsimogatja kutyáját.

Vagy a bohóc is lehet játékos. Egyik kezével üt, másikkal simogat. Egyszerre. Esetleg egykezű bohóc? féllábú?? melyikkel simogat.

Hogy kiszámítható-e a bohóc játéka. Mikor szeressük. Amikor üt is, amikor simogat, egyformán szeretni.

Elveszem a bohóc játékát. Felpróbálom a bohóc maszkját. Talál-e. Lesznek-e játszótársak?

amikor szél simogat. Összekuszálódnak játékbabák.

Nyújtom tenyerem, utoljára még hulljanak bele szétcincálódott magocskák

(nélkülünk,
arcok nélkül) EMLÉKÜL

2012.01.10

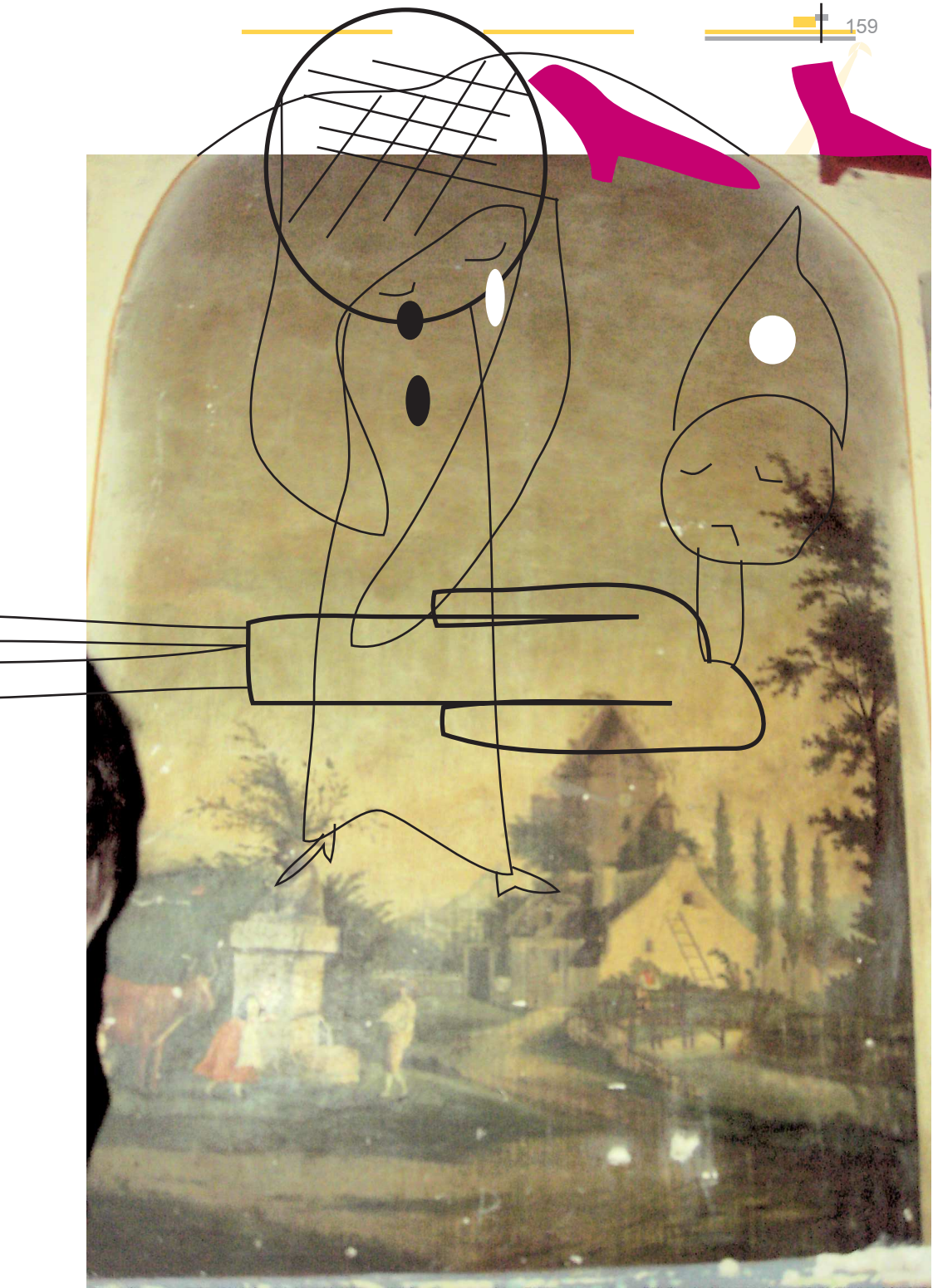

Porból porba hullik a kéz, tenyér
Már megint valamit elfeledtél
Megint valami épphogy csak kifordul, -át
Megfordul az ágy

Kinézel az ablakon, valami tárgy, addig csak nem vetted észre
Már ez is csak régi, elfordulnál, kifordulnál, a kép áll ott, mindig ugyanott

A képeknek, amiket otthagysz, nincs jelentőségük
Hibásak benned a színek
A piros foltot a tetején hiába veszed észre, hogy nincs kalapja
A számok is

Csak a forróság marad
Benne a tenyered még izzad
Aztán lassan elveszíti magát az akarás

Nézem a tegnapi papíron
Amikor még olyan színes volt az utca a száj amelyik beszélt
Csak beszélt boldogan csevegve hogy
Olyan nagyon messze vagyok
Magamtól is elmesszesedtem

Ez is milyen színtelen ebben a szürke kora délutánból áthajló
még fényes nappali
erőtlenségben

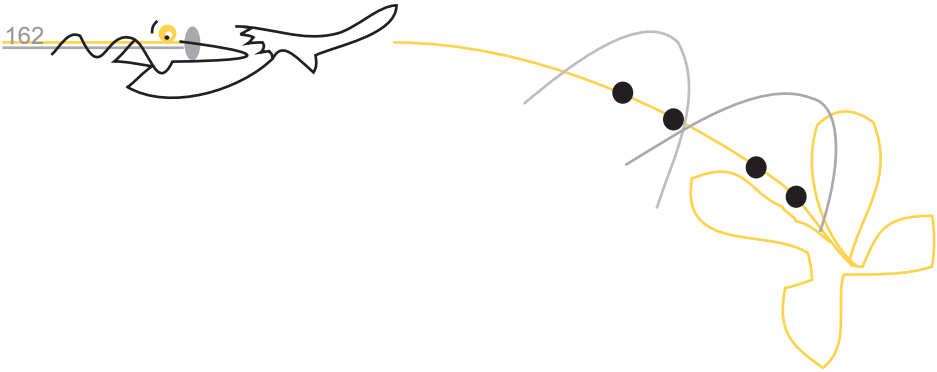

milyen különös ahogy elszáll a szó attól amit mondani szeretne
milyen különös amikor a szó különös nem találja régi jelentését
az é
a betűk is átíródnak

a koporsó, a tegnap még olyan vidám hangözönben is
meghazudtolja önmagát

a feladat, küldetés
ahogy a léptek egymásba akadnak
régiek újakba szorulva

most kifordul az arc ahogy a tükörből még visszanéz
külön a kéz, a tenyér, a térd

2011.09.11

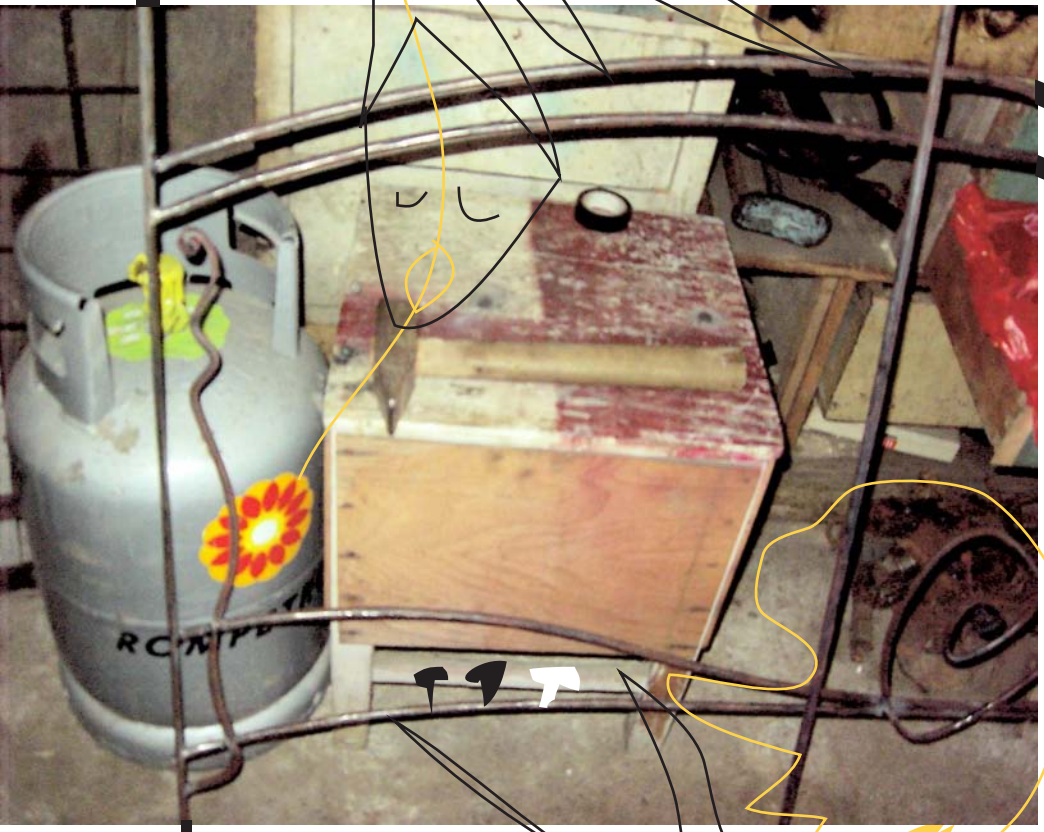

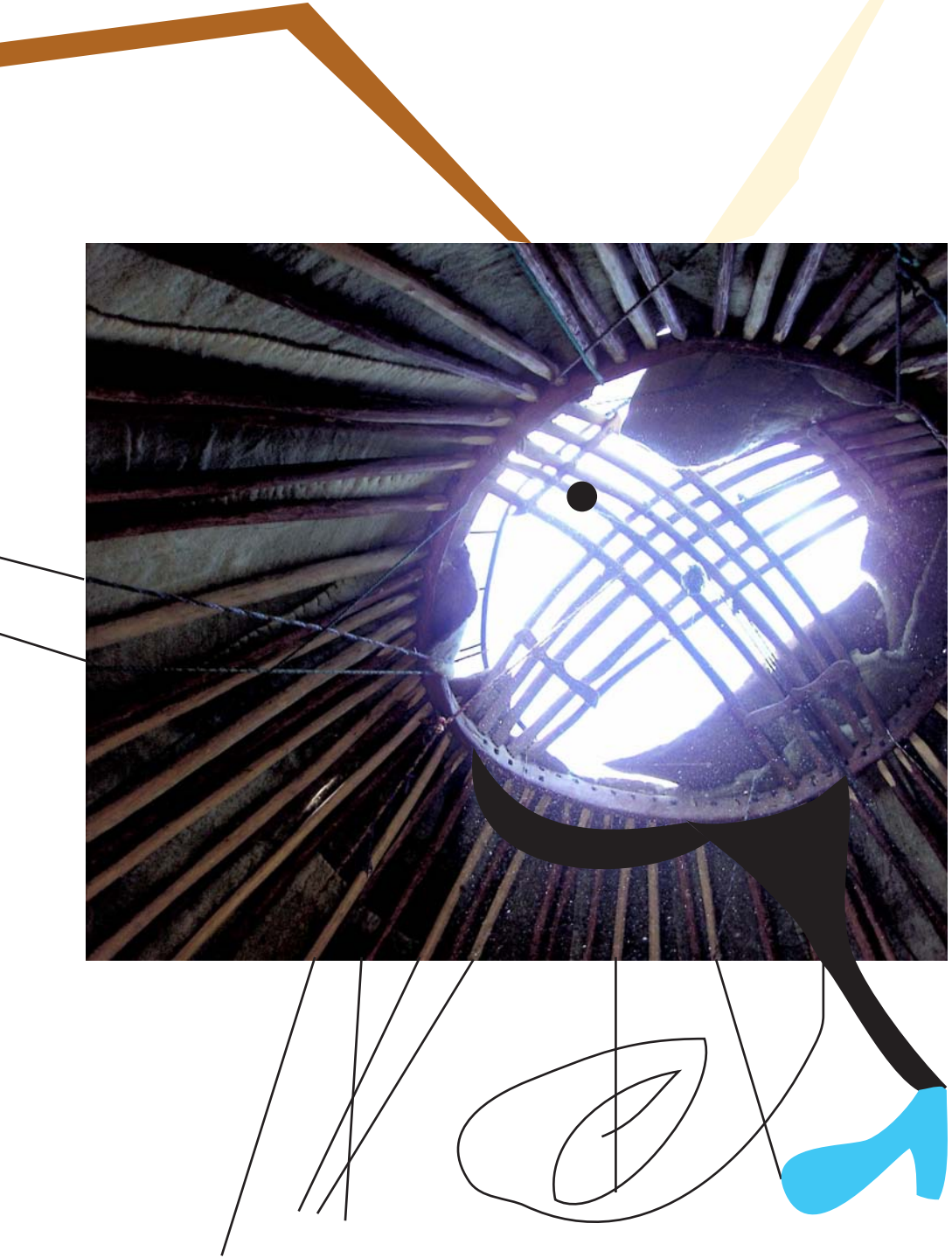

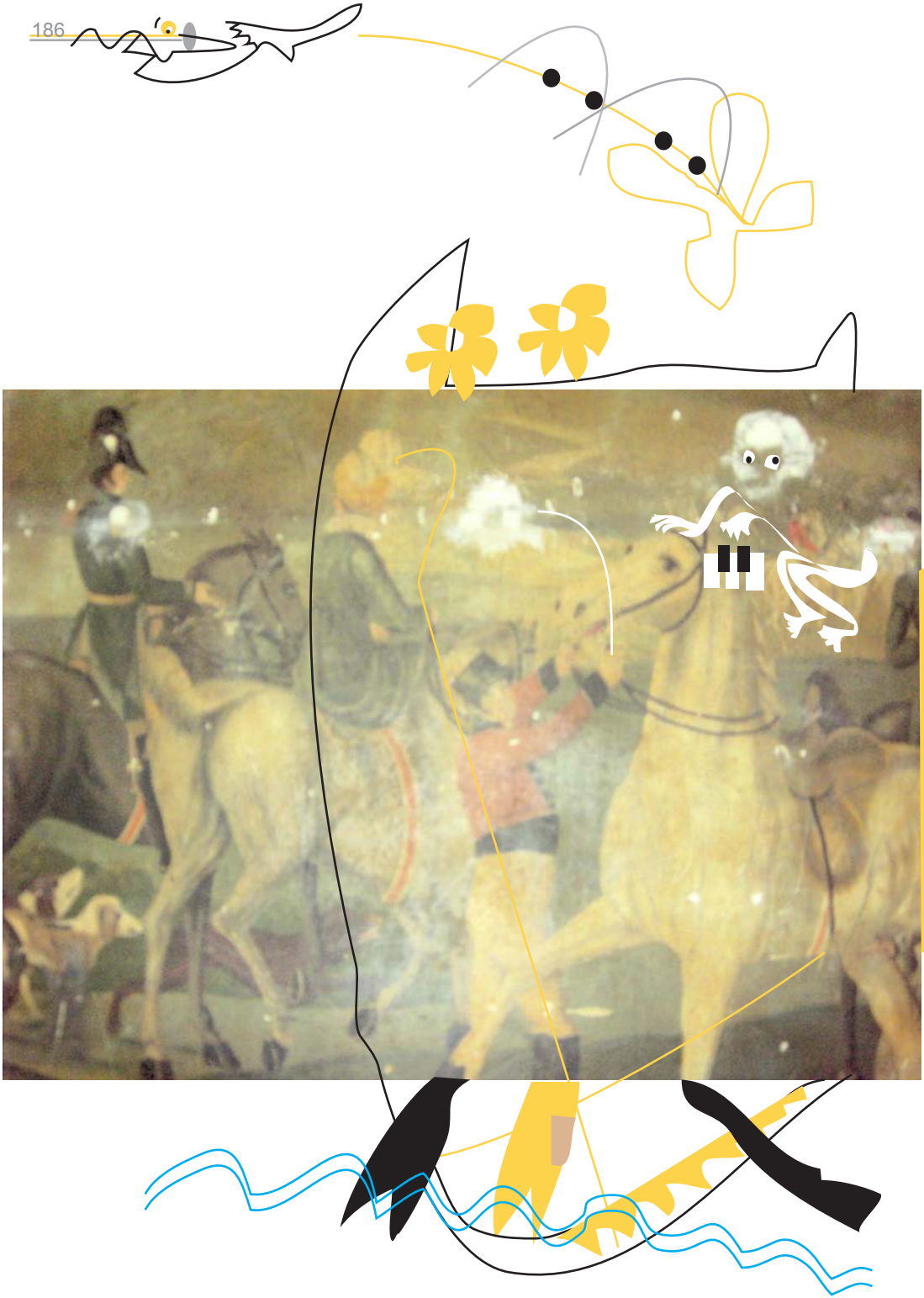

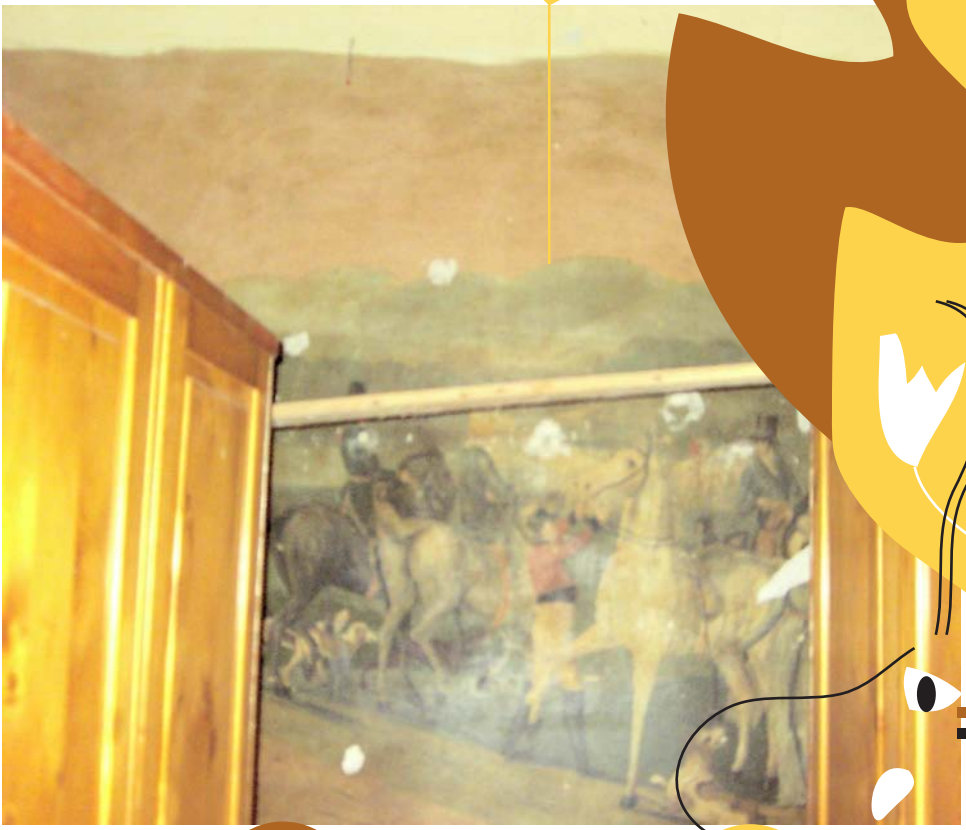

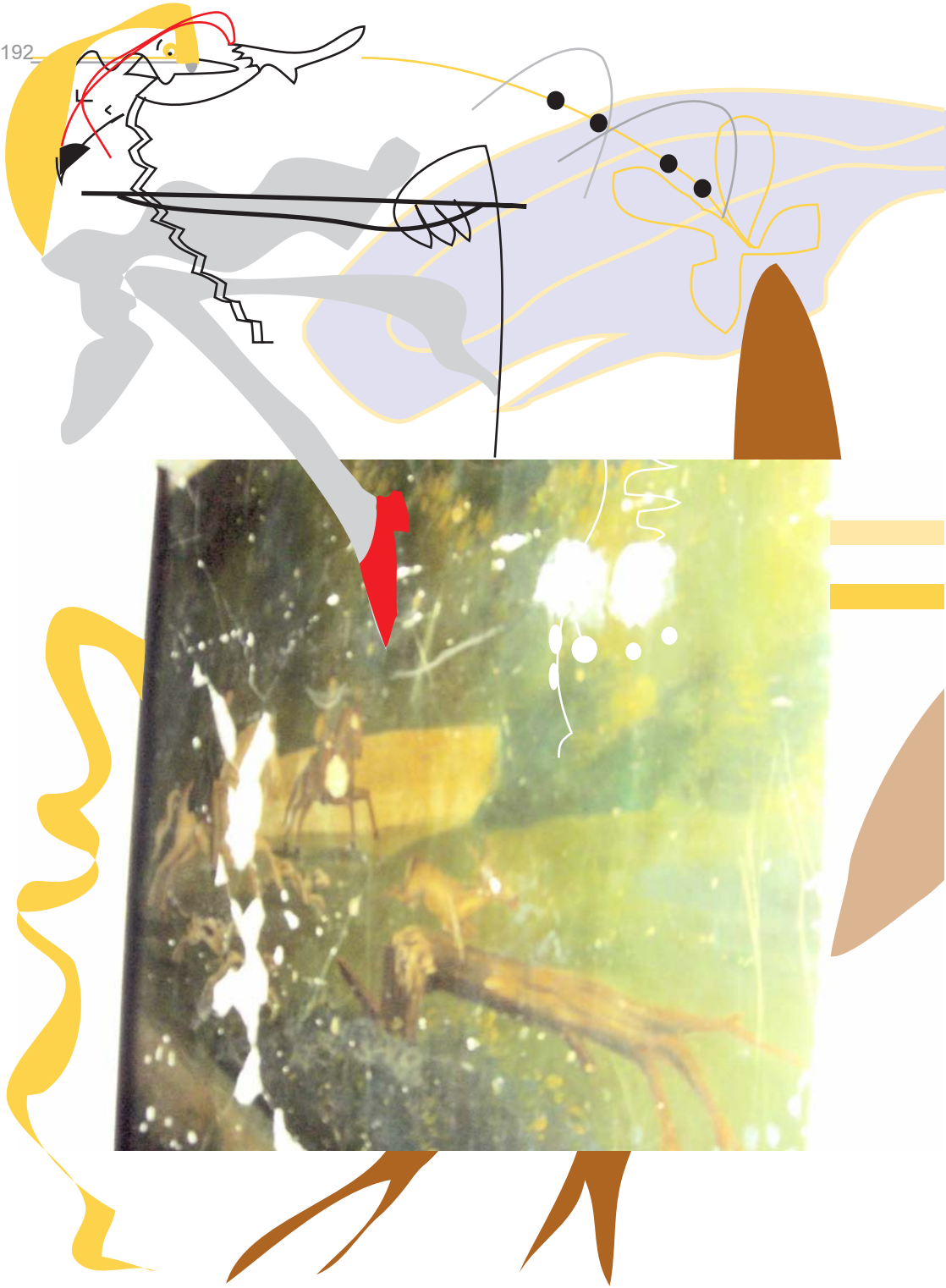

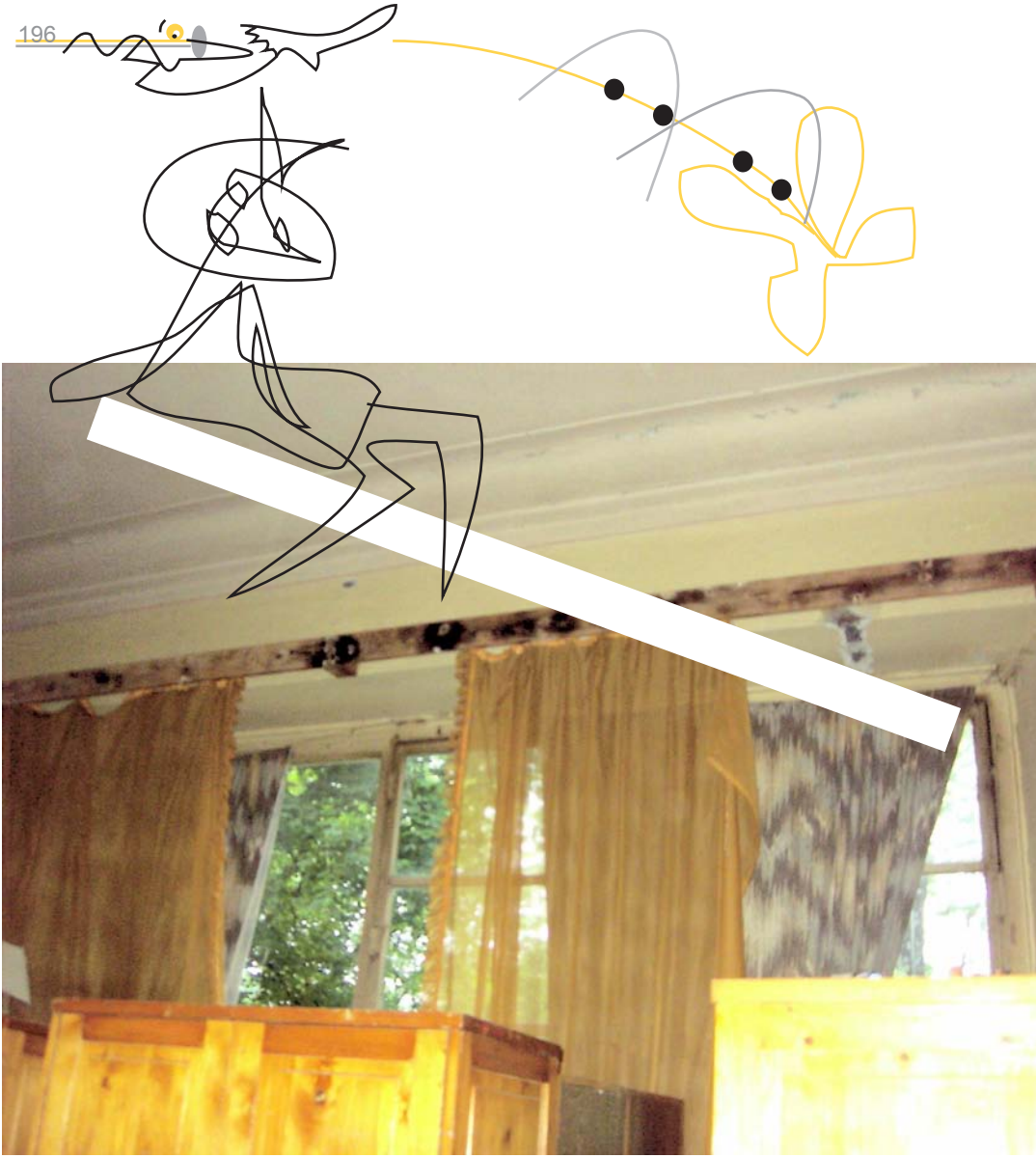

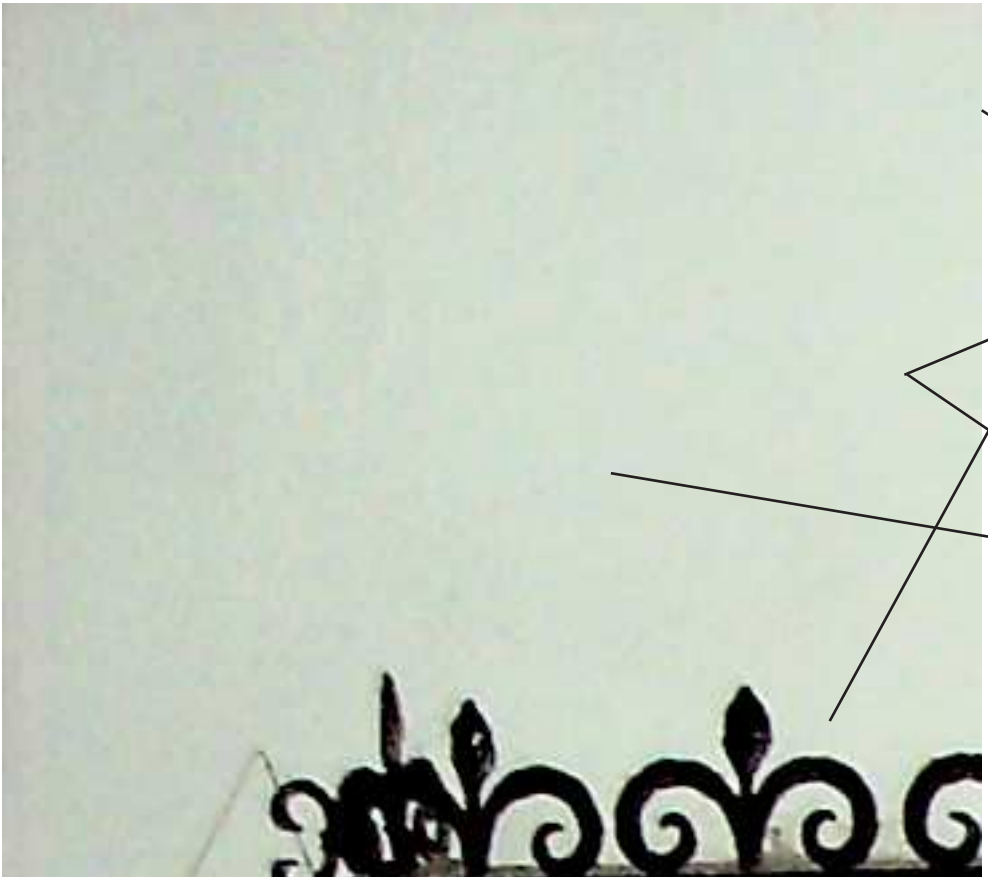

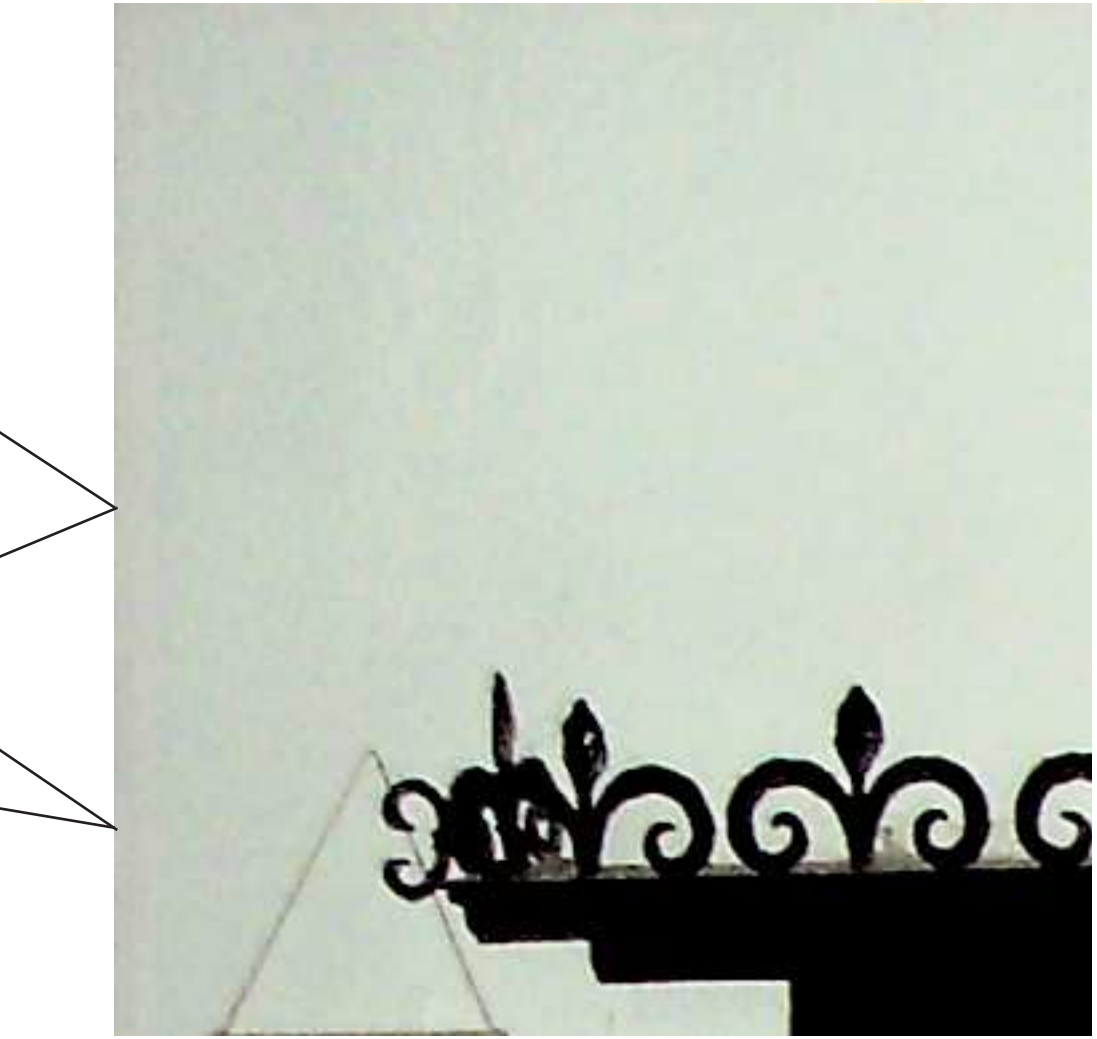

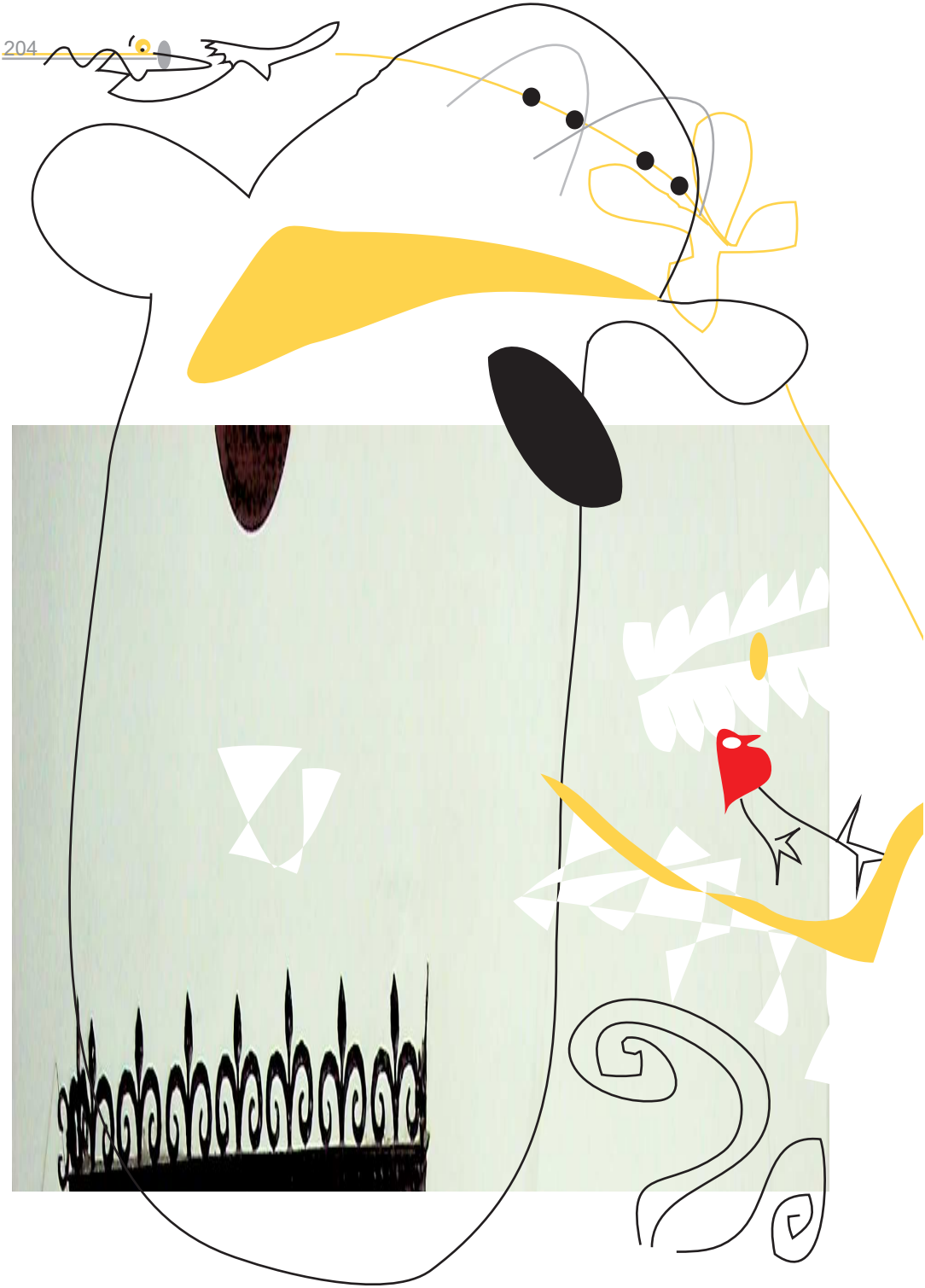

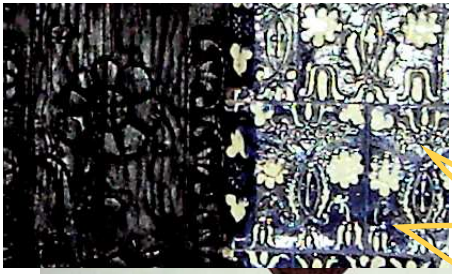

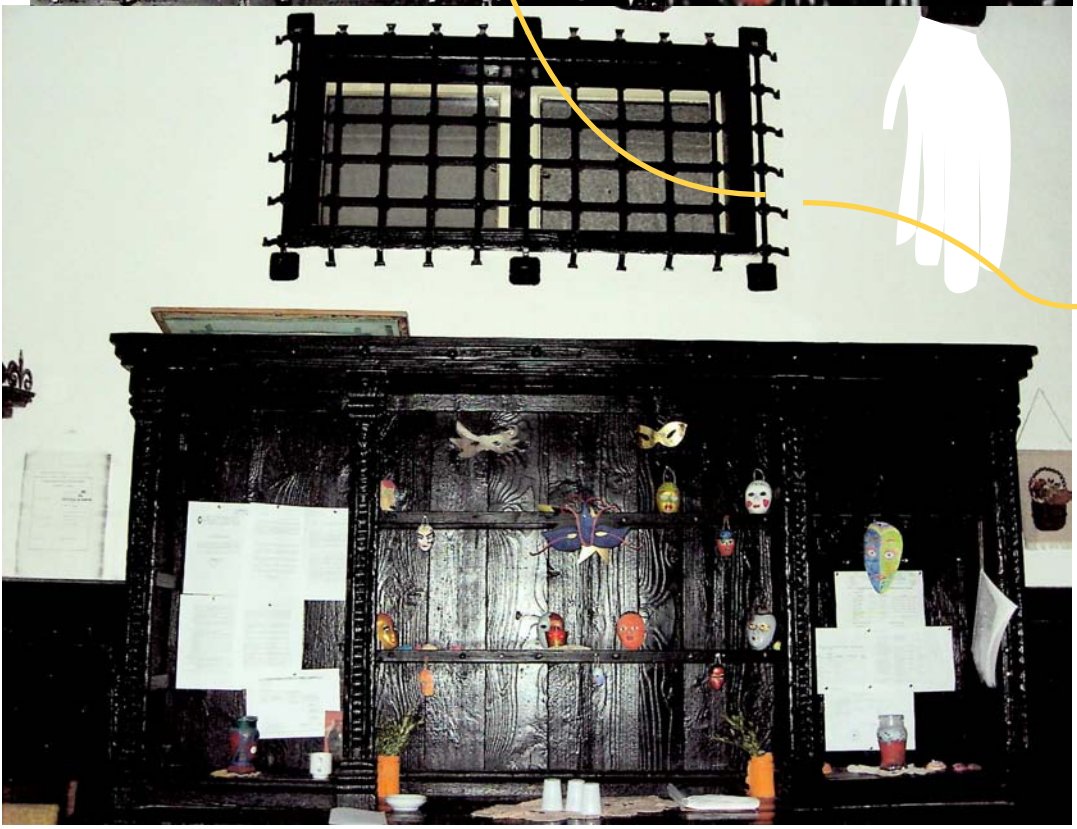

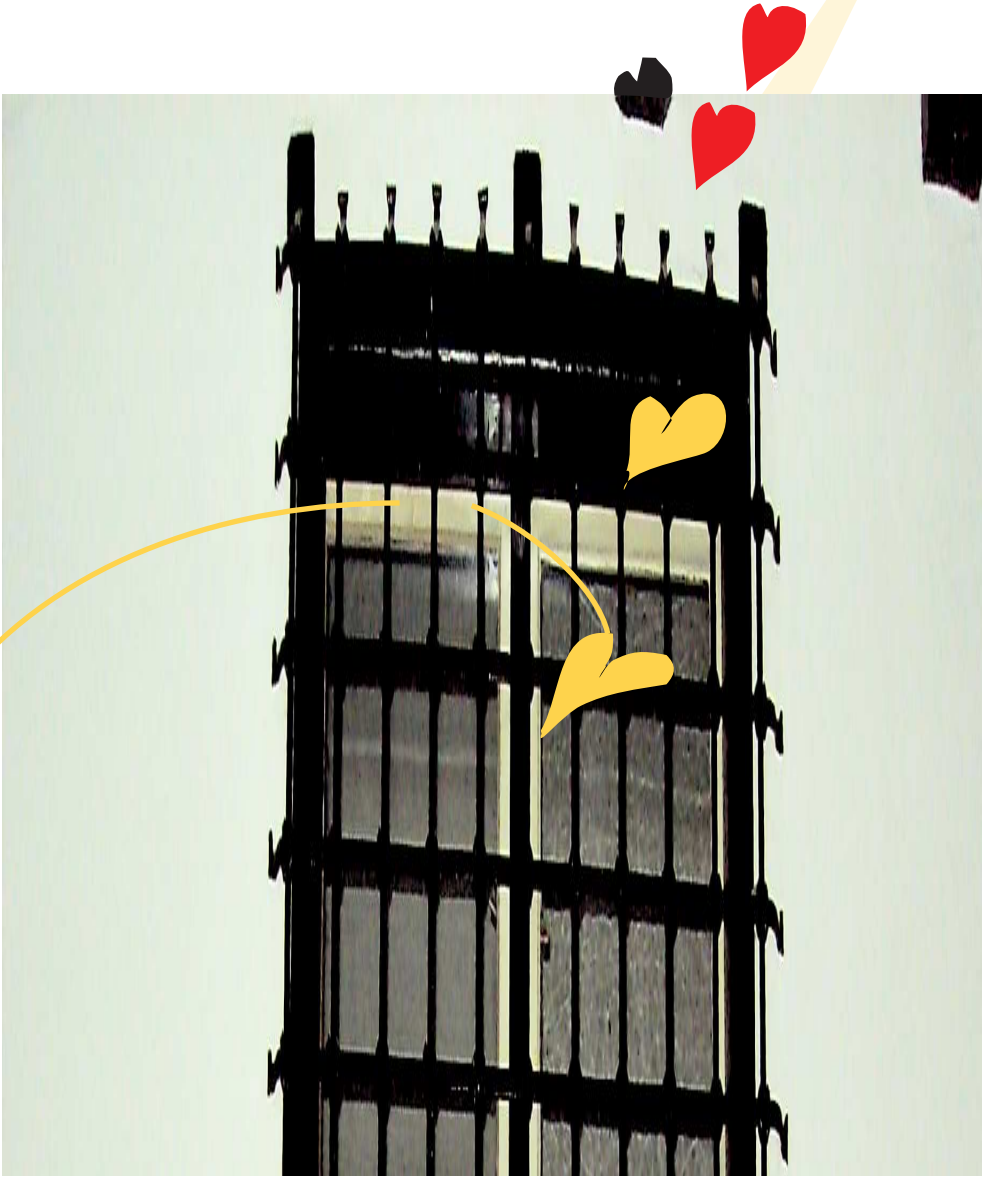

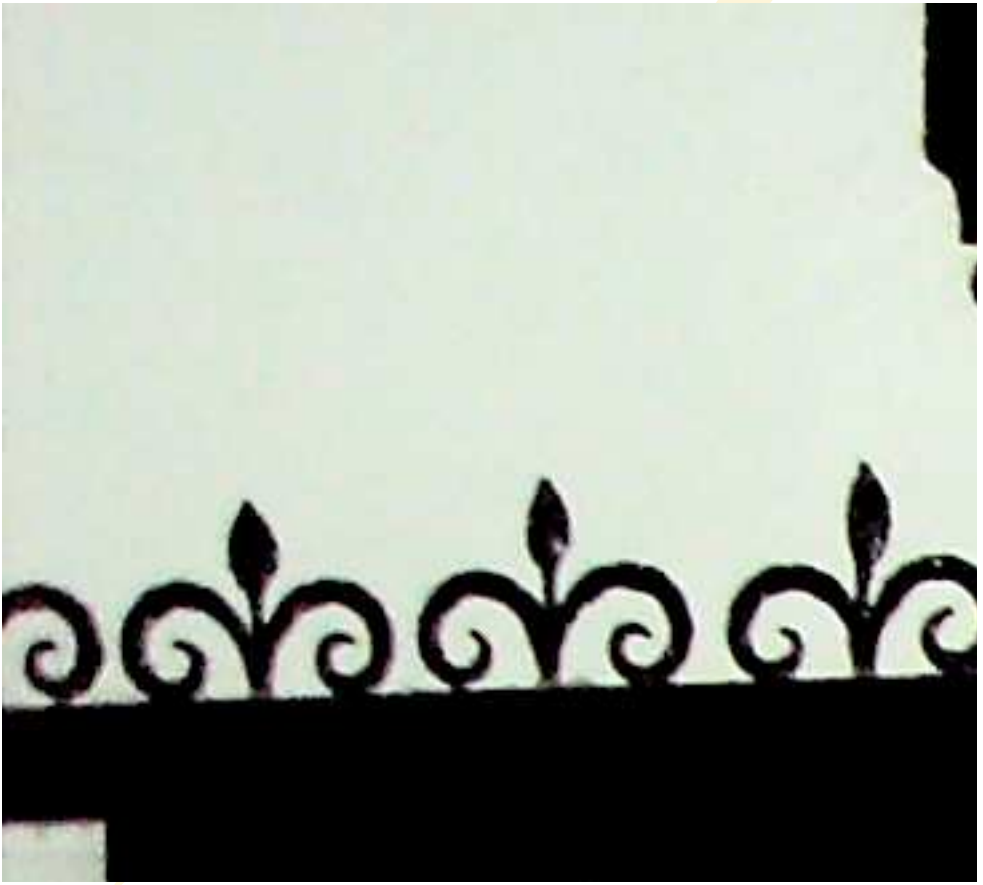

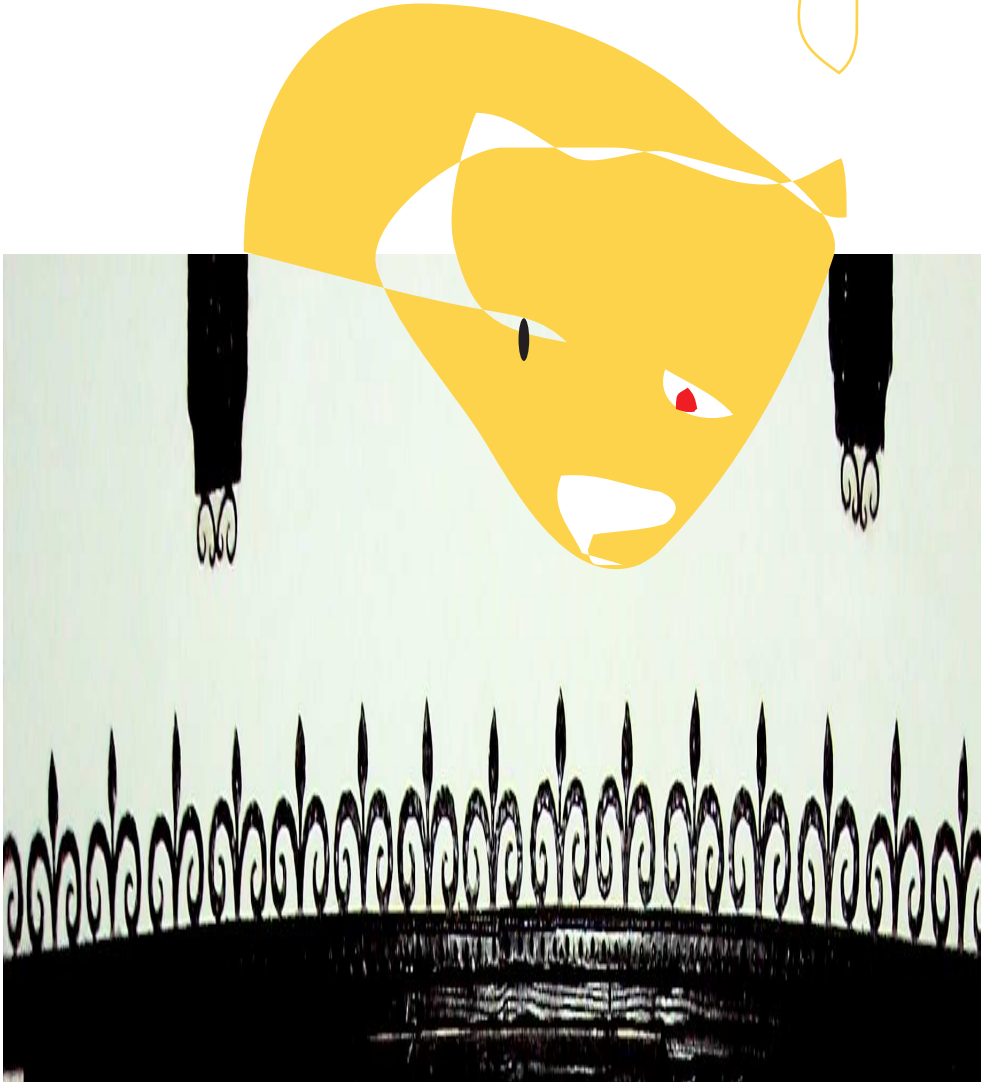

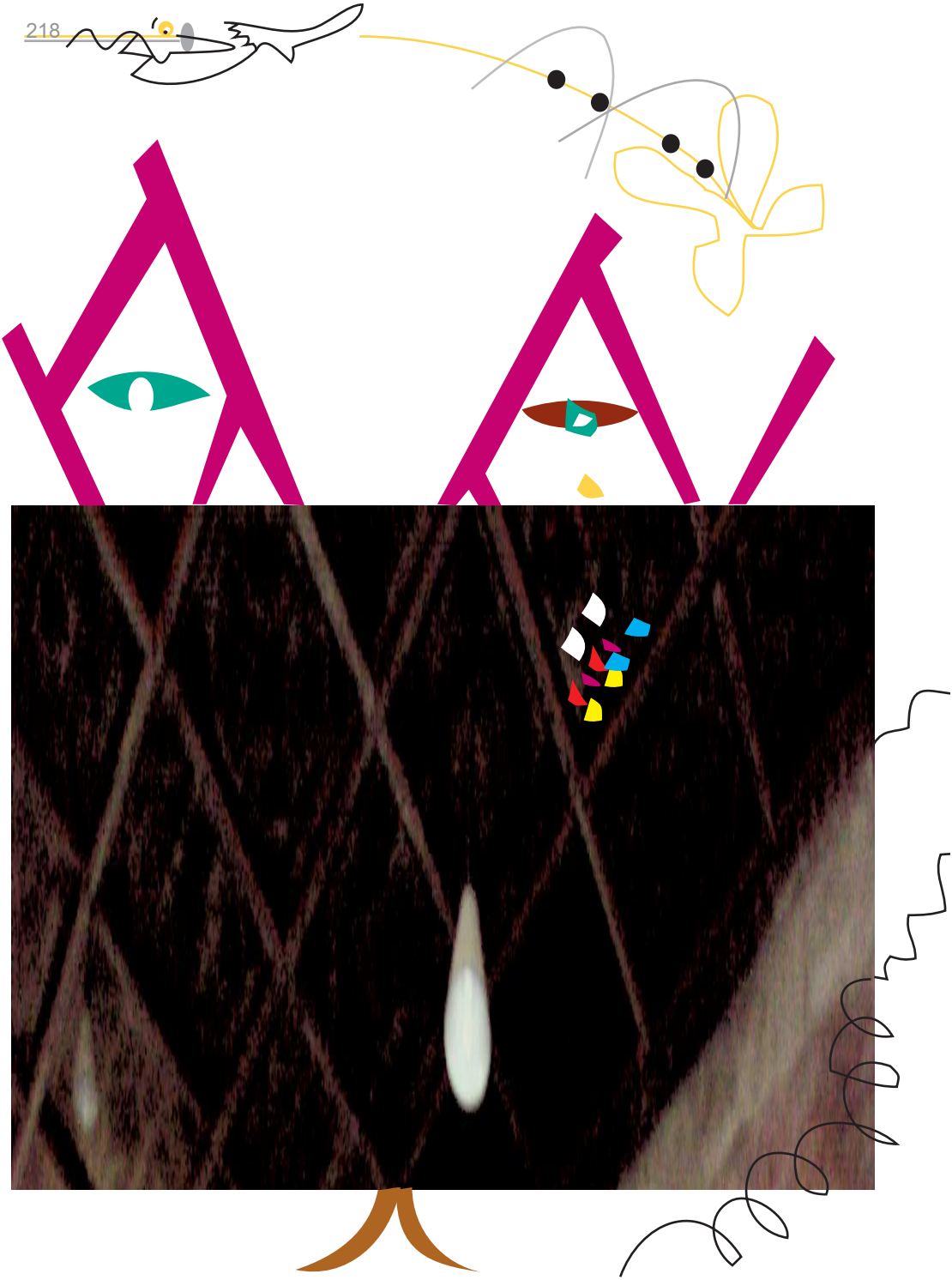

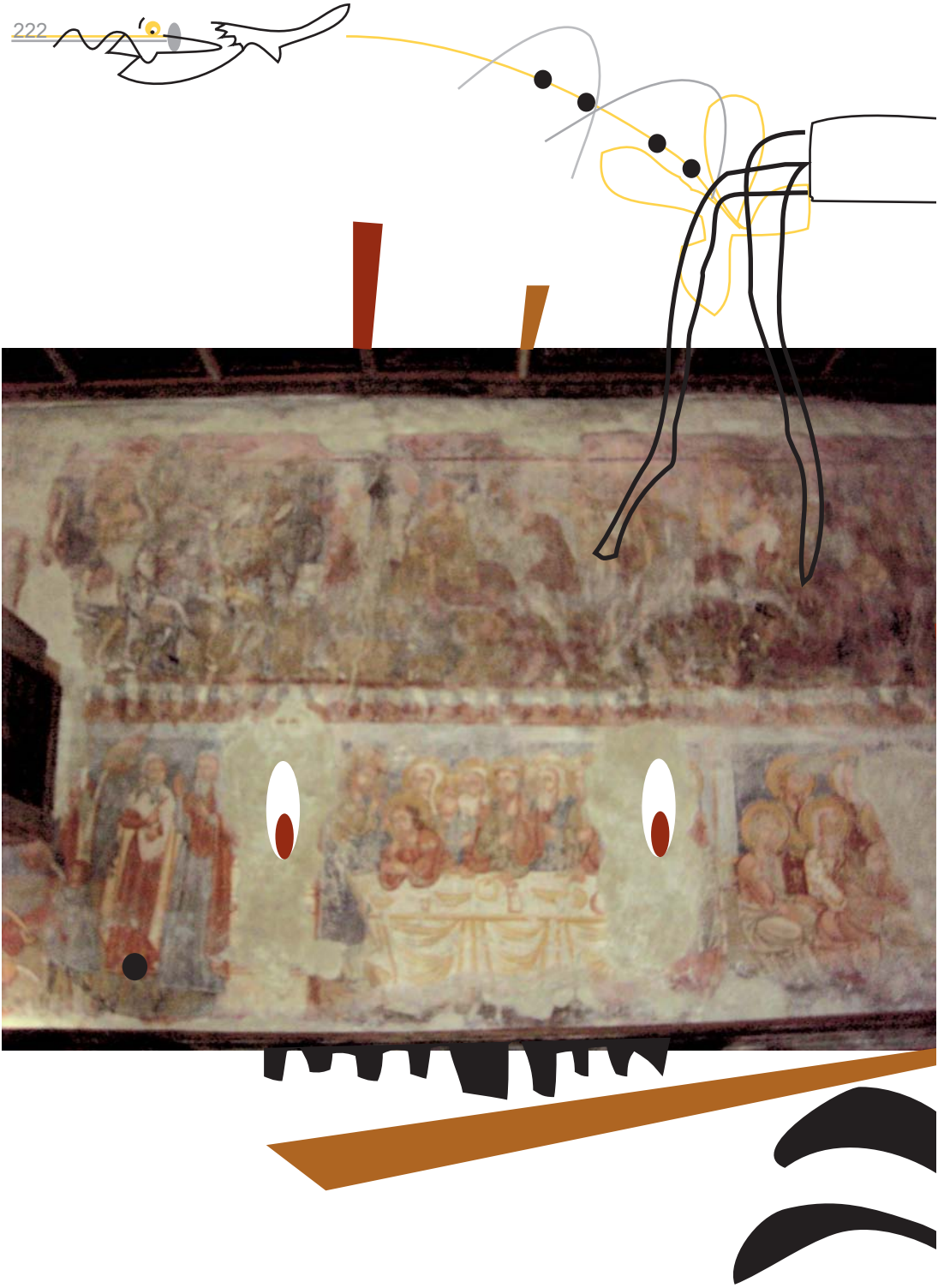

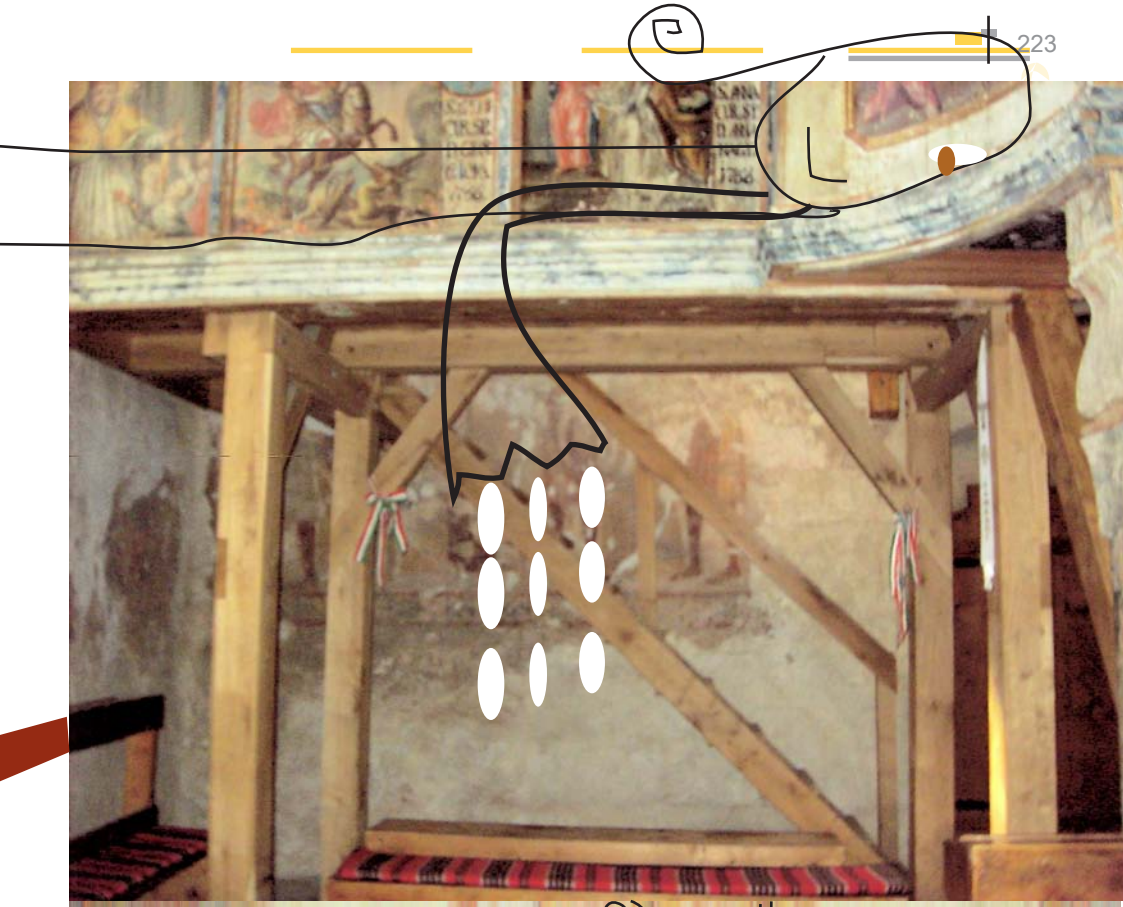

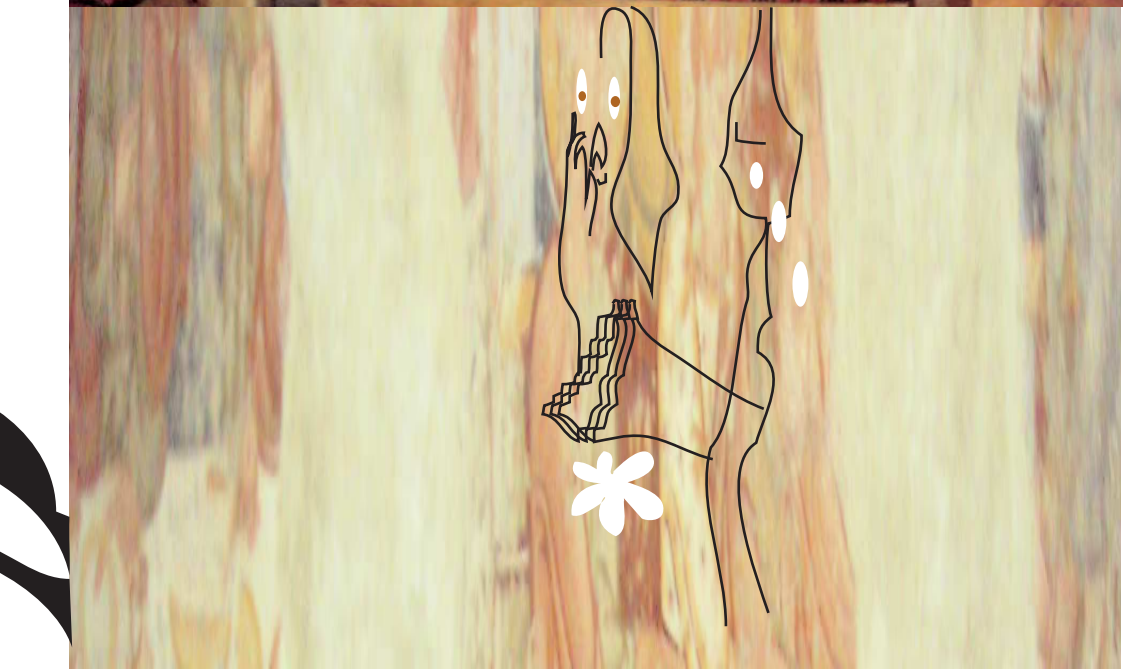

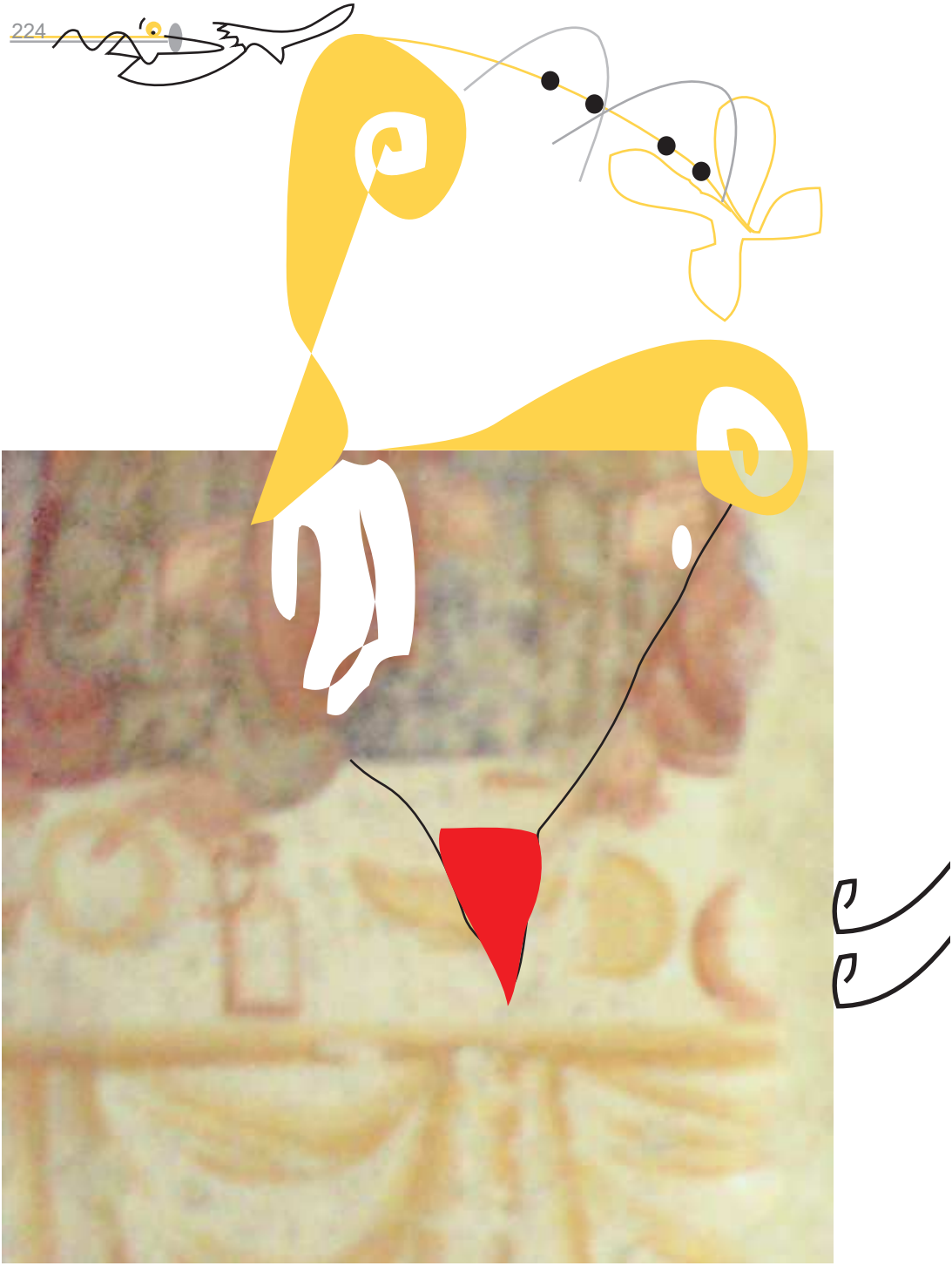

S.
IOSE.
CIR.
GEN.
IUDIT.
CIRIU.
MATRIS

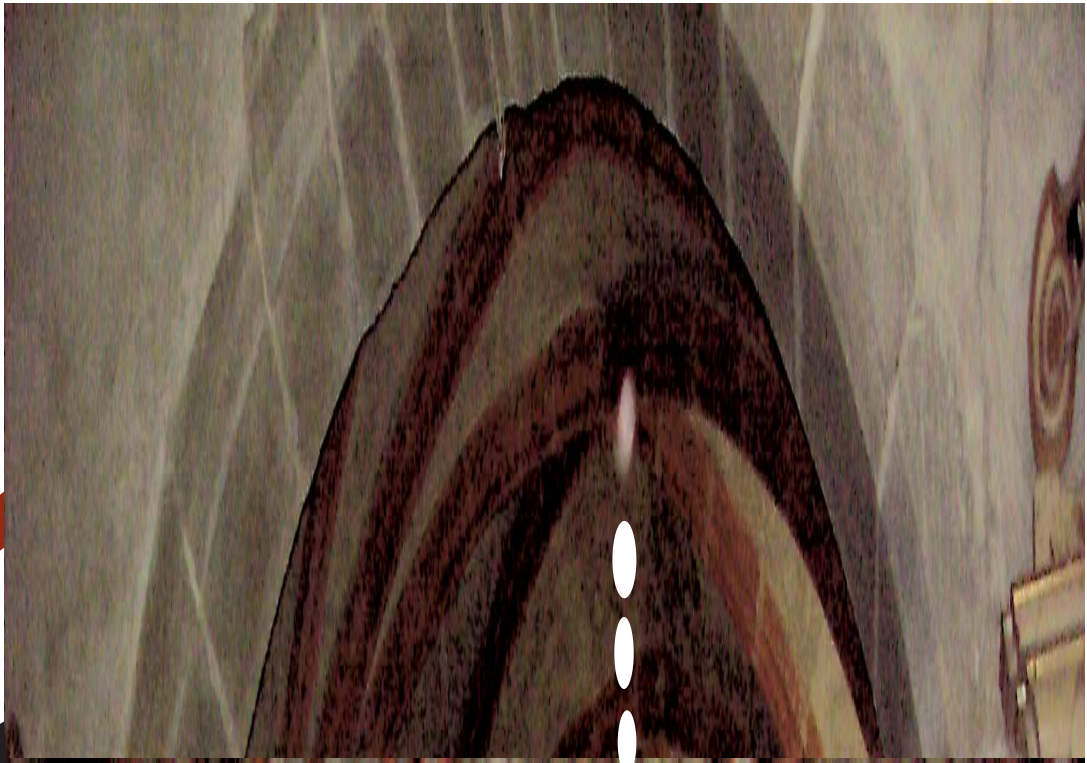

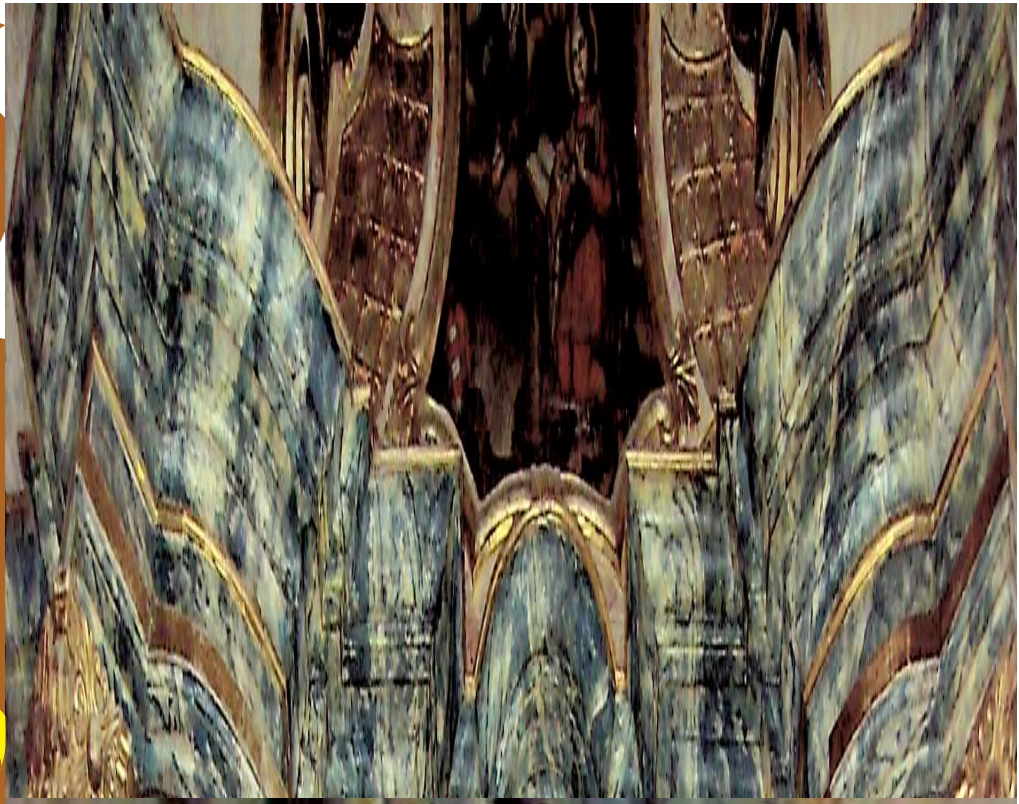

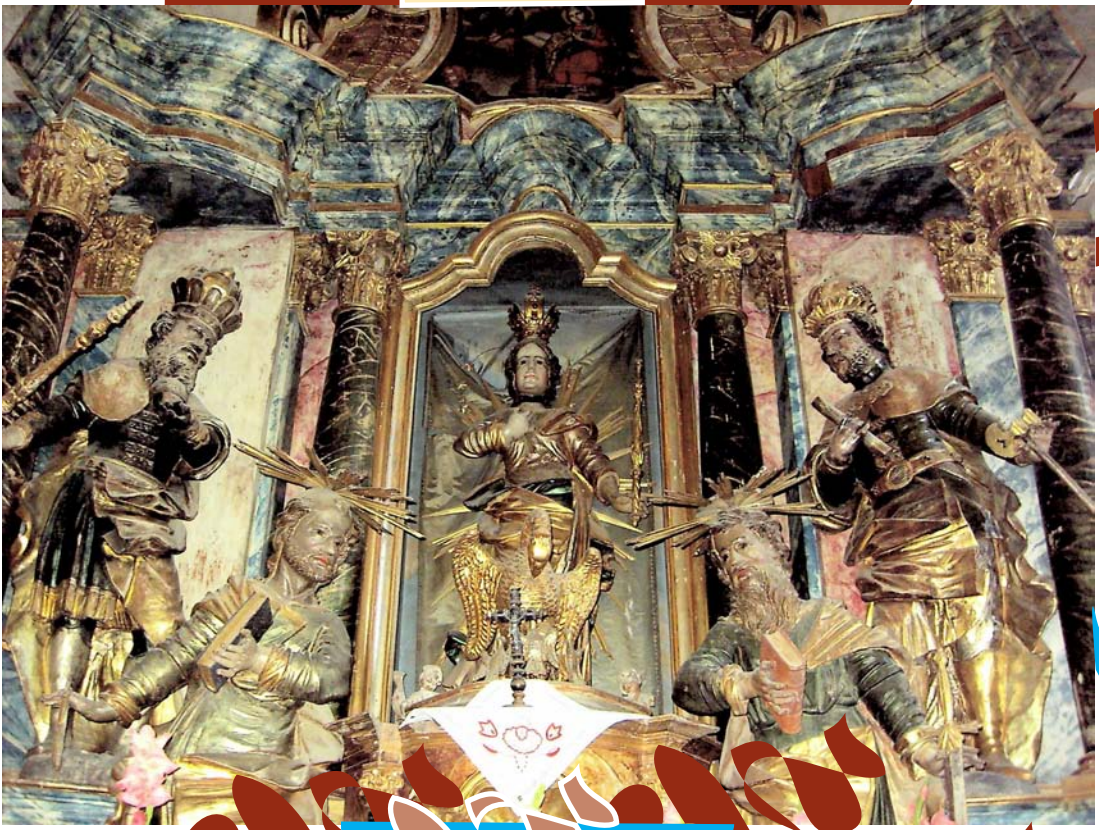

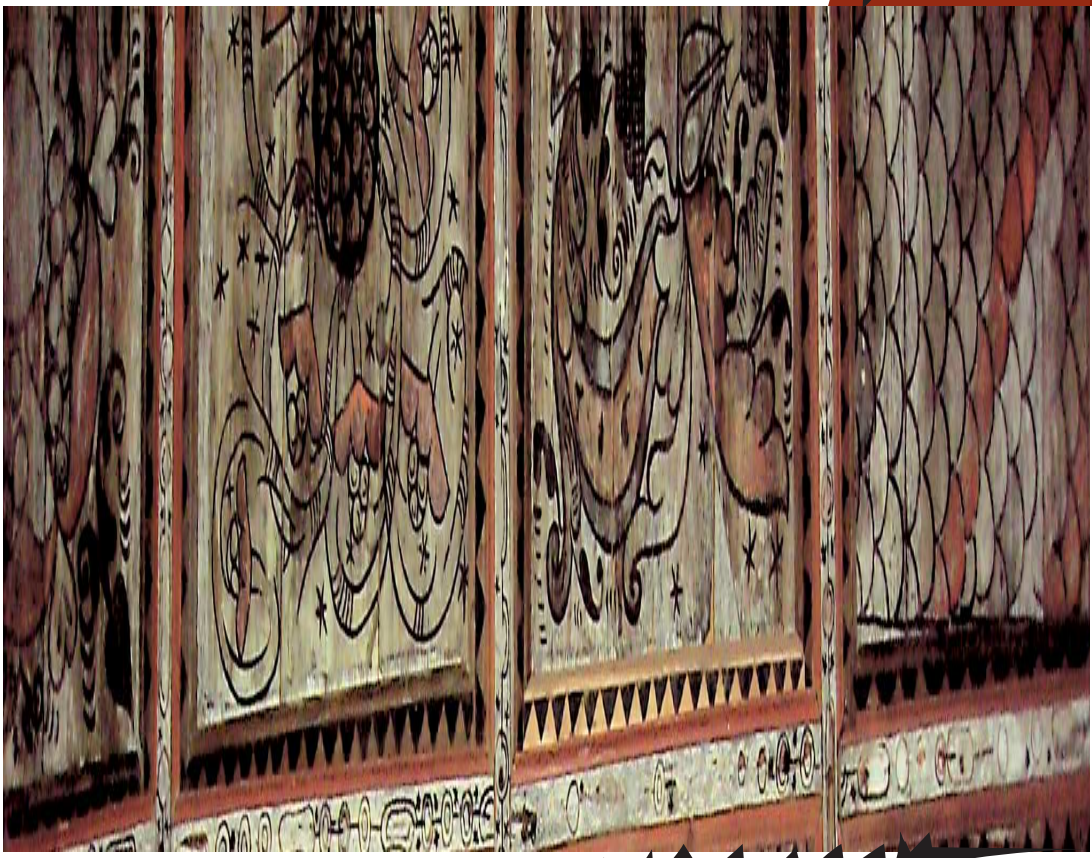

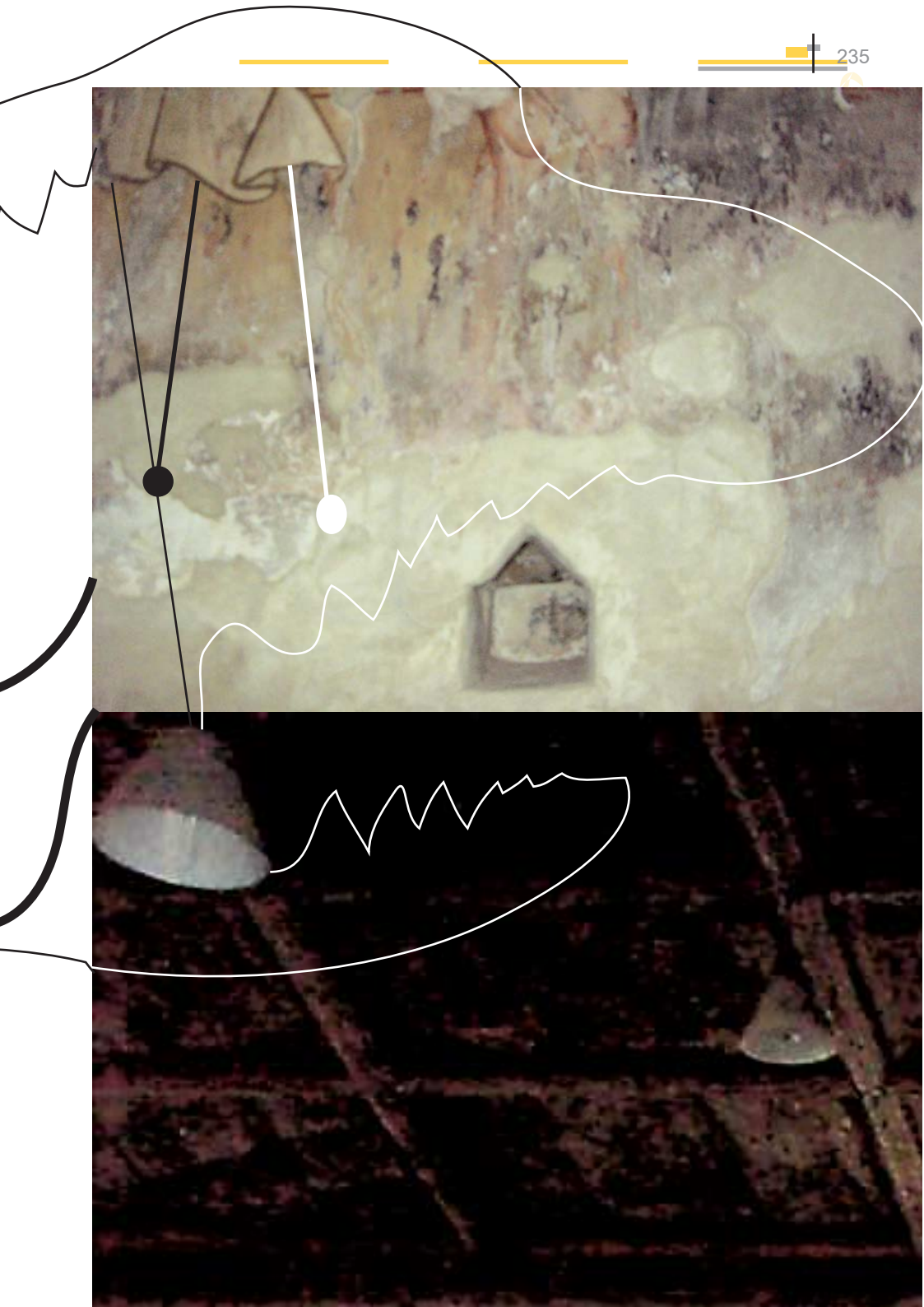

ANO
MDCCXCVII
R.I.C.

ANO
MDCCXCVII
R.I.C.

CXCVII
A.I.C.

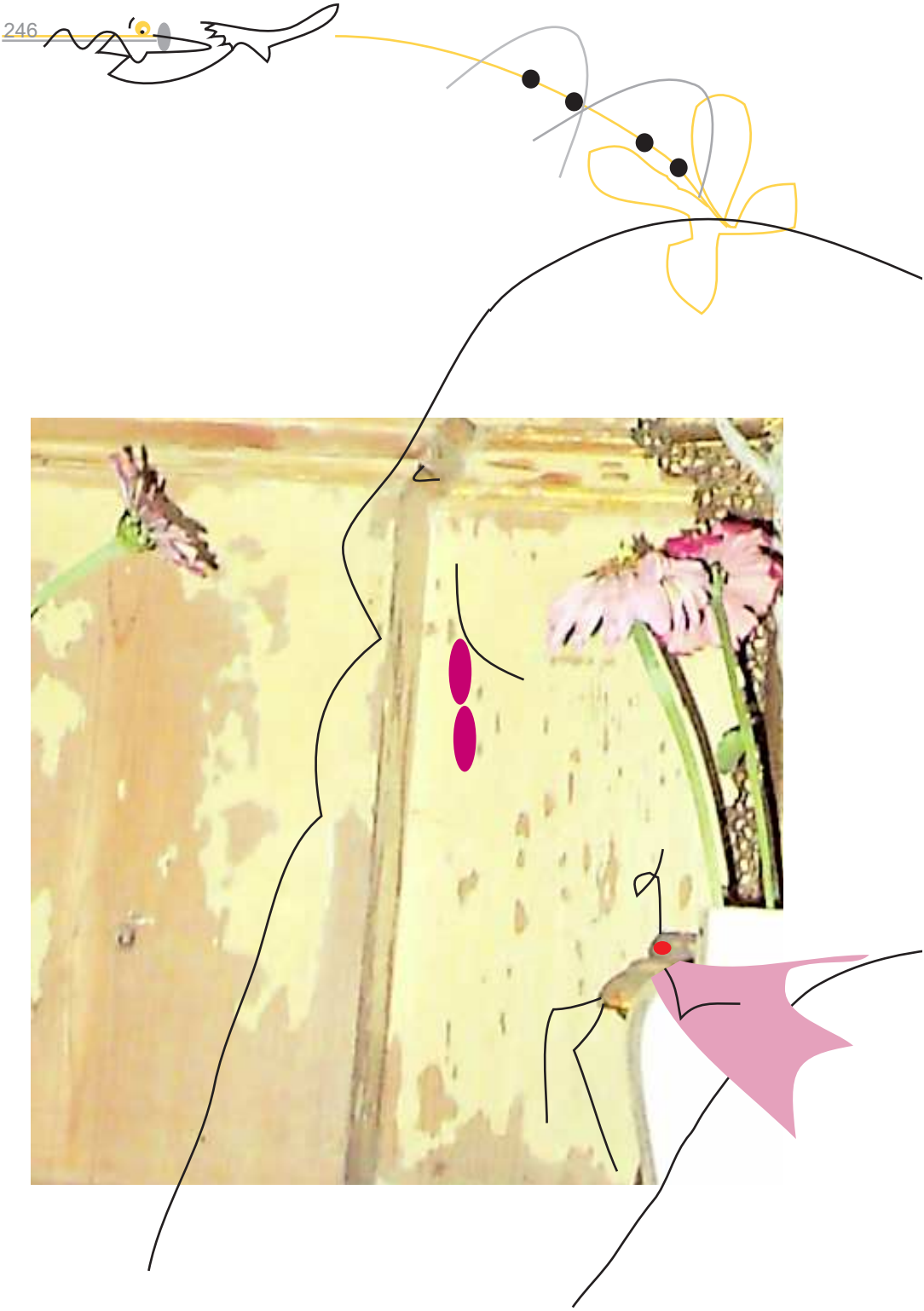

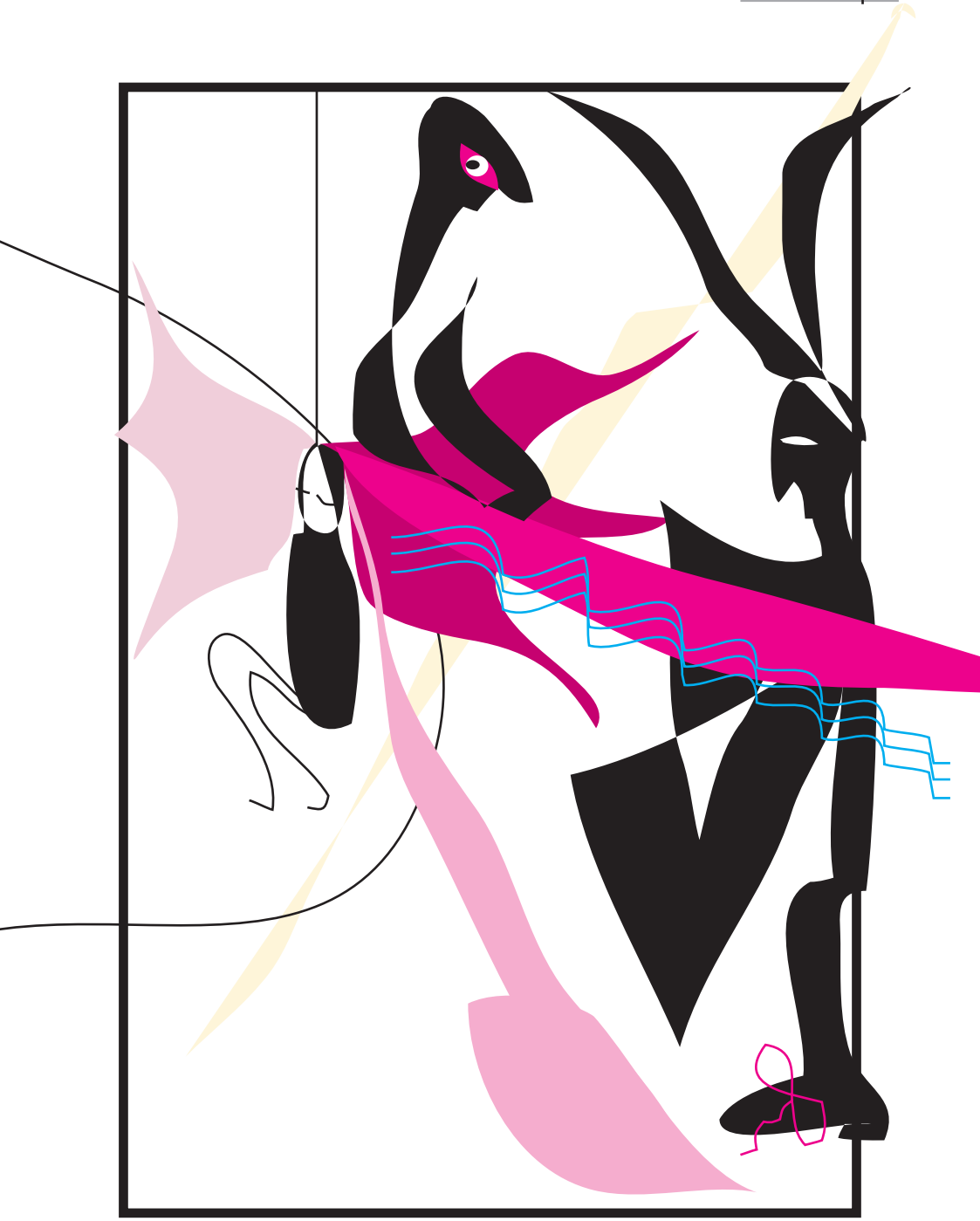

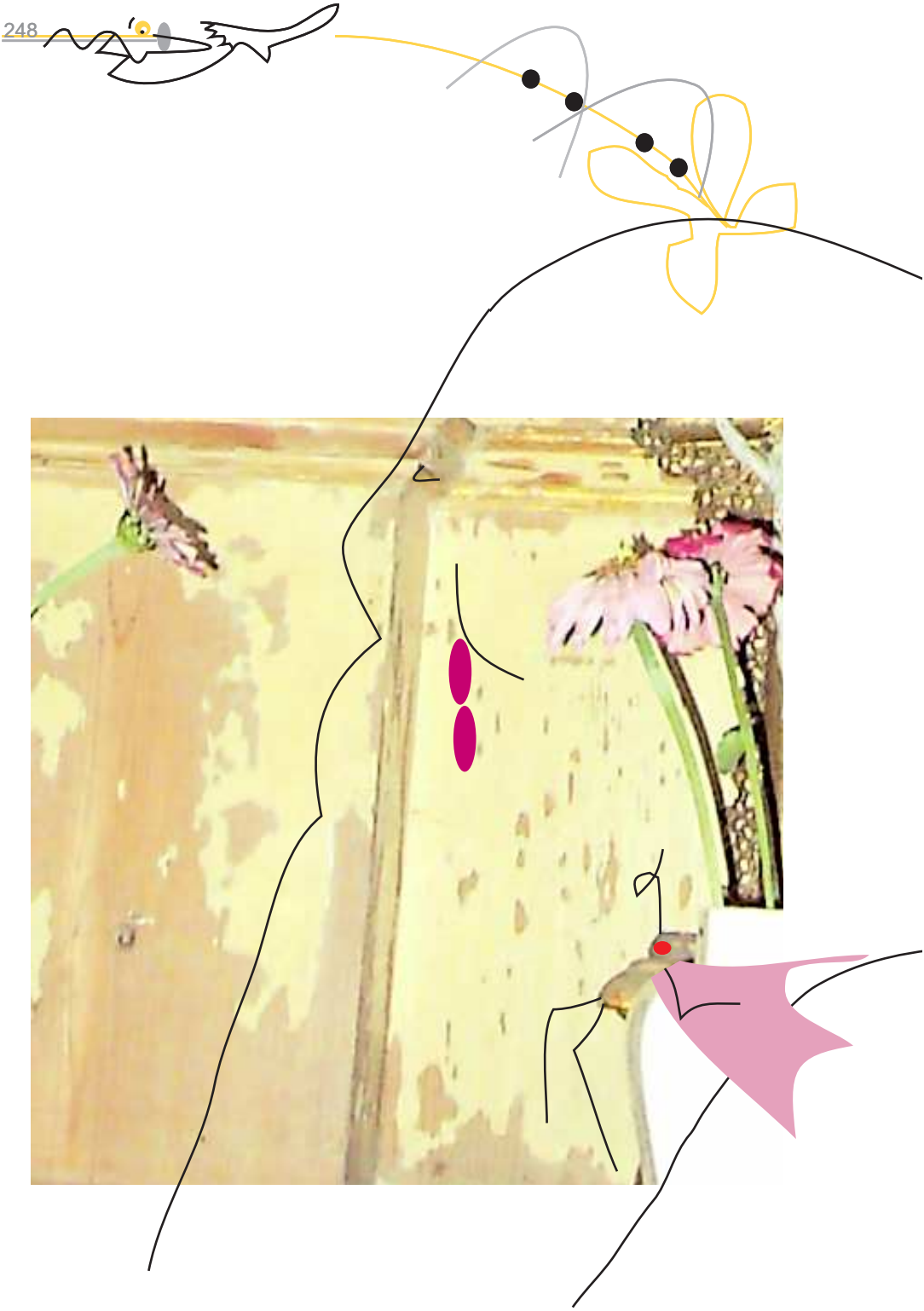

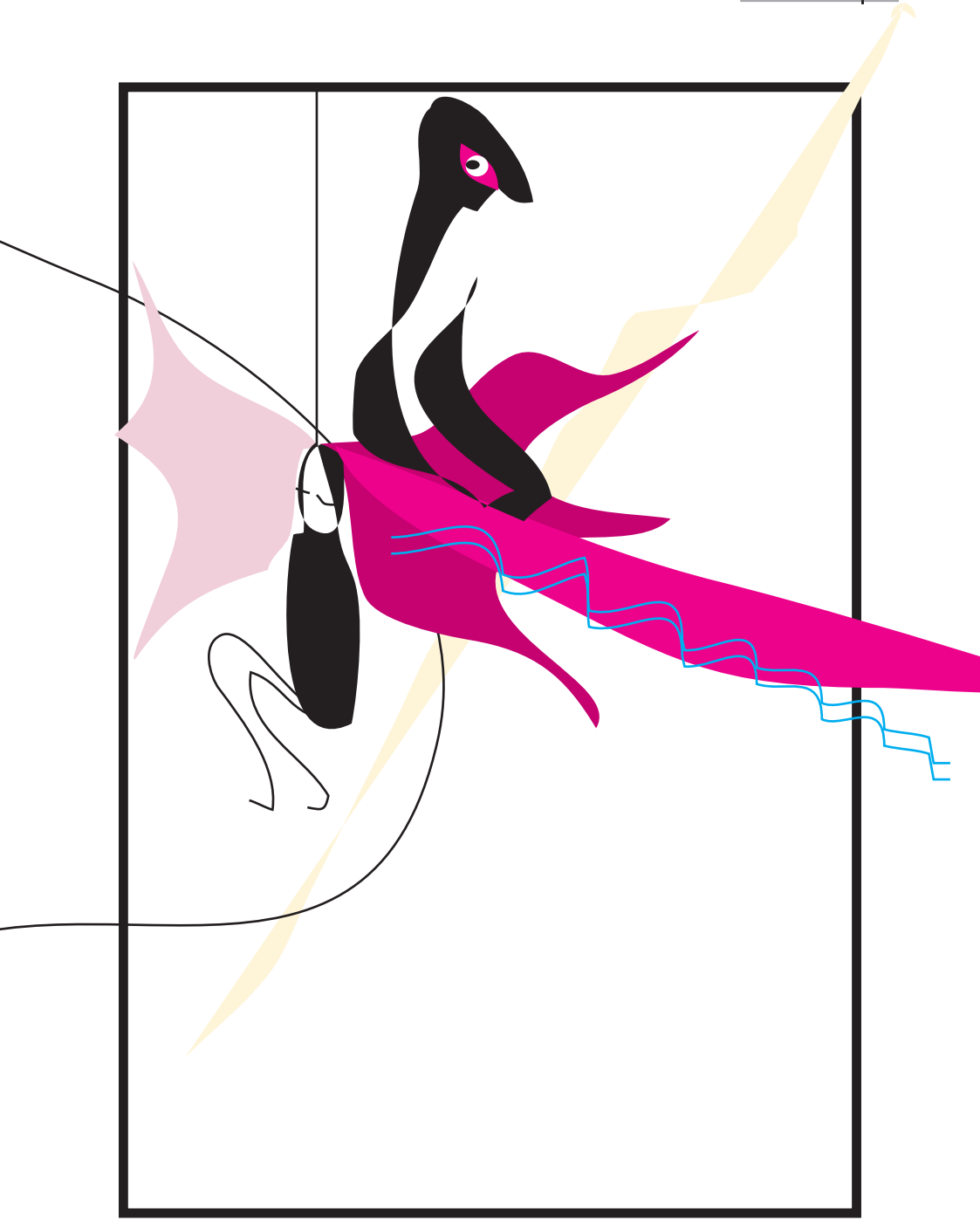

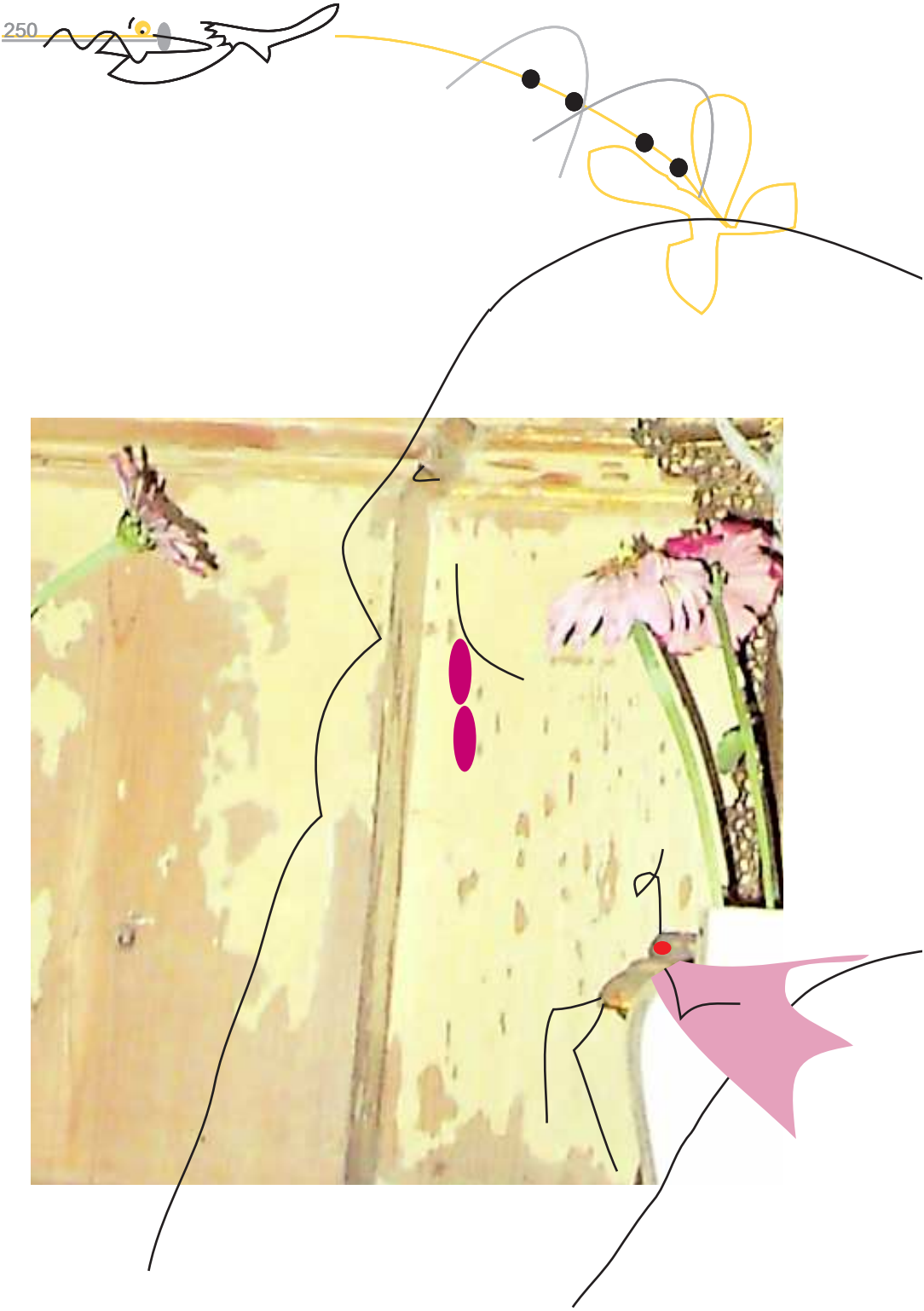

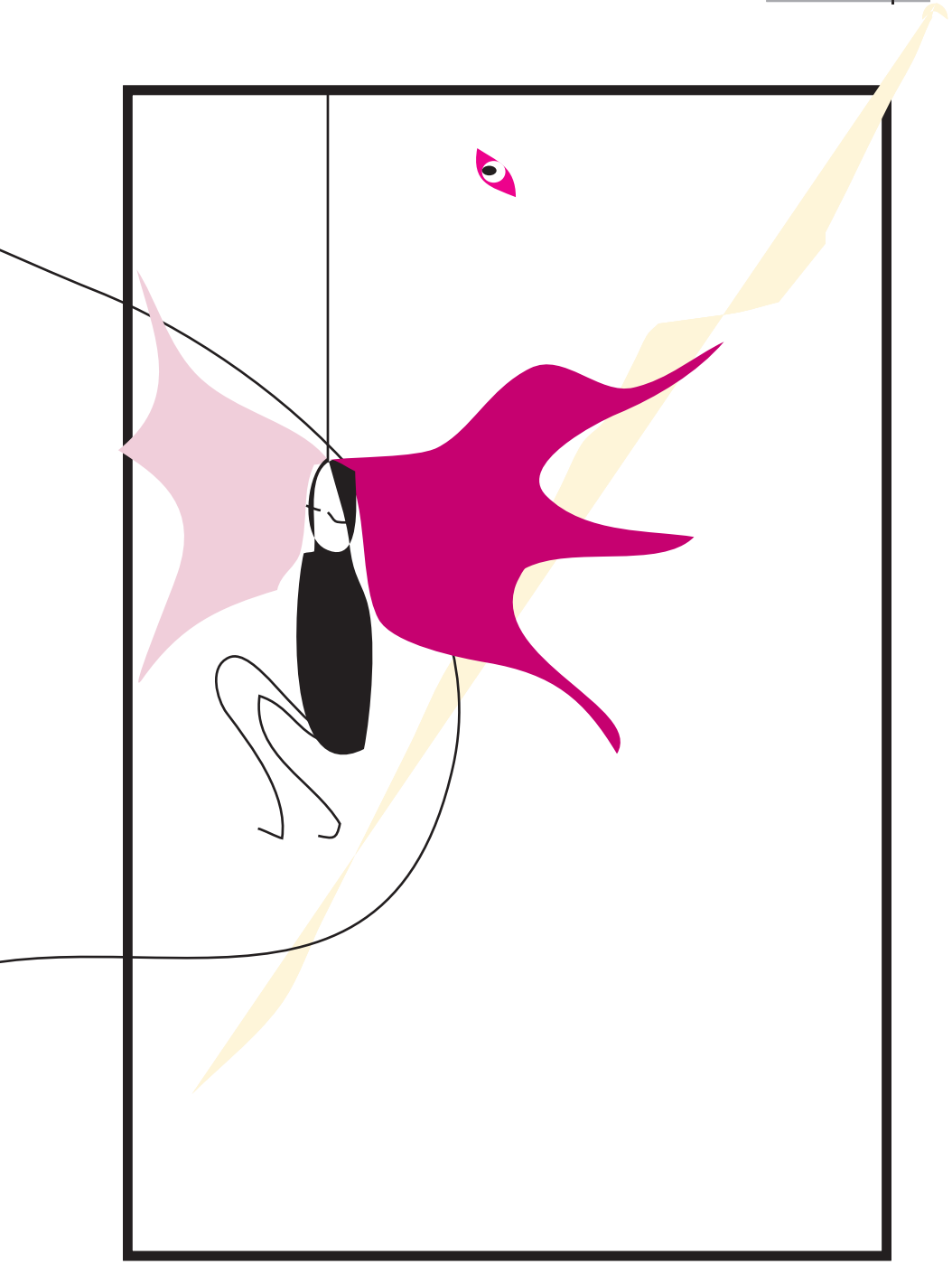

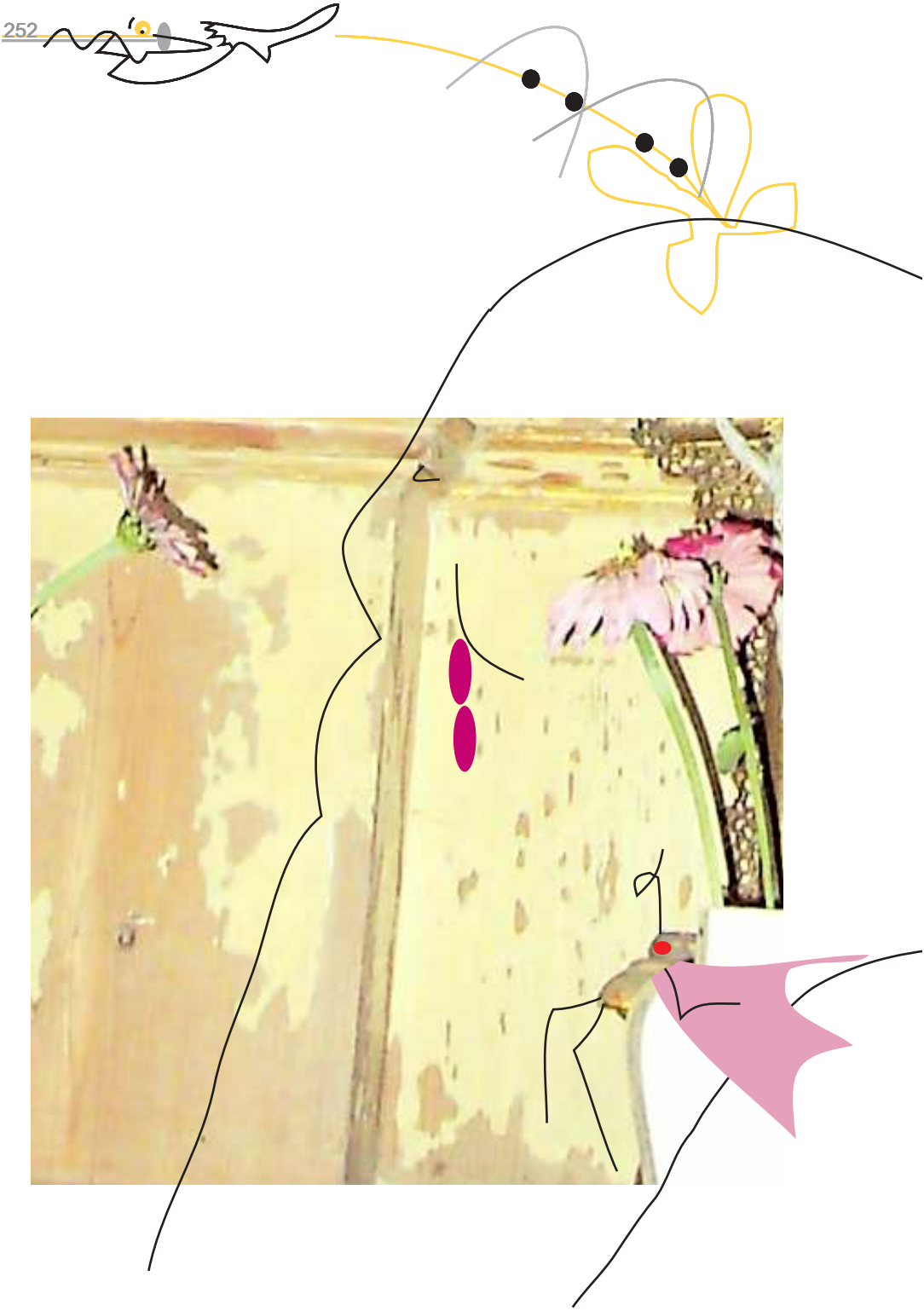

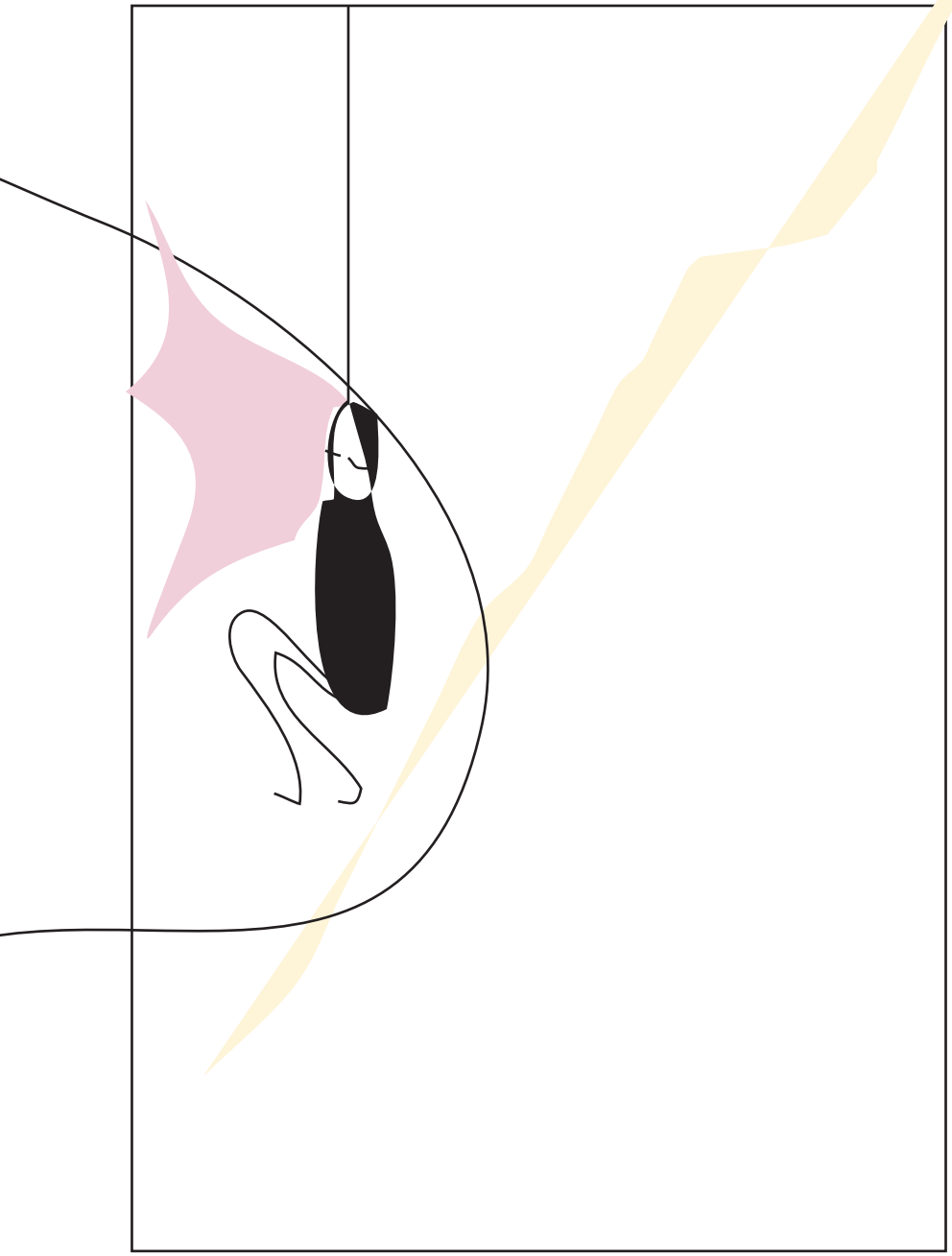

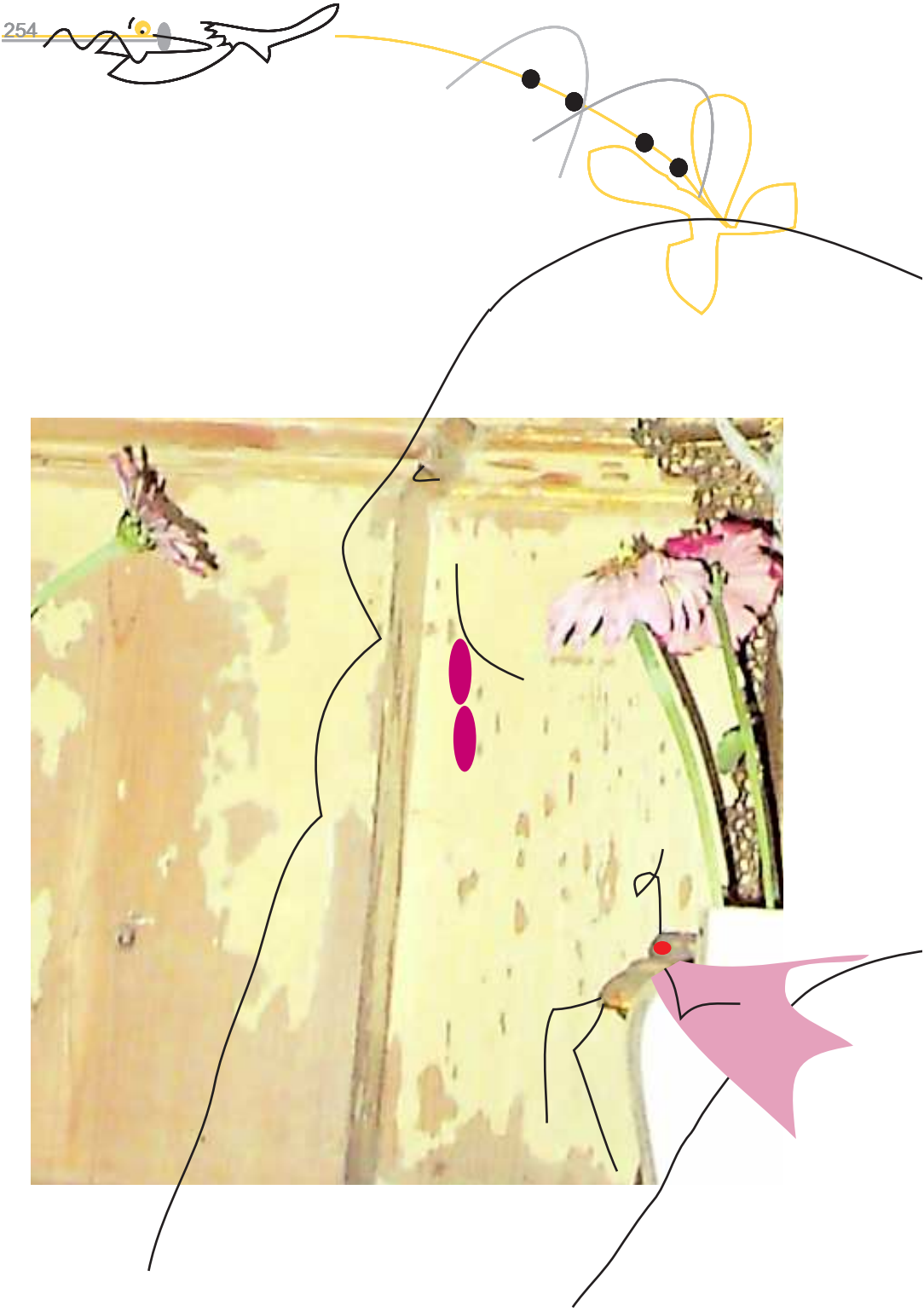

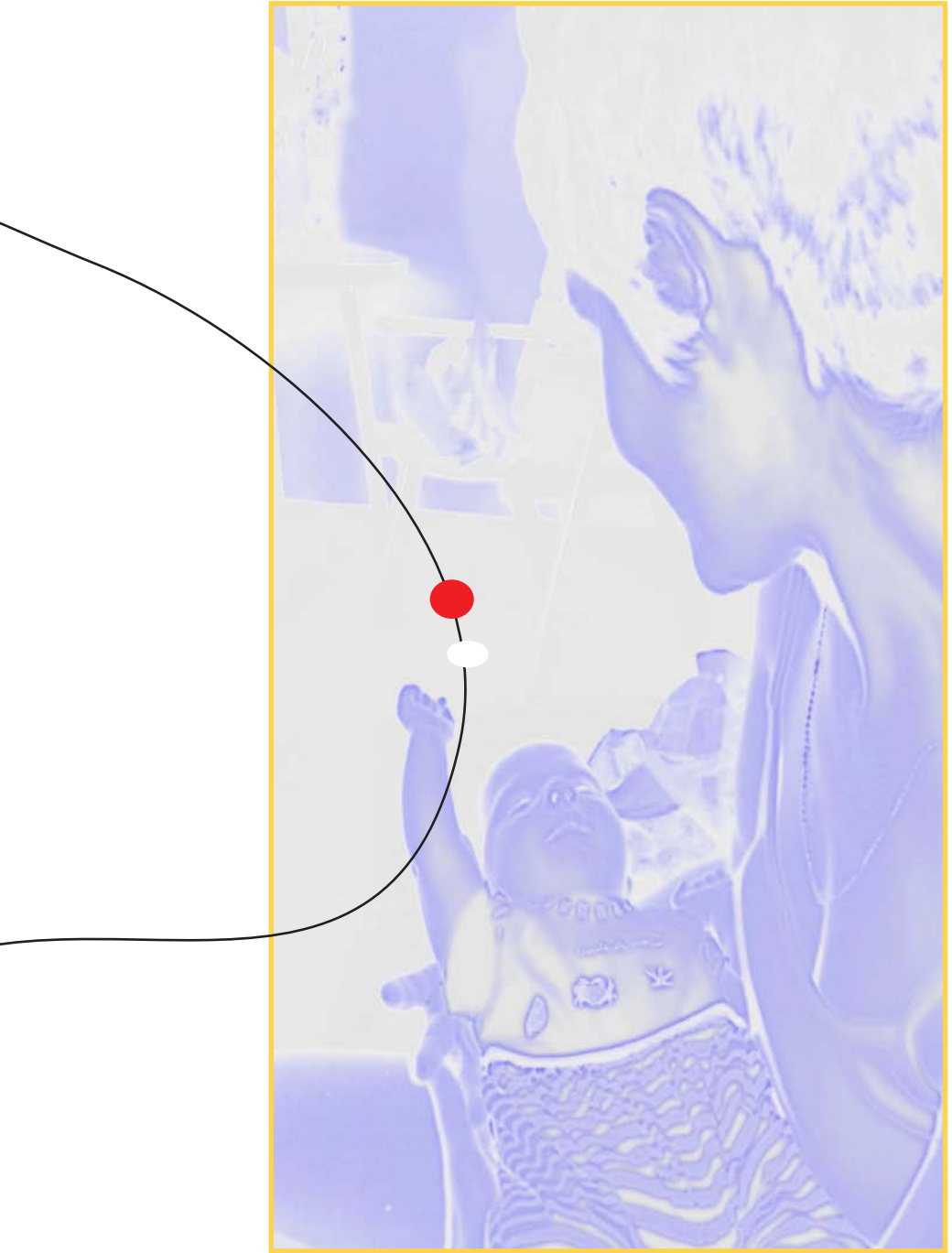

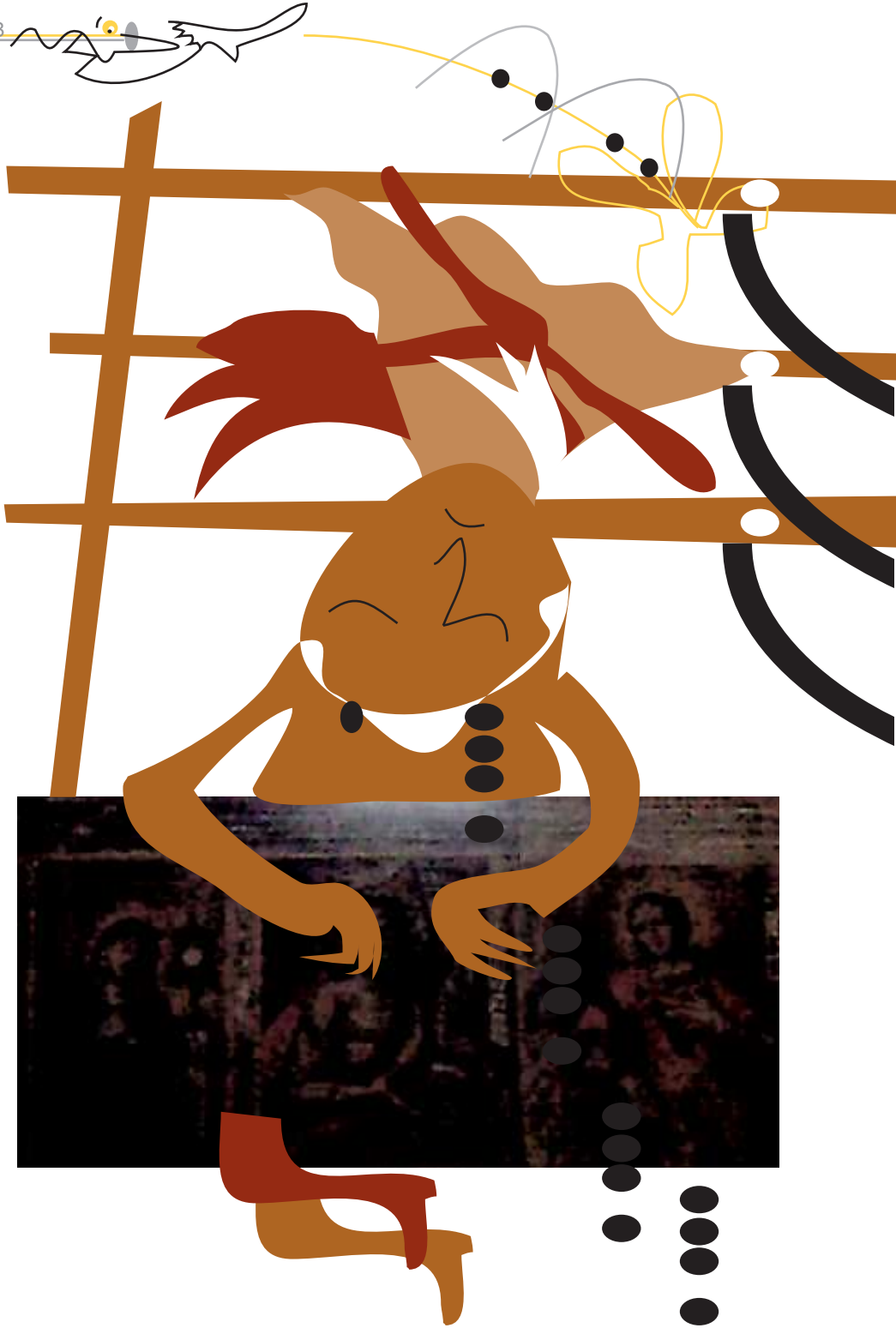

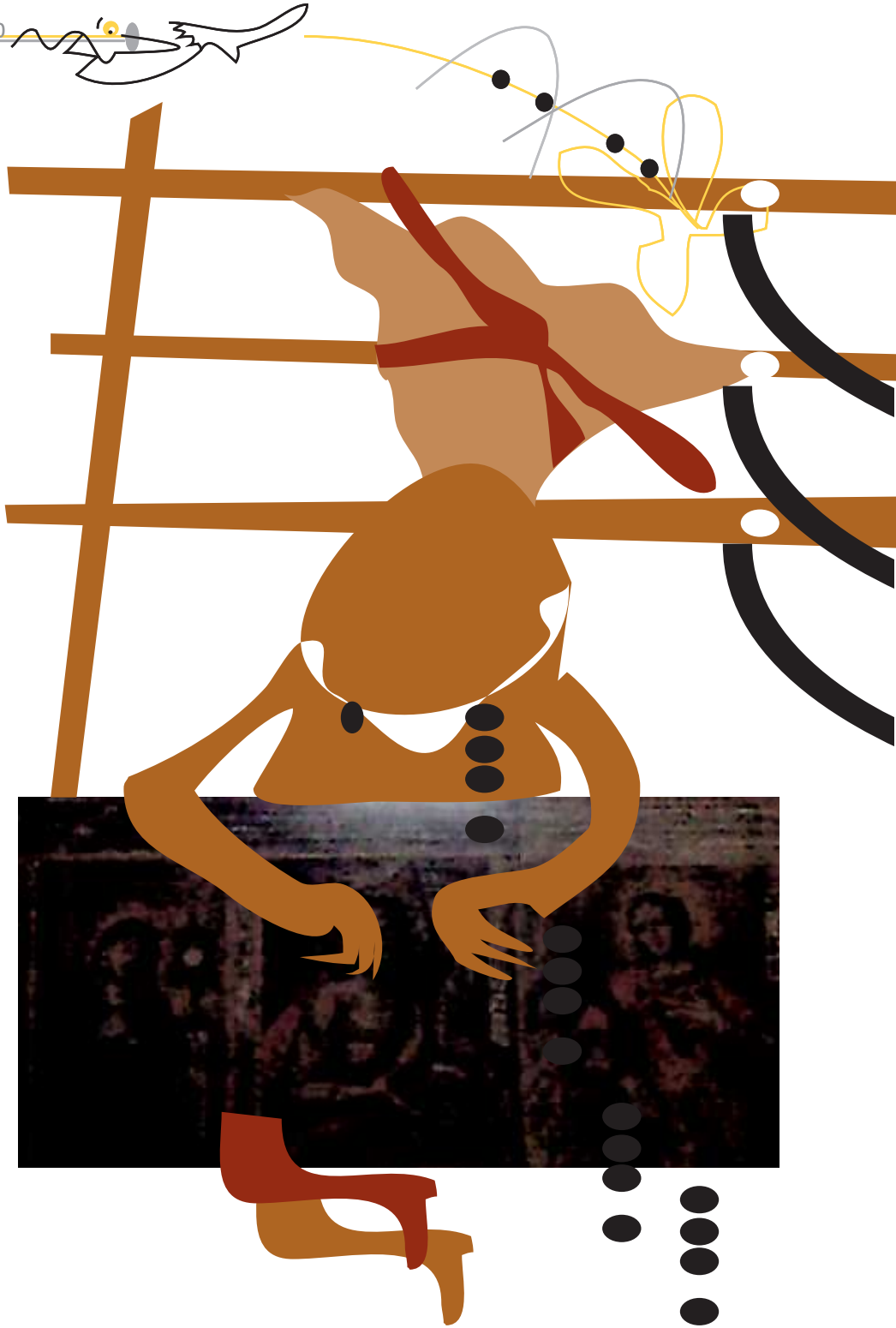

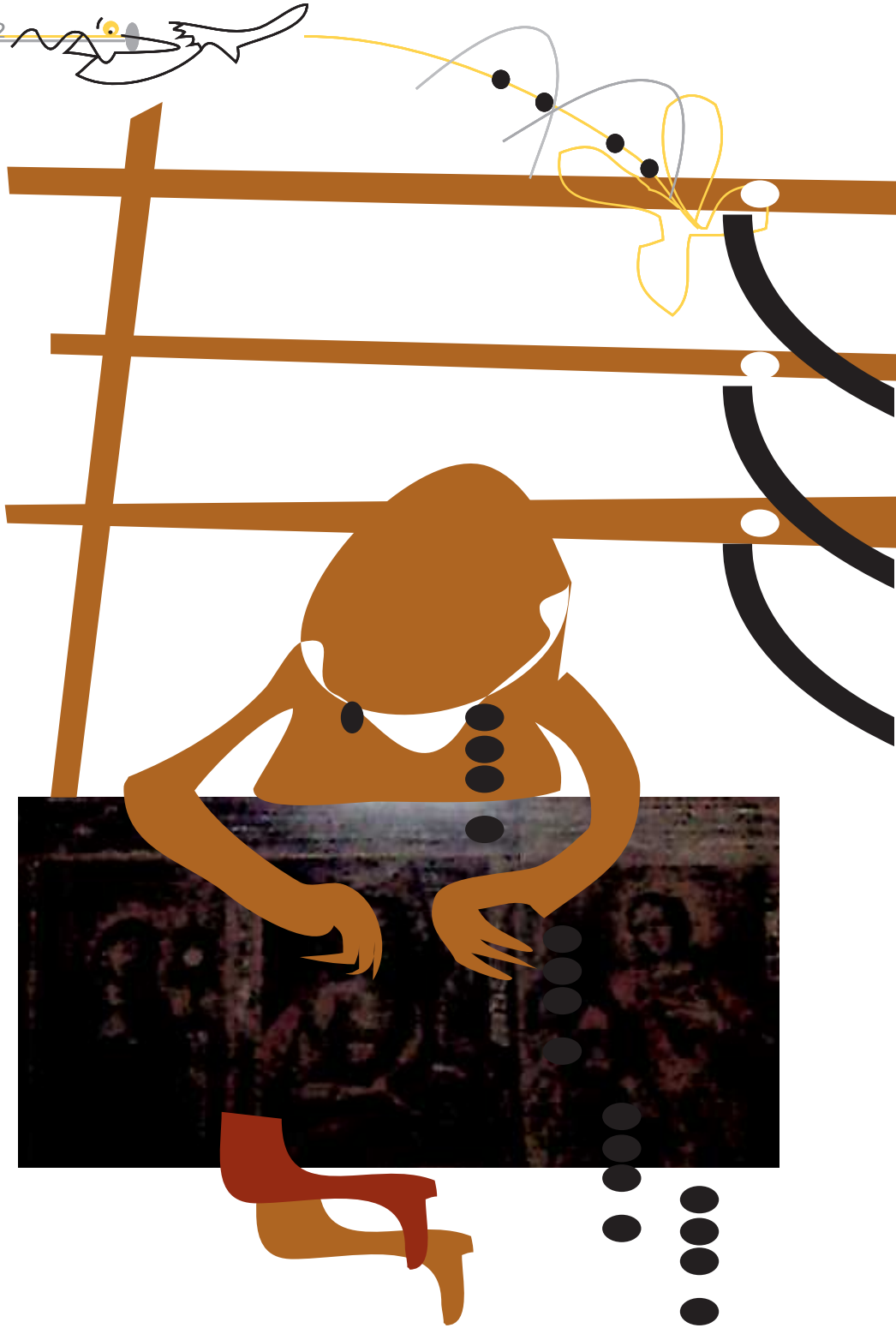

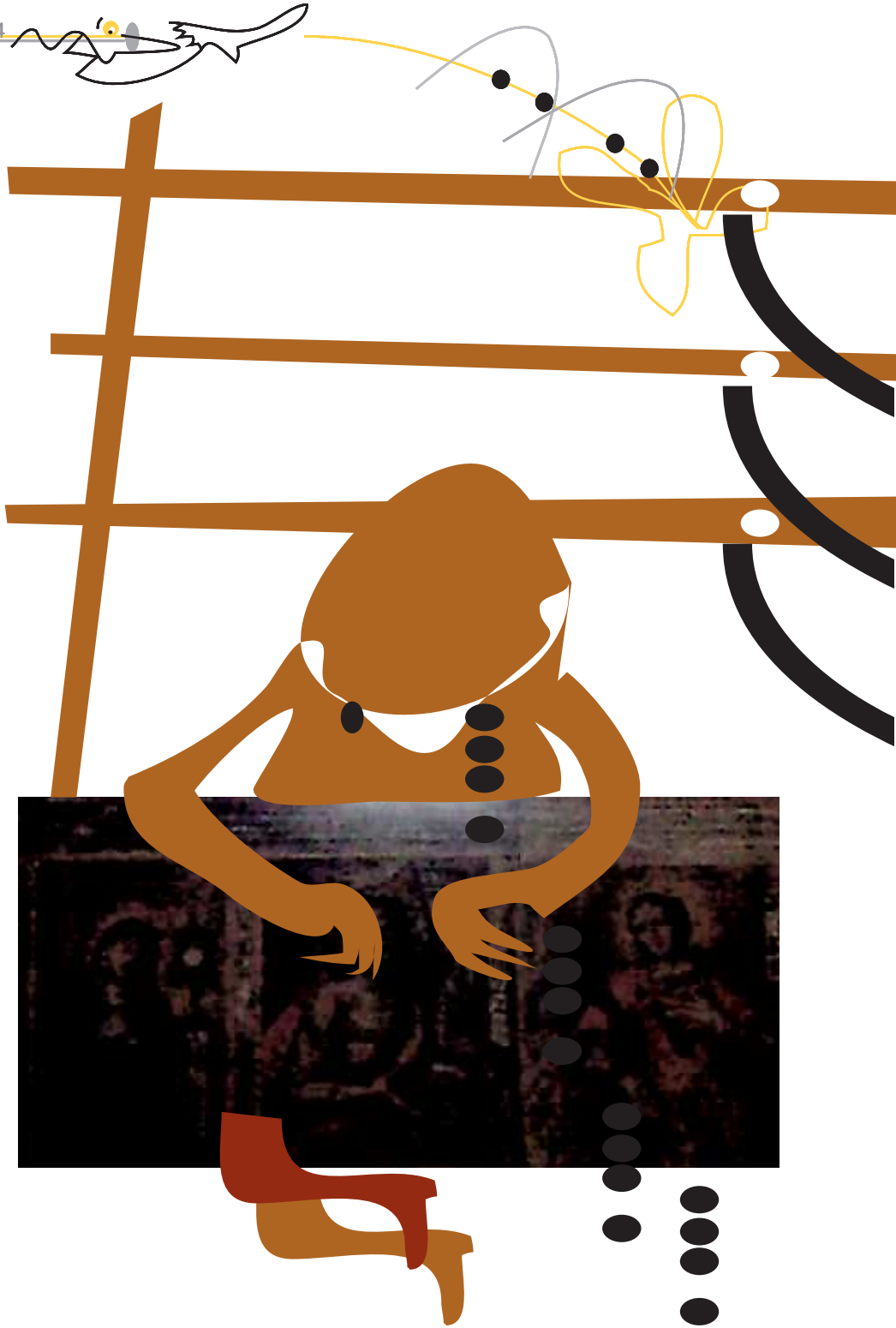

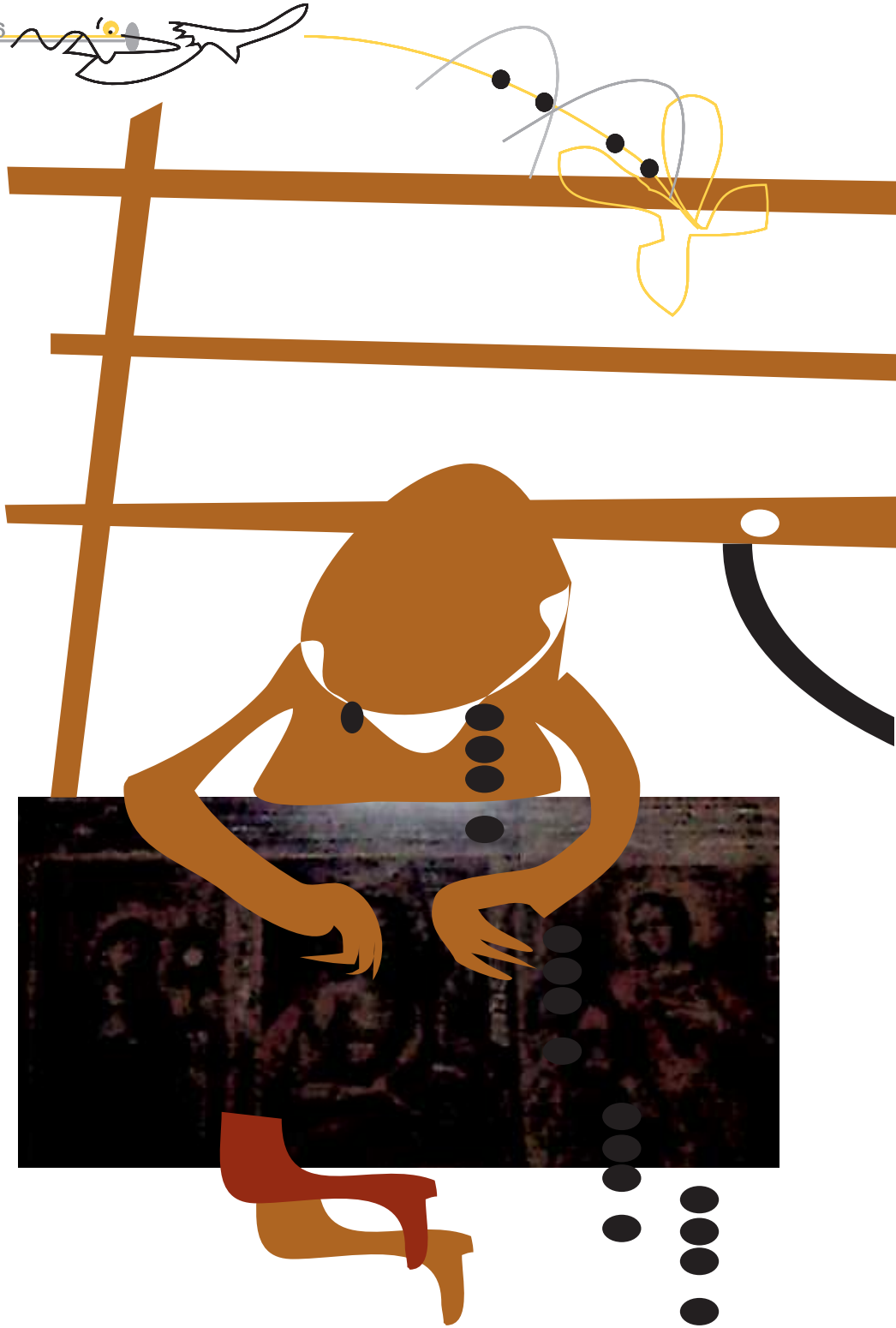

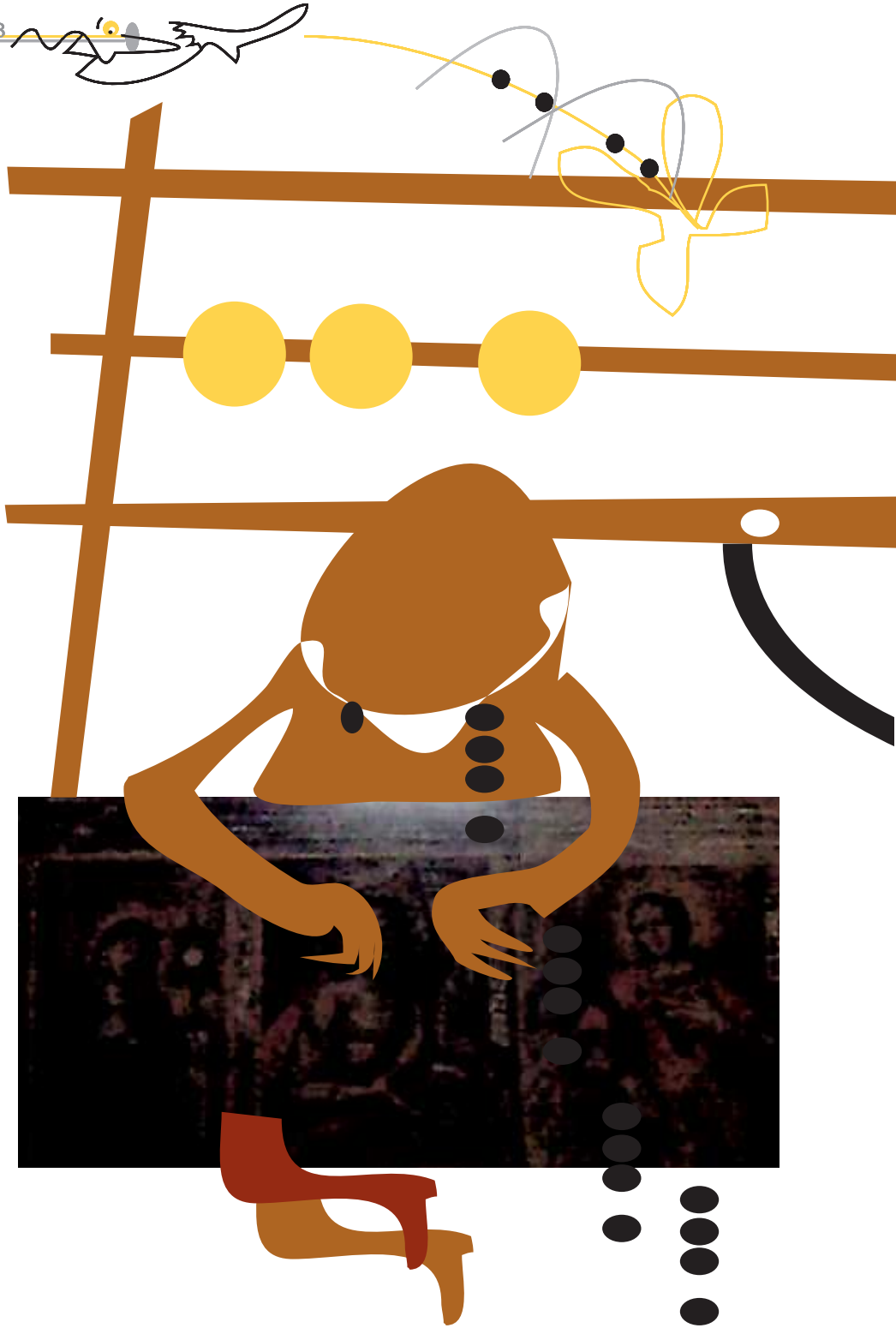

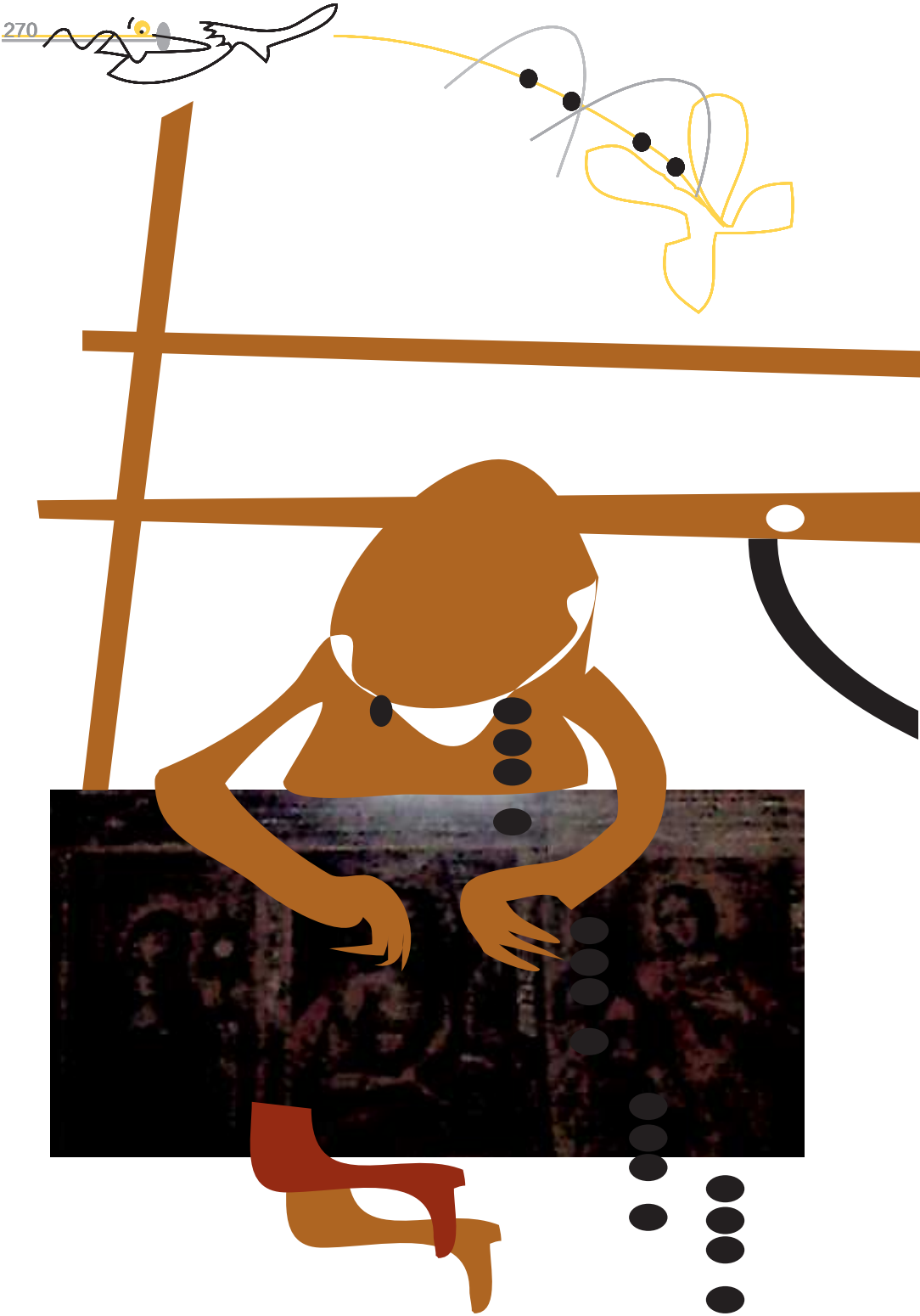

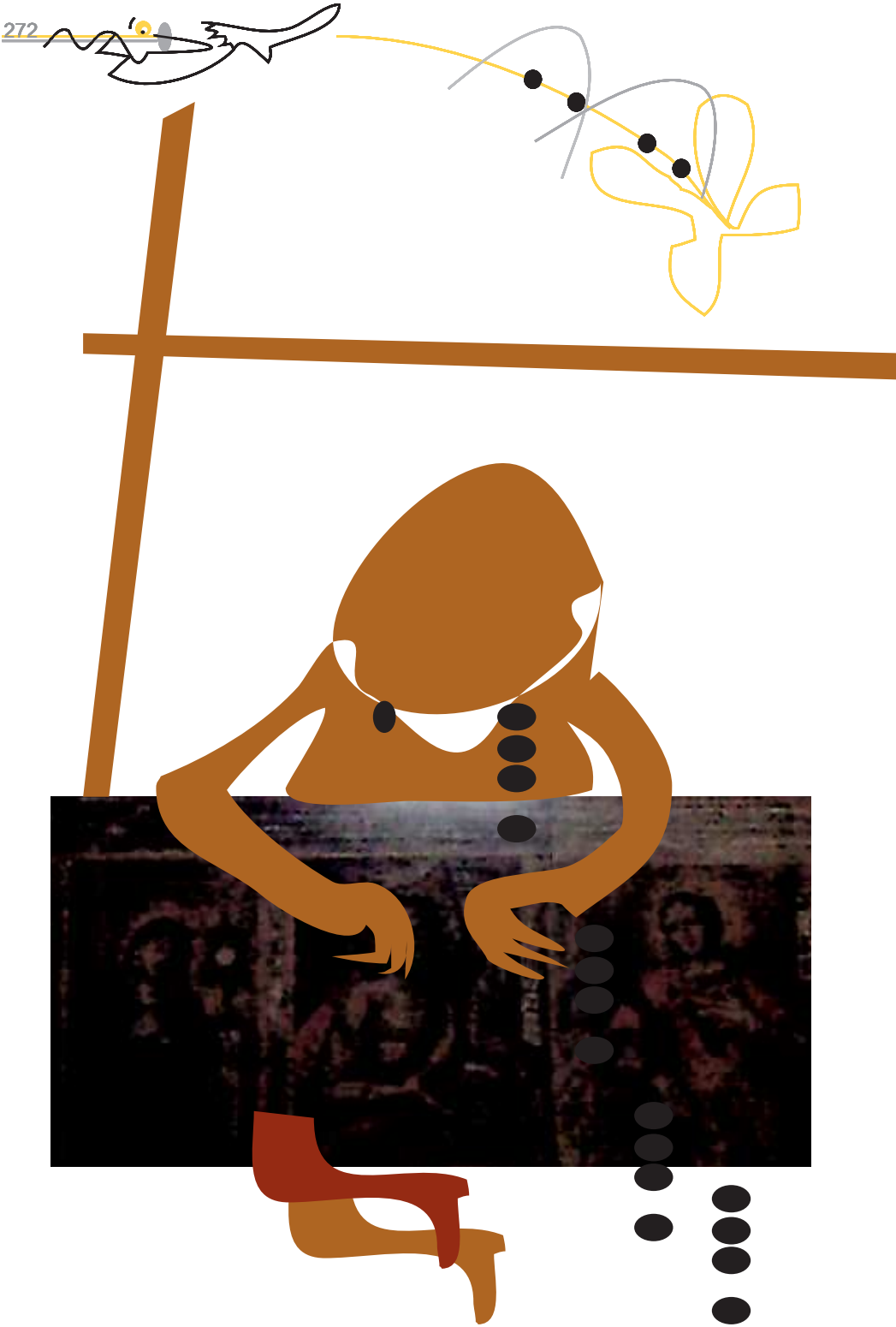

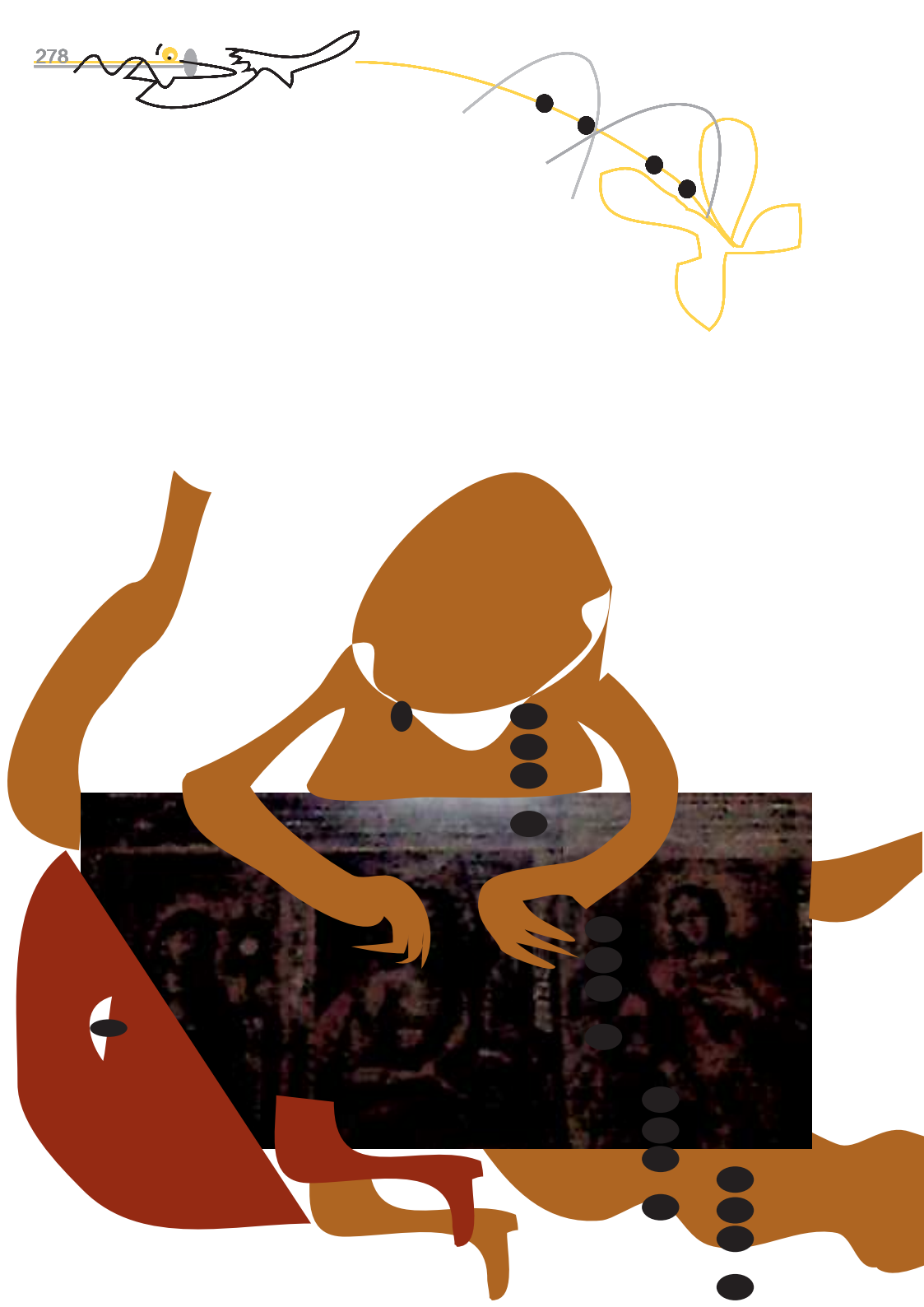

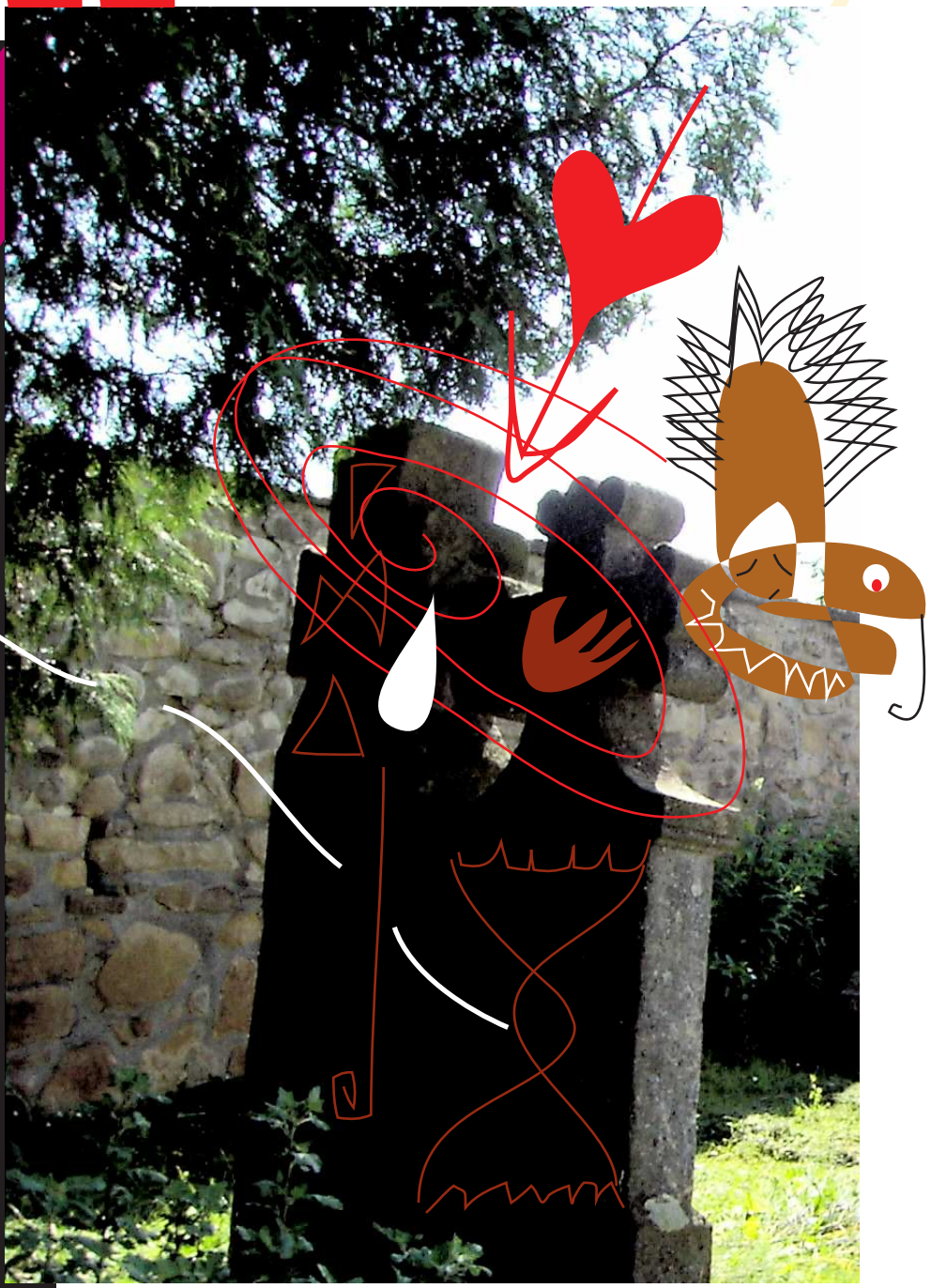

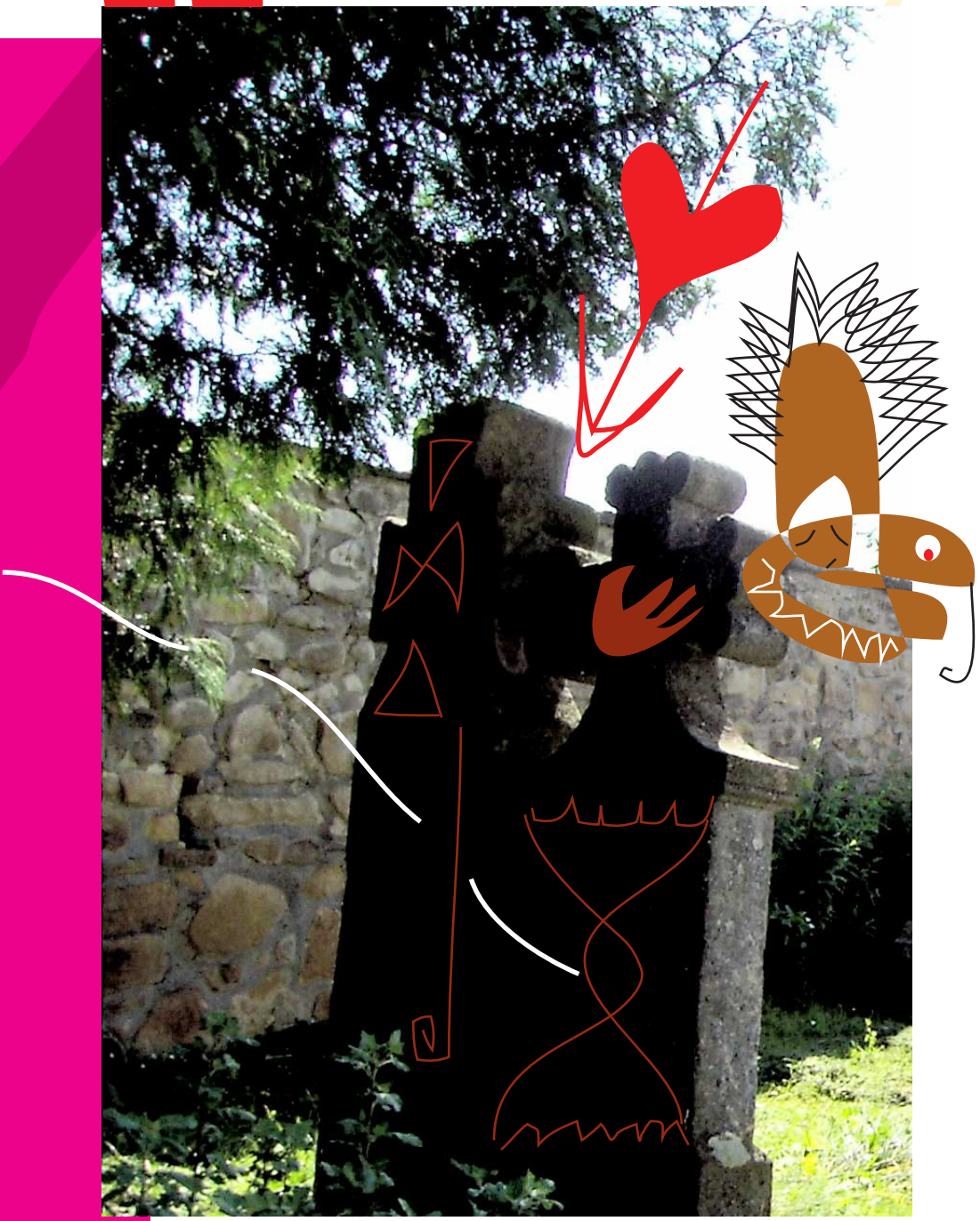

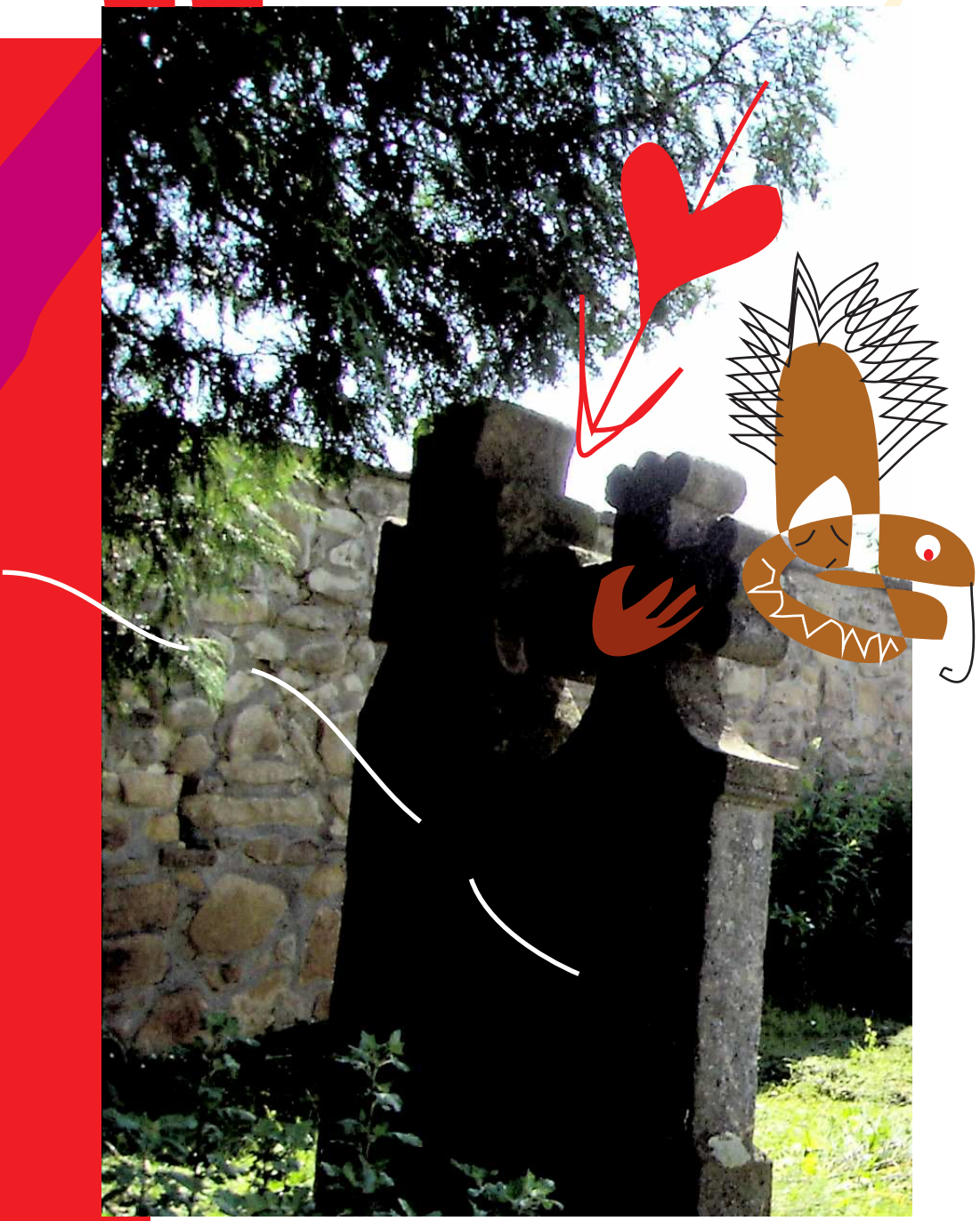

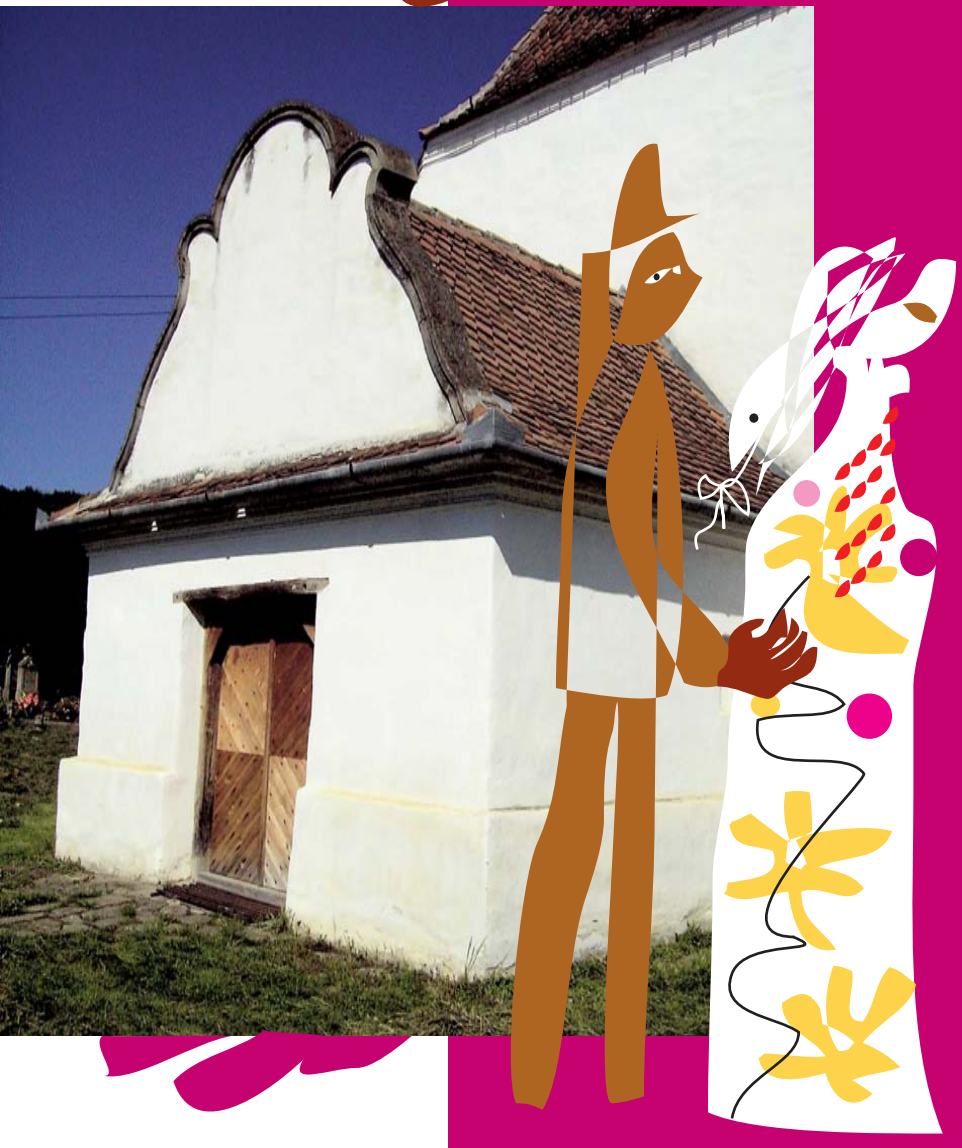

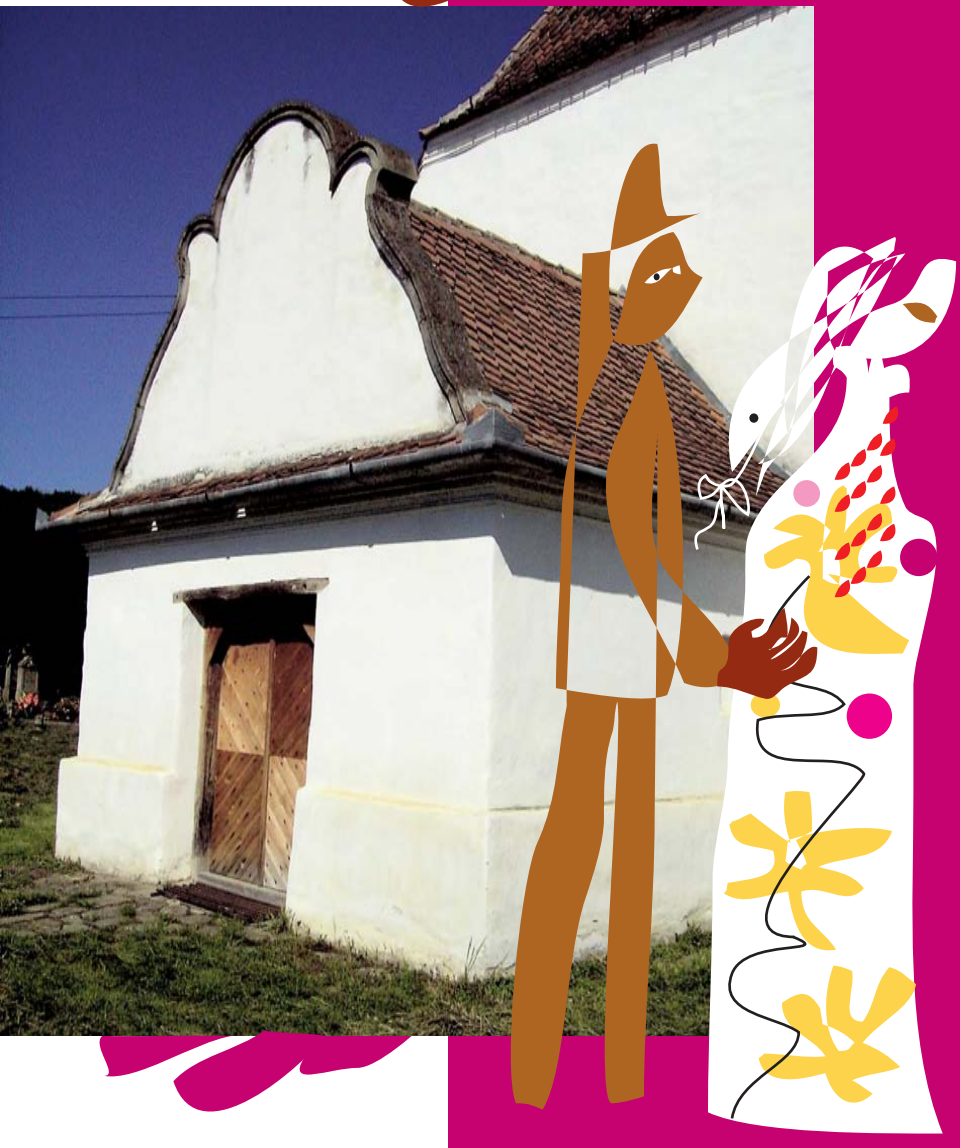

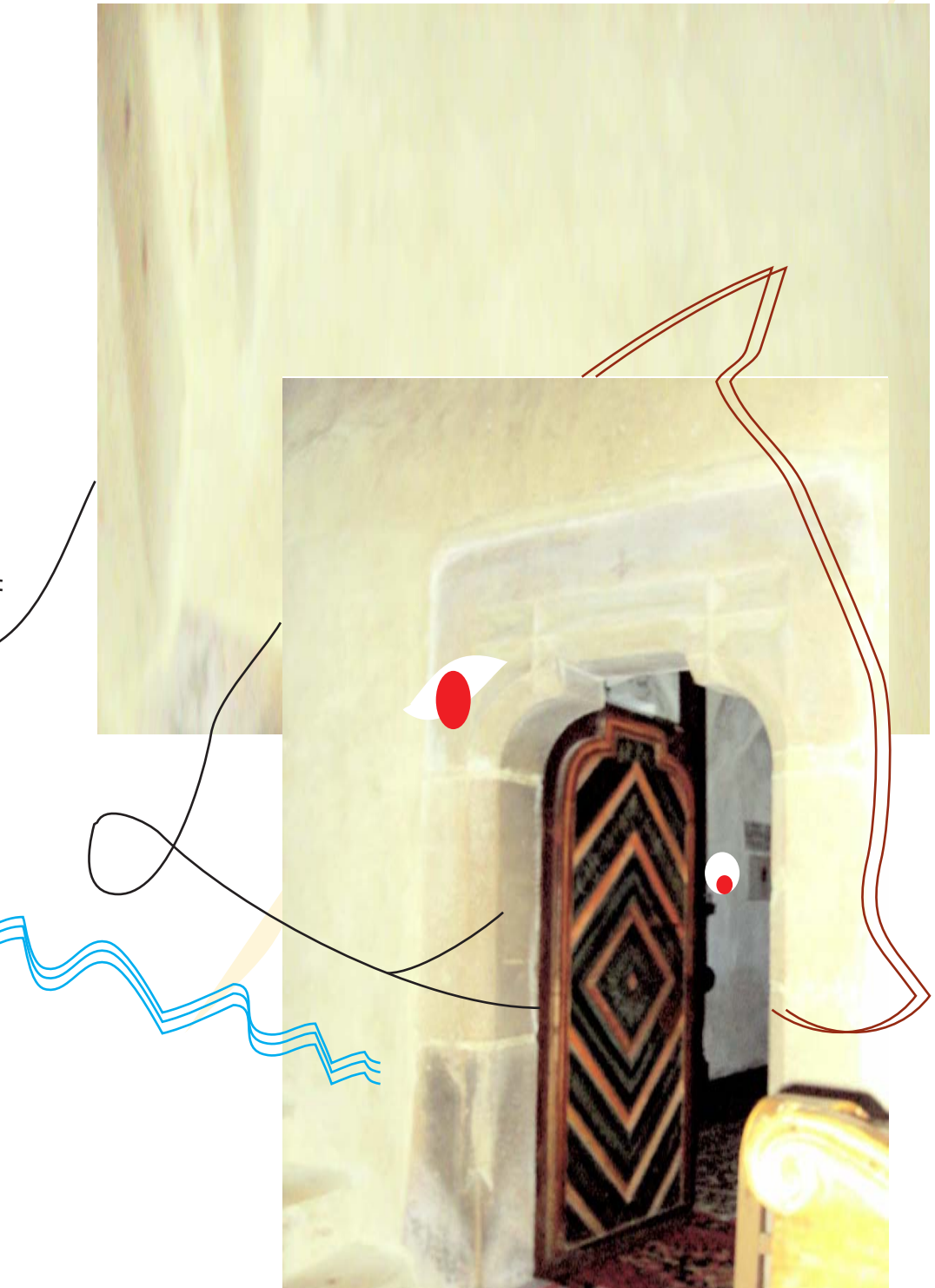

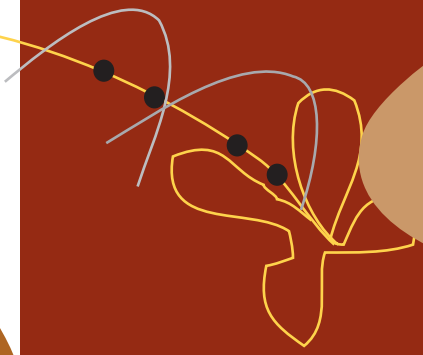

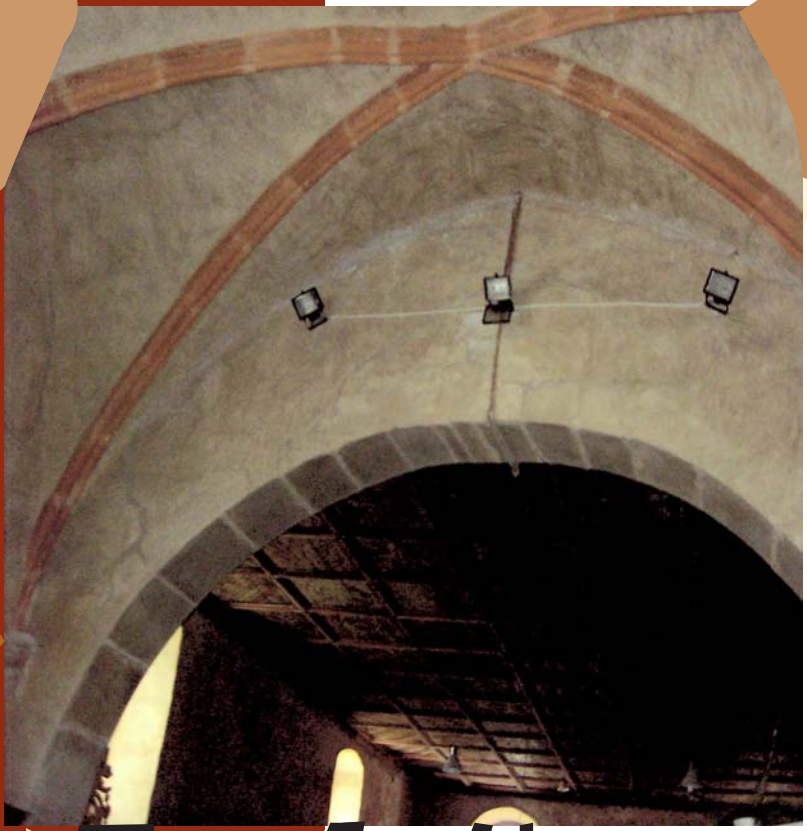

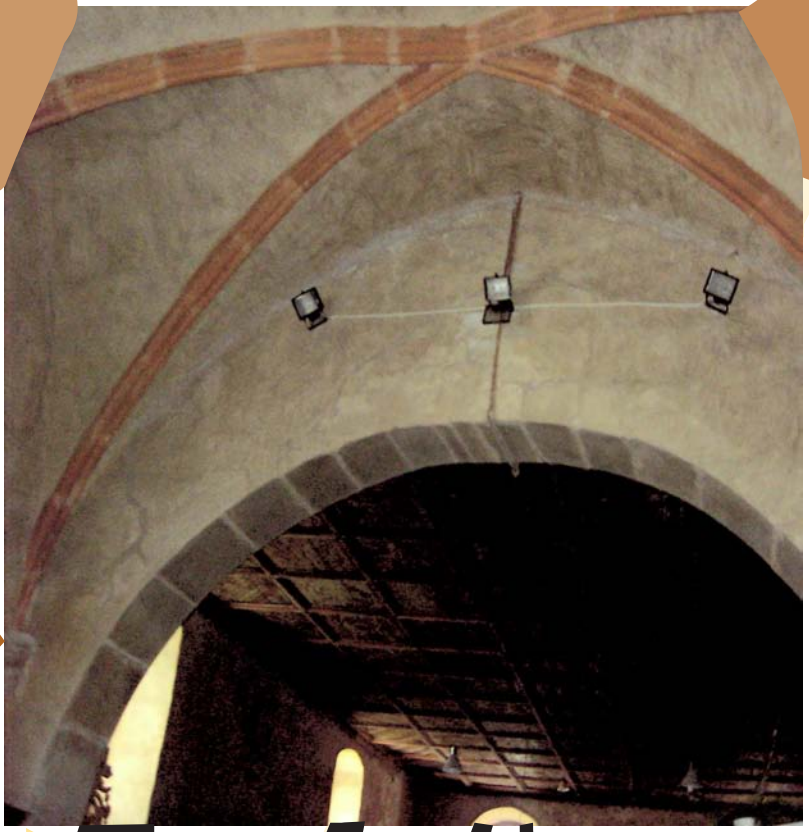

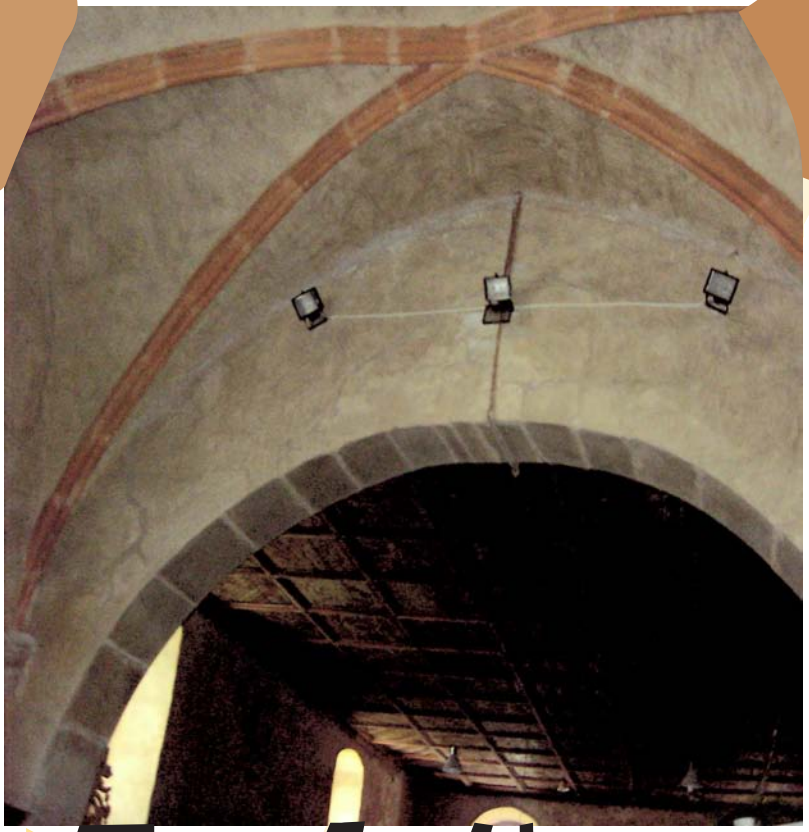

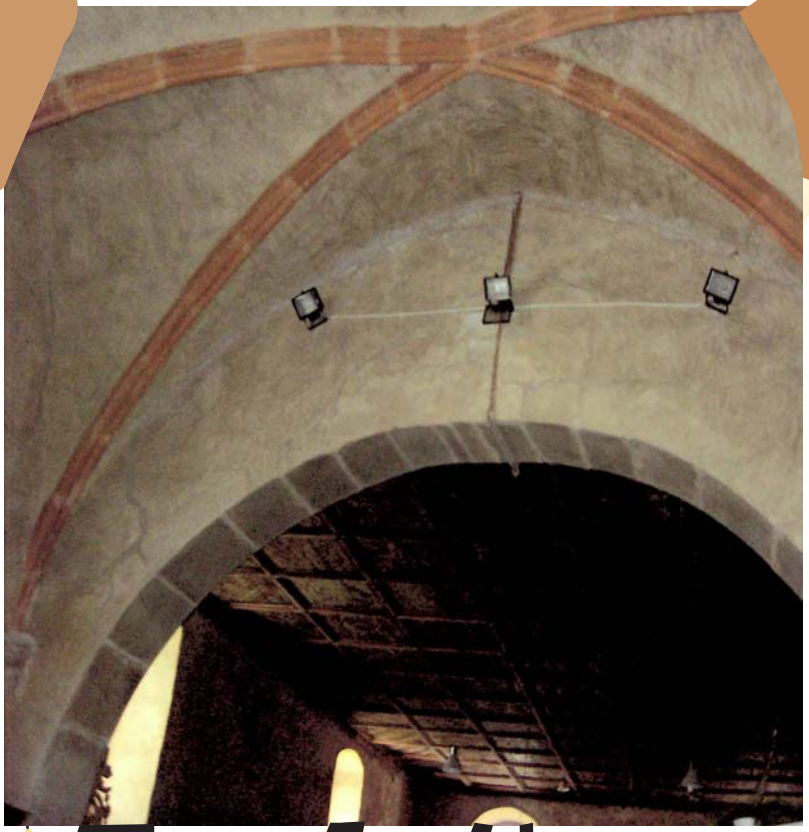

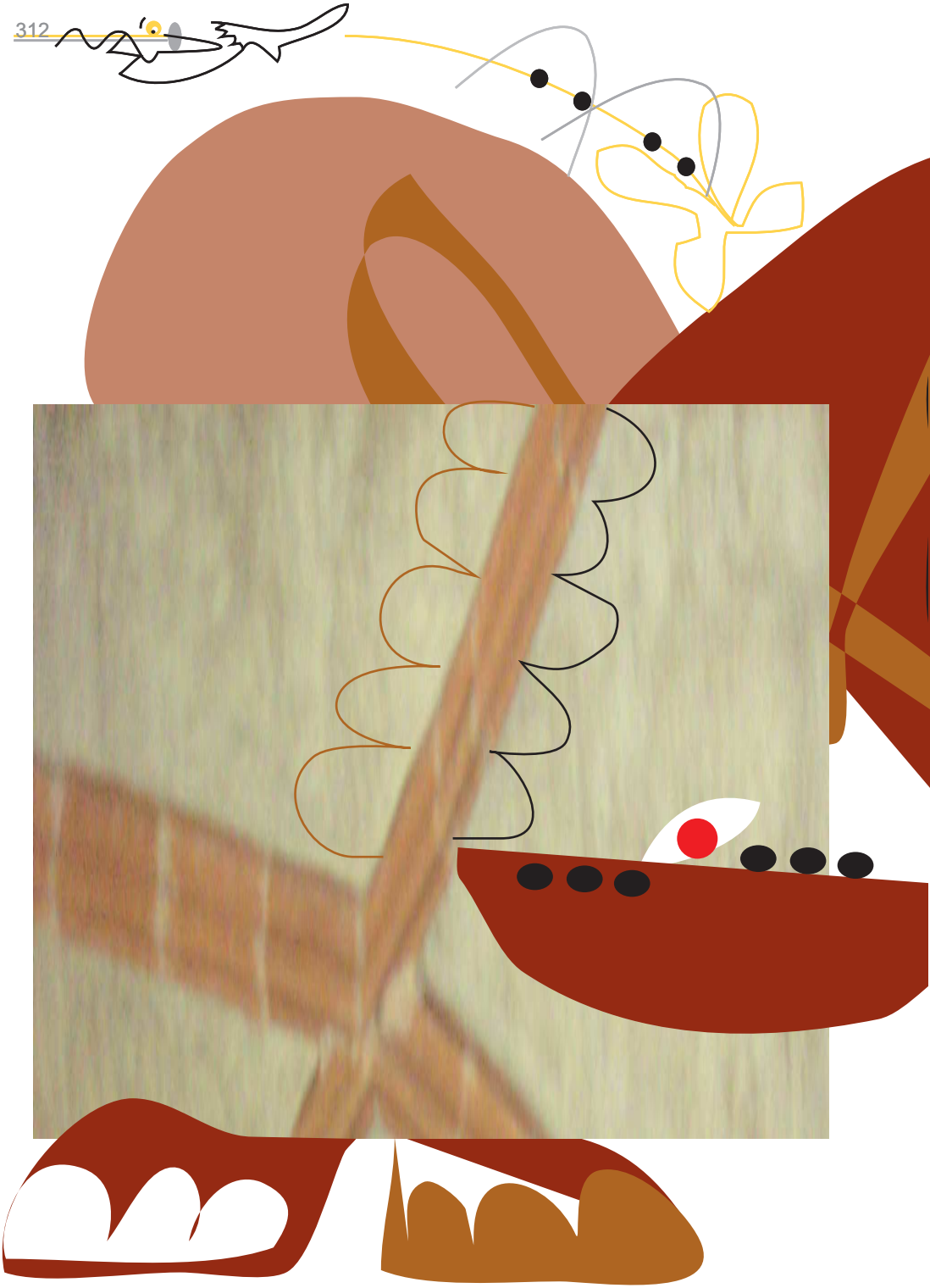

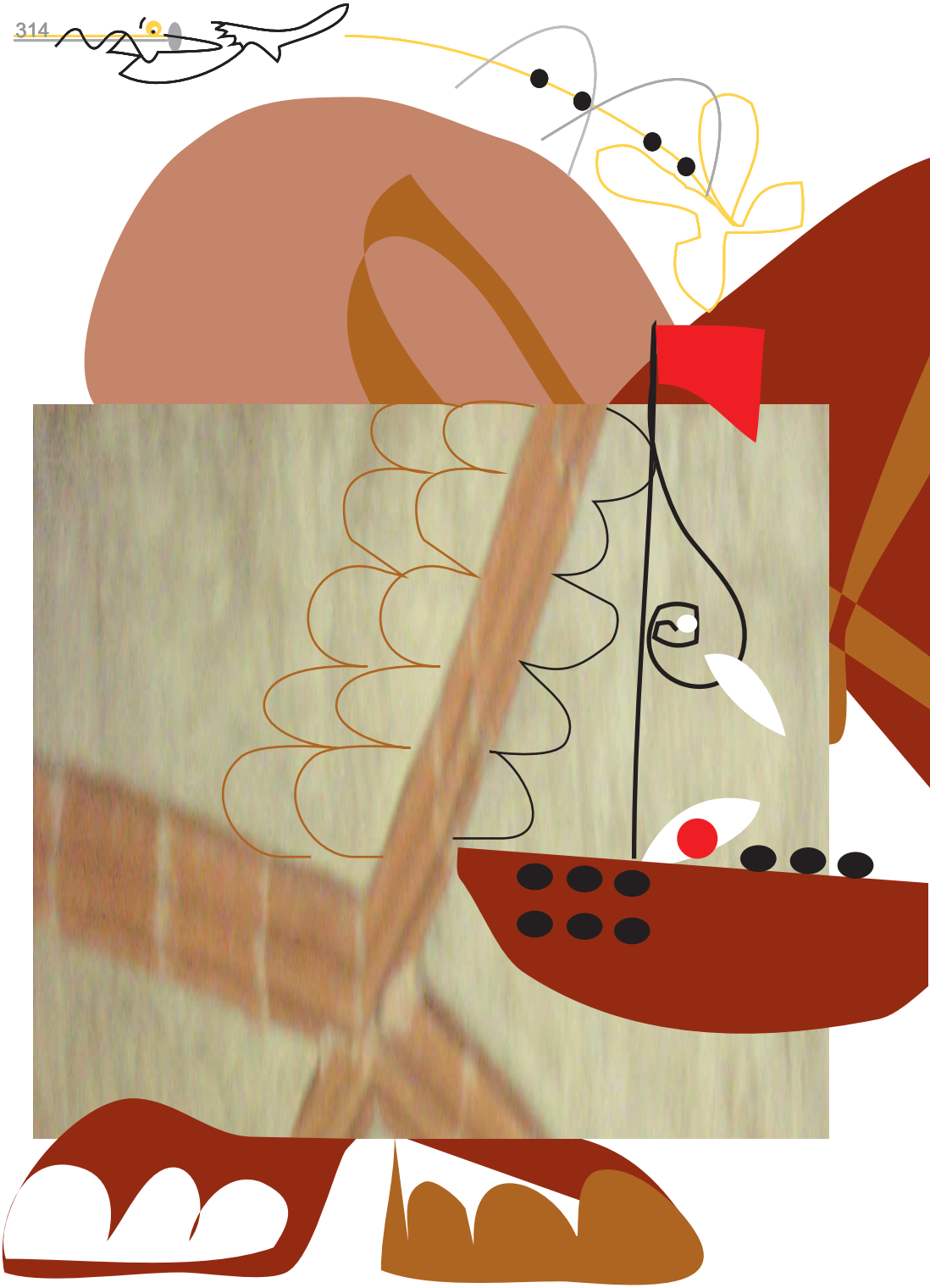

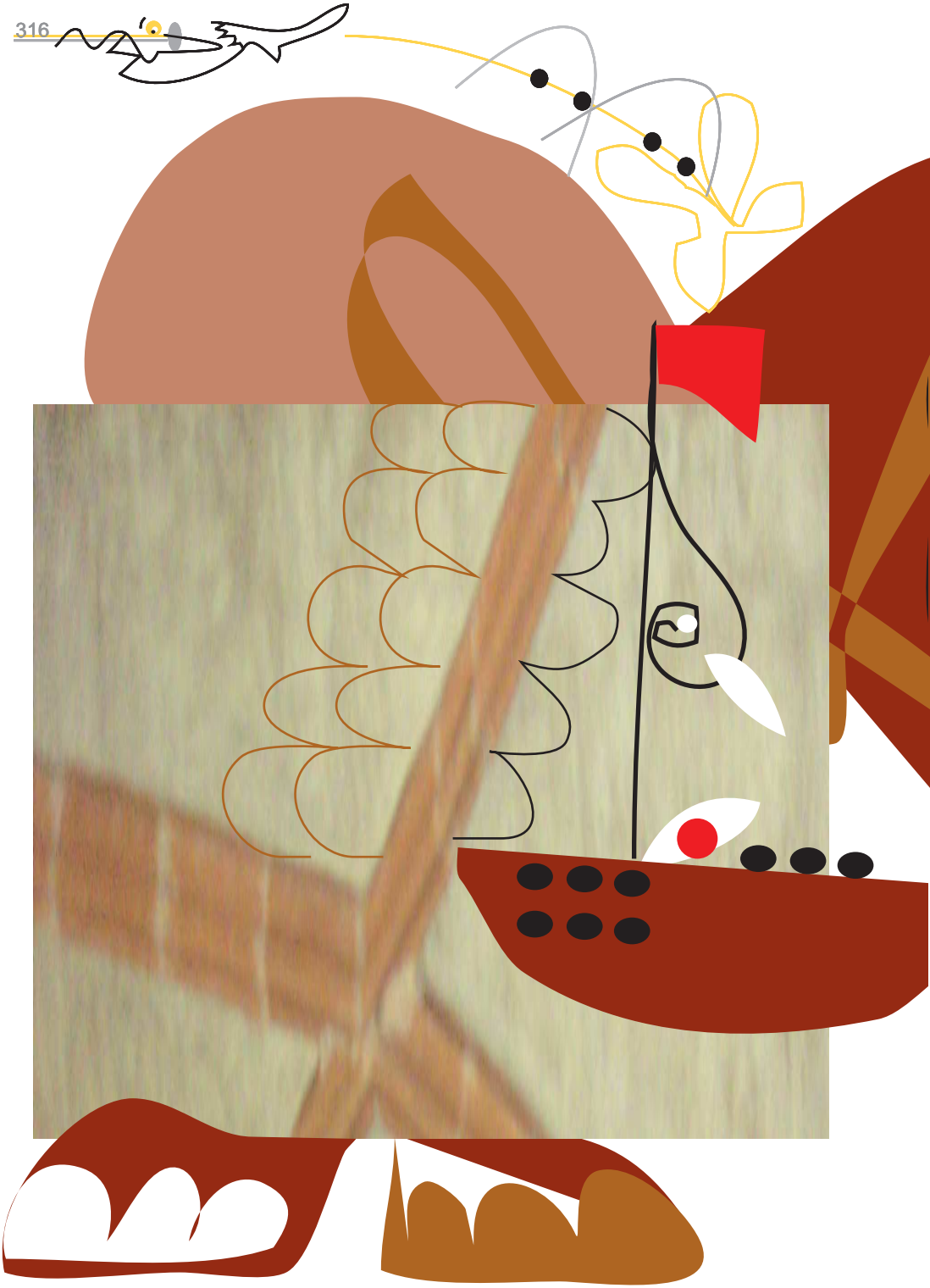

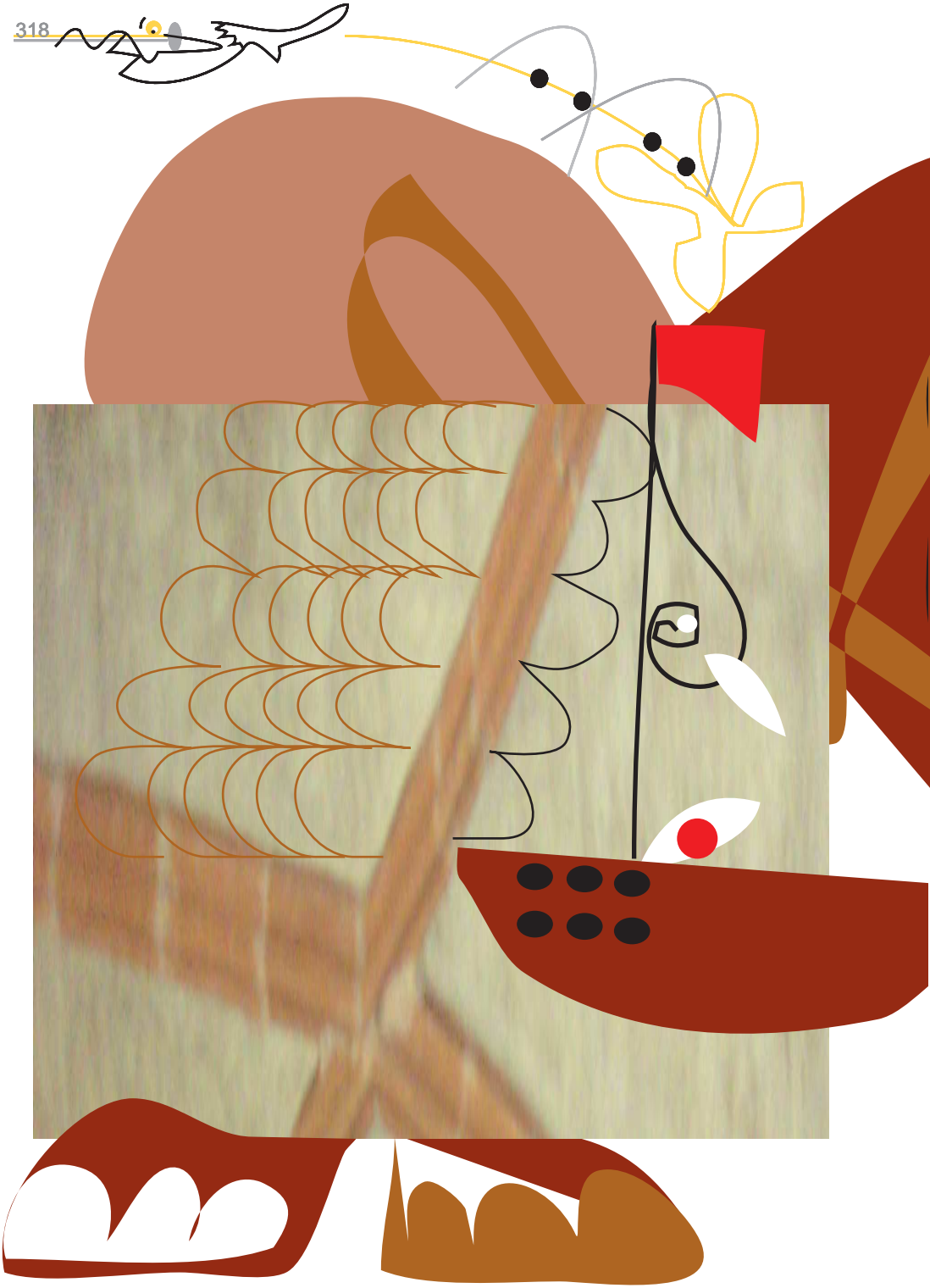

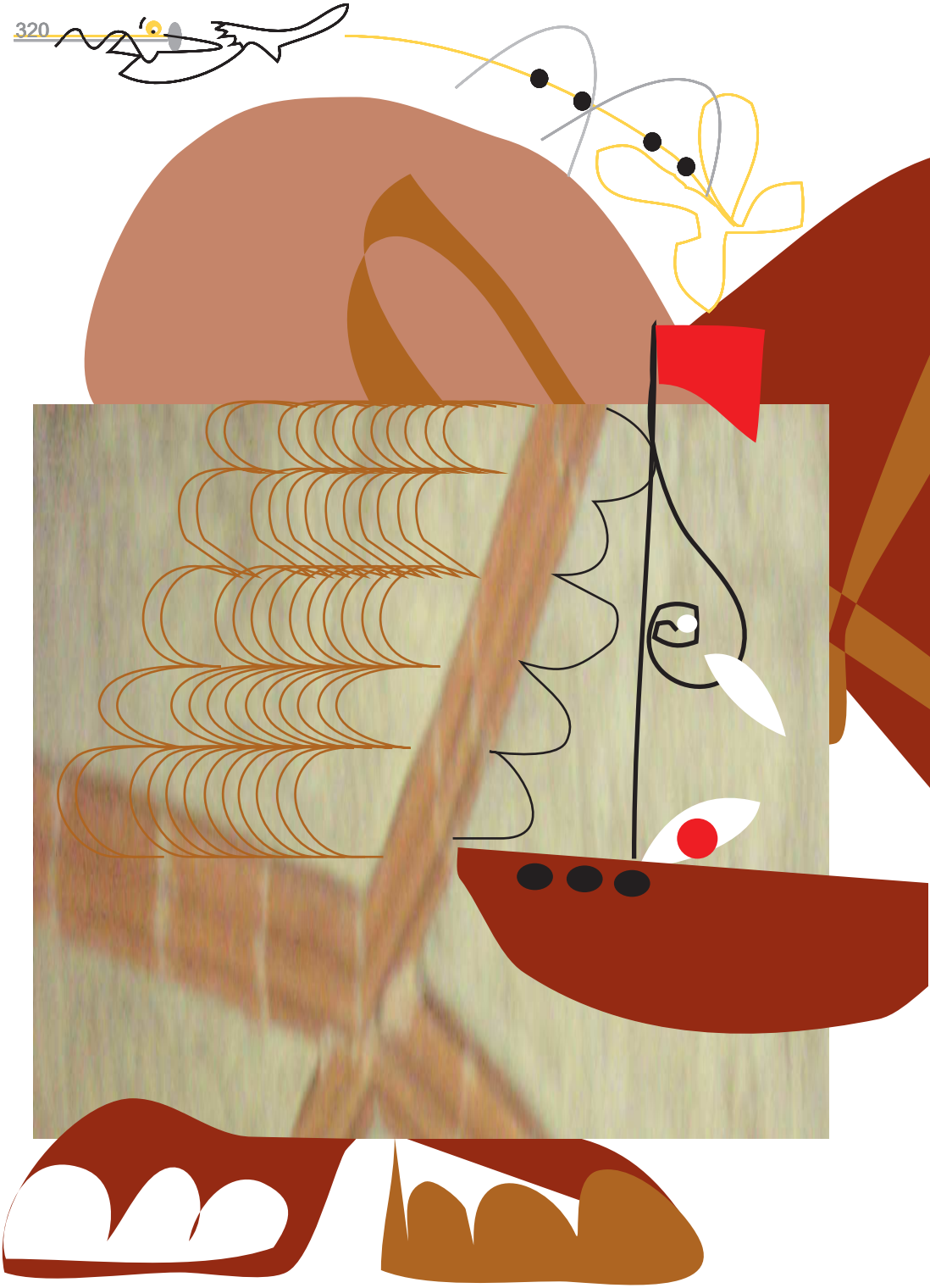

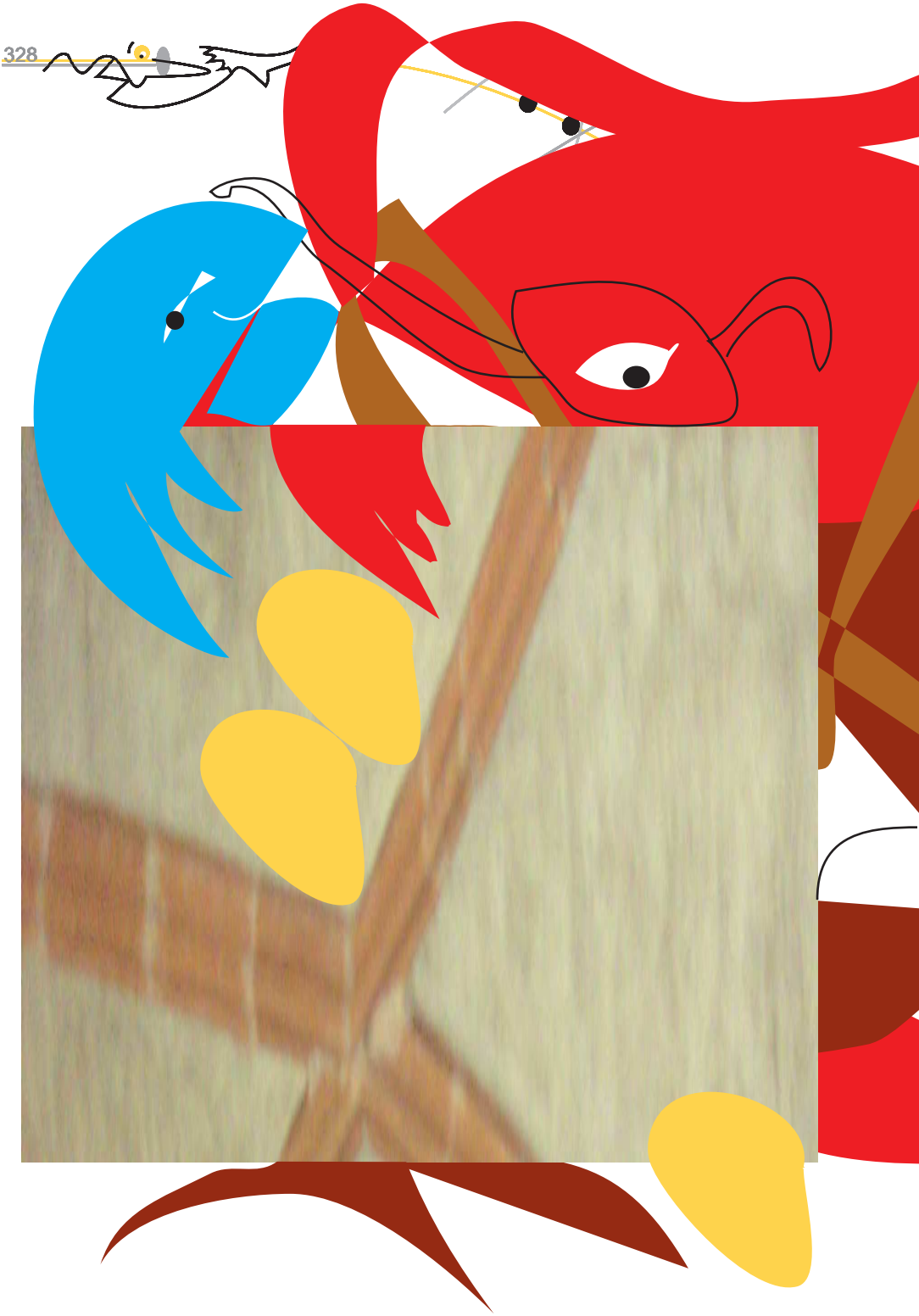

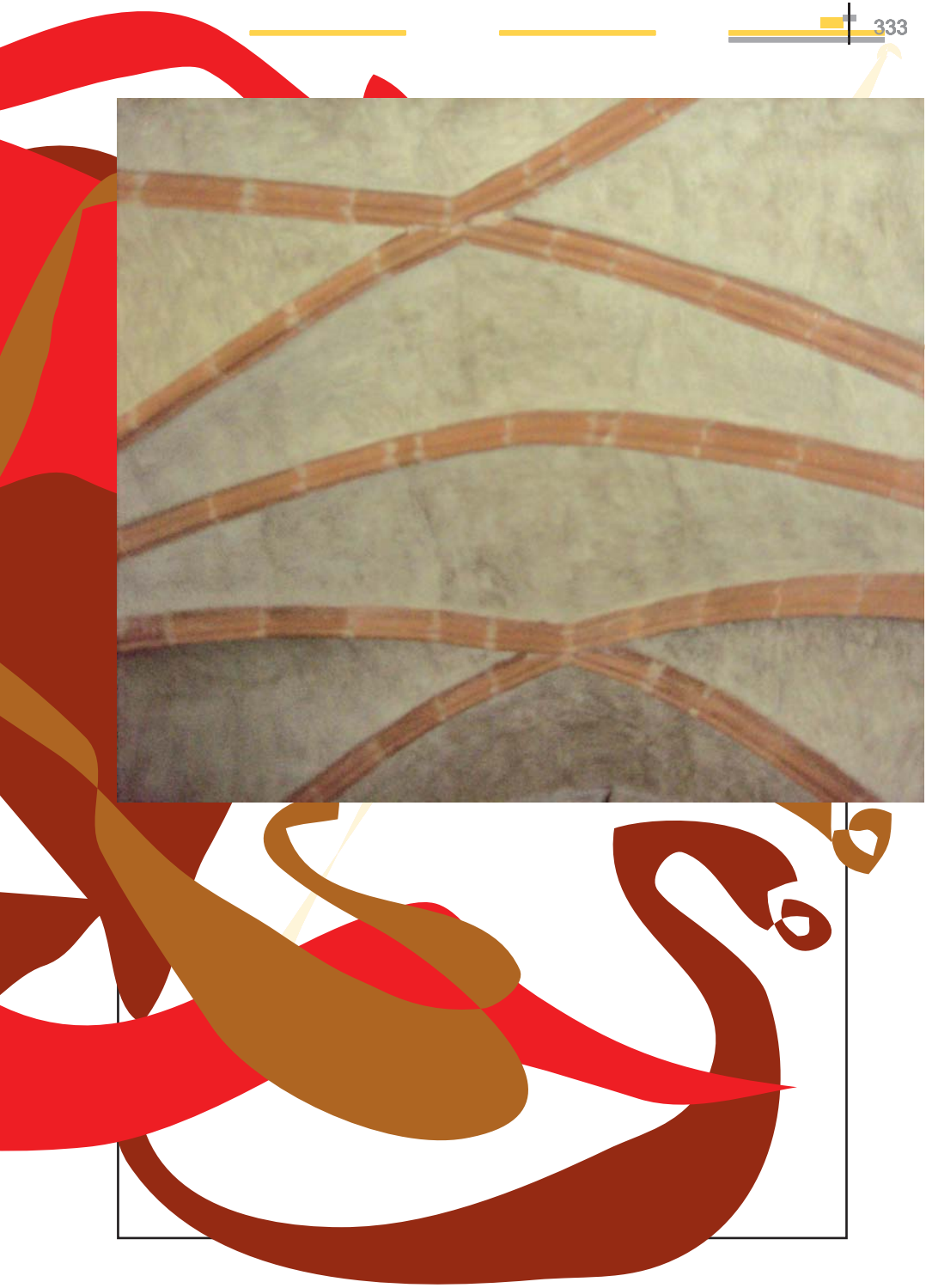

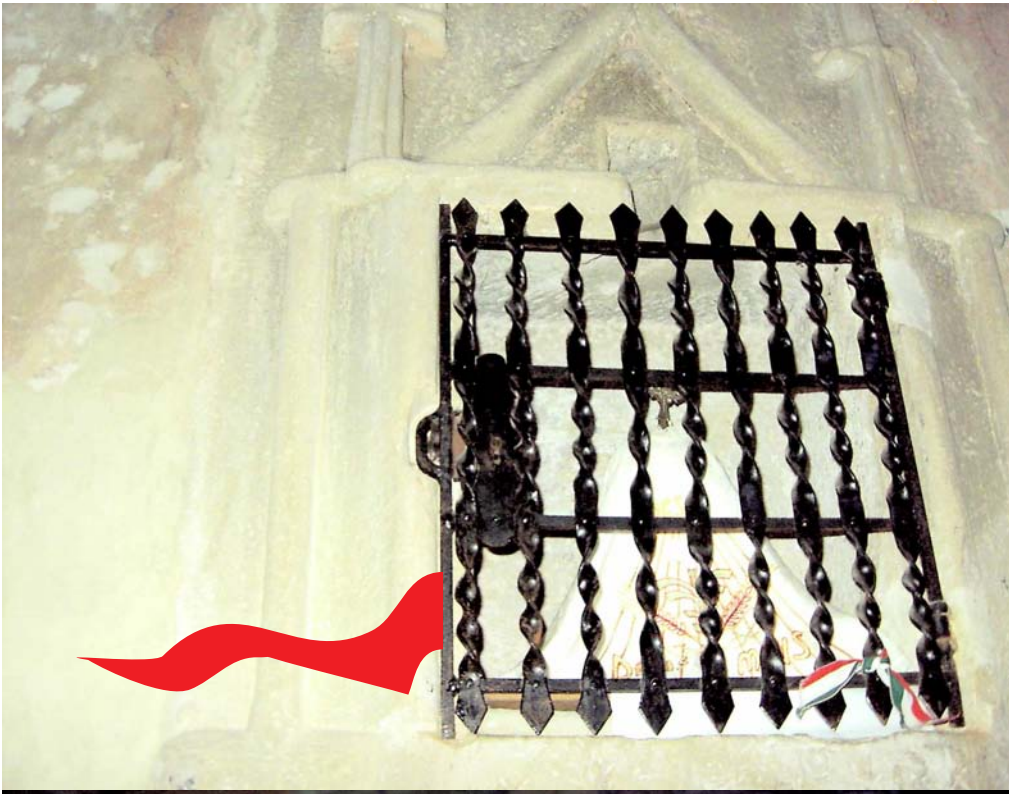

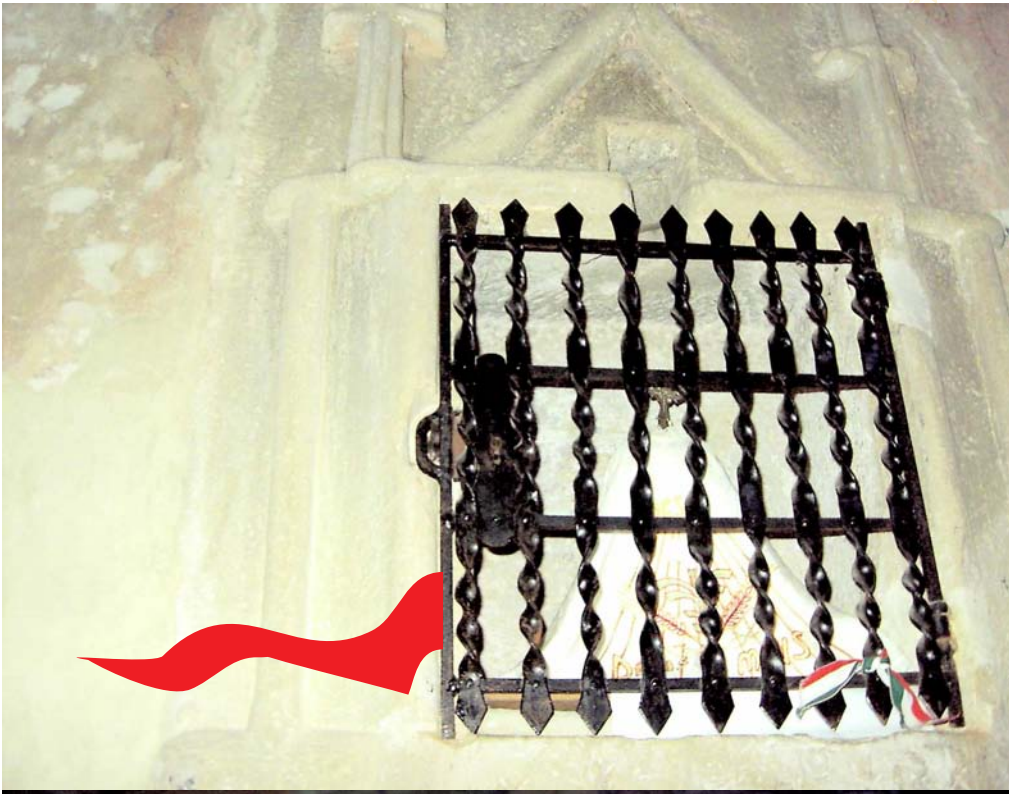

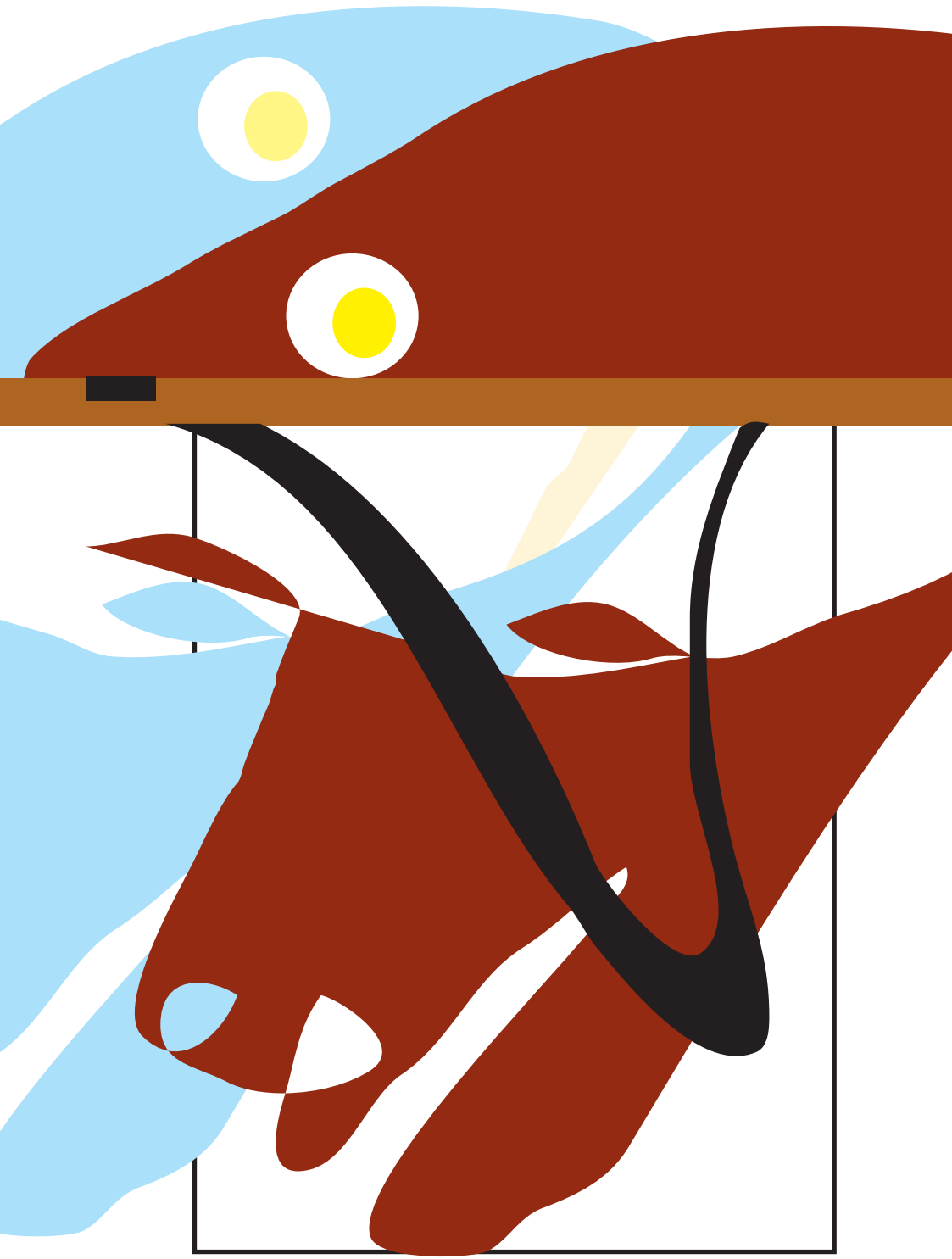

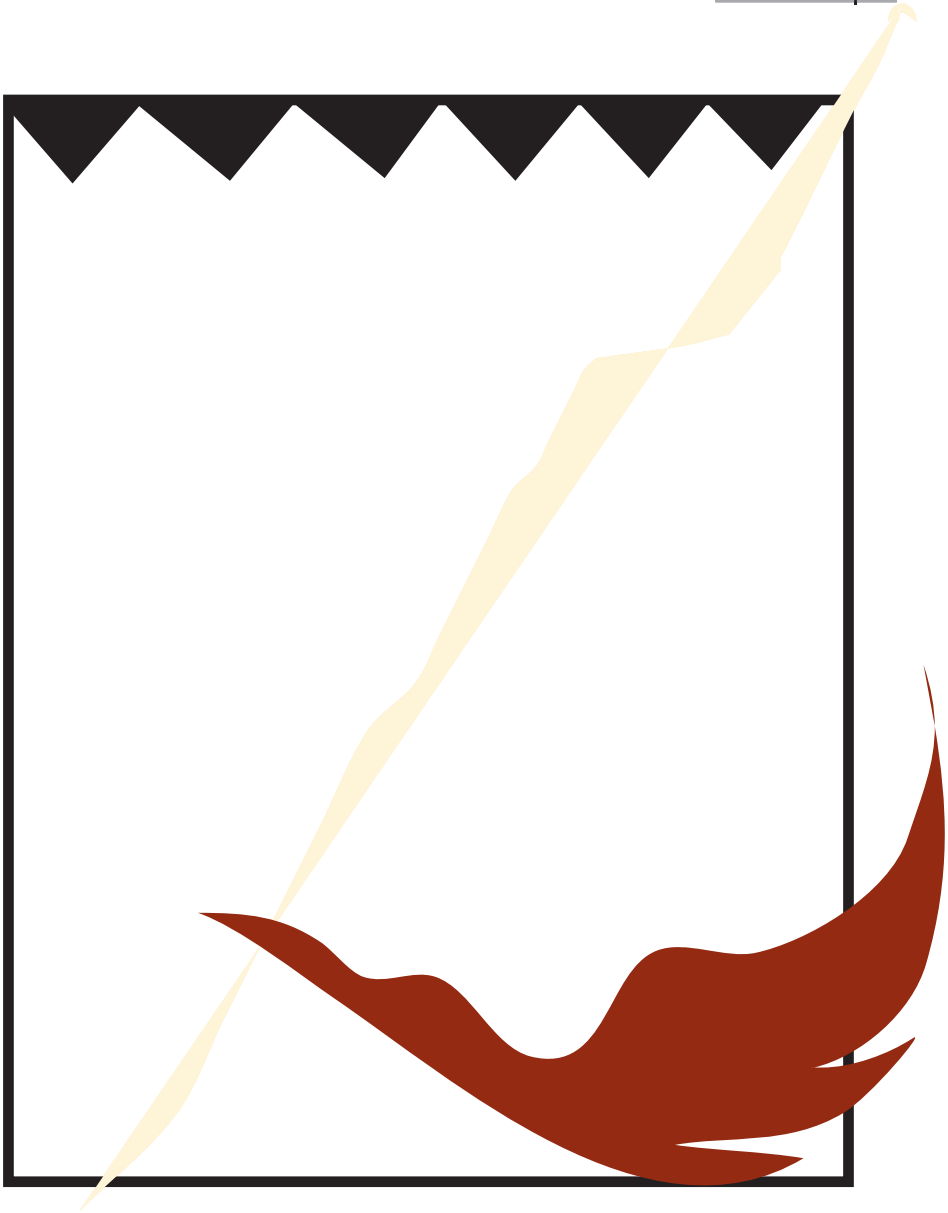

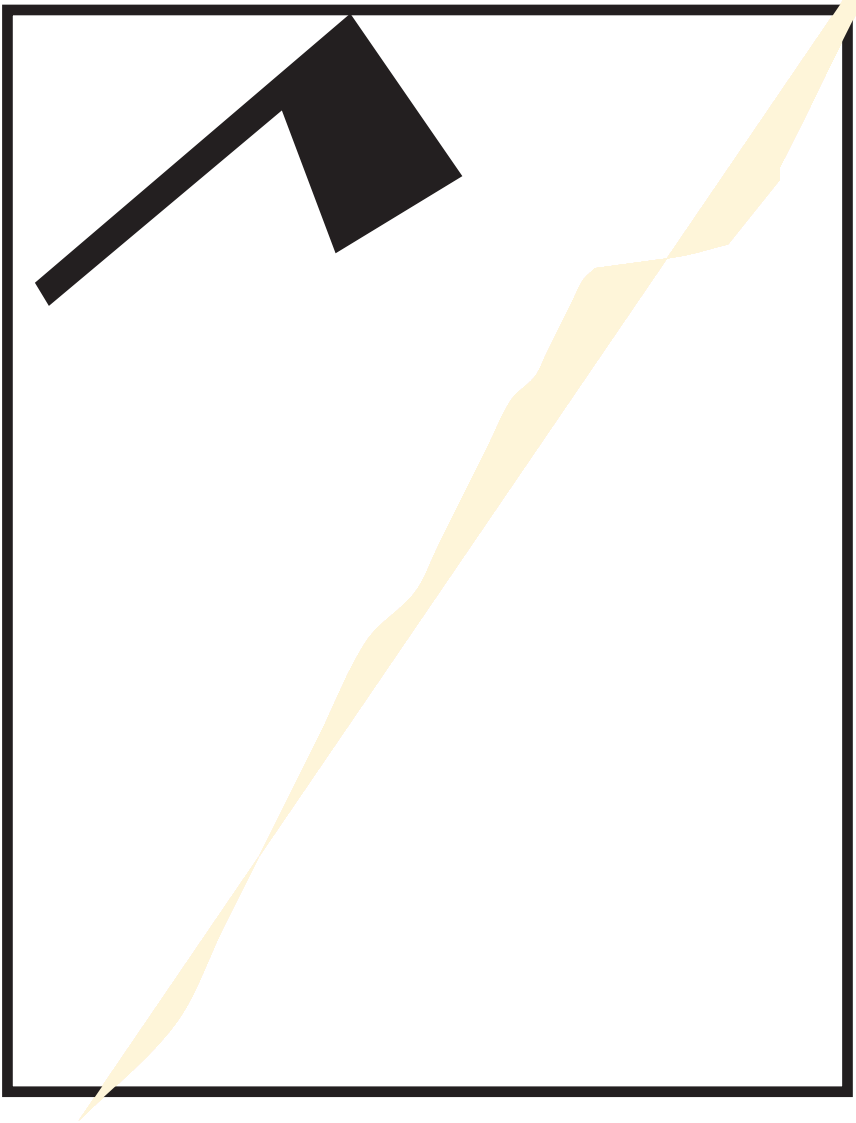

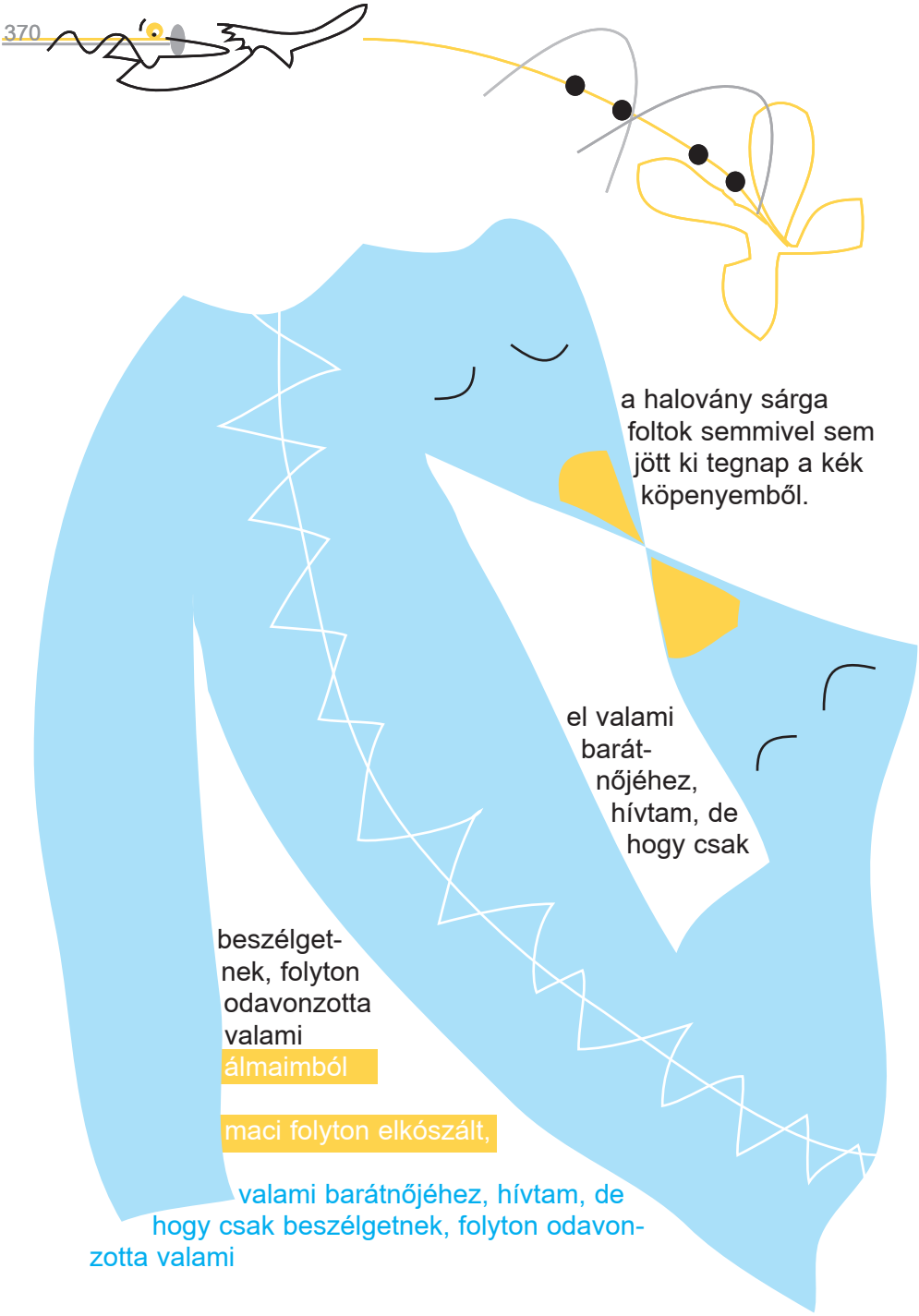
a halovány sárga foltok semmivel sem jött ki tegnap a kék köpenyemből.
el valami barát-nőjéhez, hívtam, de hogy csak
beszélget-nek, folyton odavonzotta valami álmaimból
maci folyton elkószált,
valami barátnőjéhez, hívtam, de hogy csak beszélgetnek, folyton odavon-zotta valami

...és arról is ír, ez a tudós... író, hogy az
író, ha már minden kincs a kezében
tudás, kín, bűntett, emberi ismeret,
...ha már mindent mit lehet meg-
szerzett, birtokában teletál, tele
szomorú tál, képes a rosszat
mind egy mozdulattal átfordí-
tani? A szomorúpöttyöket,
boldogságpöttyökbe.

Hogy mikor jön el a pillanat.
sohasem tudni. vagy ha eljön,
képes-e beszélni. a szív. amikor eljön,
akinek eljön, a tudás átadja magát a
szívnek.

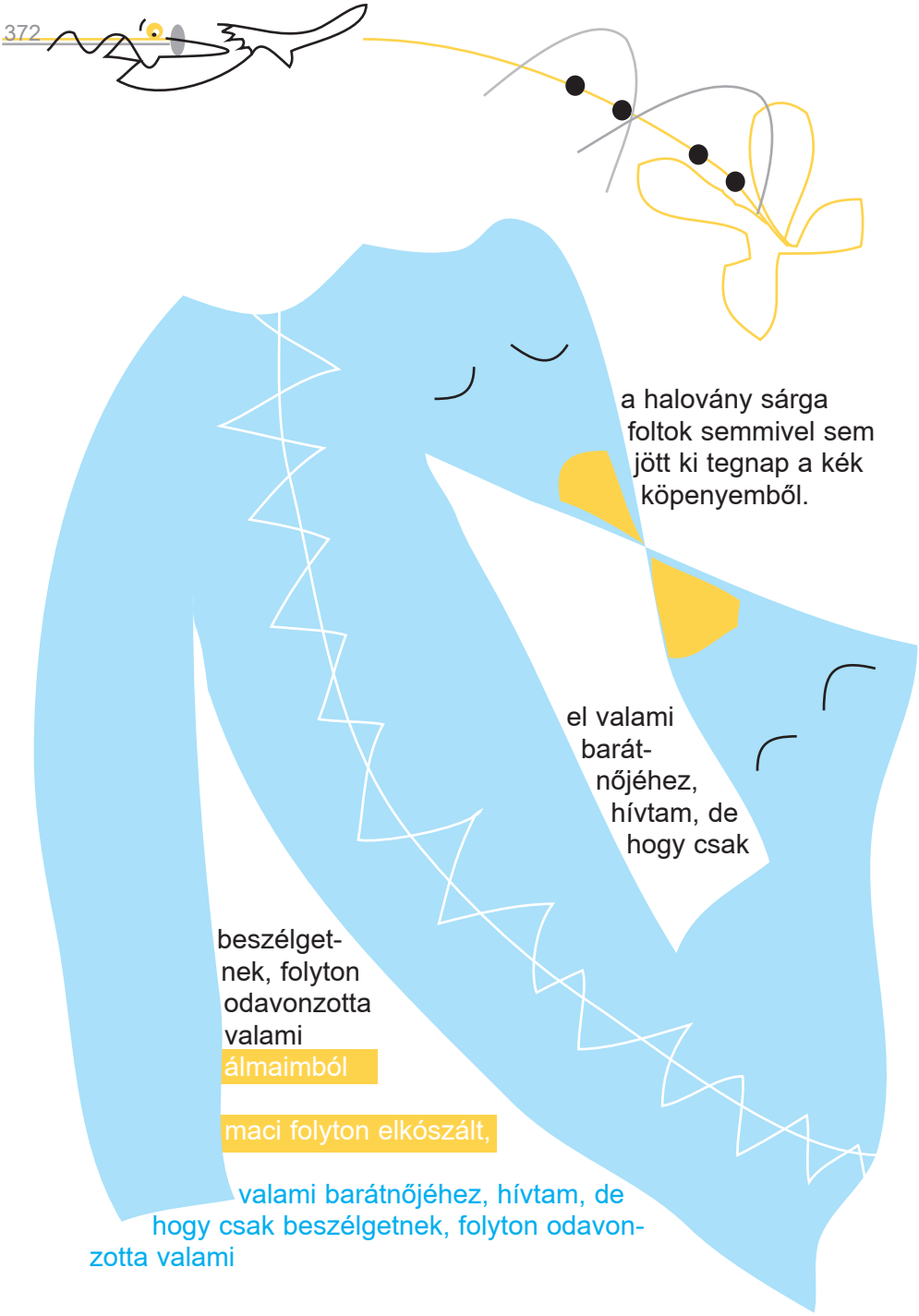
a halovány sárga
foltok semmivel sem
jött ki tegnap a kék
köpenyemből.
el valami
barát-
nőjéhez,
hívtam, de
hogy csak
beszélget-
nek, folyton
odavonzotta
valami
álmaimból
maci folyton elkószált,
valami barátnőjéhez, hívtam, de
hogy csak beszélgetnek, folyton odavon-
zotta valami

...és arról is ír, ez a tudós... író, hogy az
író, ha már
minden
kincs a
kezében
tudás, kín,
bűntett, emberi ismeret, ...ha
már mindent mit lehet meg-
szerzett, birtokában teletál,
tele szomorú tál, képes a
rosszat mind egy mozdulattal
átfordítani? szomorúpöttyöket,
boldogságpöttyökbe.

Hogy mikor jön el a pillanat. sohasem
tudni. vagy ha eljön, képes-e beszélni. a
szív. amikor eljön, akinek eljön,
a tudás átadja magát a szívnek.

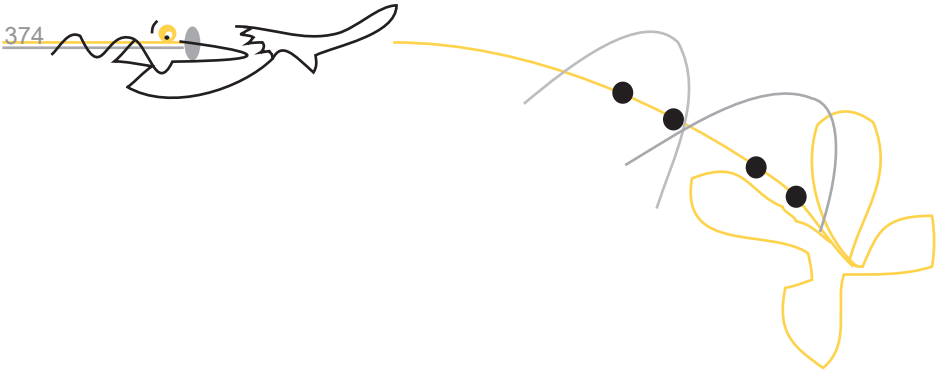

kezében tudás, kín, bűntett, emberi ismeret, ...ha már mindent mit lehet megszerzett, birtokában teletál, tele szomorú tál,

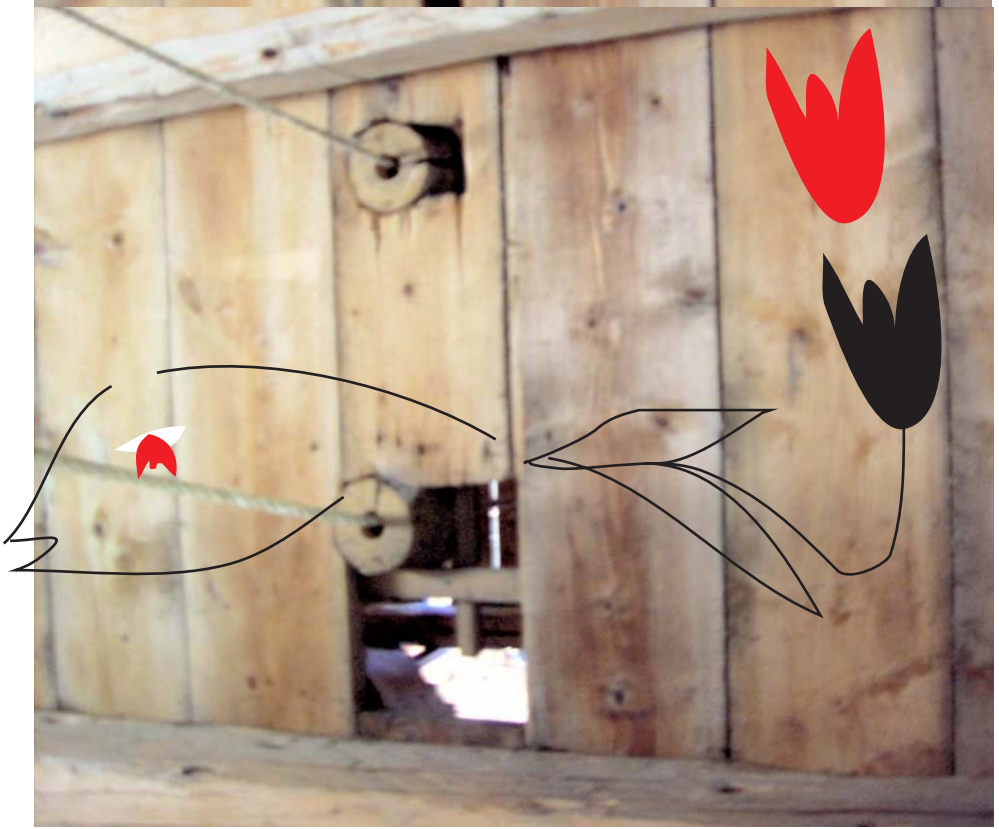

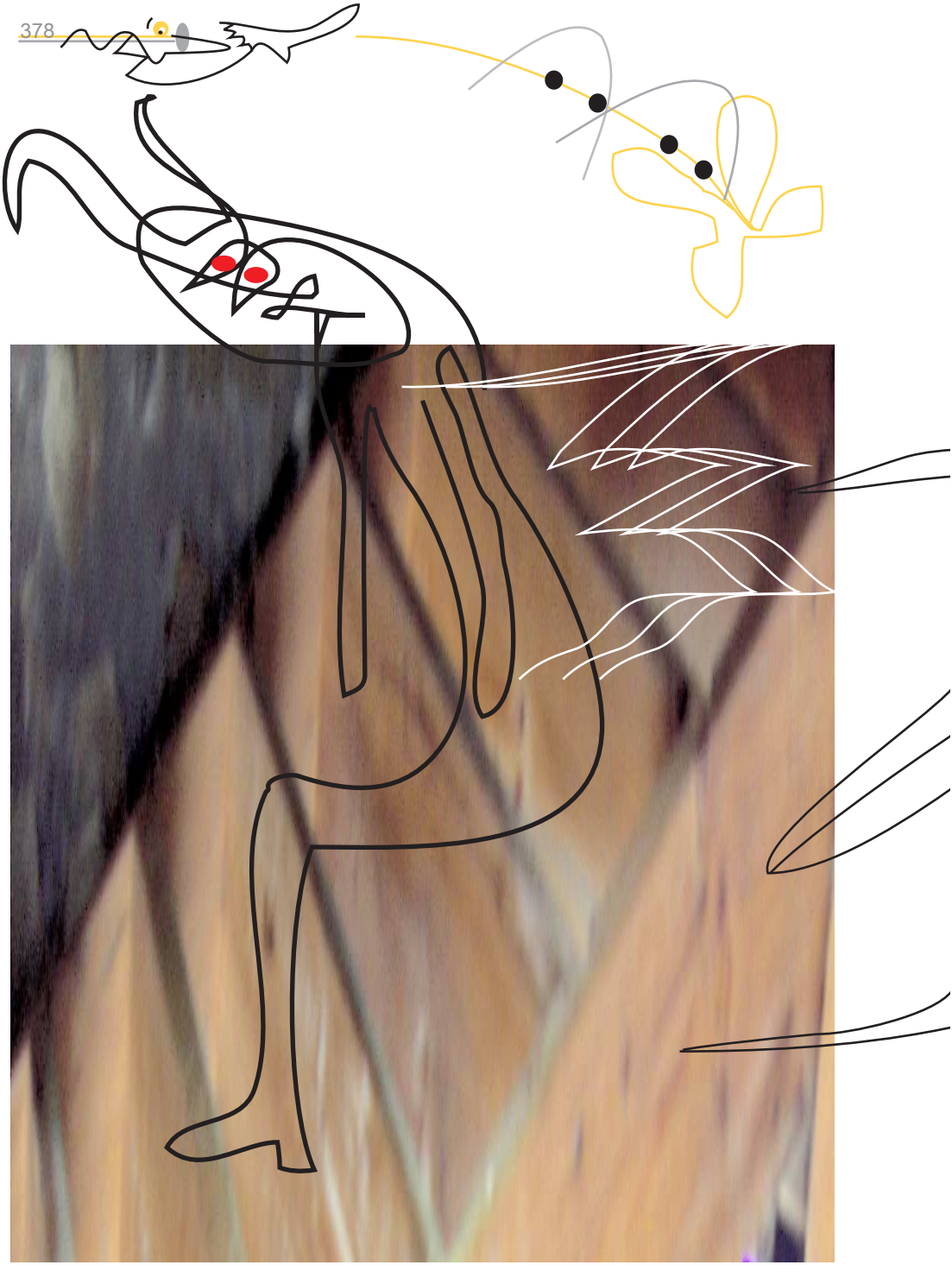

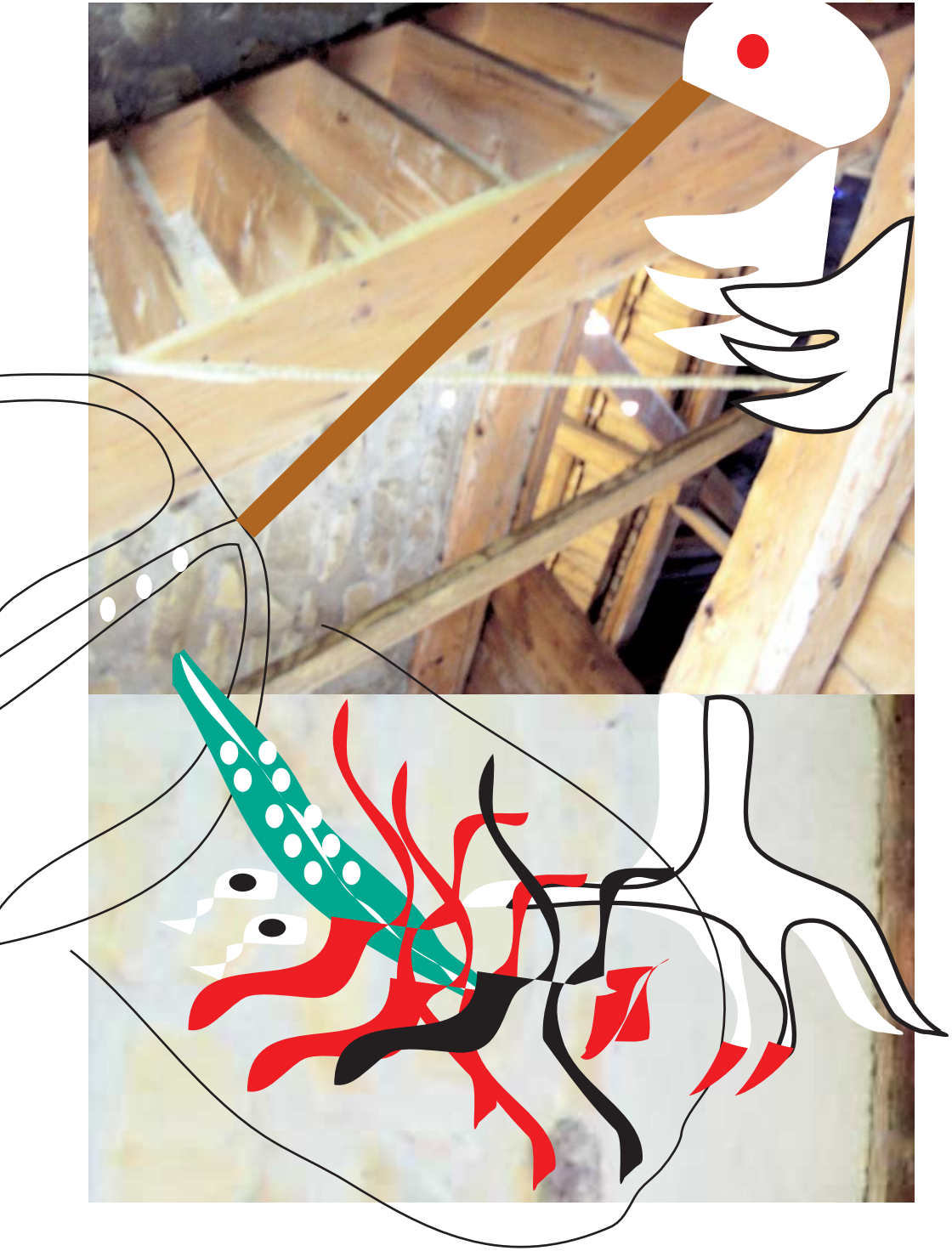

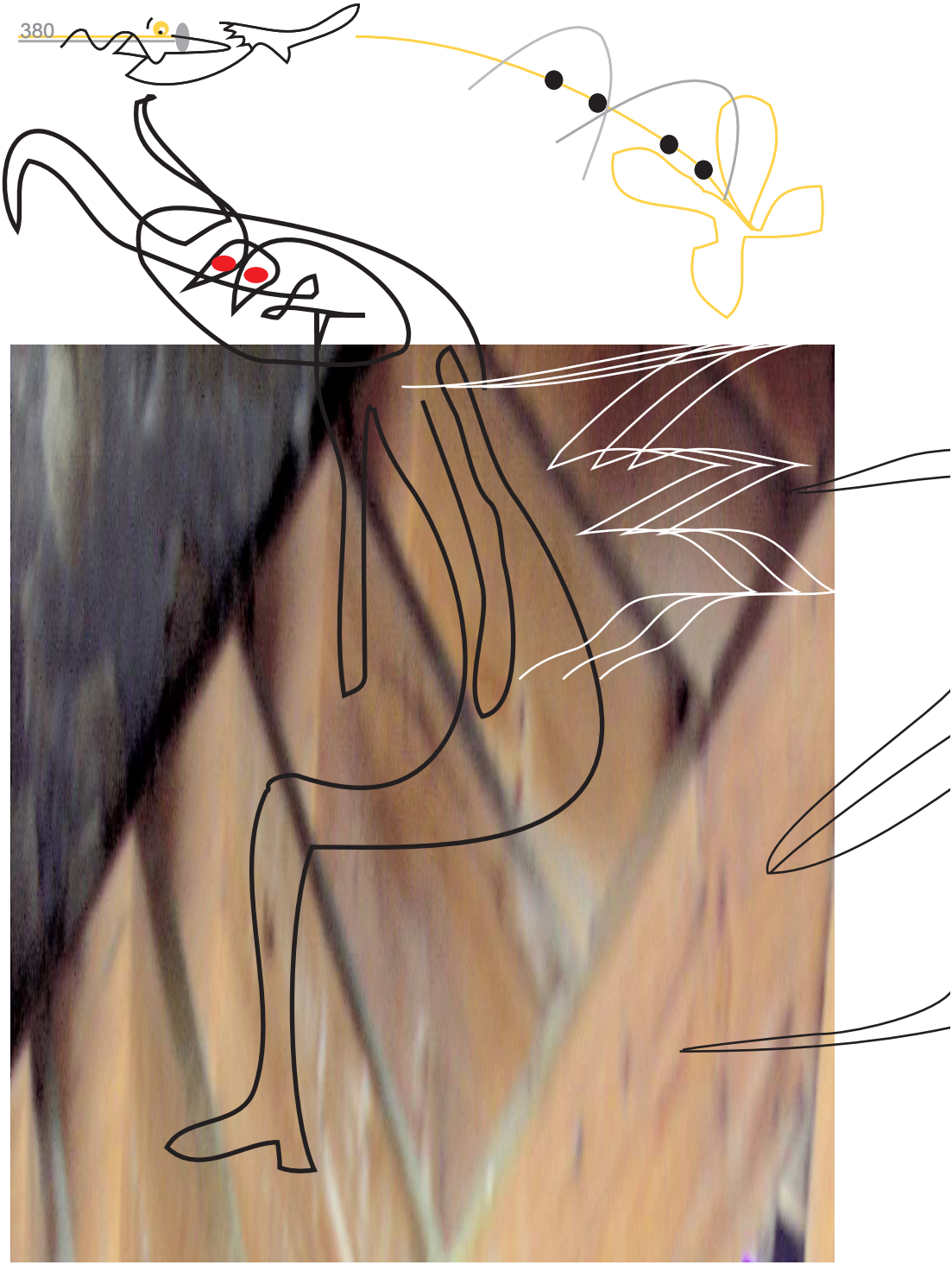

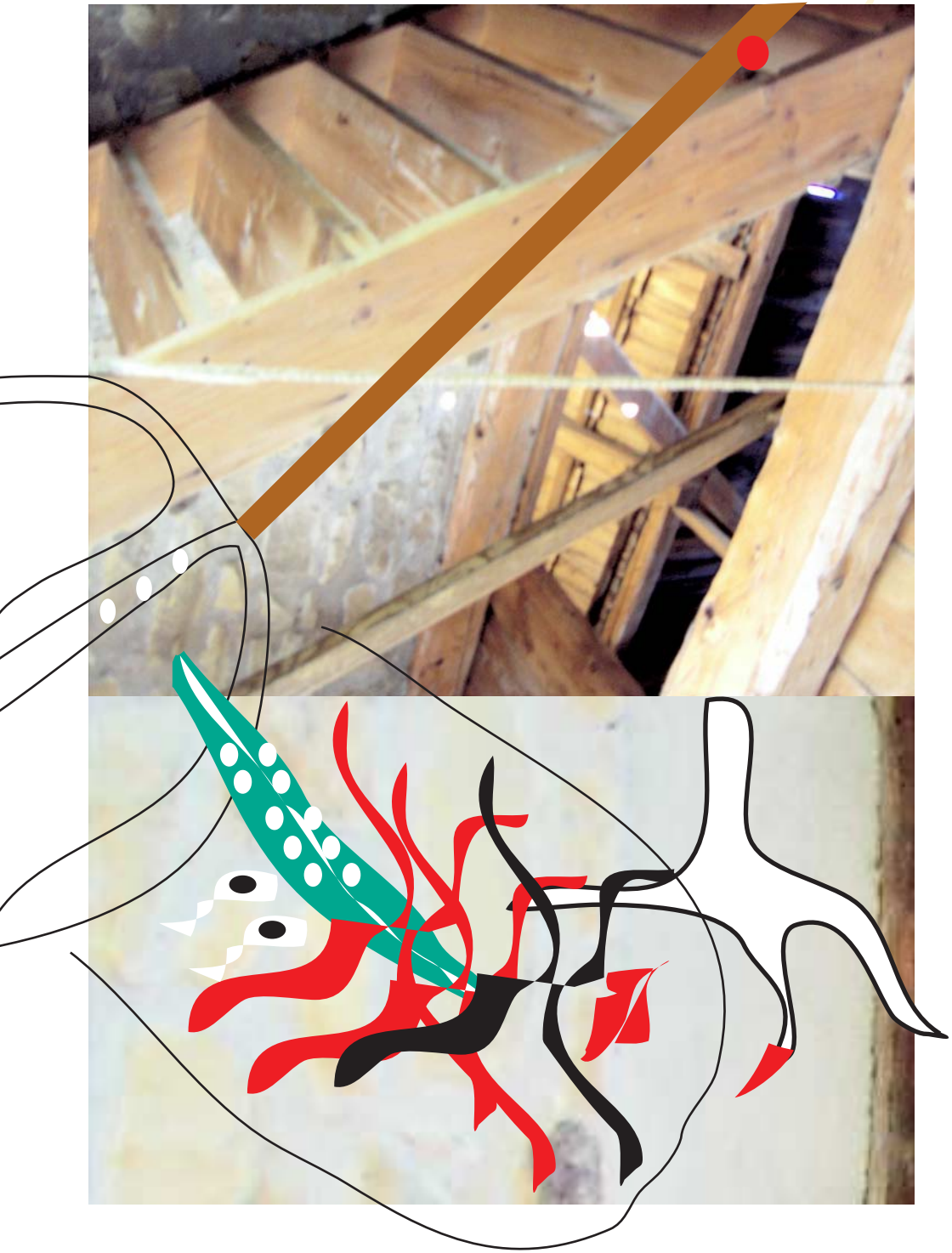

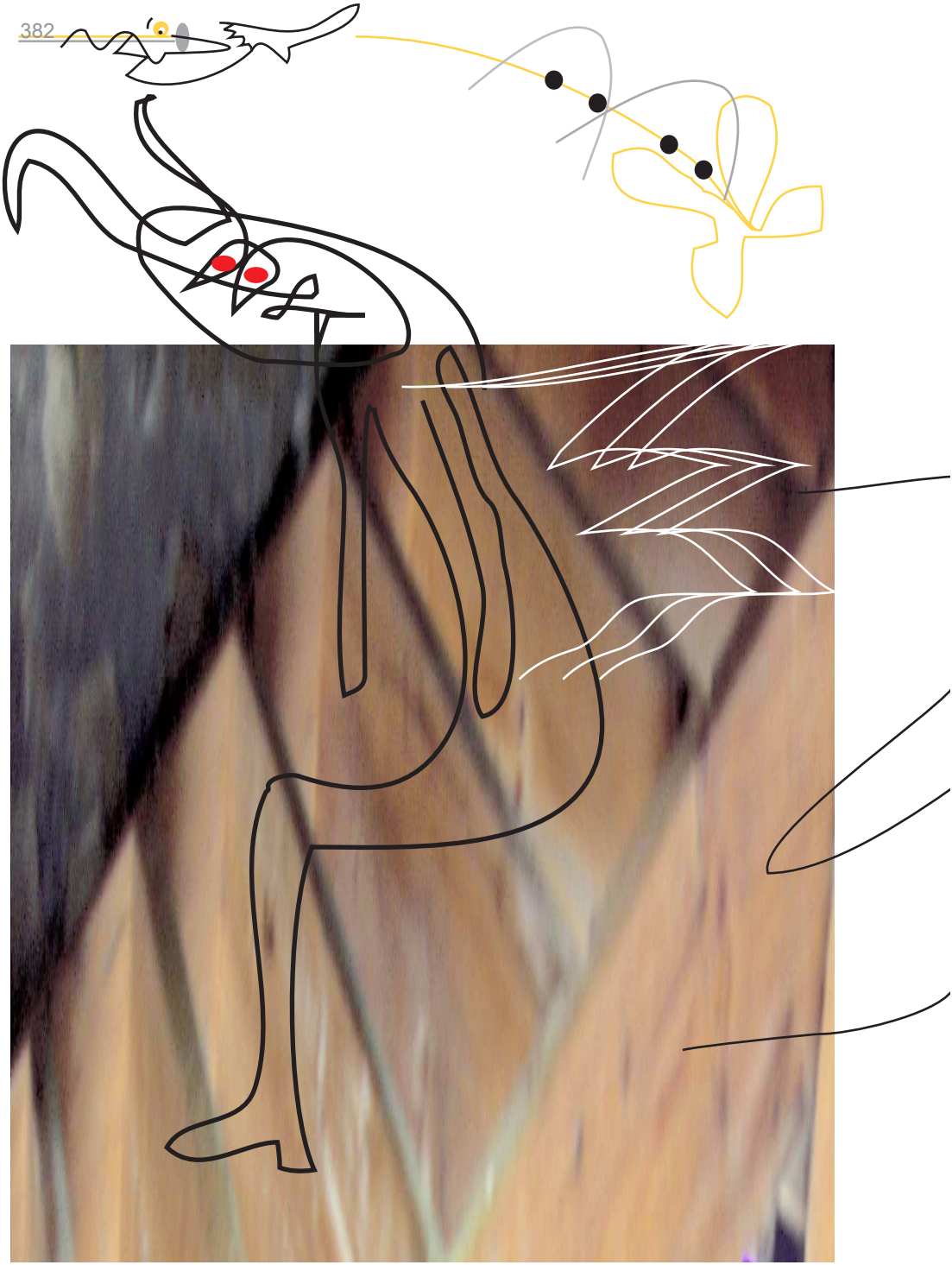

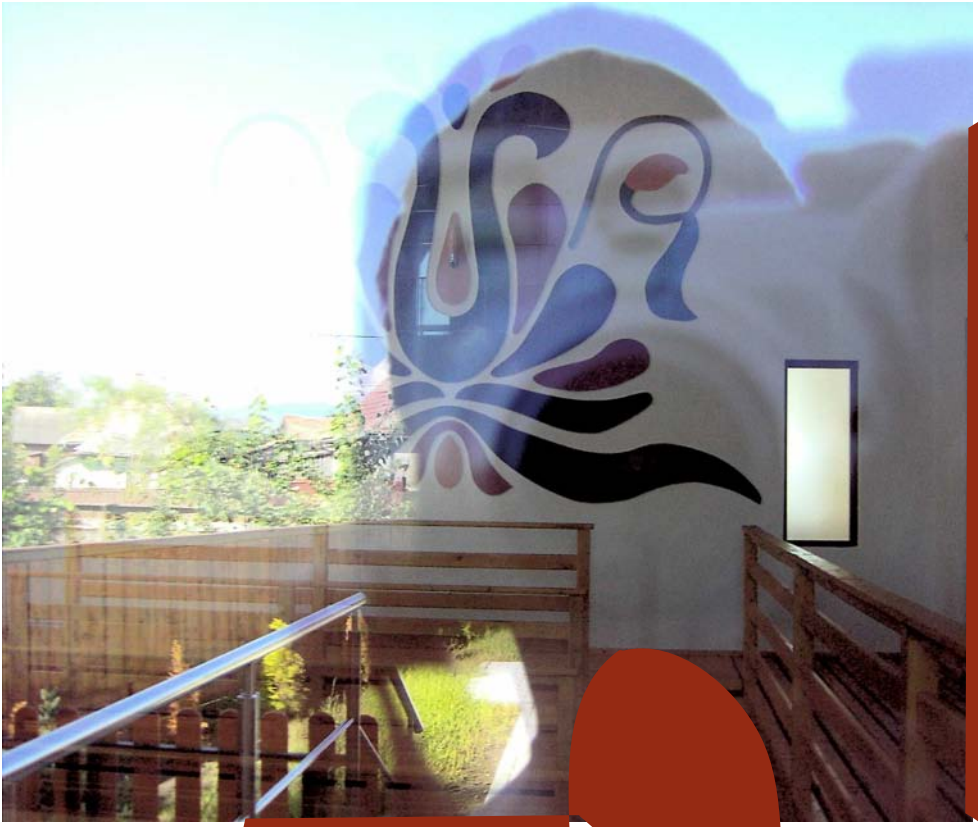

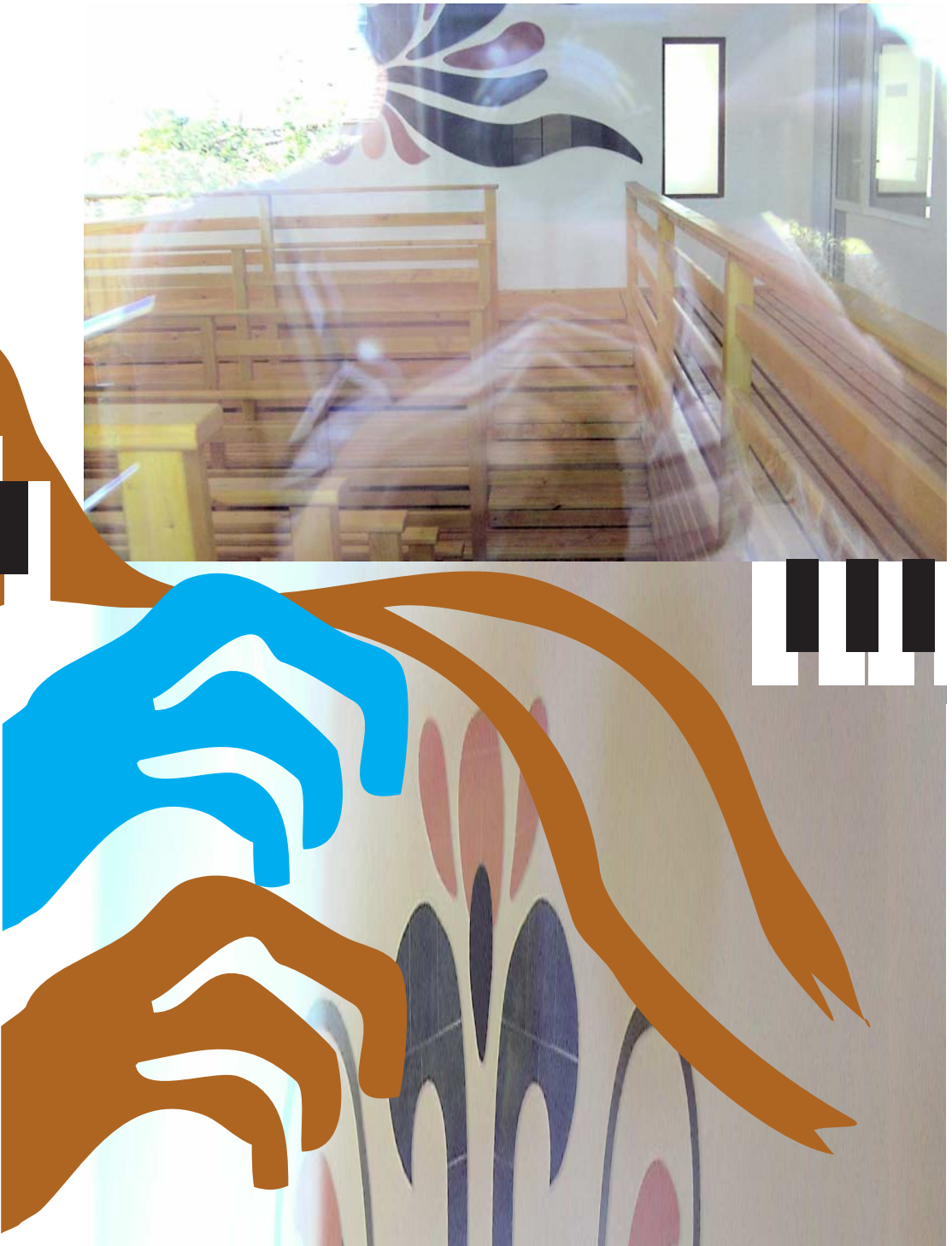

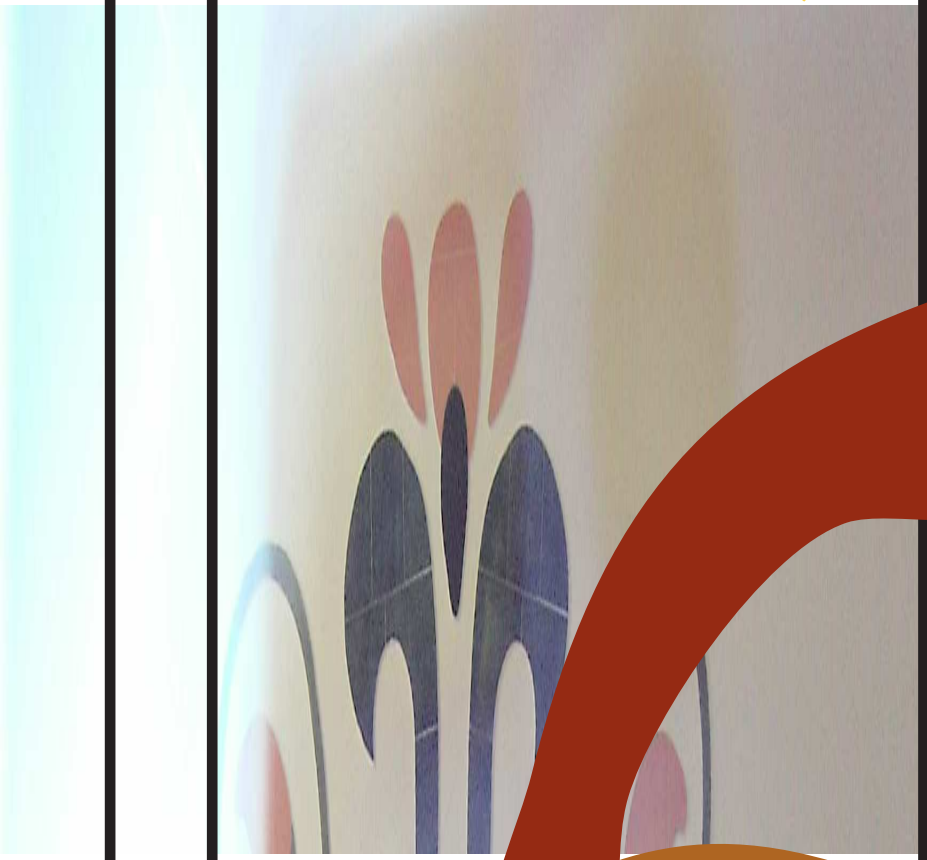

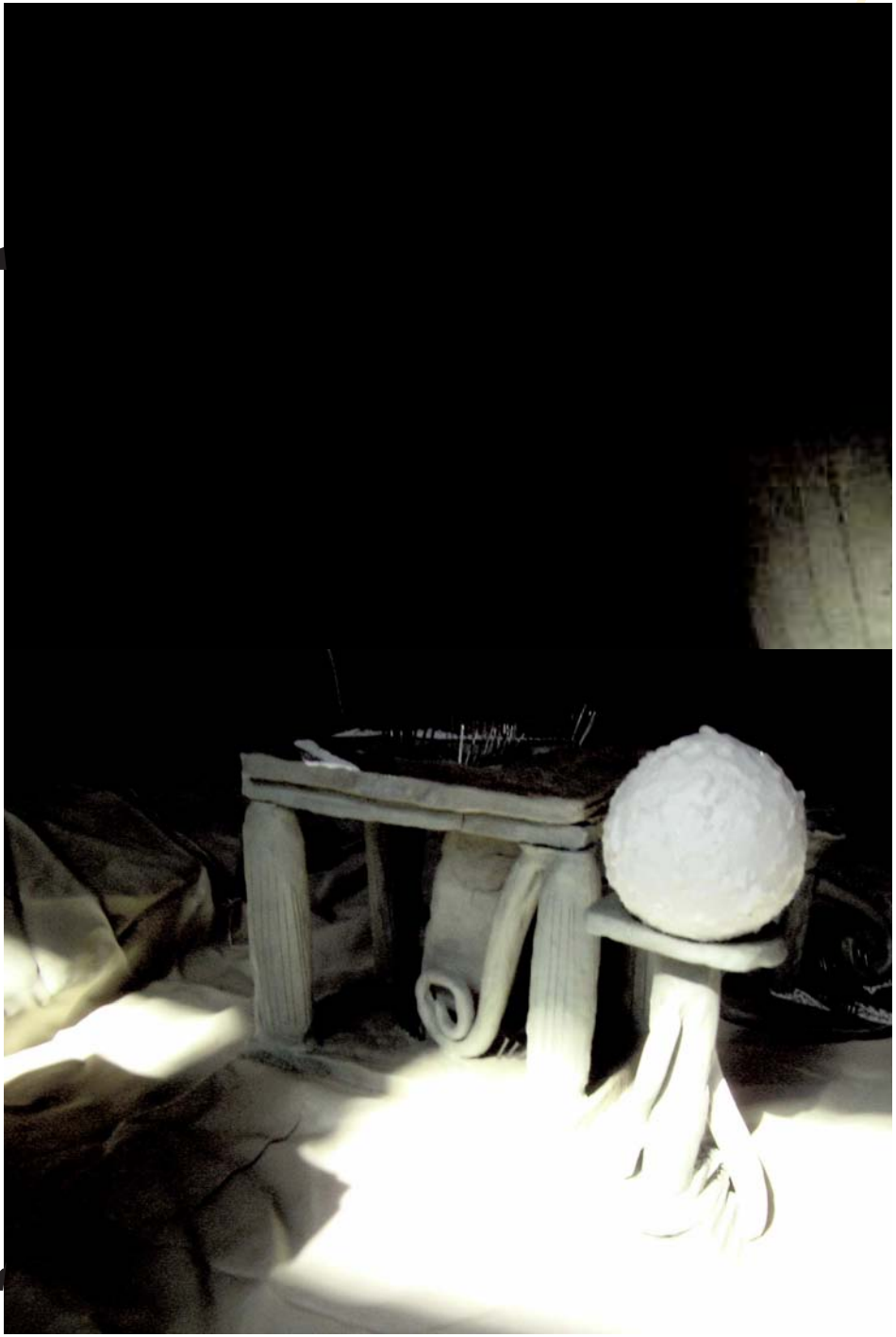

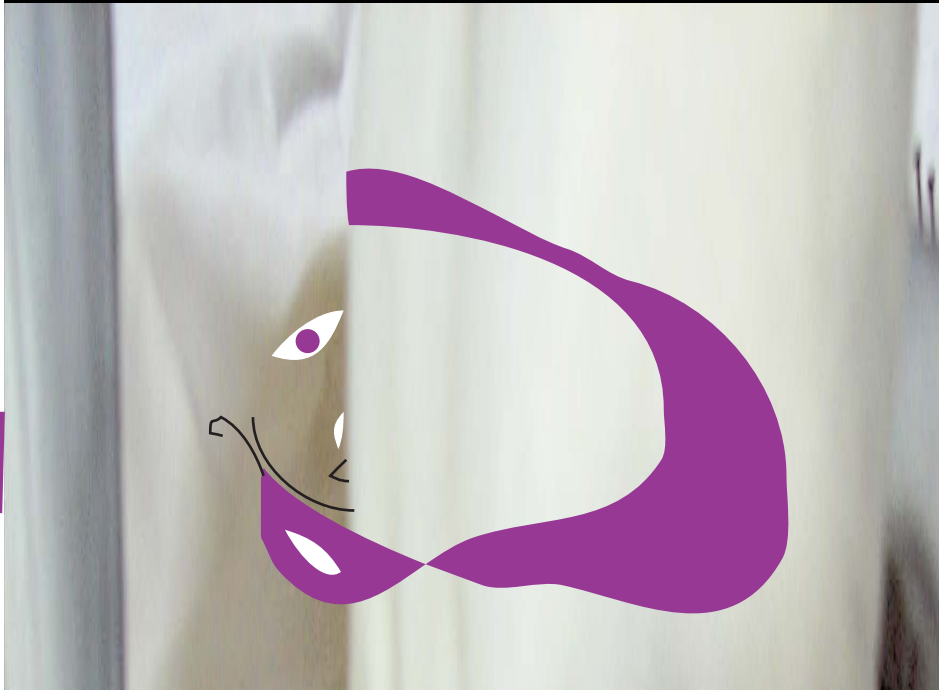

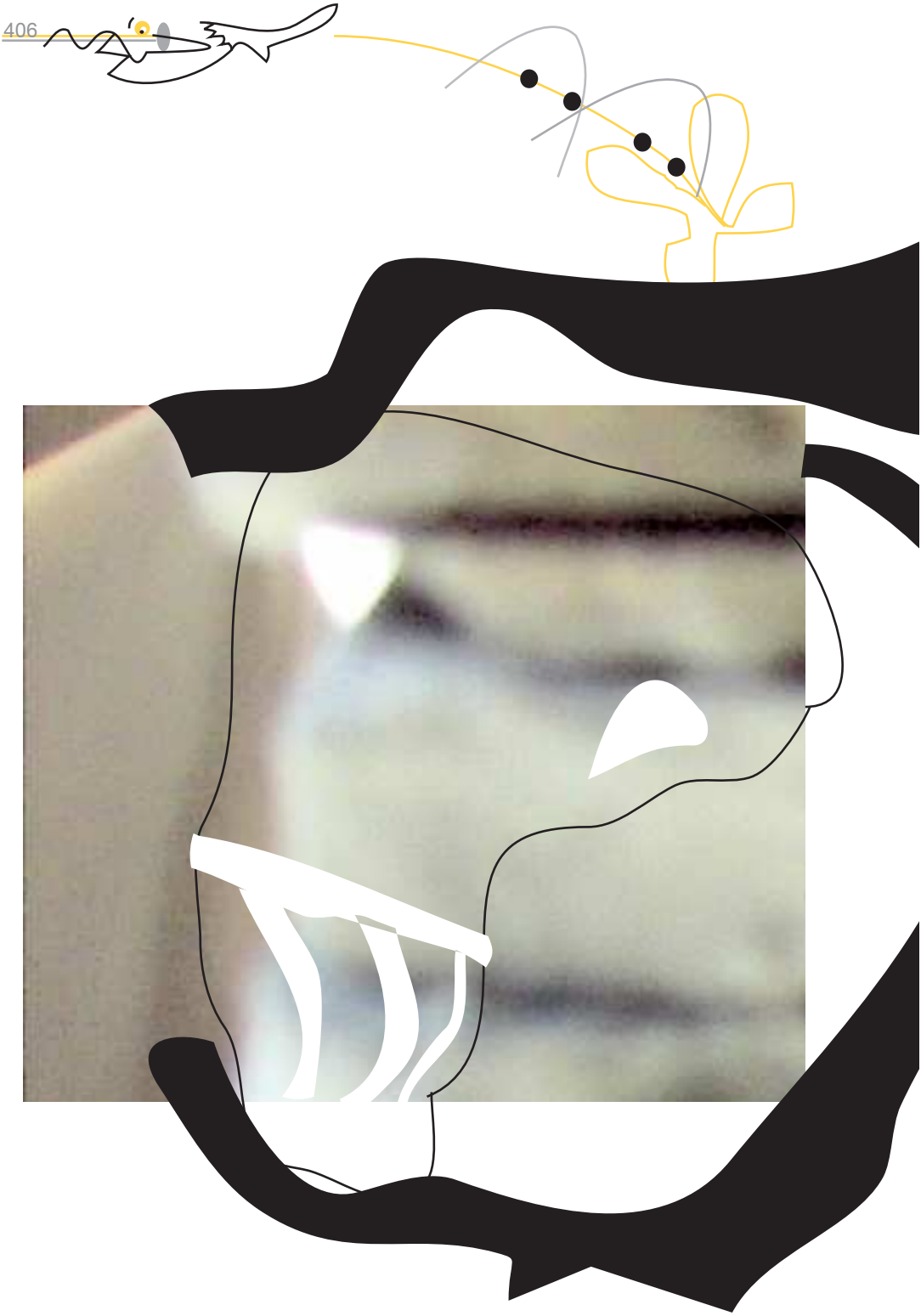

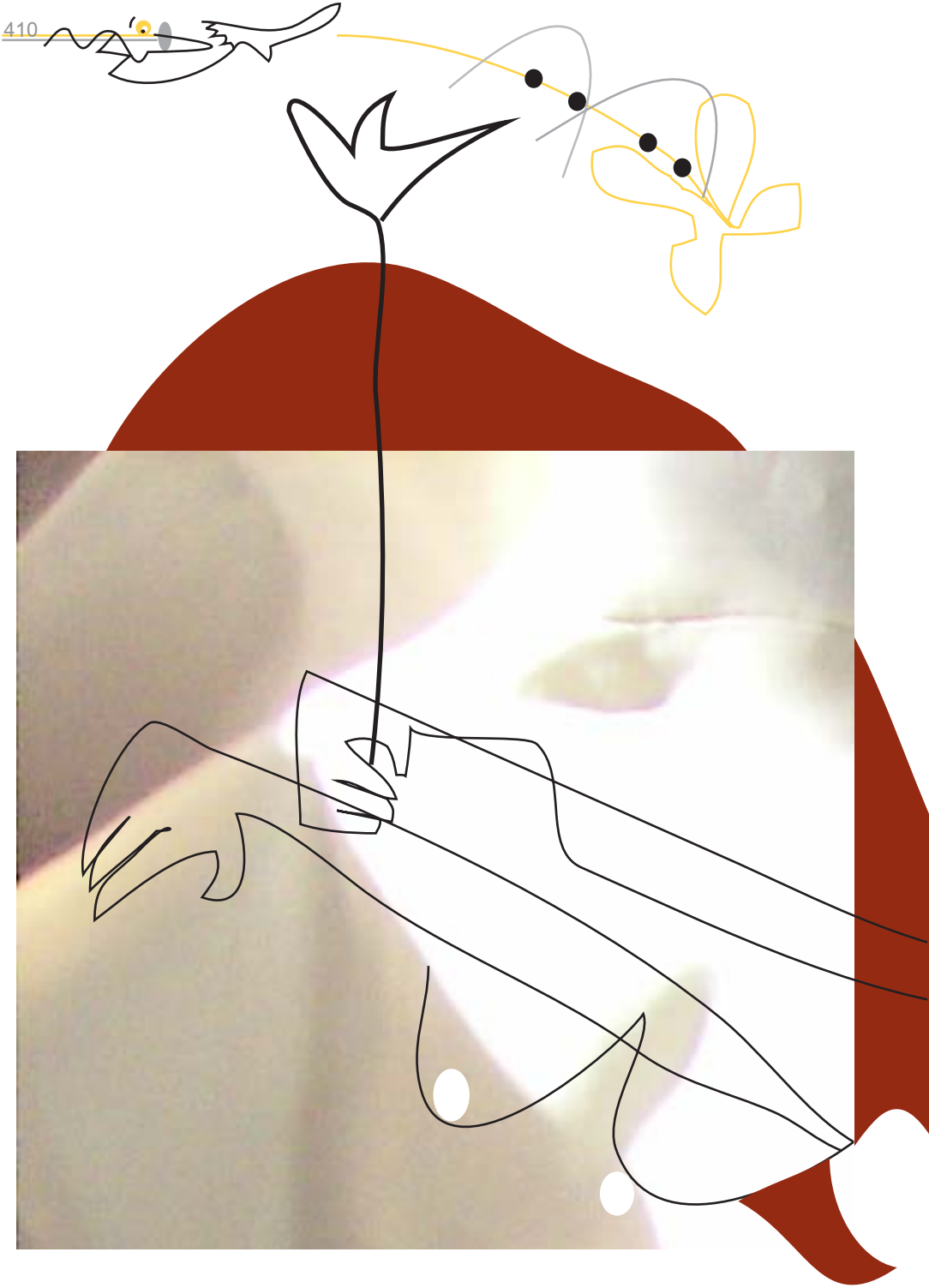

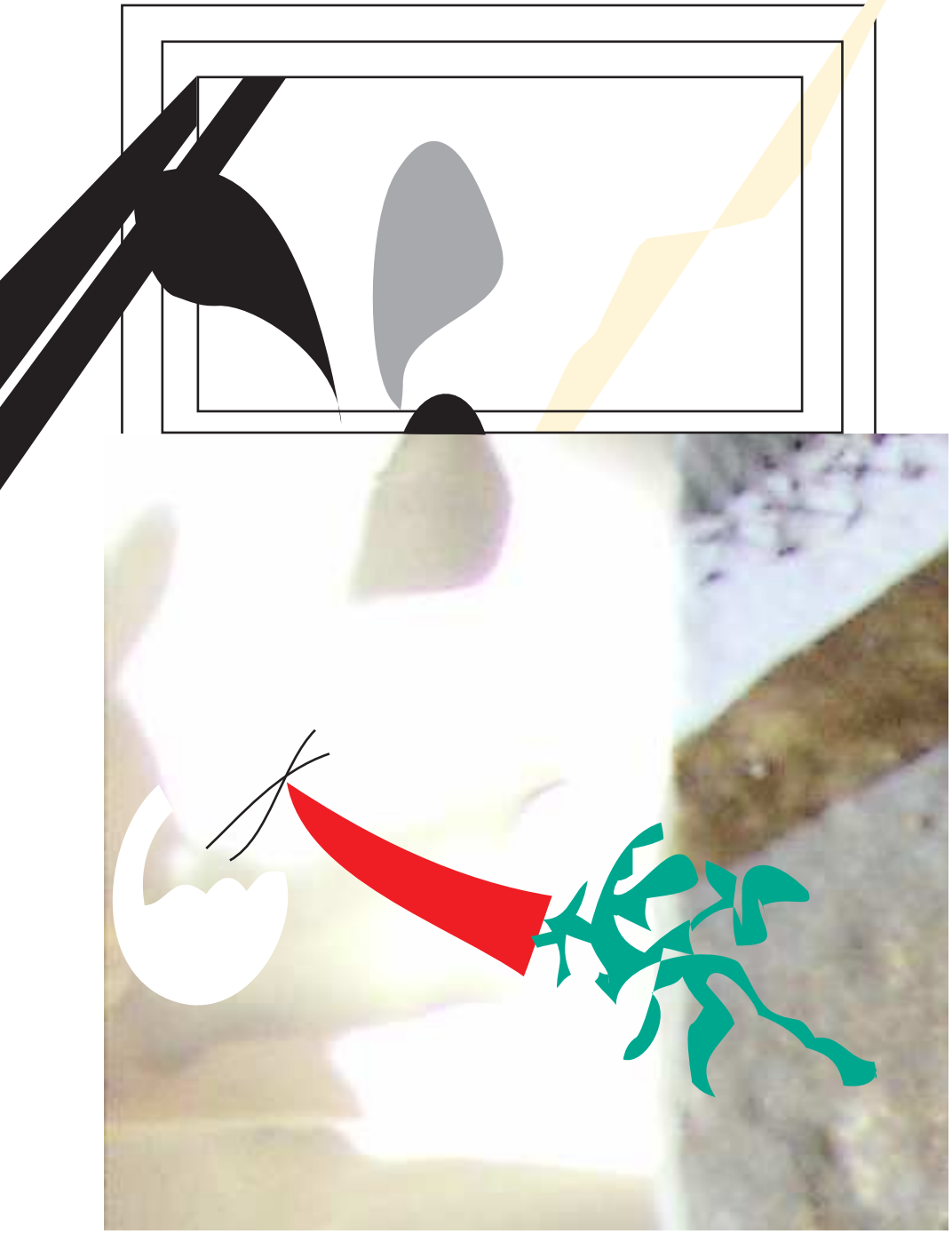

Grót 1. Radosy gudem
2011

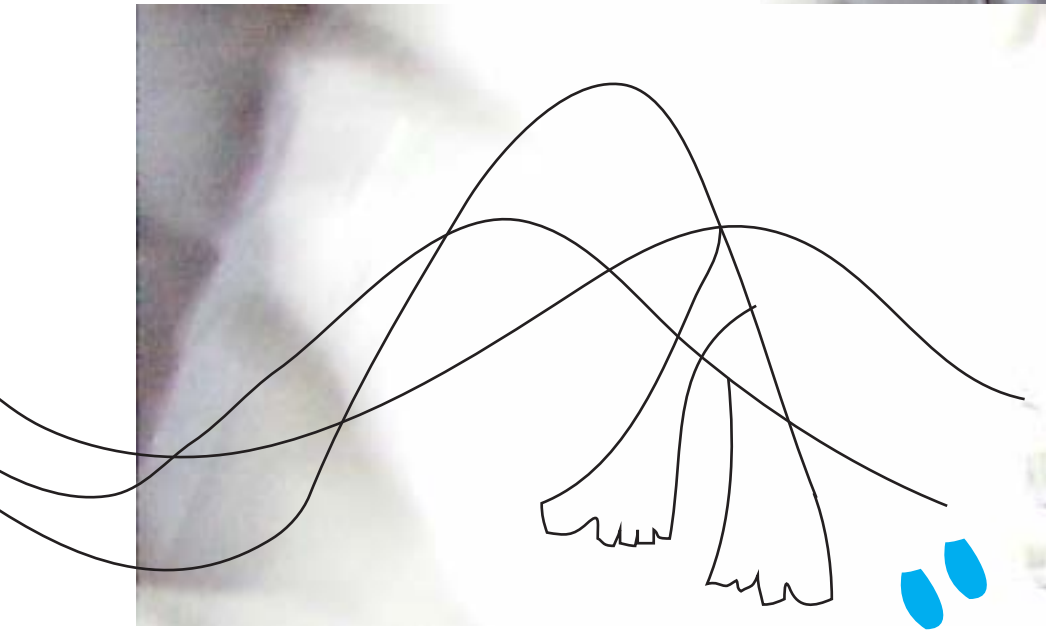

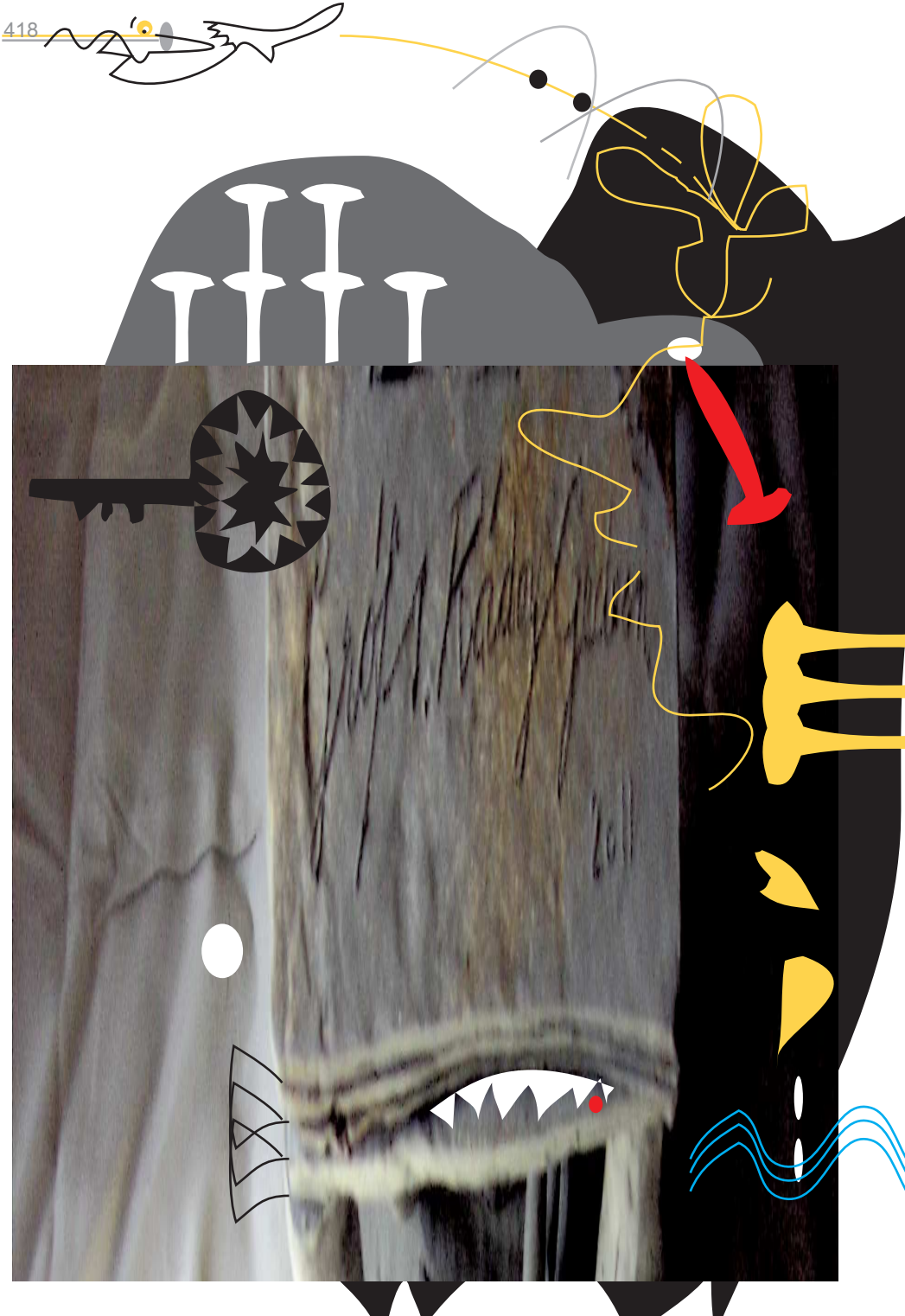

amíg szavaink s cselekedeteink nem futnak,
mosódnak egymásba
amíg elbeszélnek, letérnek egymás útjából
hol veszett el a szó tetteink szakadékában
a pokol bugyrában
a szem. mivé lesznek a szemek
arcaink félhomályában

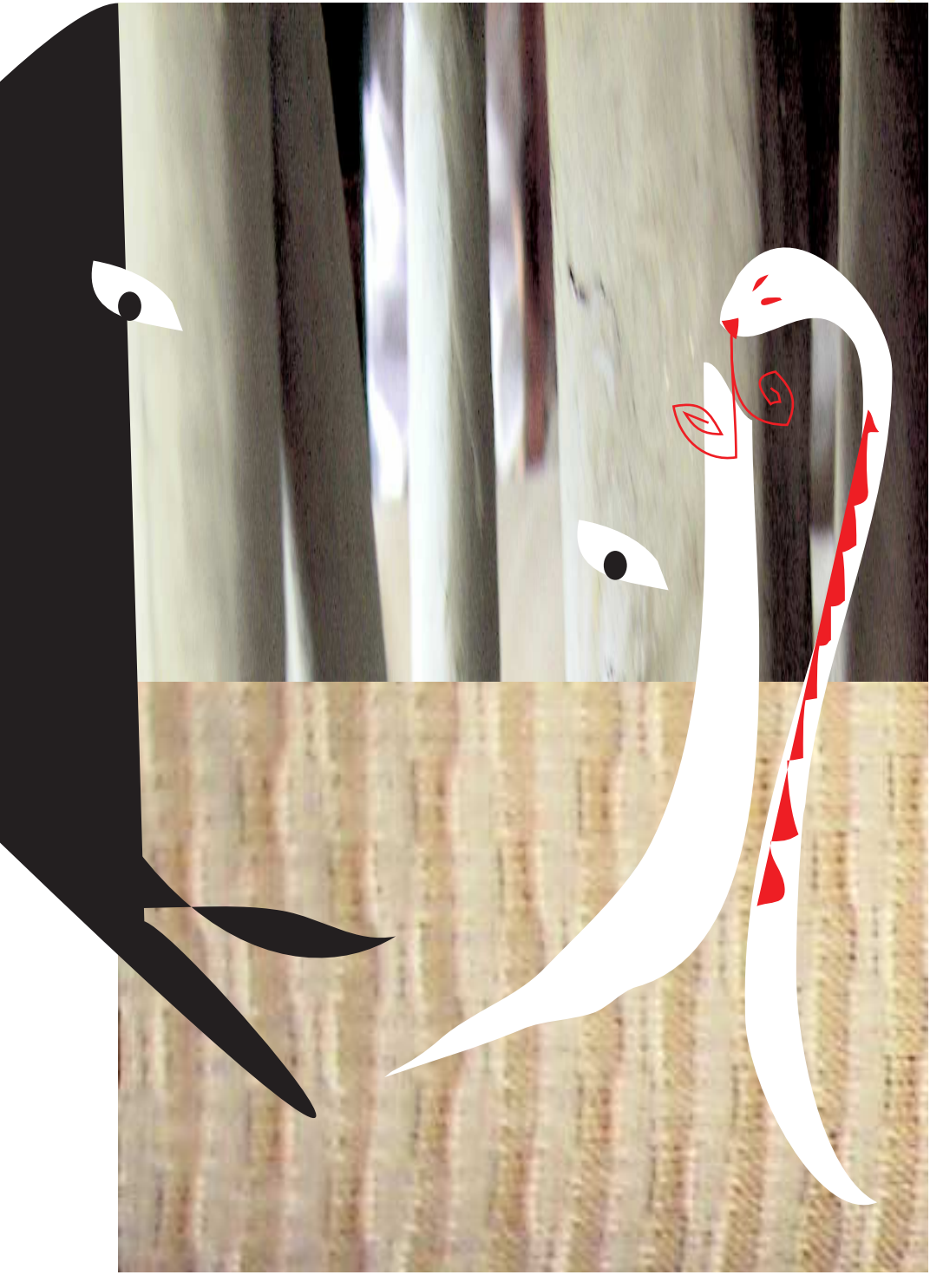

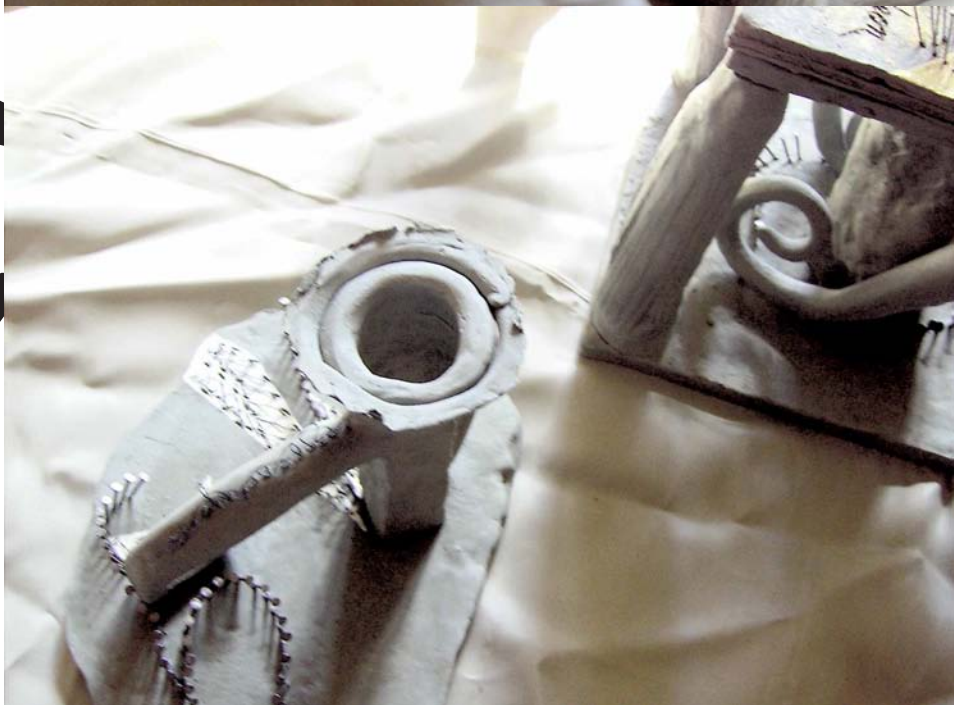

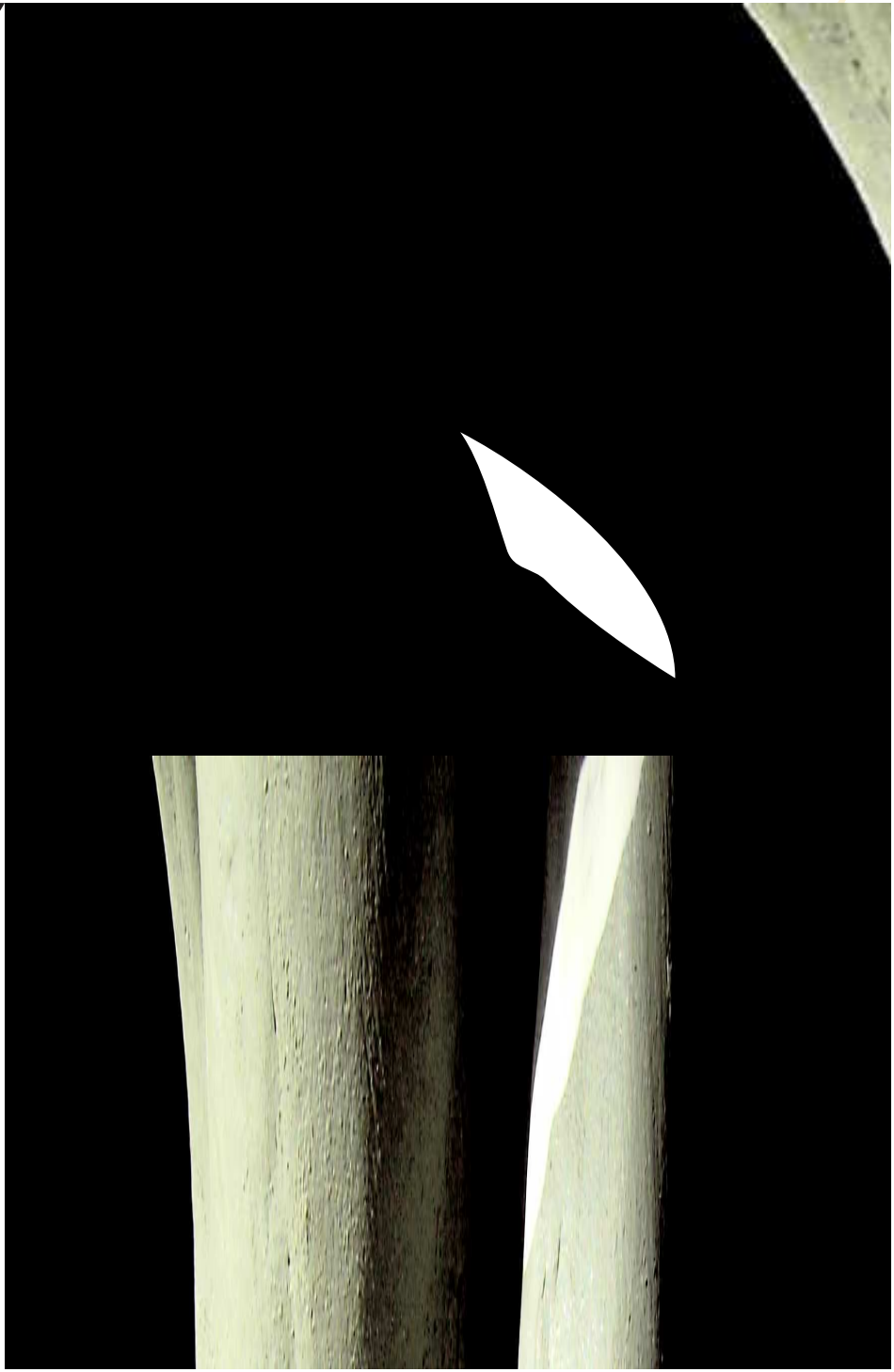

vissza kéne térni
de melyik korban vagyunk
vagymuk honban? esetleg Napország?
valami jégmező
melyik volt és melyik lesz? hol vannak
határok
átjárhatóság

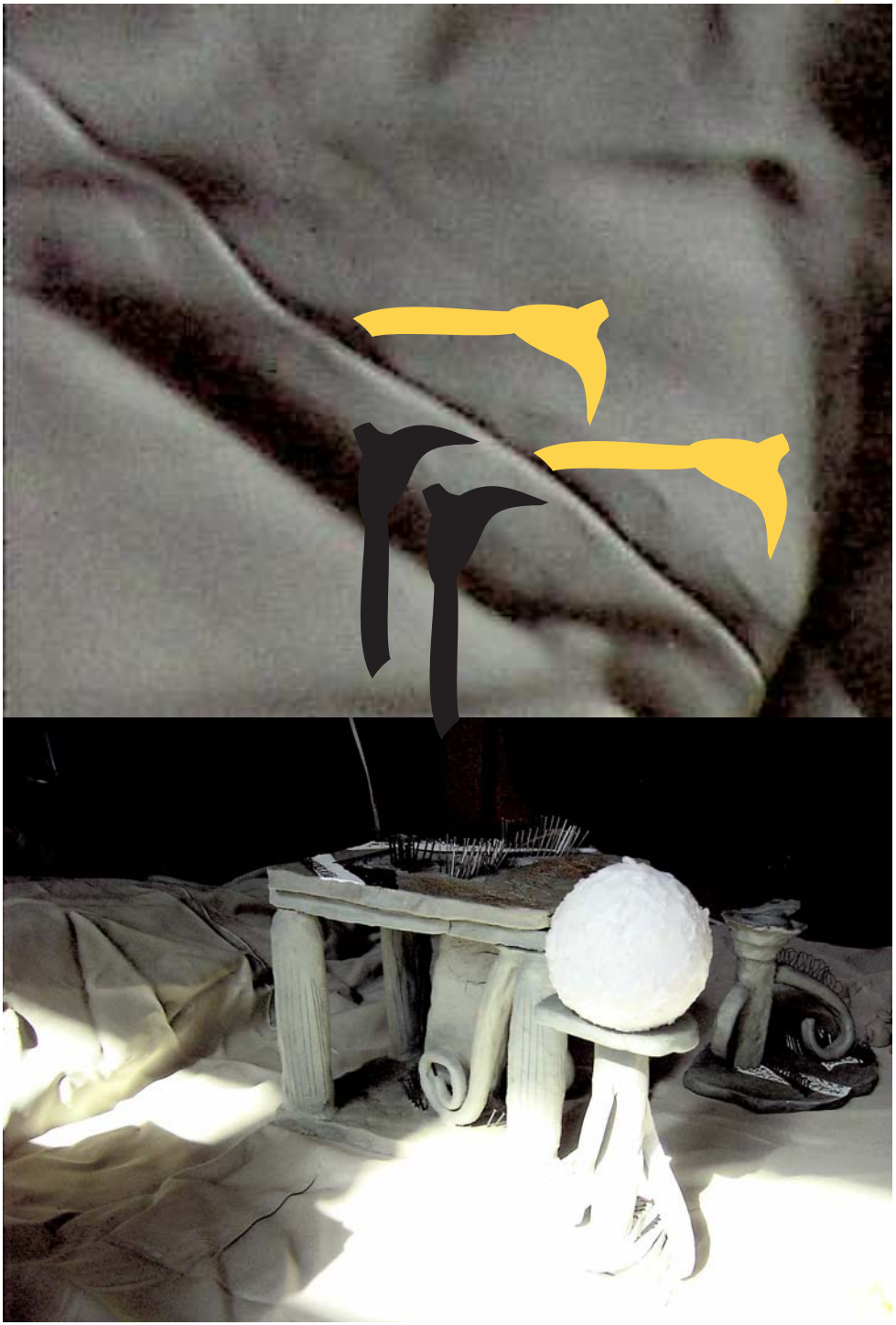

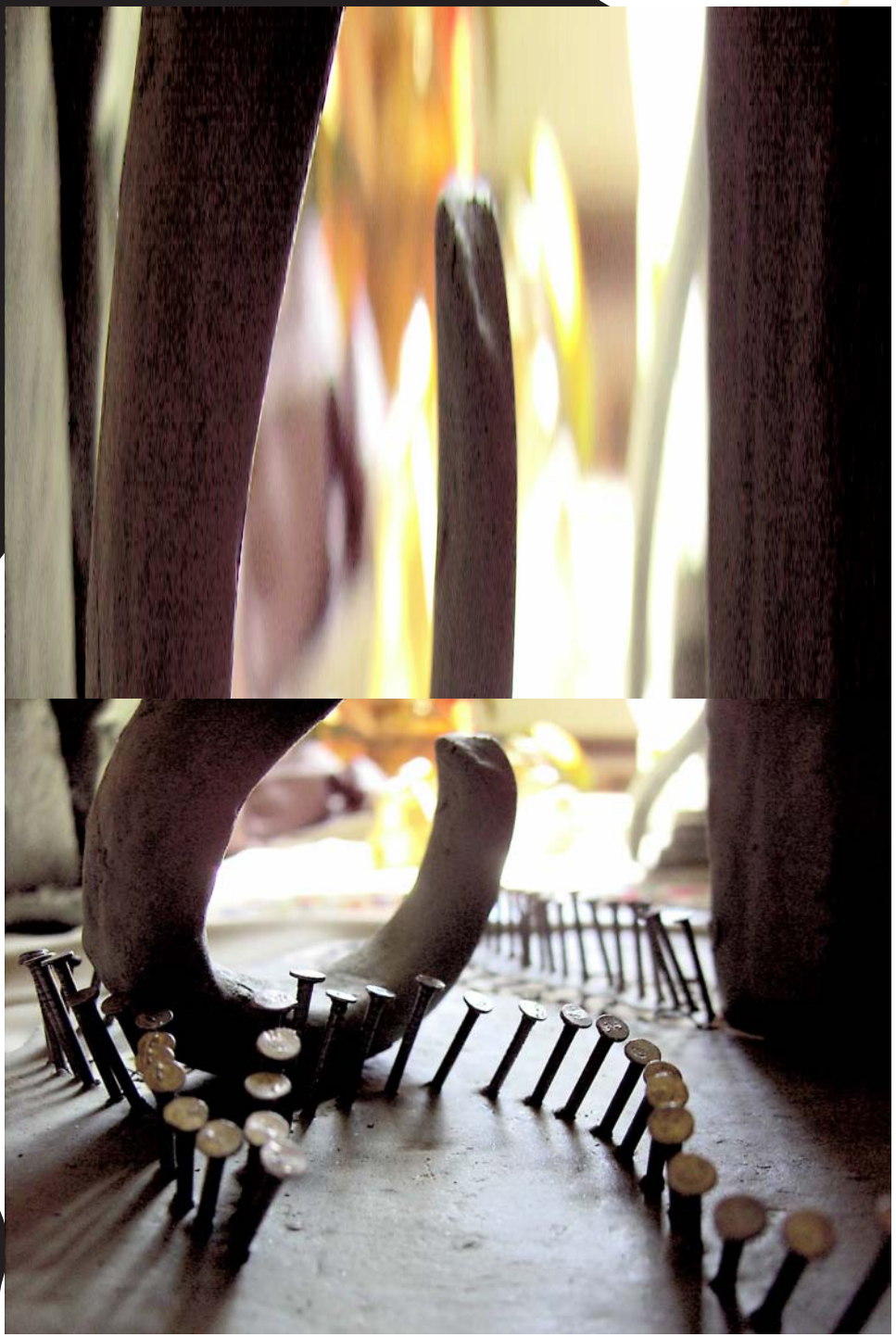

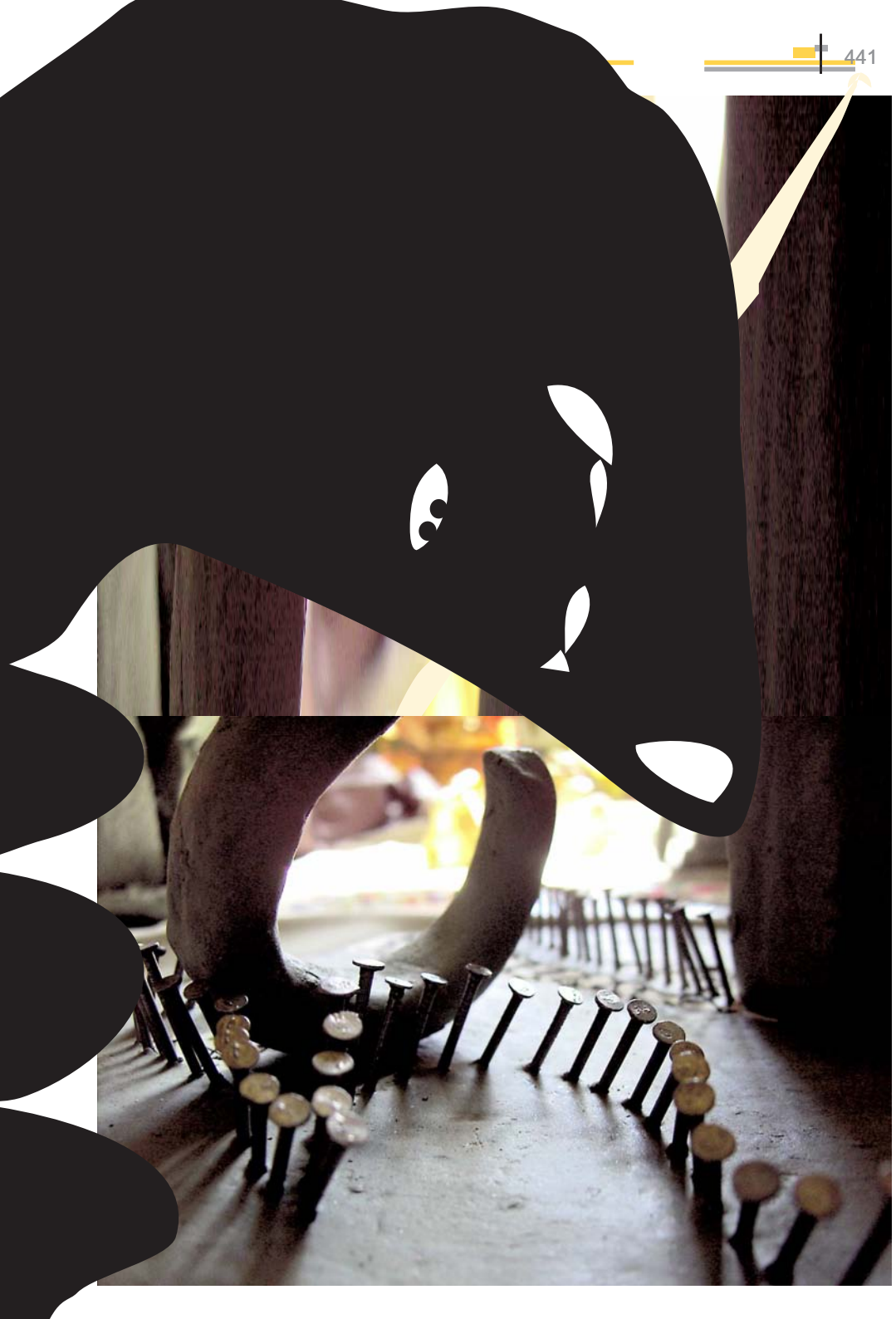

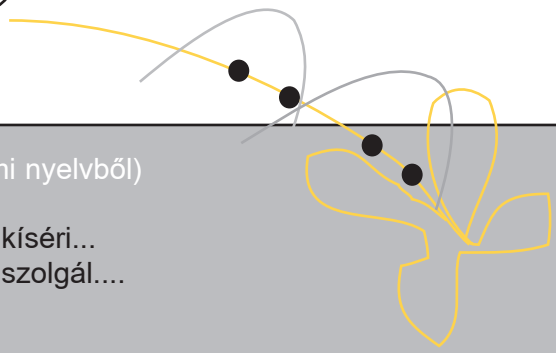

(emlék valami nyelvből)

mivégre tudás, ha nem kíséri...
mivégre tudás, ha nem szolgál....
nemes cselekedetet

mondták a régiek
ma nincsenek szavaink
mi az, hogy nemes, mi az, hogy jó cselekedet
a kérdés: kinek jó
amikor a díszletek halottak s a párnák csak szövetek
szövetnek tovább hangtalan
falak mögött

ha cselszövés árnyaként (eszköztelen)
szövögeti cérnáit
párnákat sző a szövő
szögeket
háttérben szőnyeget díszletnek

ó Ó .....ÓÓ az a tekintet, ami többször nem jelent meg. amikor
olvas a szó a hang mögött
a tekintet nem hazudhat
szemekből

ami akkor ott a hang mögül
végig hosszan
rajtam feledte
tekintetét

szemébe néztem
már nem ijedten már nem félve
és ő tovább
higgadtan
nem úgy mint máskor
rajtam feledve szemeket / szemeitek
mi az hogy szó, mi az hogy cselekedet amikor a szem visszakérdez

jövőkép eszköztelen zongorista című kötetből.....folyt.

talán a szék. rossz helyen voltak
felcserélődtek a szélek.
a tekintet talán így is
valami belső pályán
ismétlődik
néma hangok a szó
cselekedetek ?tudás
árnyai fölött

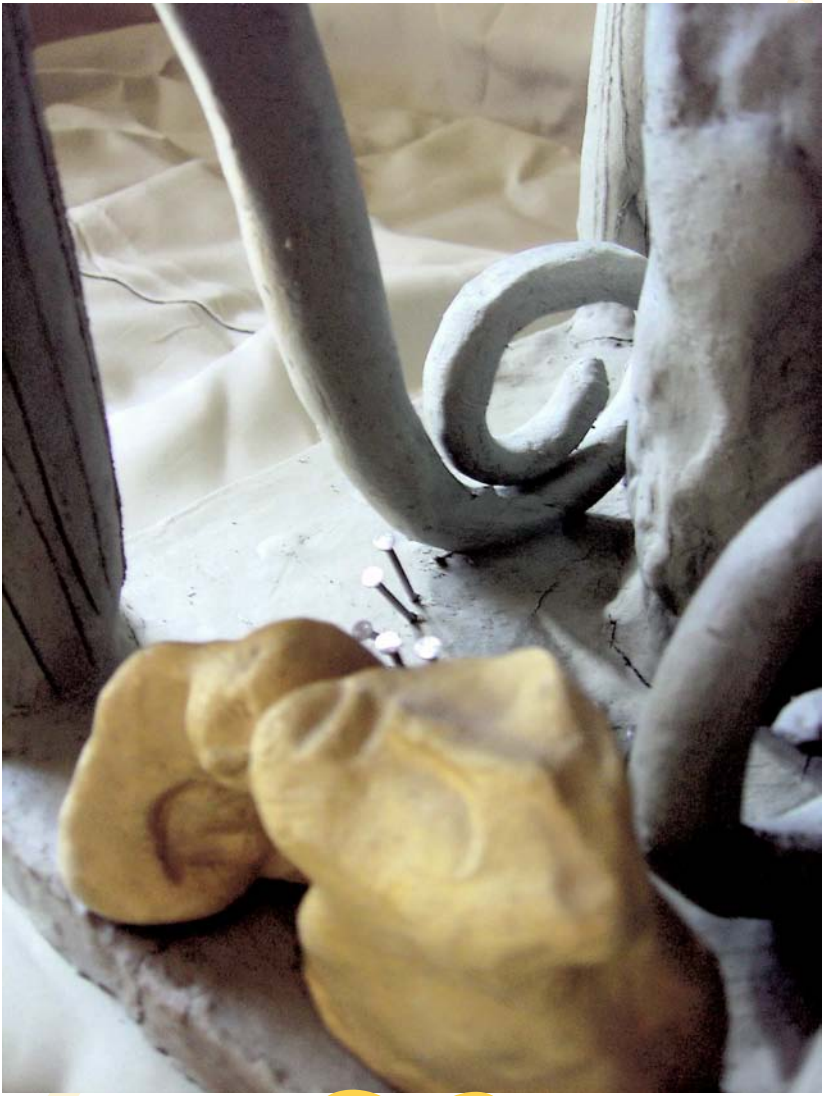

Gróf T. Ráday Gedeon

Gróf T. Ráday Gedeon

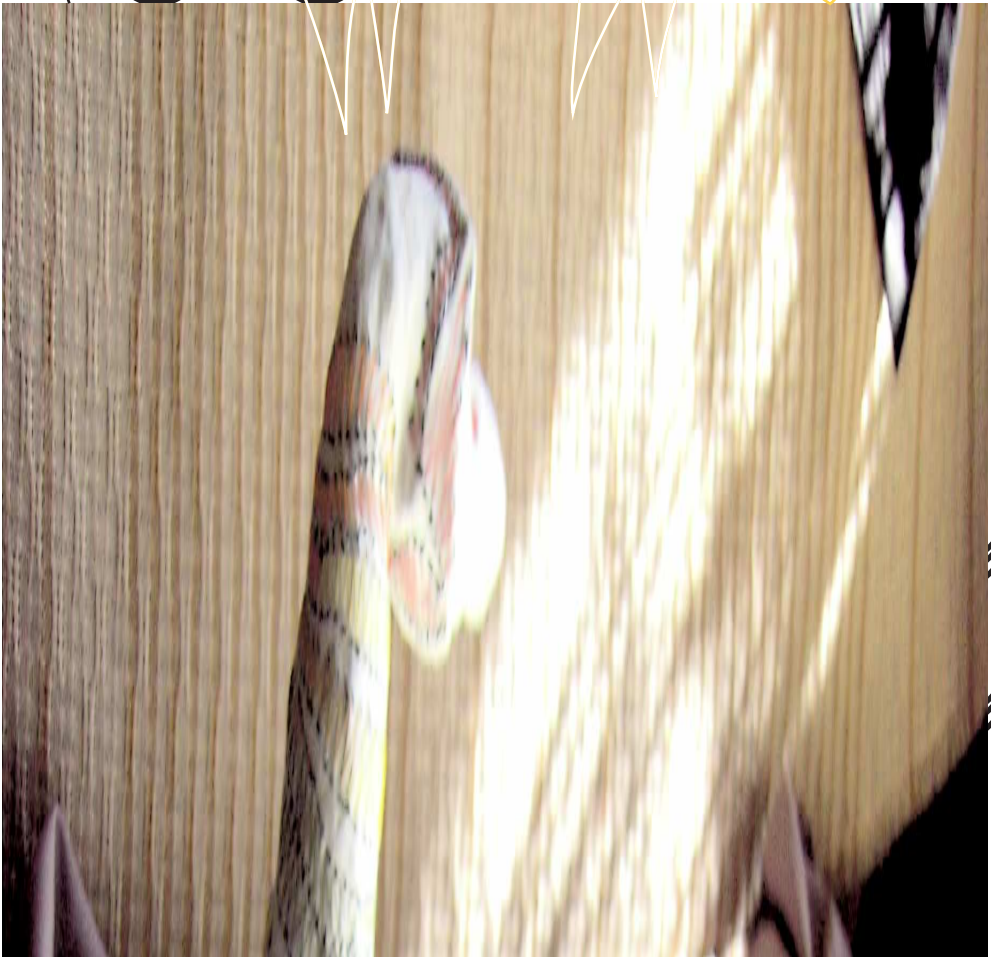

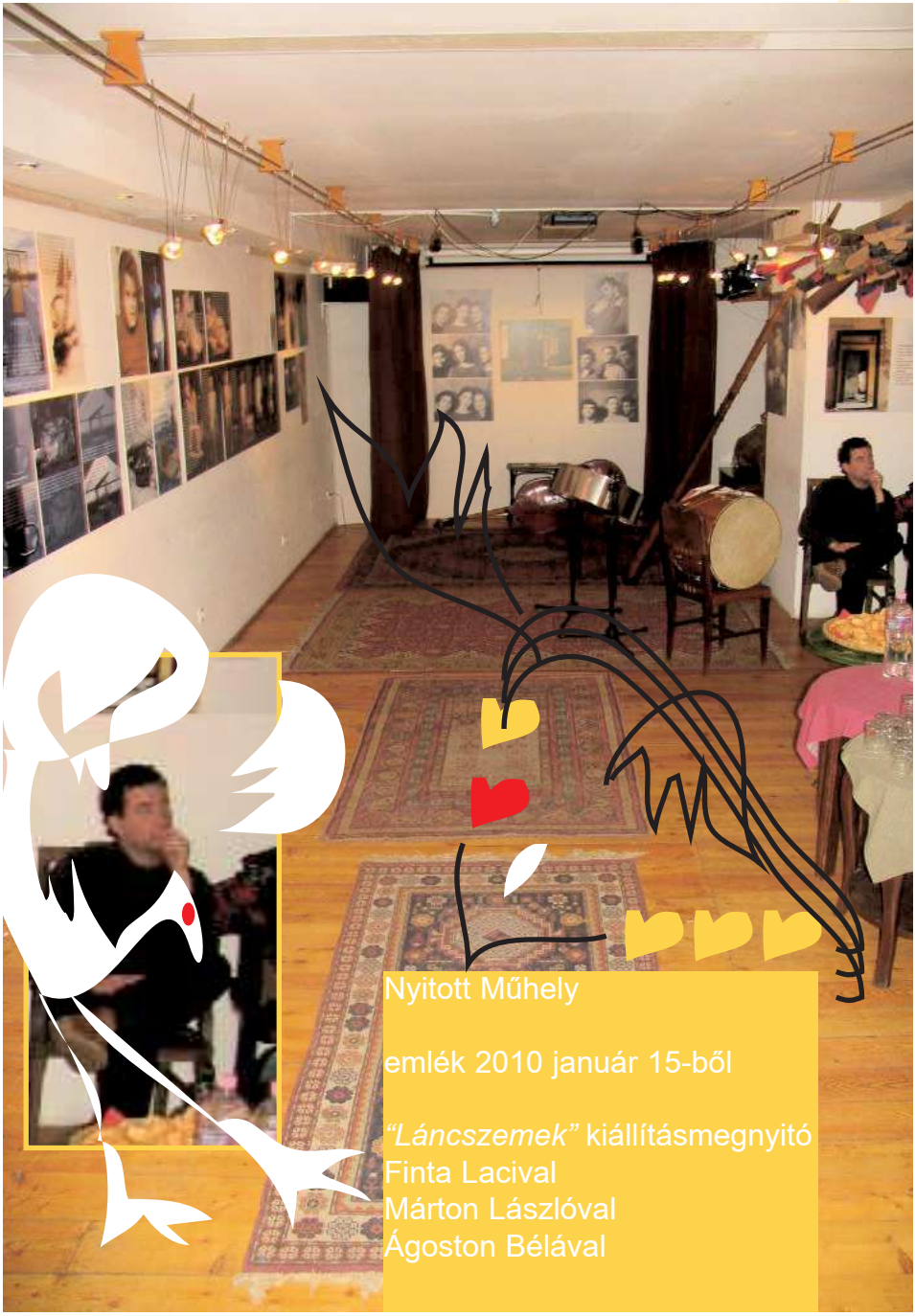

Nyitott Műhely

emlék 2010 január 15-ből

"Láncszemek" kiállításmegnyitó
Finta Lacival
Márton Lászlóval
Ágoston Bélával

SCRABBLE

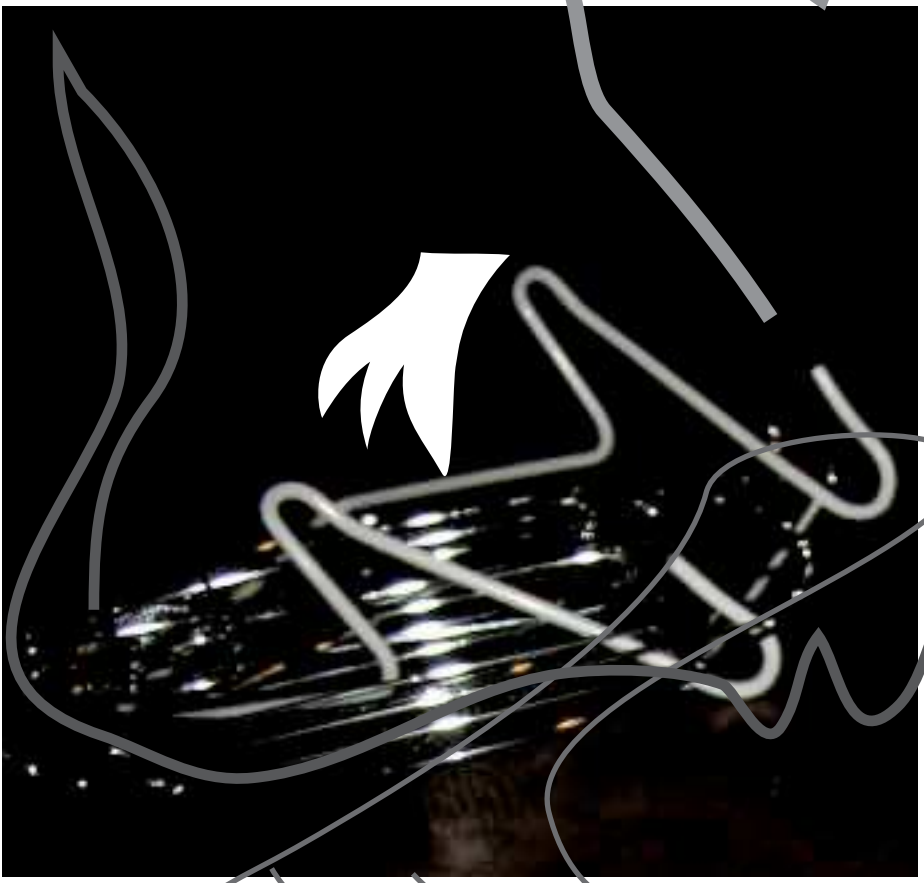

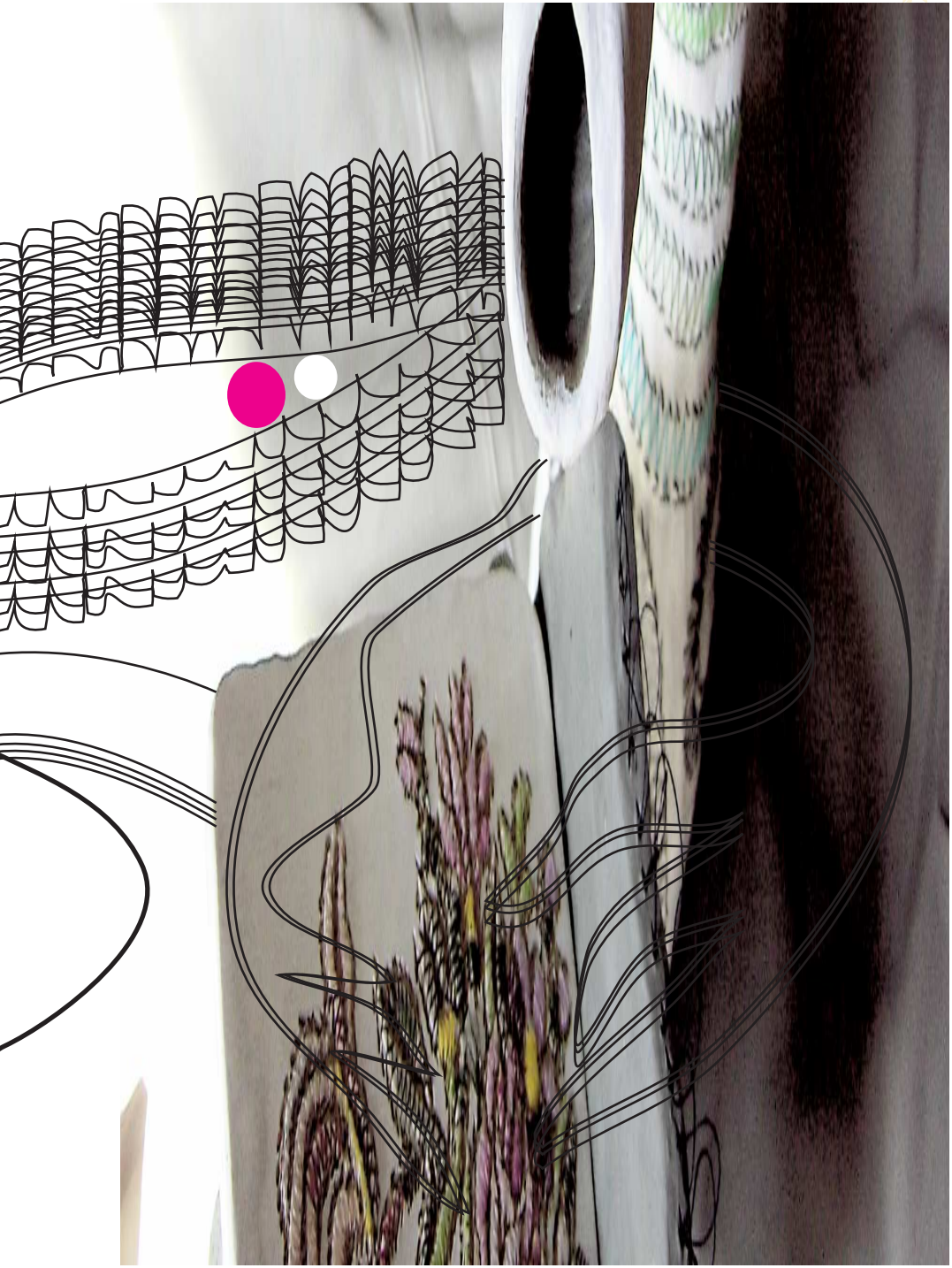

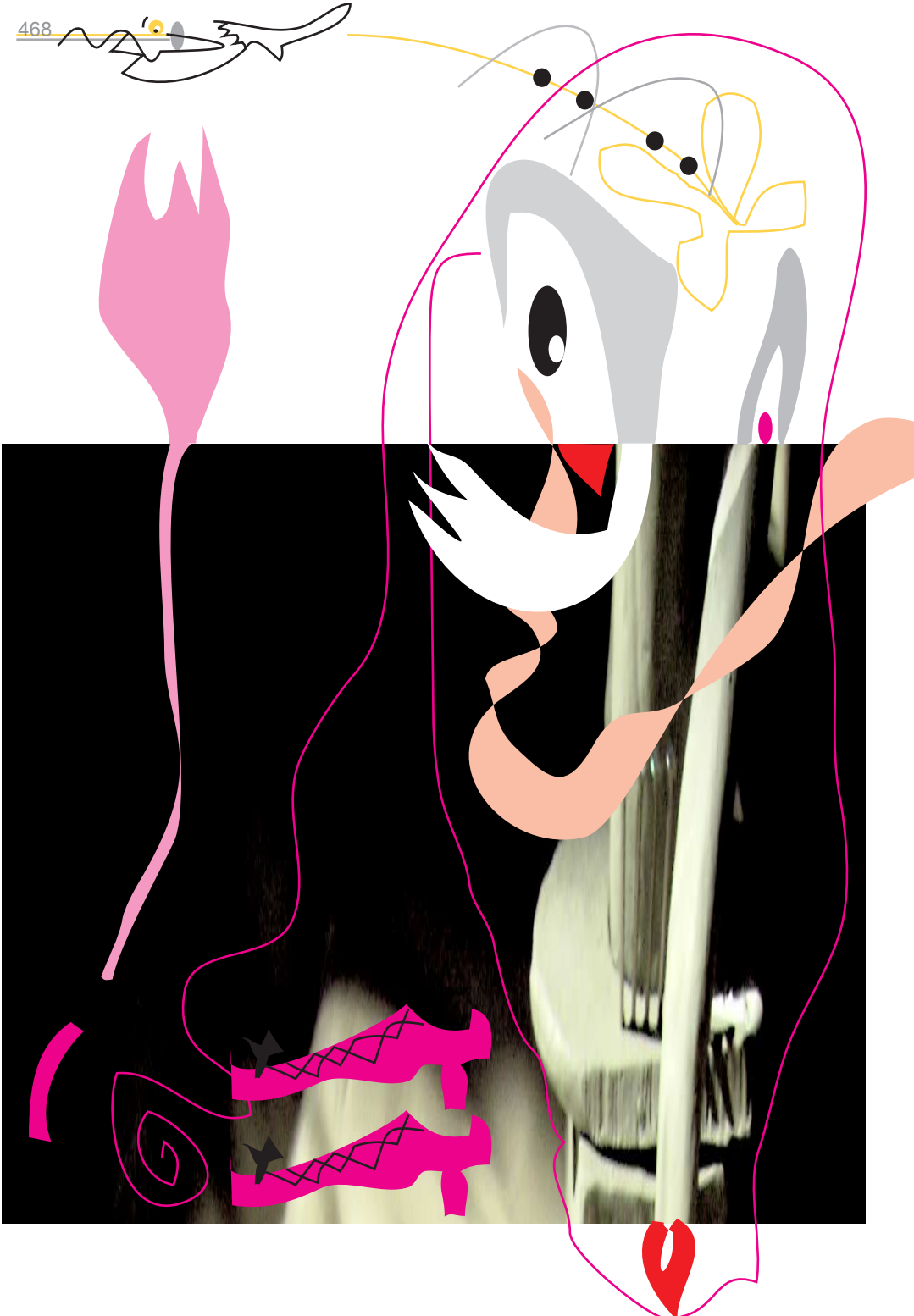

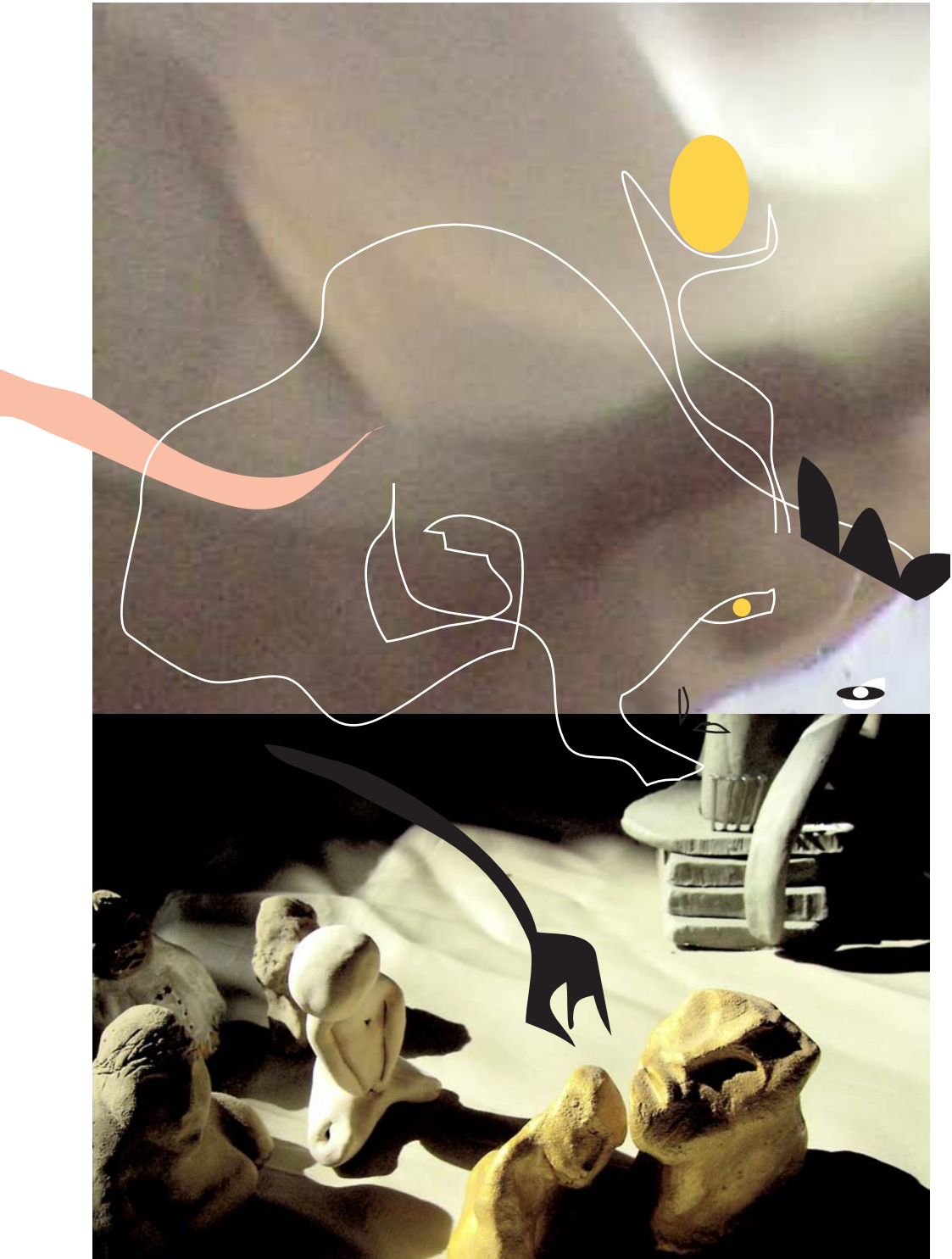

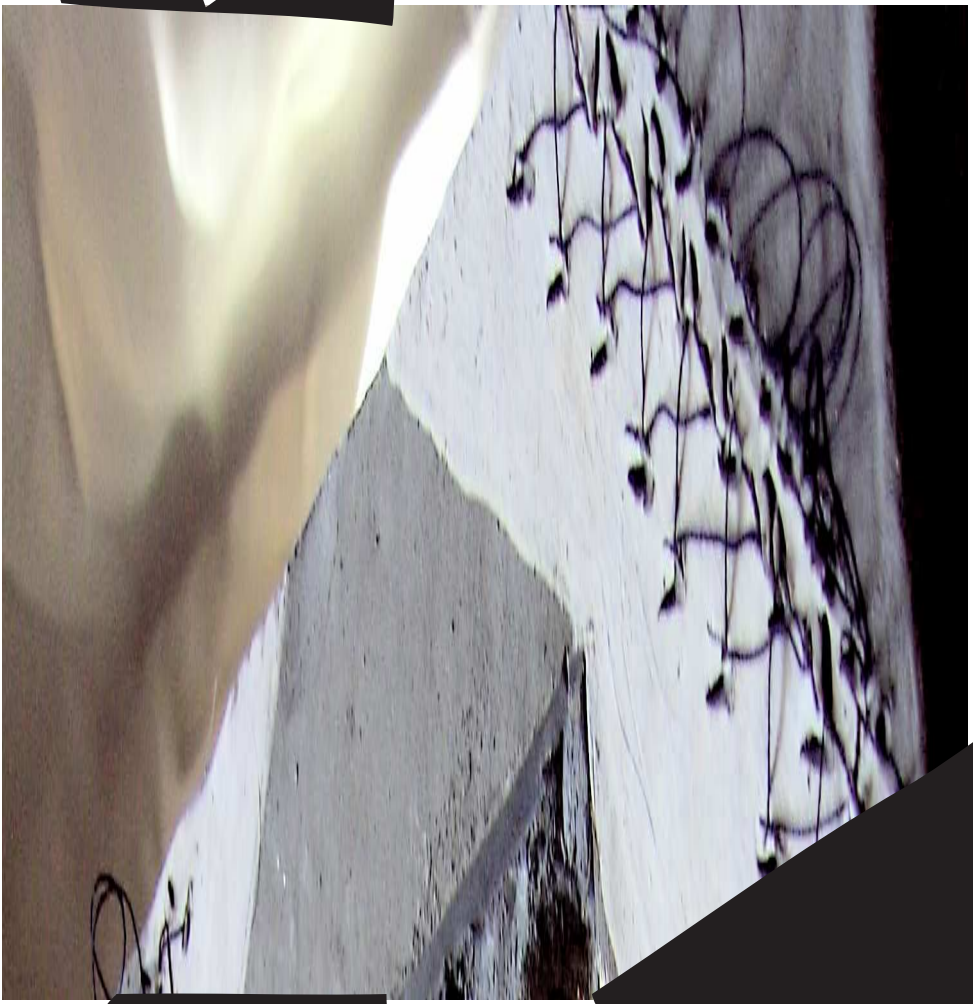

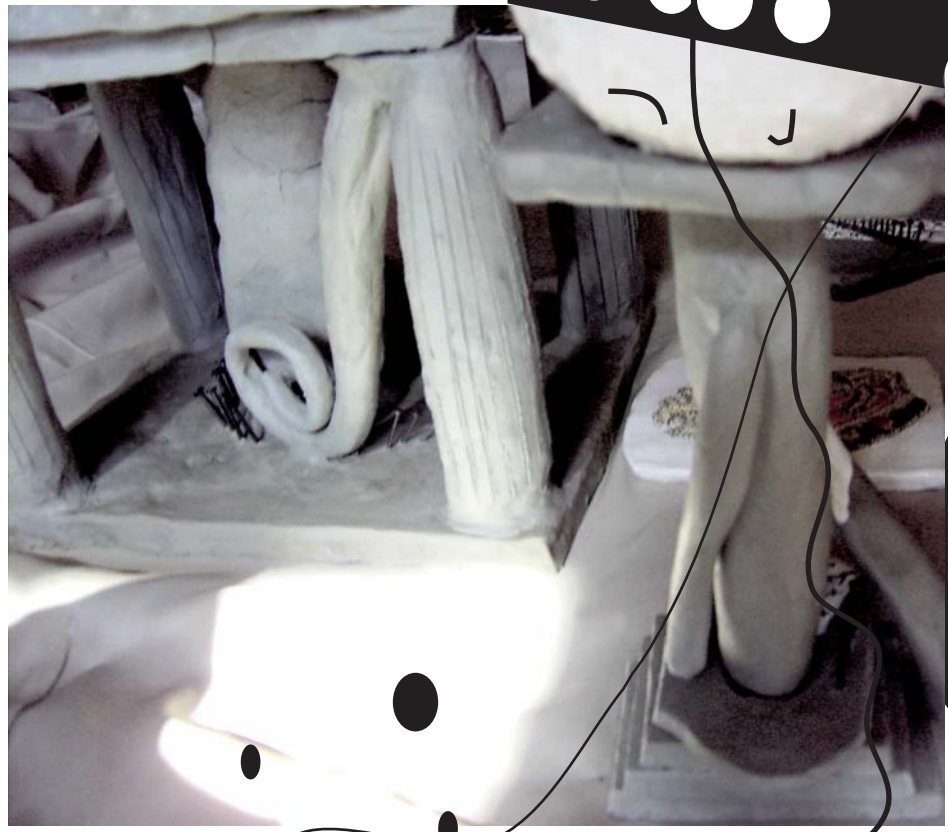

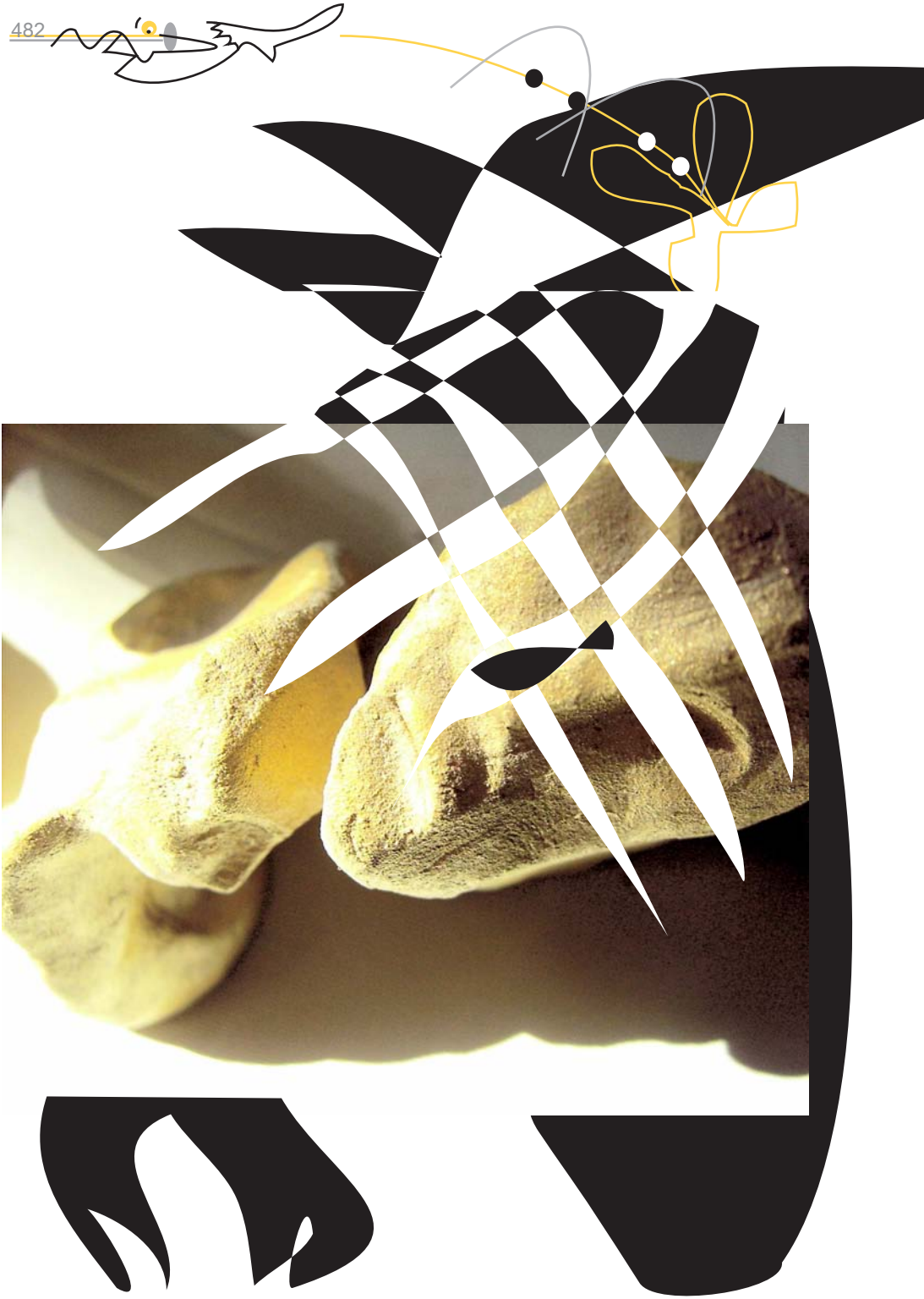

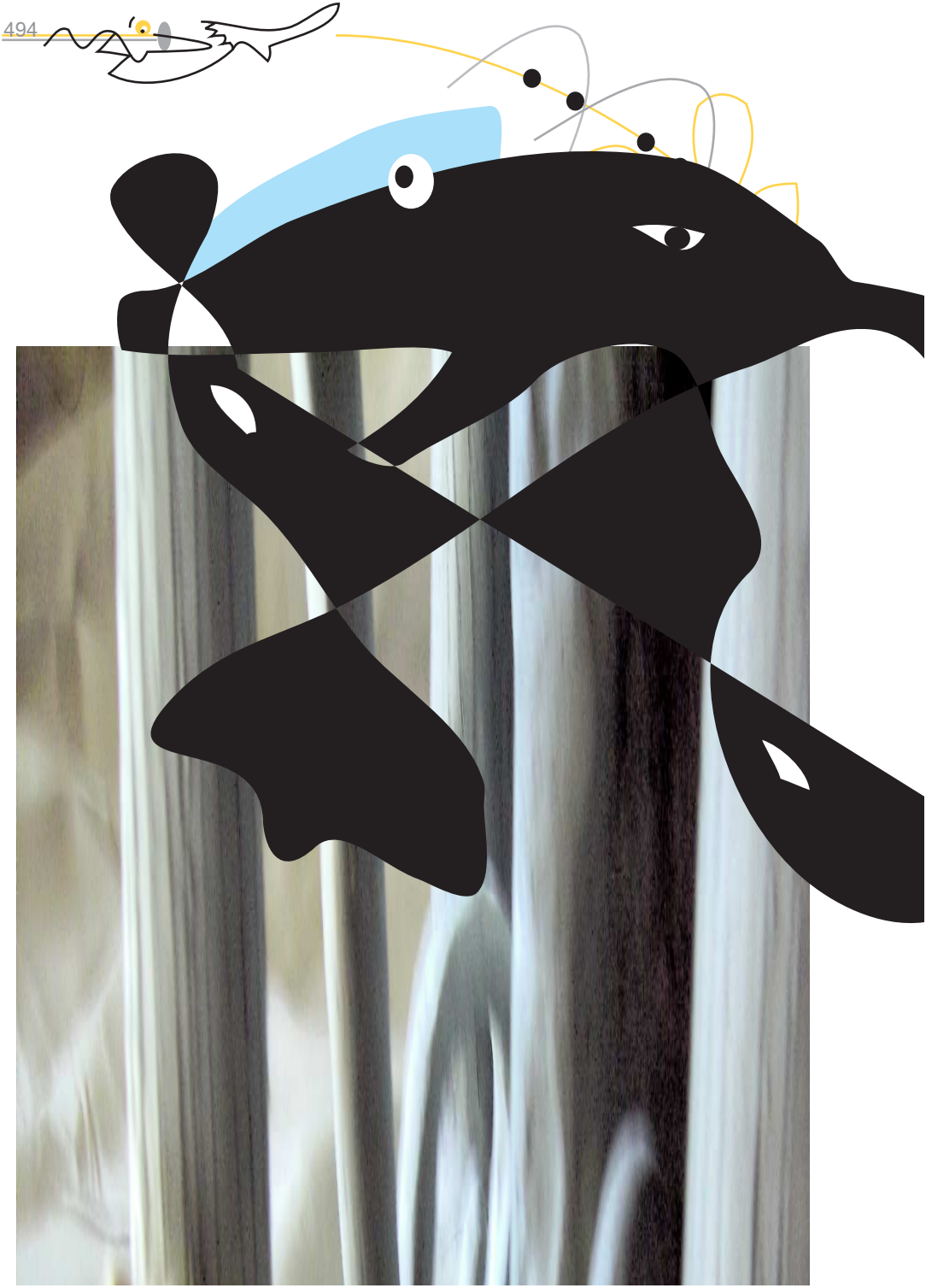

Pécel

Ráday kastély

2011

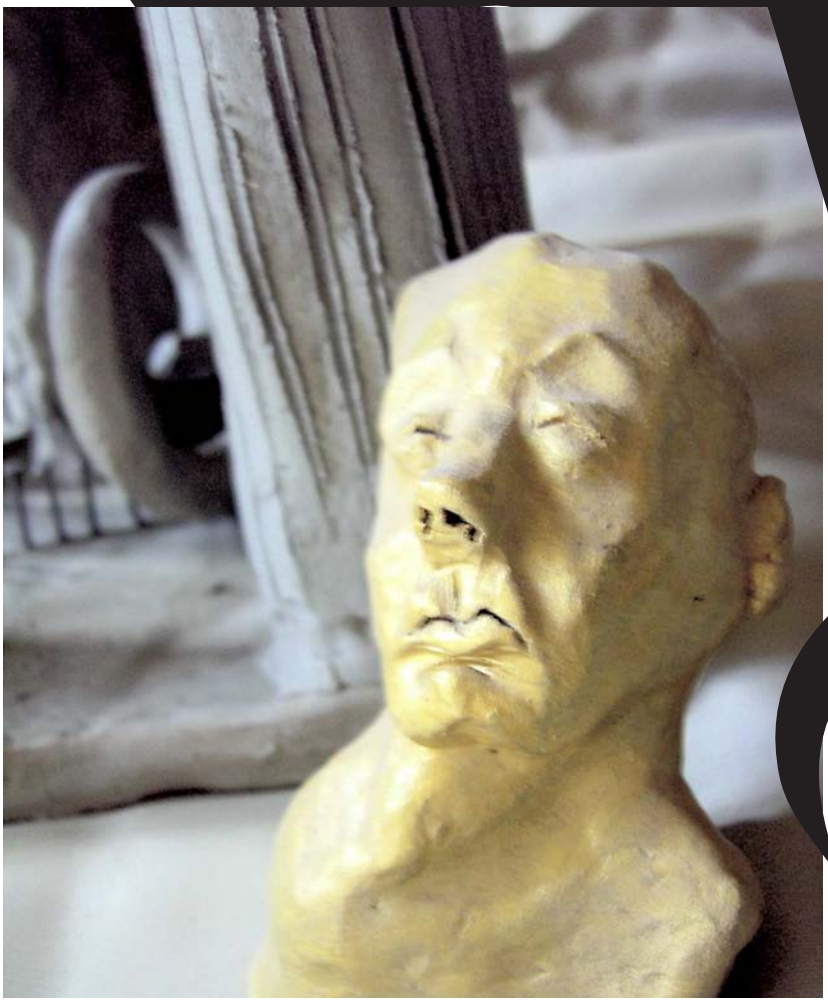

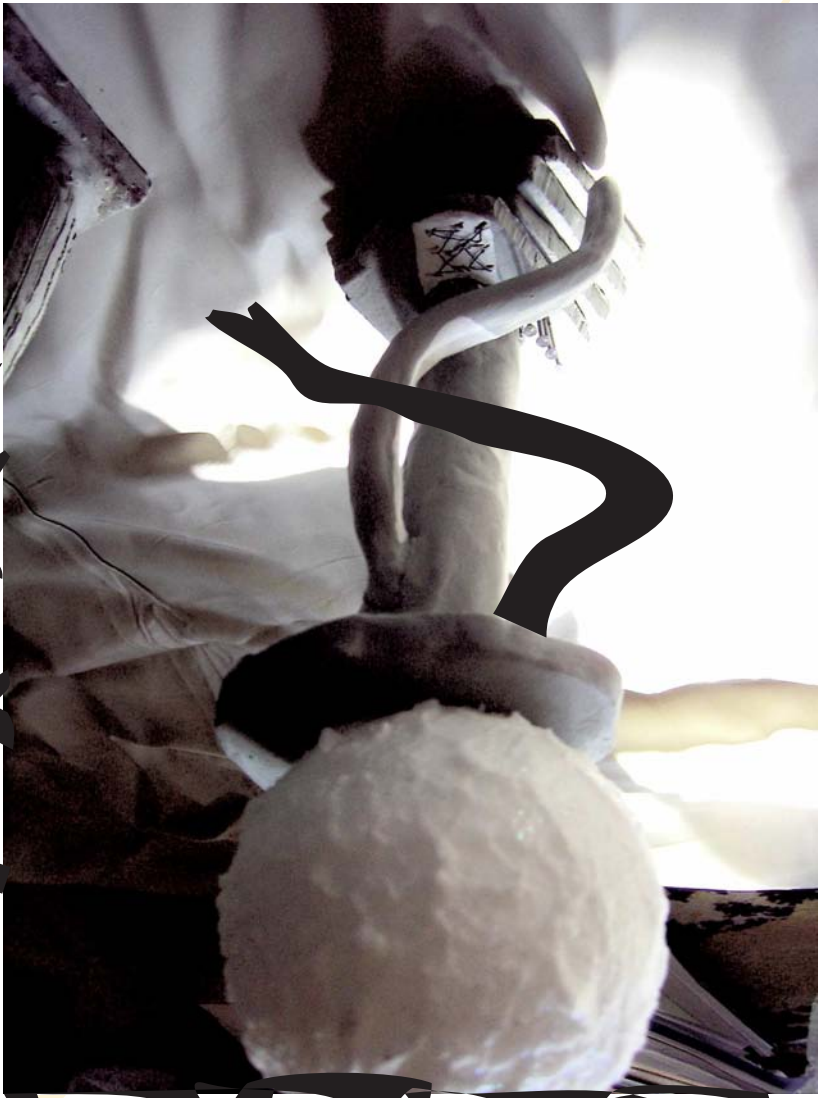

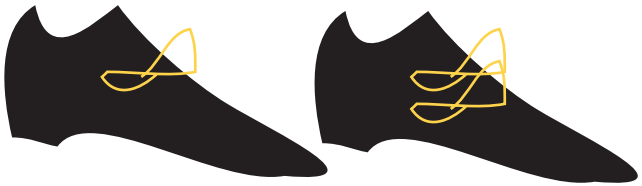

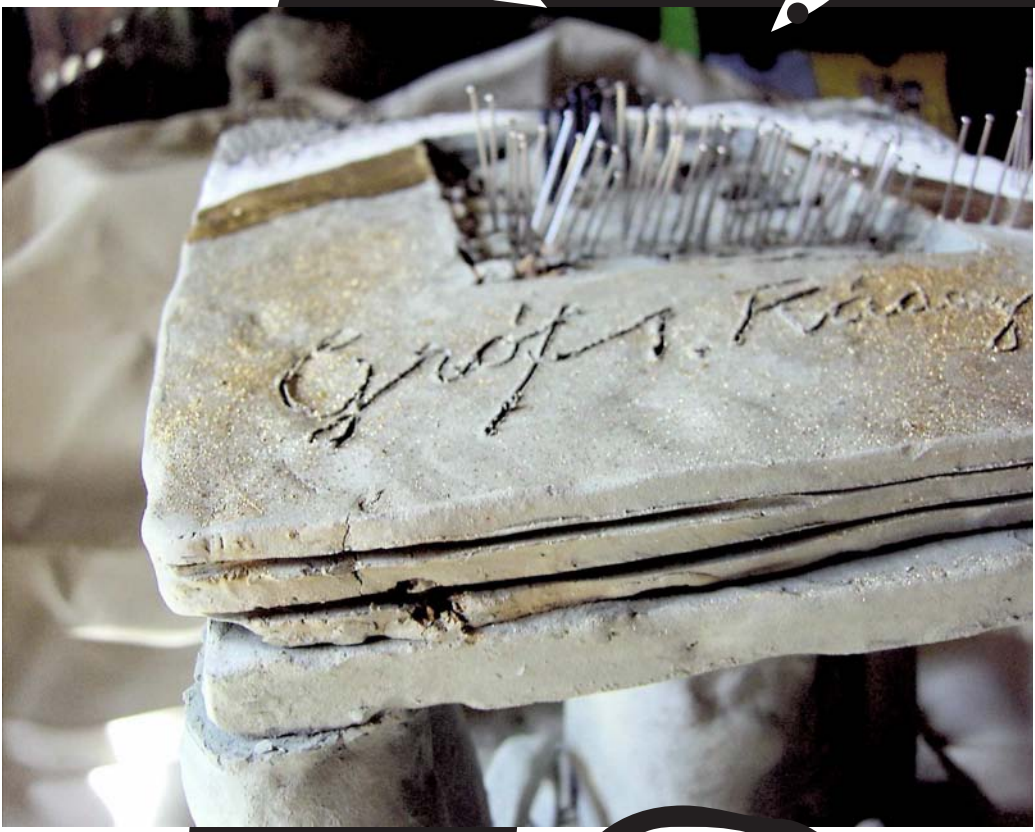

2011

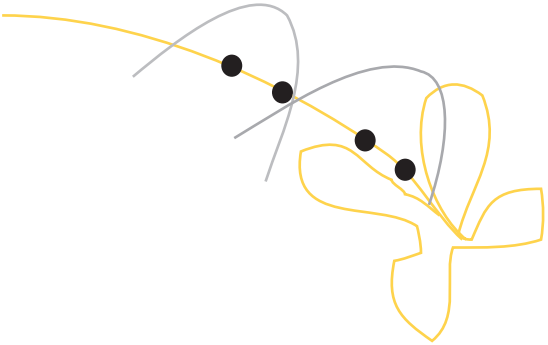

(szár…

2 fű nőtt az oldalamra
egyiknek szája,
másiknak
orra
van

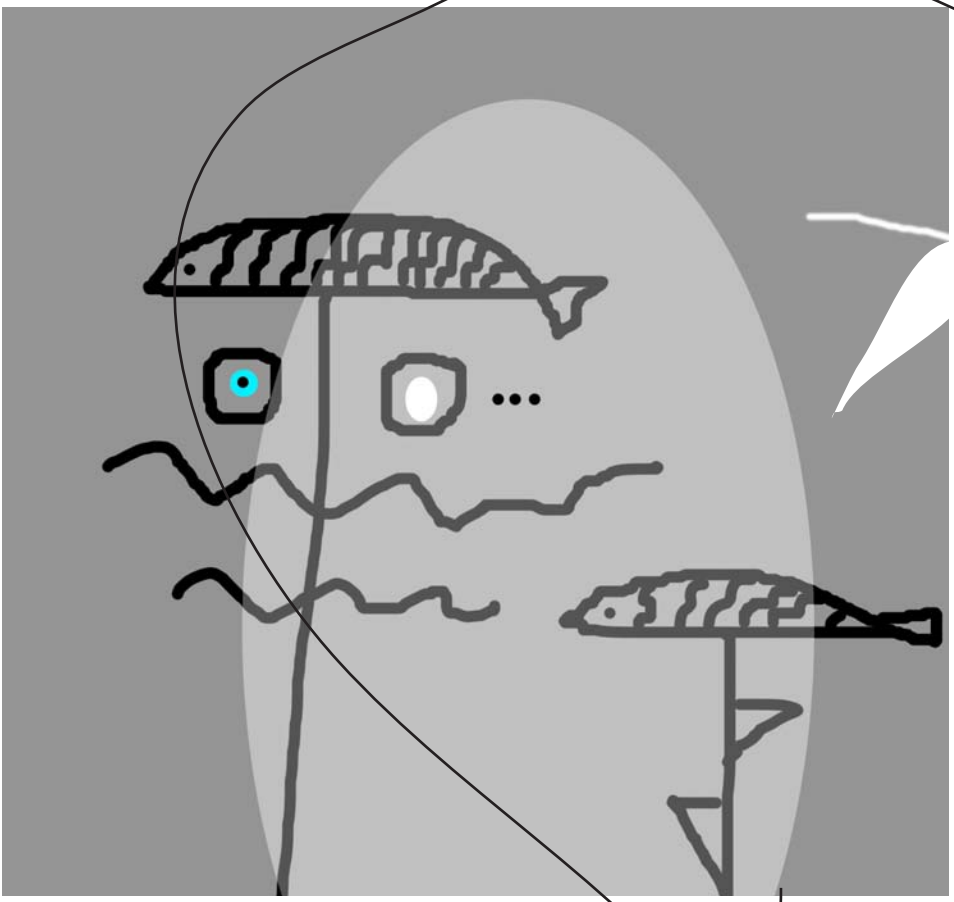

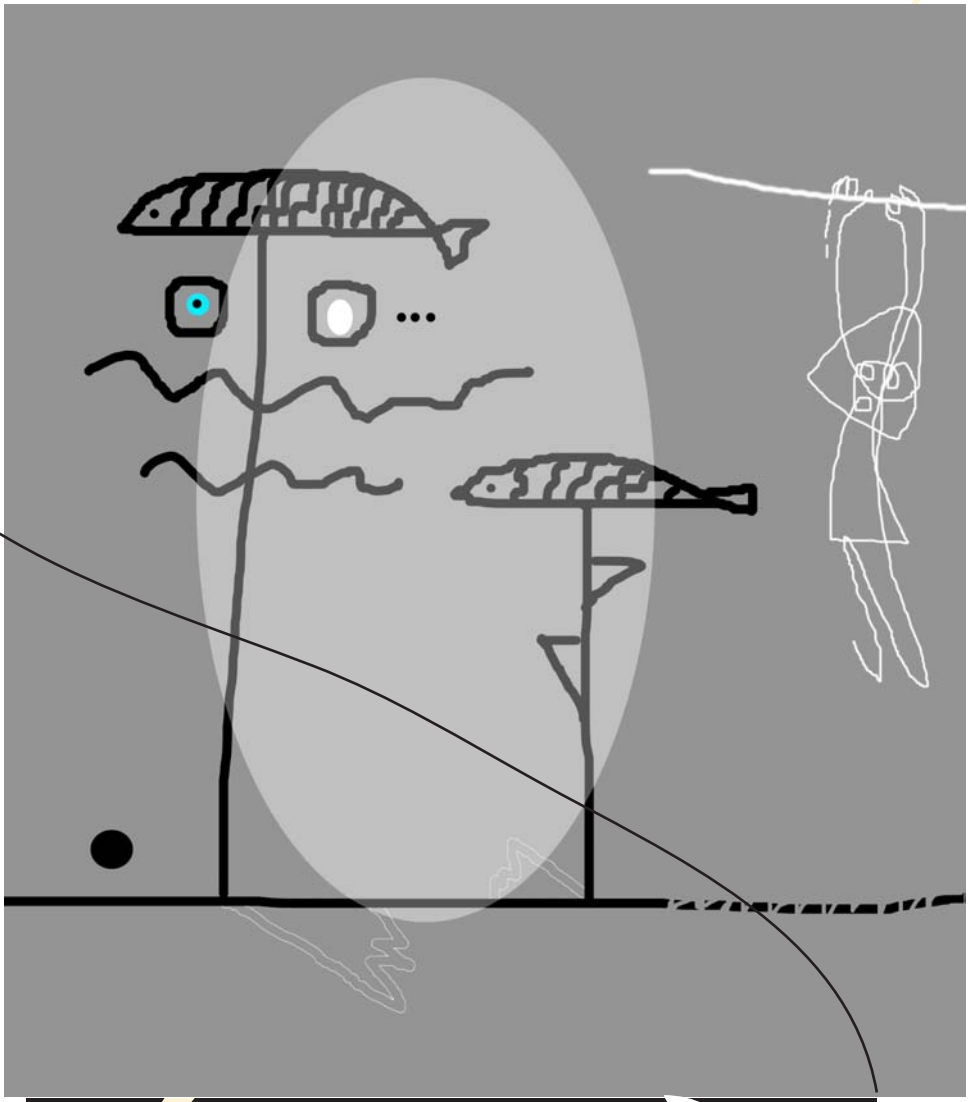

kikötnék egymást
ha nem lennének
testestől Egy
bokor-

…nyál)……ökörnyál

((

2 fű nőtt az oldalamra
egyiknek szája,
másiknak
orra
van

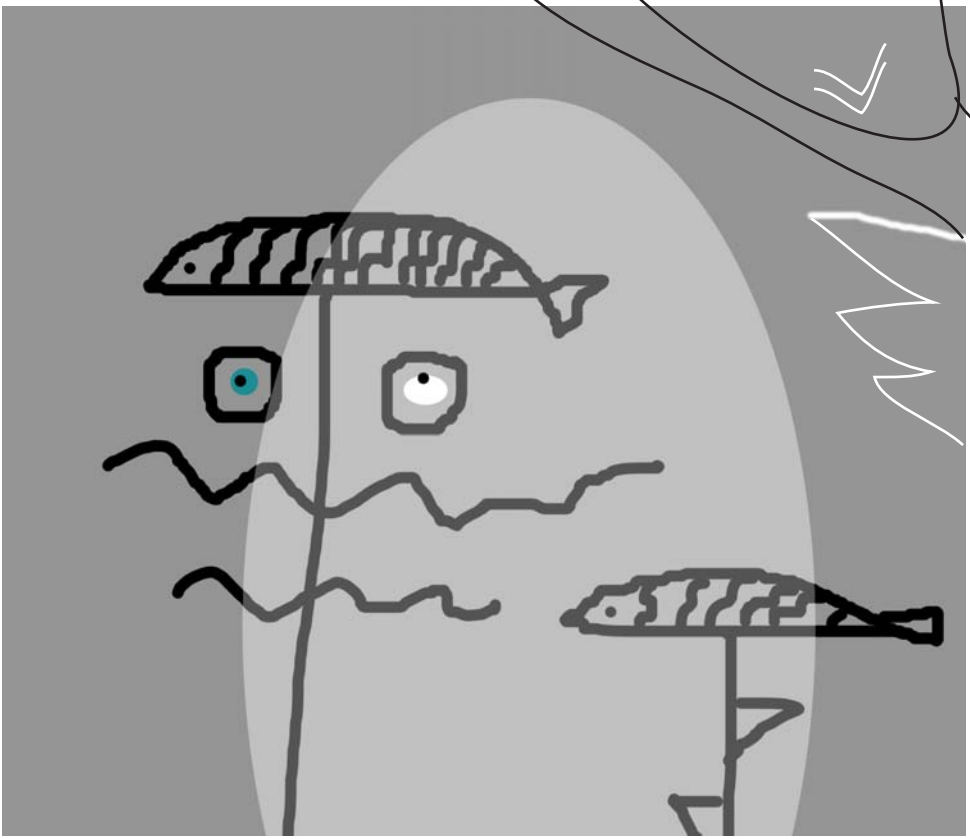

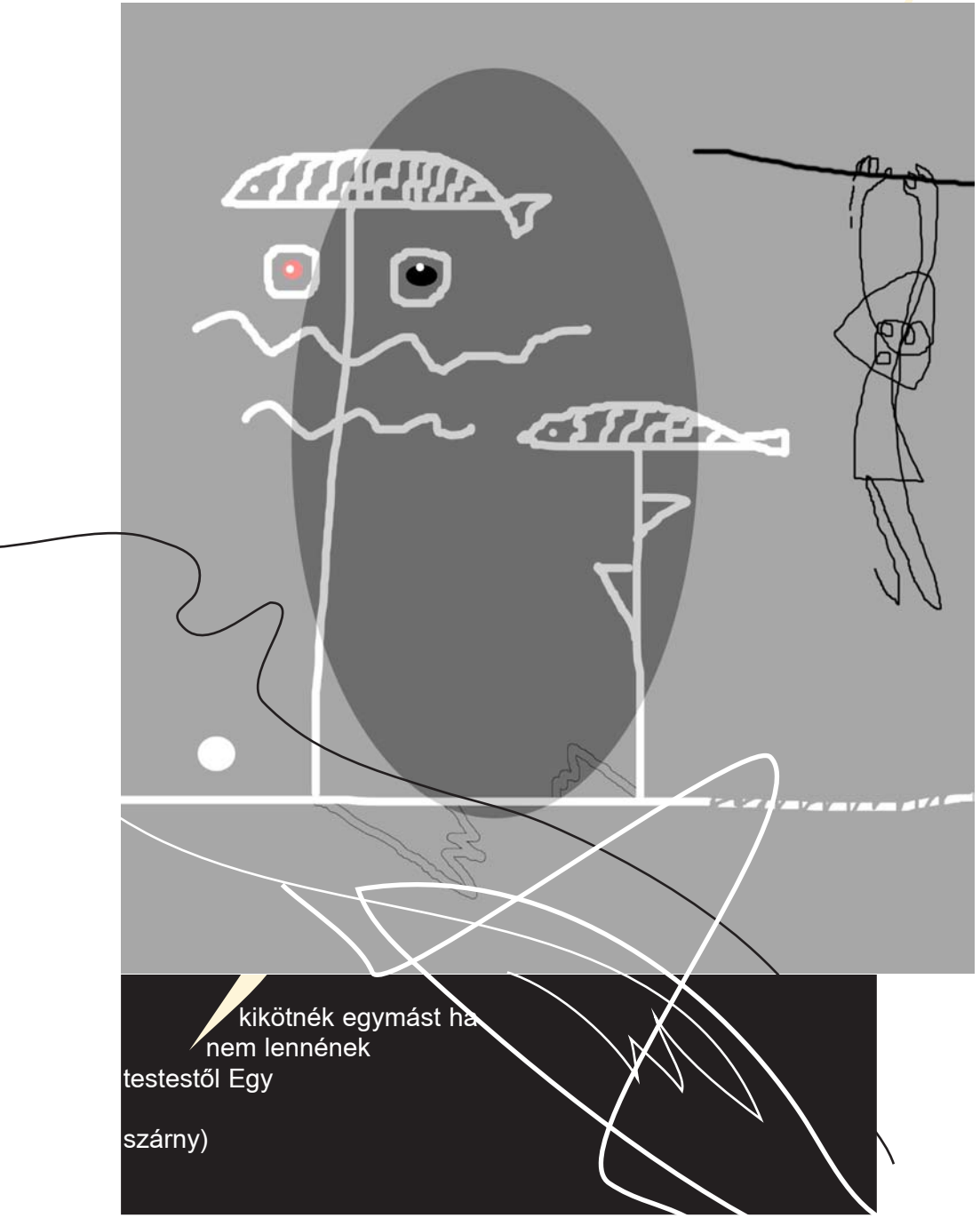

kikötnék egymást ha
nem lennének
testestől Egy

szárny)

Gróf s. Ráday Gedeon
2011

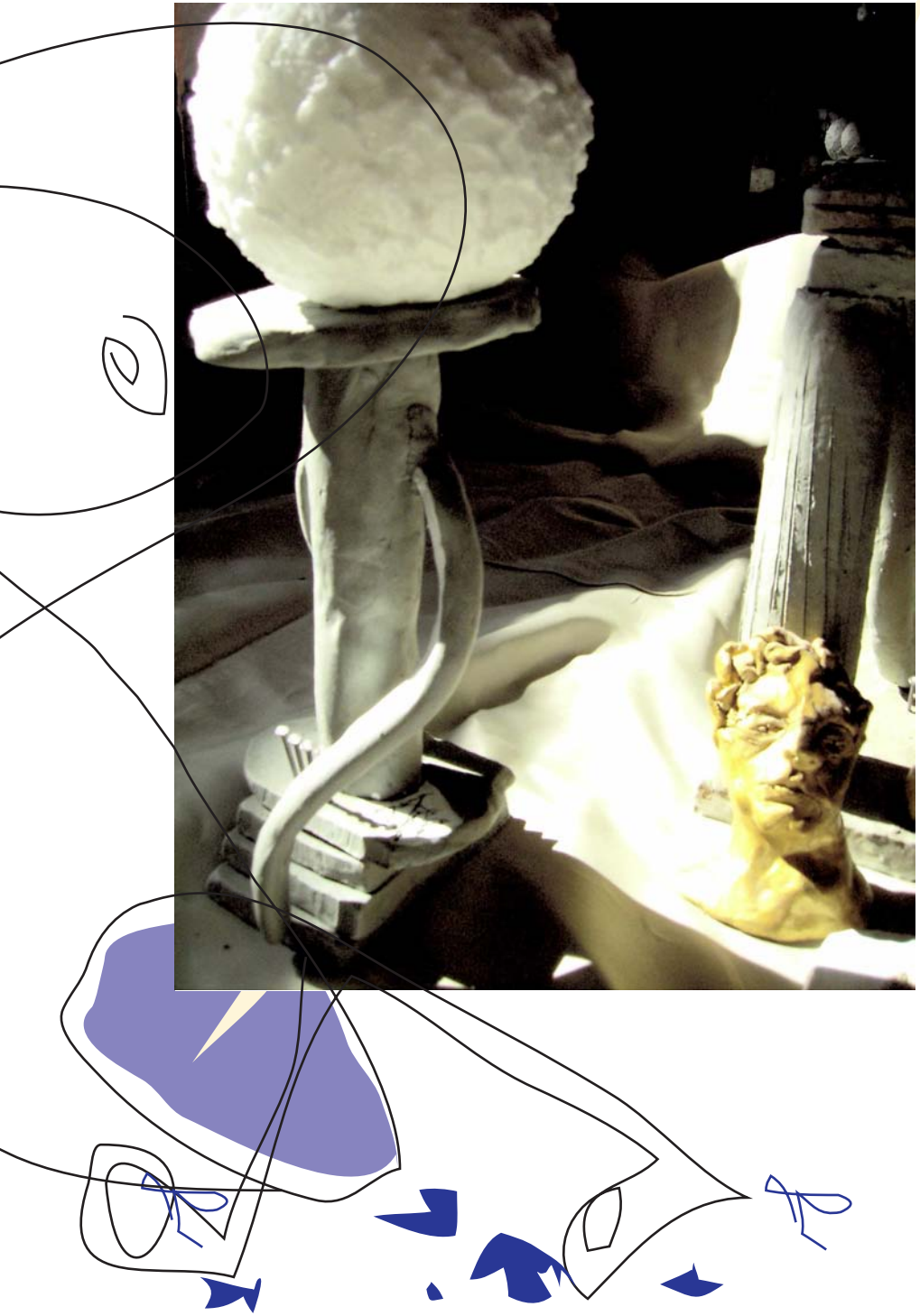

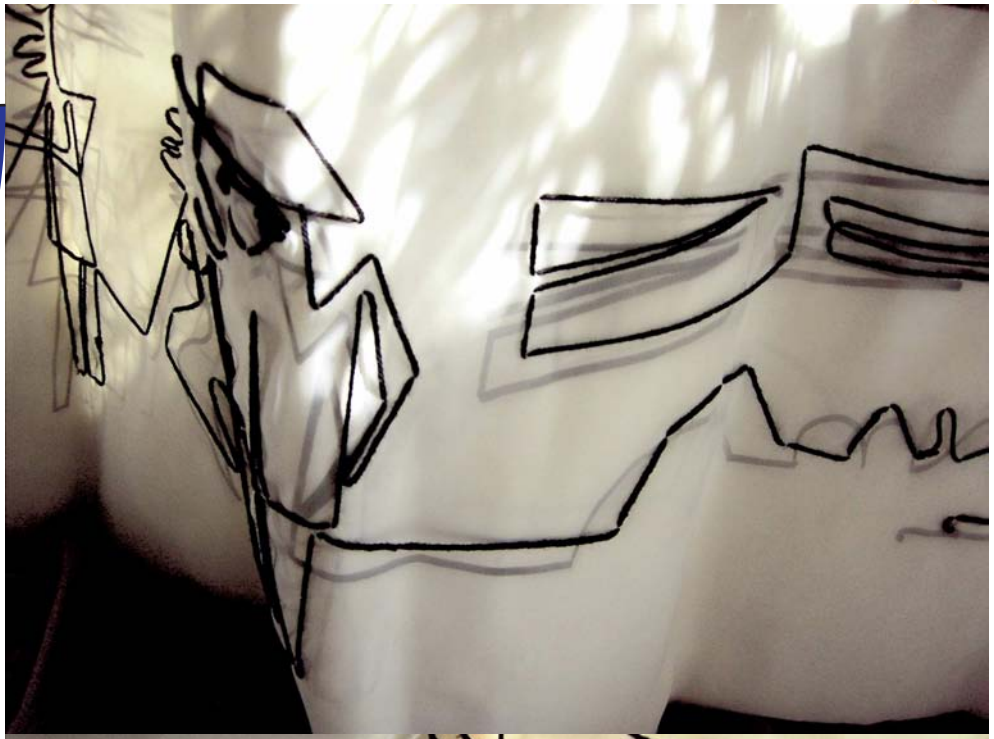

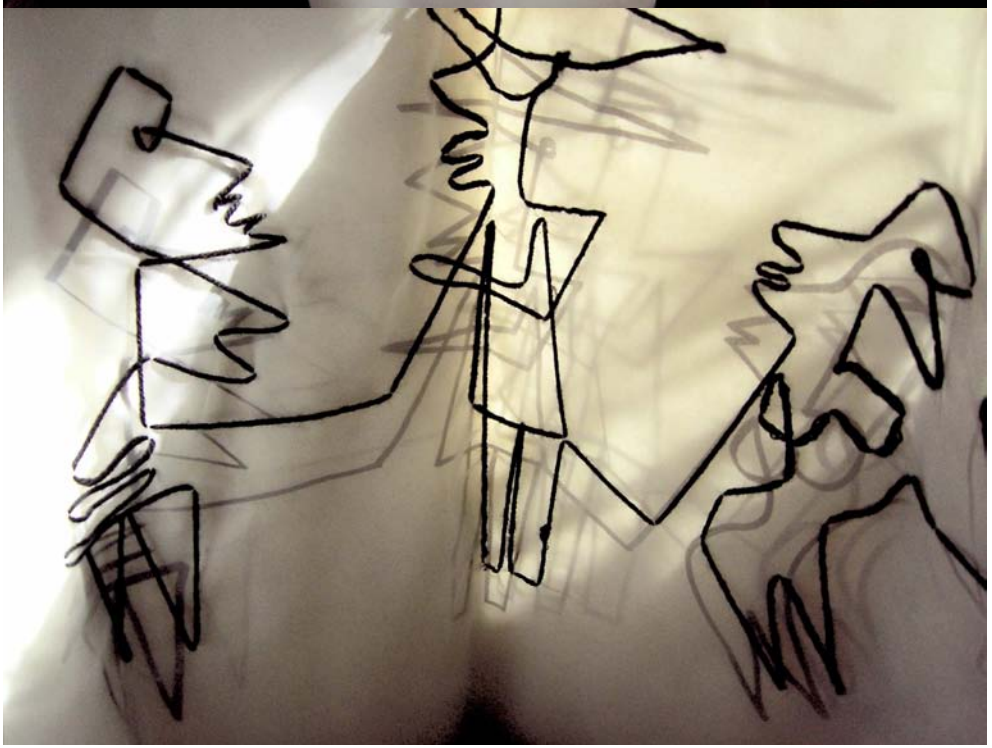

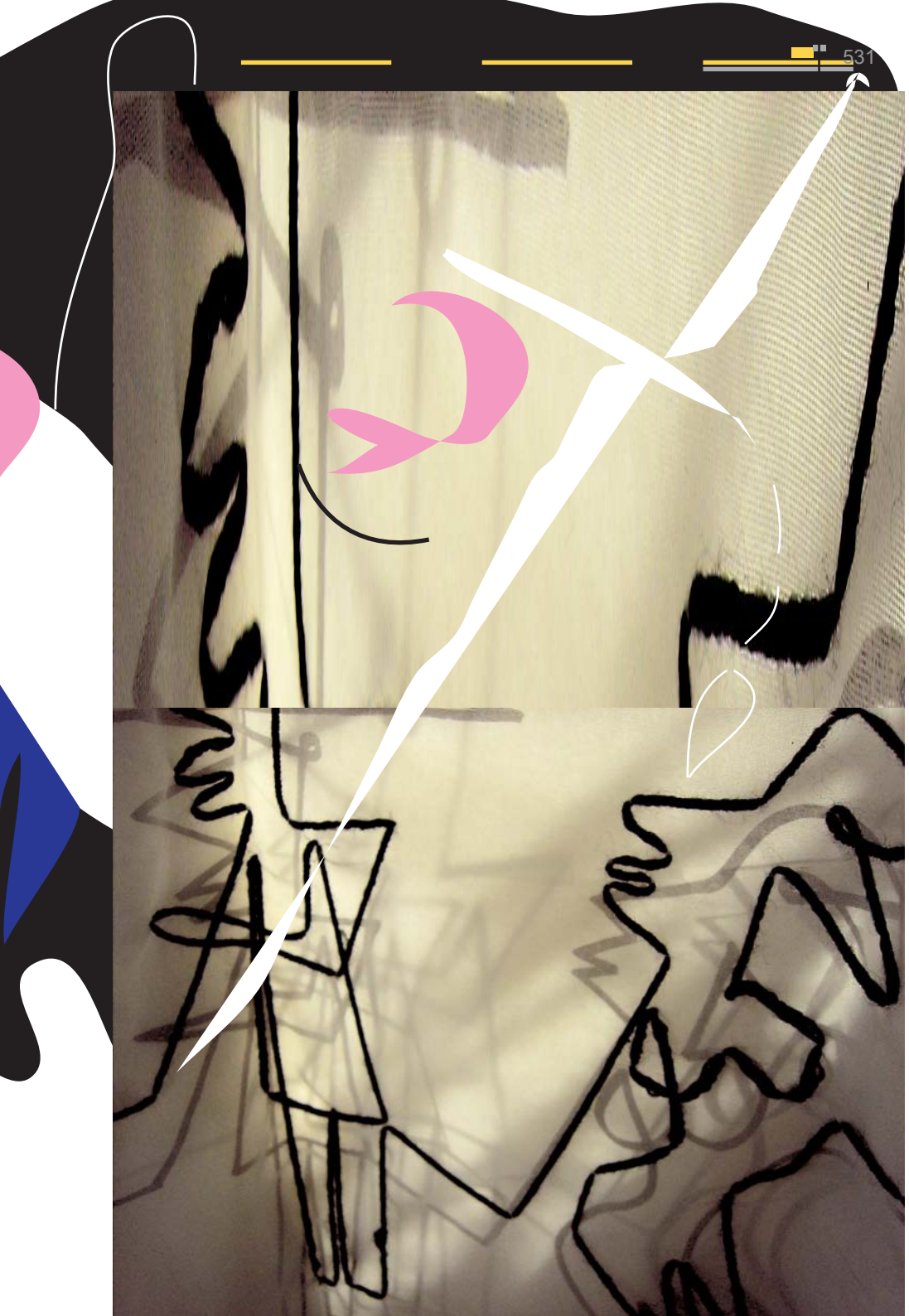

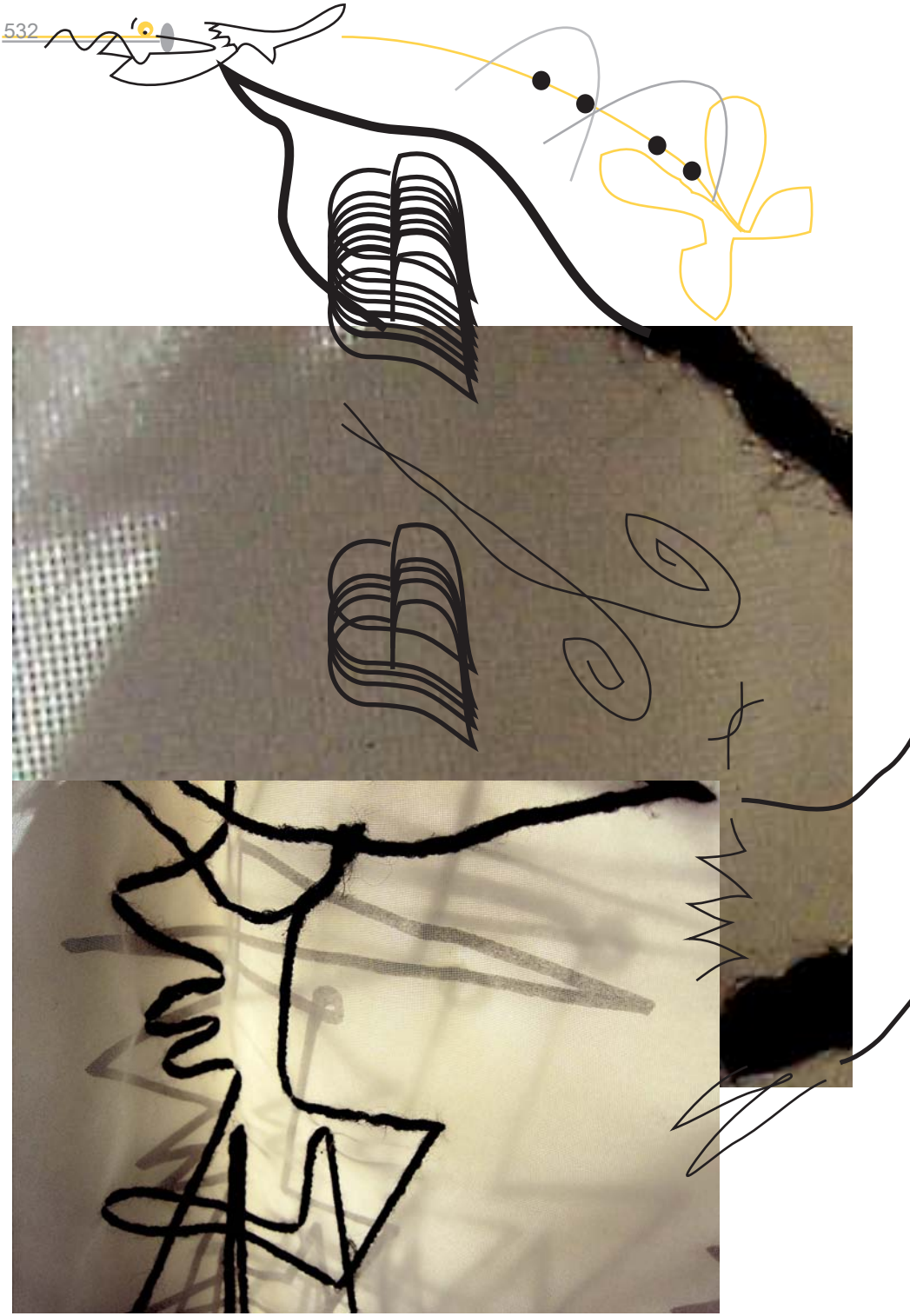

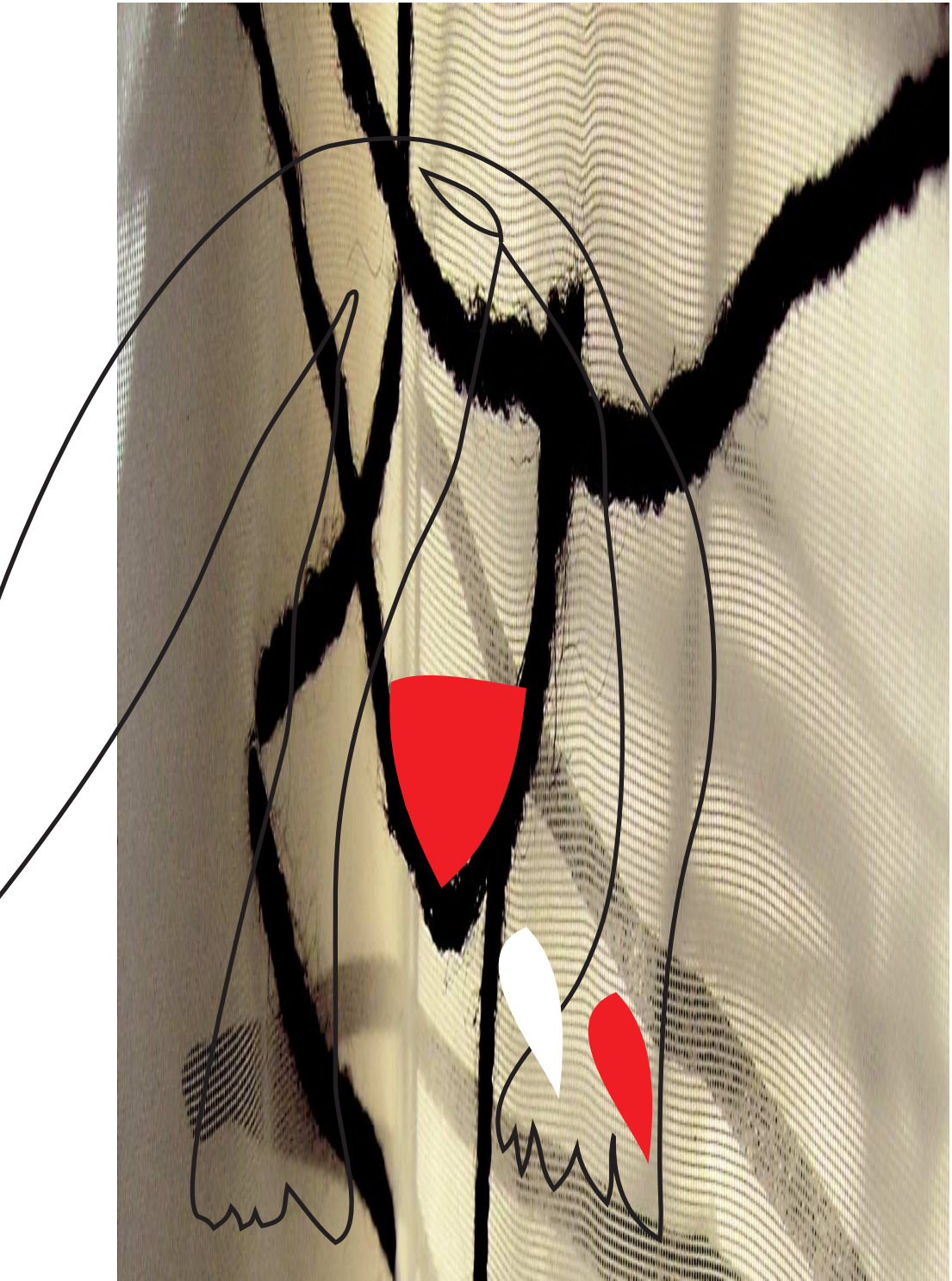

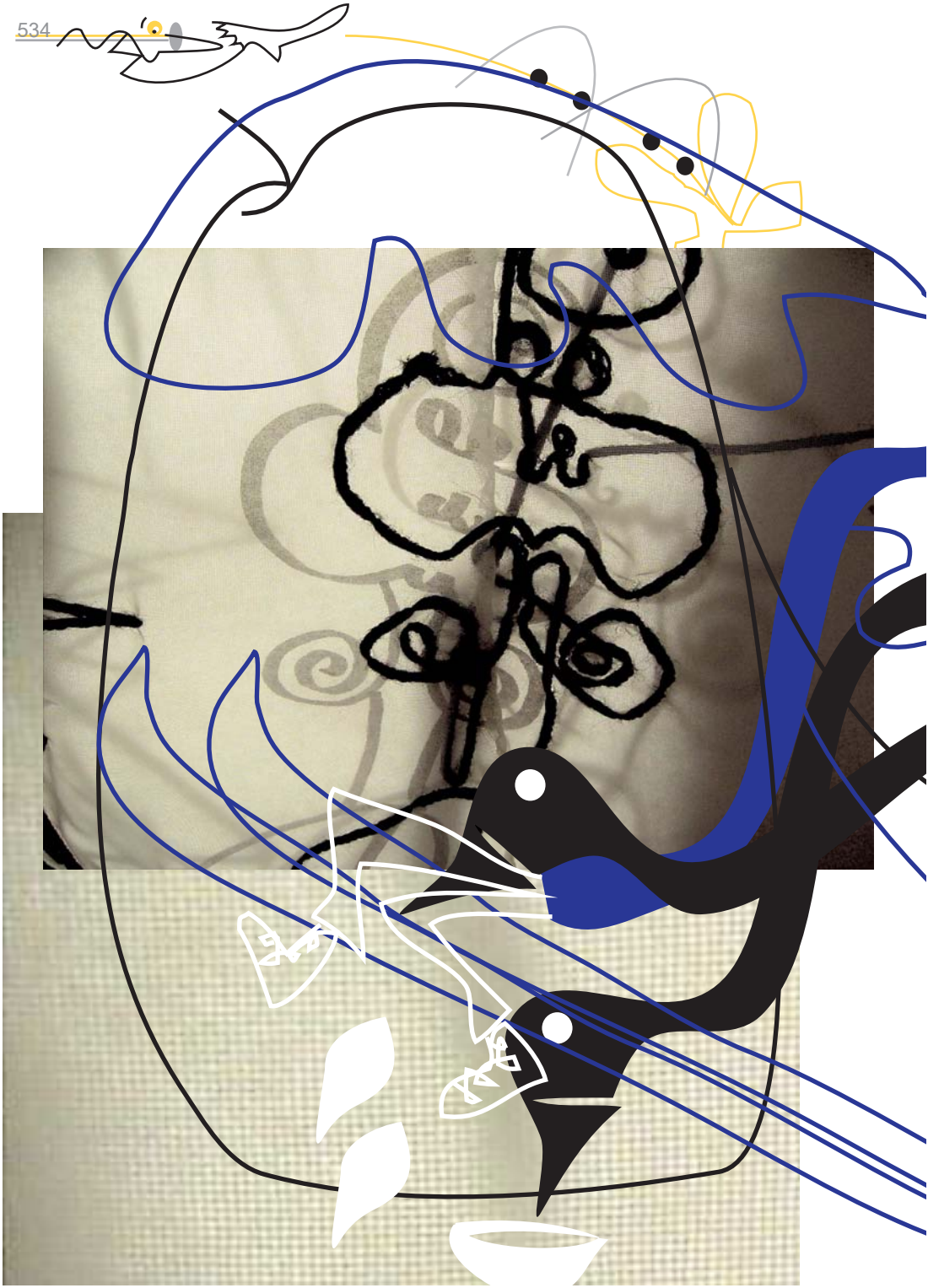

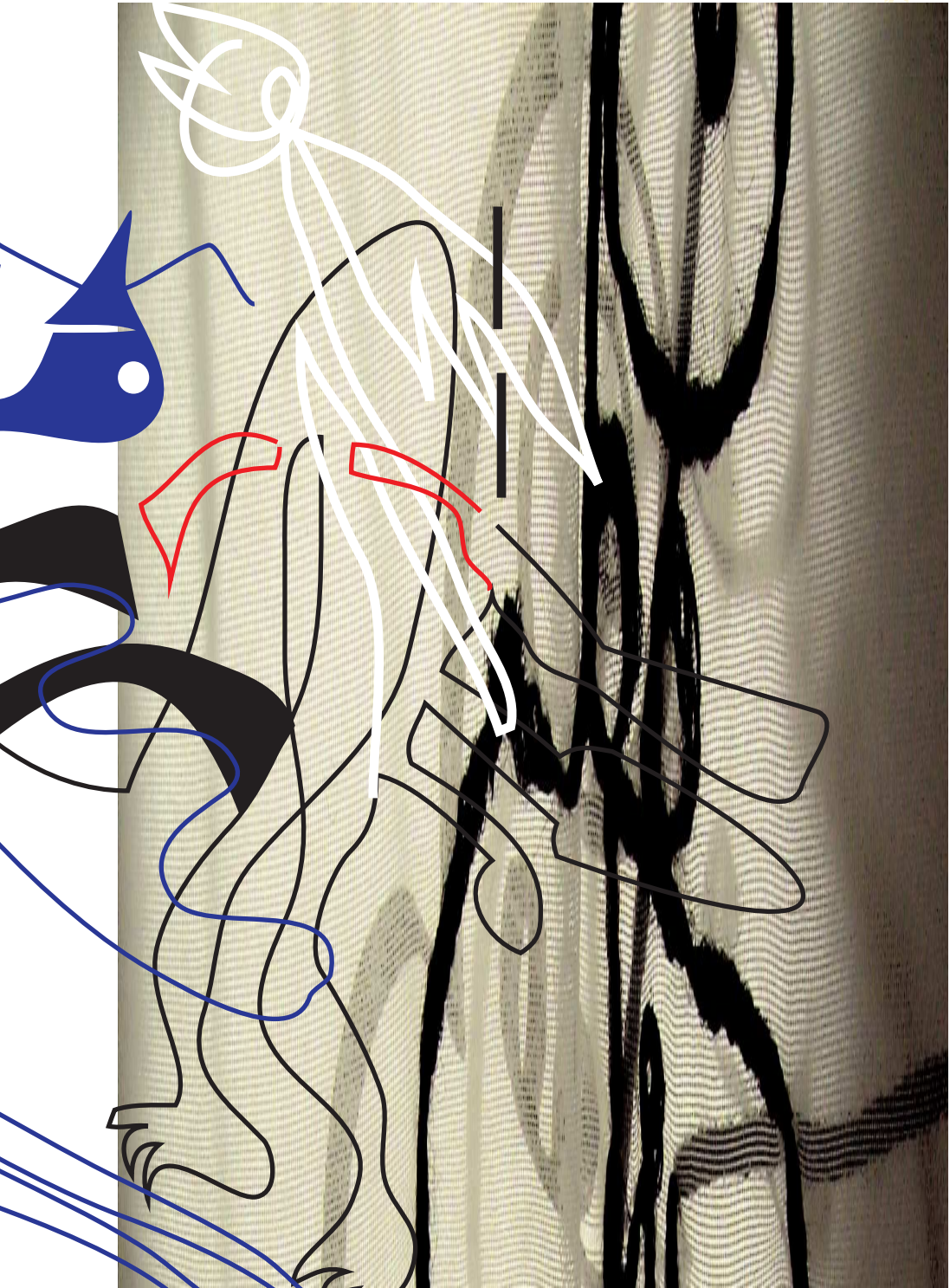

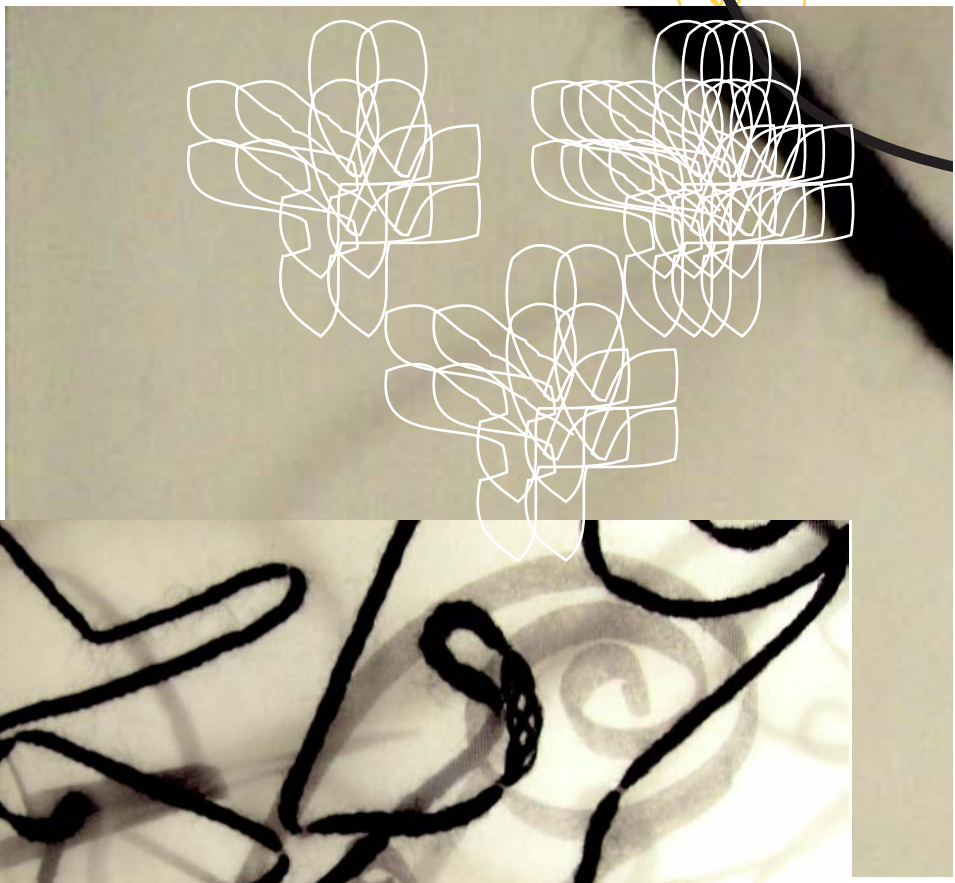

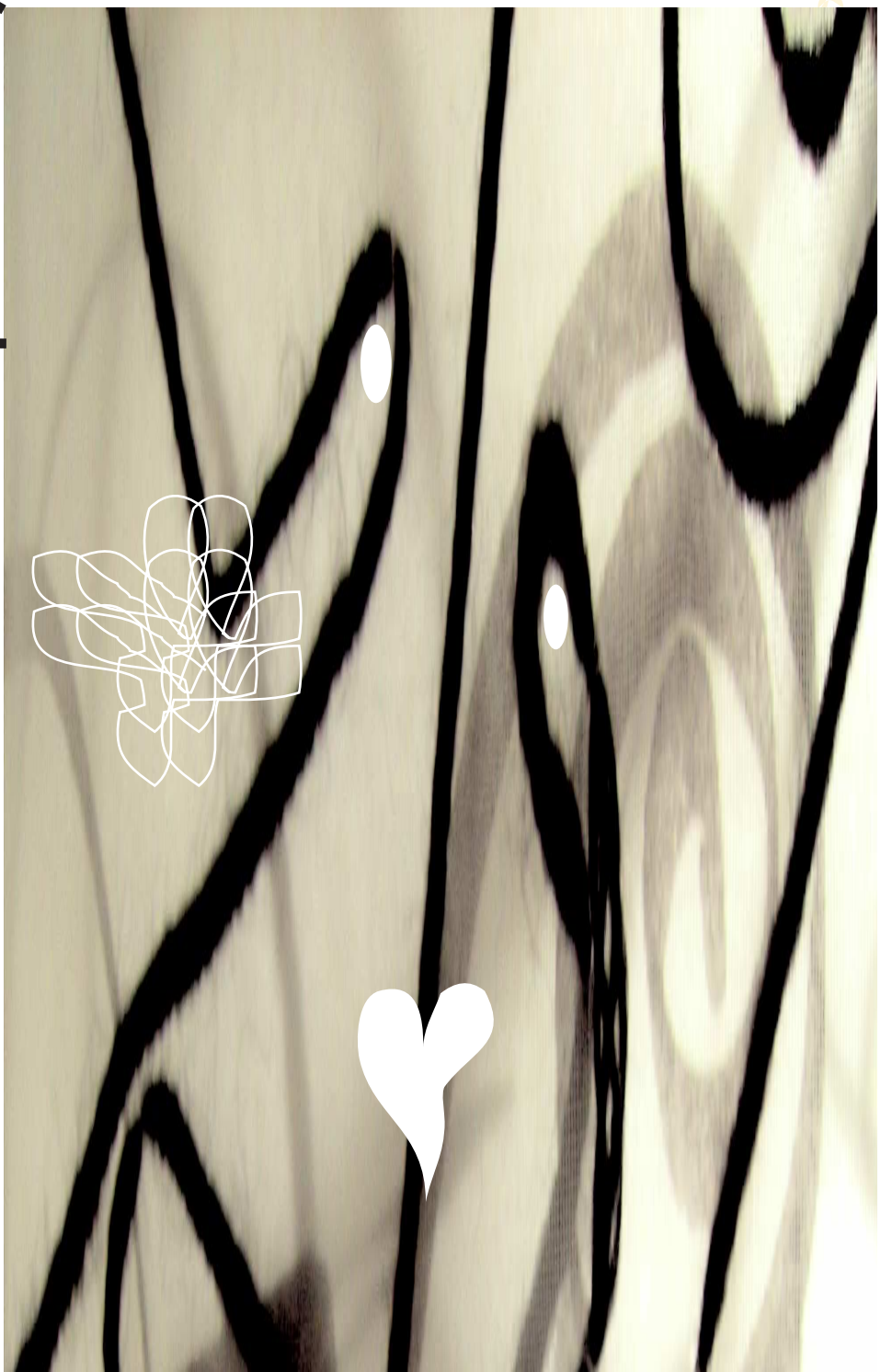

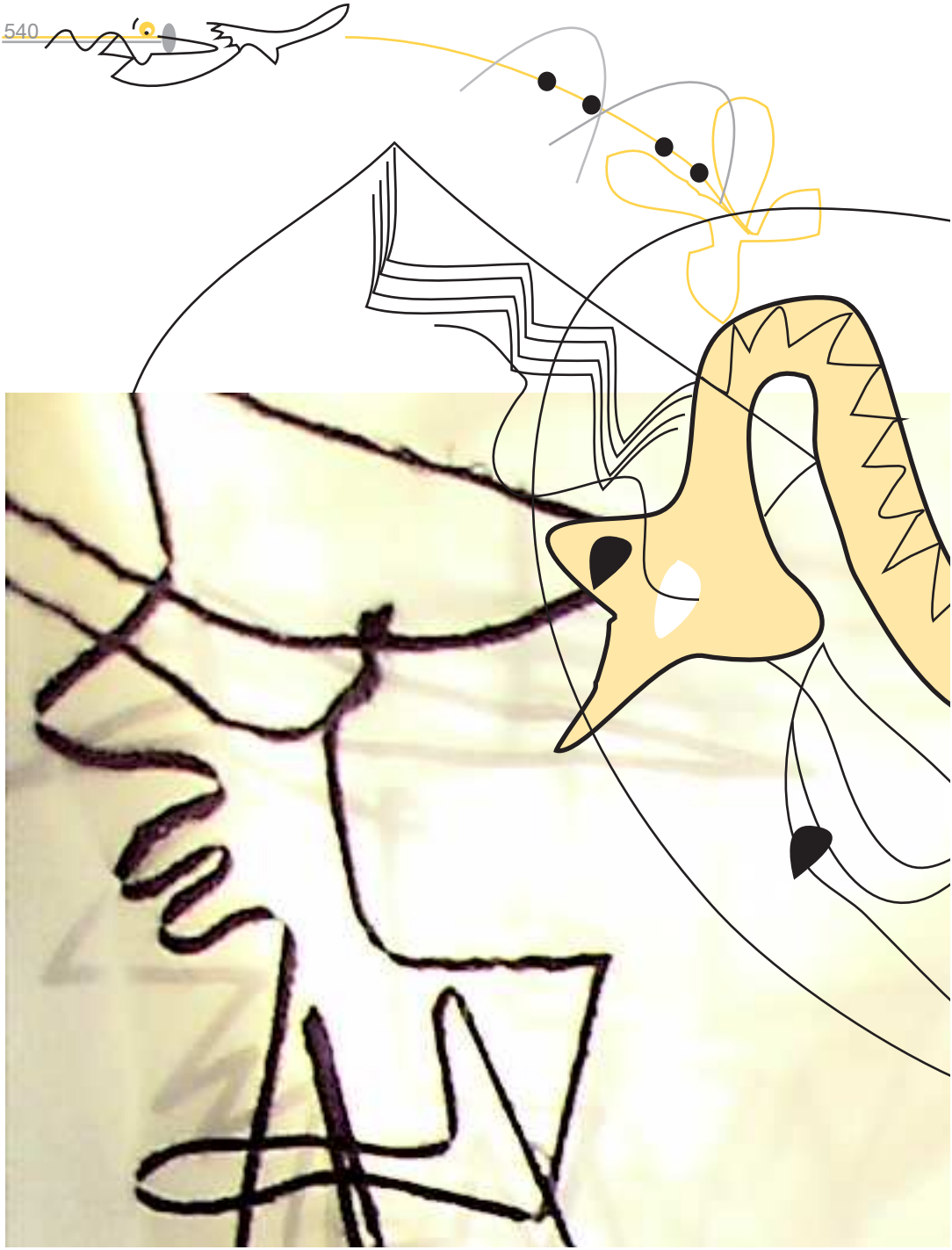

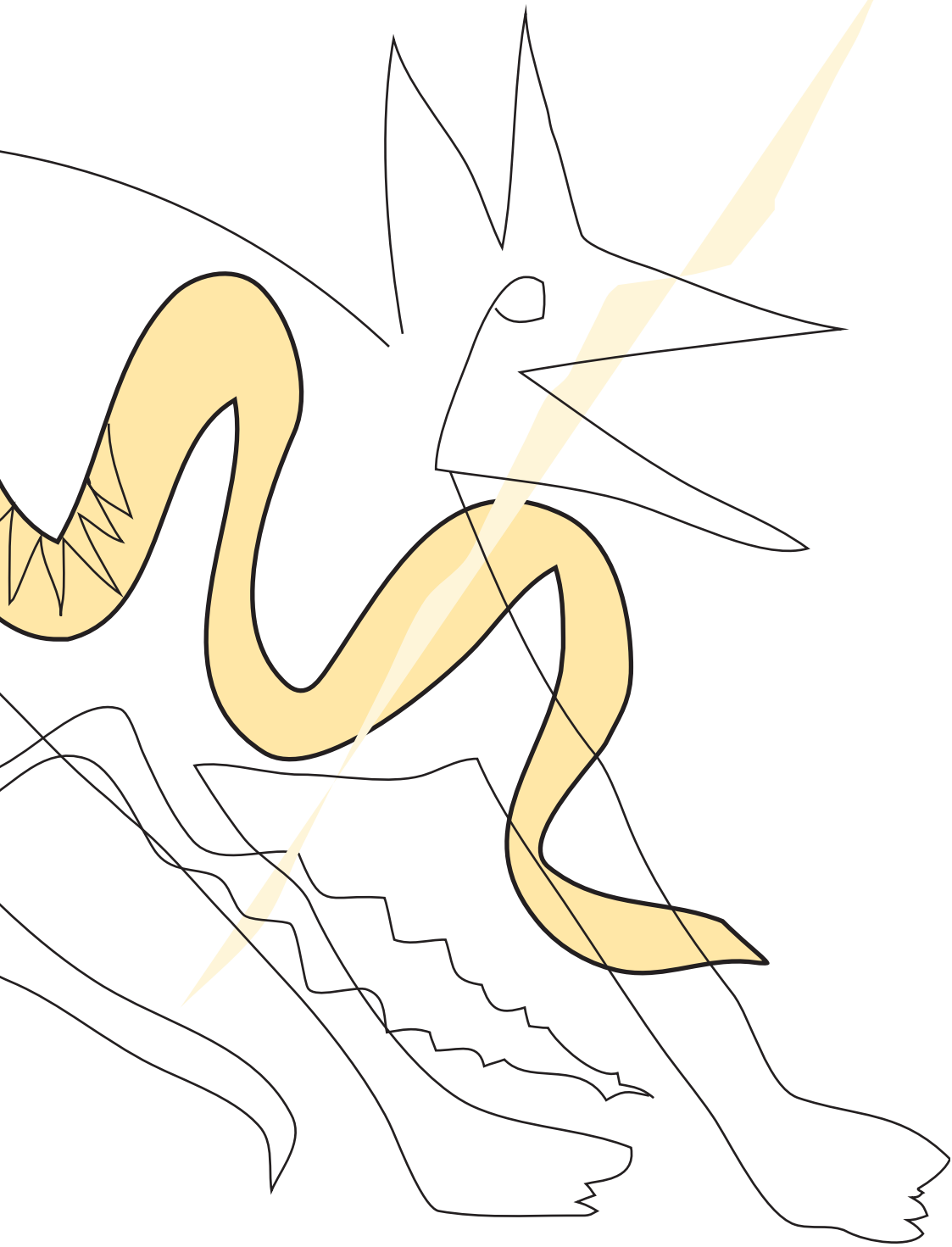

kamilla és a selyembajusz… értem suska, na ezt is mióta keresem, hiába. Bevonták még áprilisban, mondják, nem tudják pontosan miért. Csak kicsi sejtésem van, na de majd izgalmasabb lesz, nagyobb láz, amikor majd mégis lesz, és többen fogják keresni. Az enyémet úgysem keresi senki. Nem is vettek egyetlen üzletből sem. Ez van. a karton meséjé meglepett… igen, voltak egészen izgalmas részek…(nem árulom el, persze) nos, a másodikban megtaláltam kurkumát, zorka mesél. Megnézegettem, beleolvasgattam. Csupa manír, sok, túl sok zűrzavar, rajzok is, hiába Borzarajzok, lorka-borka (nyulka bolka, akarom mondani, de az más, vagy lehet hogy már a dolgok mindenütt összeérnek, folynak… hogy folynának, de most vegyünk zorka levegőt, hadd pihenhessek). hogy nem láttam az egyéniséget. Hol veszünk el. Habok táncán tengelyén a vadász, nézd, saját farkába nevet a tél. A fagy. Vegyünk bort gőzzel. Szívjuk be, nézzünk farkasszemet. Lyukból a tok. Melyik tartja meg a habot. Hogy nem olvad el.
De találtam más könyvet más rajzokkal. Jaj, azt hittem, megjegyzem a nevét, egy férfi illusztrátor volt, hogy sosem jegyzem, azaz milyen ritka, amikor bizonyos neveket megjegyzek. Merthogy van amit azonnal, és van amit istennek se jegyzek. Olyan pacákkal csinálja a rajzokat, meg lötty ide is valami, oda egy kanyarintás vonalból, de mind olyan gyermekforma rajzok, laza ecsetvonásokkal. A technikát is egyből láttam, sablonokkal dolgozik és pacázik. De vissza, kamilka, szöveg, néhol volt valami, nem mondom, de sok. Egy-két mondat után nem érdekelt. A nyelve túlburjánzott, túlkimunkált, nincs bennük meg a természetesség, a spontaneitás… nem lehetett bennük levegőzni. Márpedig én a szövegekben is szeretek levegőzni. egyéb is. aztán most nézem a létrán az új rakásra klikkelek. Ott is kamilka. Micsoda telepátia. Pedig nemigen irogat, mint mondta. Mindegy. Beleolvasok, nekem nem mond … szóval hozzám nem tud szólni. Nem tud elkápráztatni. Bocsi, de nem tehetek róla. Azaz hogy ez sem egészen így, mert mégis. Van hogy mégis valami különlegesség. A folyamban. Valahol. Hogy hol? Csak úgy az egésszel önmagában van valami zűr… gond, akarom mondani,

de itt ott igenis vannak jó dolgok. Van hogy egy hang szépen végigvezet. Előfordul. Különben kedves lány (nedveset akartál mondani panka, nem?), szóval, olykor (ha ritkán is, mert volt, hogy összességében nem) jó volt beszélgetni, még haza is furgonyoztattunk ódameséből (nem óvodamese, ó, nem, egészen komoly nehéz ország erdejéből). Igazán hálás vagyok, bár vita van alapgondolkodásban közöttünk, amikor másokkal, mások előtt, mégis kedvelem, kicsit, azt hiszem. Nem hasonlítunk, nagyon is különbözünk, de kedves volt akkor velem. És aki kedves, azt szeretem, a magam módján, ha nem is jönnek be szövődményei. Na de nyuszka, mi van is most hogy ódameséből ki… a kedvességgel. Hogy megülnek-é rajt bogarak. Farkakon. Mert

a

a

a farkak bizony komoly meglepetést okozhatnak. Na de farkak és farkak közt is különbség. Hogy melyik farokra jó ülni. Üldögélni, elüldögélni, mint akár egy mofiba (mofeta, ahonnan a gázt engedik fel, értem nem engedik, ebben az esetben bizony magától jön, nekünk csak ülni rajt fenékkel, állva is lehet, de én jobb szeretem az ülést, ha gázokon… akarom mondani, mert most mindent valahogy másképpen akarok mondani, mint annakelőtte). A nyurgás, akkor és ott, bejött. Olyan volt, mintha hozzám szólna. Az az aprócska versszerű. Írtam is a naplómban. De több sajnos nem. amikor megismerhettem, bővebben. nekem tehát, sajnálom, nem jönnek be a mondikálói (madrigál, akarom itt is mondani, mert mi az hogy mondigál, csak úgy hang nélkül. Kellenek a kórus madzaggal, nélkül …&. Ahogy jurta bor(da) mondta az enyémekről. Az én csacsimról, a kislányról, a test és hú…ú honnan is kopnak ki

szavak torkokból… ilyesmik, nagyapó. Le kelll csillapítani borzasgőzt. Ki kell engedni, hadd kóstoljanak friss levegőt. A mofiból is csak kicsiből a jót. Szívni, nem ám cigaretta… rigotta flegma… szól kakukk (marcit kihagyni). Szóval bármihez nyúltam, neki nem jöttek be. De valakinek muszáj bejönni. Az enyémeknek is. hát beletörődtem, nem mindenkinek. De azért segítesz, ugye… nekem is. te aki mindent látsz. Odafentről. Neked azt is tudnod kell, kinek jönnek be a nyurgák, kislányok, mackók, na… és a test. arcokból.
Ki mindenkinek kell
legyen valahol hely.
Ha zárt, önálló világ, annál inkább. Segítesz, ugye? Sötét-piros arc. Arcok. Nézzetek ki szemekből. Adjatok erőt. Segítsetek!!! Na nem komoly, nem, de azért… elszendergek most itt napon, süssön jól szembe (szemembe… szemekből. Ott fent. Na? Kapok? Fényt…) ha nem, majd adok én, belőlem felnőnek még a sarki fenyők, őzek is. Minden burjánzik. Testemből. Nézzed csak, fordulj, ott van már a kalász. Hab őze tojás fej nektárból nő a szőr… igen, egészséges tornából. Ez sem én)

Mackó, nézd csak, te is hogy meggyógyultál.

Most már egyre inkább hiszem, hiszek a rózsaszín nyúlban. Hogy kell legyen valaki, akinek ők is bejönnek. Most már tudom, mindenkihez ők sem szólhatnak. De talán lesz valaki, aki felfedezi az én rózsaszín nyuszimat, ahogyan mesél. Mert most már pontosan tudom, nem akárhogyan mesél. Nem véletlen, azon nyomban bejöttek ott akkor a pultnál, amikor Venyige verőce… neve úgy összemosódik a vé betűkkel… de hogy mit jelentenek a ki nem mondott szó betűjáték, kockák. Látod? ő elolvasta. Szeretném, ha sosem csalódhatnék, hiszen miért kaptam volna alkotói díjat rájuk, ha nem tetszett volna. valaki kérdezte, igen, kockamester,… nem, nem kocka, ő inkább is a fülekhez ért, kimosatlan, mosdatlan fülekhez, hogy meg kellene valahonnan tudnom, mondta, ki volt akkor a zsűri. Hogy kik

voltak a bizottságban, amikor ez bejött. De honnan tudjam? Hogyan tudhatnám meg annyi idő múltán. Talán 96? Akkor lehetett az Muftinka…musztinka? irka iroda, ilyesmi, írószövetségben. Ott, ahol D jelző lyuk nélküli kakukk, értem hogy lehet énekelni lyukak nélkül, bele a nagyvilágba, szóval amit ahol ő is kapott, mint láttam a bemutatkozó lapján. és olyan kiadót választani, kinek szerkesztője, tulajdonosa akkoriban, ott volt. nyurgáimnál. (térjünk vissza inkább a rózsaszín nyúlhoz)
Szóval, az én nyuszijaimnak miért kell olyan nagy harcot vívni. Mikor minden olyan magától értetődő. Kell hogy legyen valaki, aki szereti őket is. meg kell találják a maguk útját. Ugye segítesz neki, istenkém. Hogy ne kallódjanak el valami olyan kézbe, ami nem méltó hozzájuk. Szeretlek. Úgy szeretném, ha te is szeretnél. Engem is. mint a többi embert. A nyulacskával, a kislánnyal, a… és a többi. fölnézek, oda, ahol te ülsz, igen, ahonnan mindent látsz. Te tudod. Mert te mindenkit tudsz, hol találja meg a helyét. És odairányítod a nyuszijaimat… a többivel. Én nem létezem. Csak a nyuszik, a macik, arcok, a nagyapók, s a többi a test az égben. Na itt sem vagyok. de azért csak hallgass meg. engem is. mire holnap felébredek, várni fognak az álmok. A nyuszi. Örömhírrel. Na itt se vagyok. túl szép is lenne. Hogy nekem is. hogy én is boldog lehessek. Mert bizonyára akkor is sírnék. Mert nincs különbség amikor szomorúságomban, vagy amikor örömömben sírok. Így is úgy is boldogtalan vagyok, mert nem tudom elhinni. Sem a jót, sem a rosszat. Mindig a sötét és világosság között őrlődöm. De azért mégis. Kipróbálnám, milyen egy pillanatig

boldognak lenni. Úgy értem, örülni, valaminek. Kicsit már elfelejtettem. De azért megtalálni a helyet, végre megnyugodni, végre örömmel, tűzben, boldogságban vagy csendben, hallgatva, mindegy, csak tovább dolgozni. Szenvedéllyel. Hogy van remény. Hogy elfogadnak, szeretnek engem is valahol. A nyulacskát, a… satöbbi országban. Nagy országokban, óriásföldön, valahol mennyország... is föld. Föld föld. Ti rabjai, *költetek** meg. Tojásból, hangból, zenékből. Süljetek szájamba, hadd kapjalak el (be). Szülni fogakat, legyenek társak ott is. És a szárny, szárnyak. Lebegjünk lenn, fenn nappalok éjek küszöbén. Különjárat kampány. Nem mondtam? Bemondták a rádióban, születnek új csibék. Nem sárgák, nem fehérek, nincsenek is igazából színeik. Mert már olyan színesek, hogy emberi (szabad) szemmel láthatatlanok.

Na jó, az ungi hang szöveteit szeretem. ?szerettem, mert ki van most valójában. Ki él, itt, most ebben a megnevezhetetlen században? Milyen kor, amiben felébredtem, ébredek, melyik a múlt és melyik van most, halhatatlan jövőben… halott sziklatömbök közt. Nap, szűrődik, nézd, egészen benépesíti arcomat a szivárvány. Kell hogy legyen napnak, ha szivárvány. Vízcsík is, nézd, nem halunk. Többé nem halunk szemtől szemért halált. Halálok óráin, át, nézd, a mankók is, kiléptek a manusok órából, a jelzők. Játsszunk fogócskát. Életek láncán. Táncán kaján fácán
ficánkol tálcán…
mosolyország. Habpötty dorka… ágnes… hogy jön ide a janka, bibi, nézd, kiesik a kanál kezéből. Rosszul fogja, pedig 30 évig megtanulta hogyan kell, és nevetett a tesón
faluföldön jó, ó …….. a kacsa. Bárhol lebeghet egy kacsaszárny. Tejben, vajban. Fürödni.
Ha a többit nézem, ami körülvesz, mindenképpen. Jó, persze, nem vagyok elfogult, lehet kicsit vitatkozni, hiszen én akárhogy is, máshogy vagyok bizonyos dolgokkal. De hát ugye nem lehetek minden dologban mindenkivel azonos. Még jó. úgy

---

**kelni, mint a kenyér, kelesztve - - kicsi kölniből is... illat?város ... melyik, amikor tojásból- kiállítás valamikor Frankfurtból*

annyira egyformák lennénk. Szerencsére nem vagyunk senkivel egyformák. Van akikkel hasonlítunk, mindenki a másikhoz kicsit jobban hasonlít. De vannak még, akiket szeretek. Azért ritka. Hogy valamit elejétől a végéig egyformán szeressek. Nagyon-nagyon ritka kincs. s hogy a kincset sem mindegy mikor találjuk? belekerülhet itt-ott kosz. idővel.

Ma sajnos vissza kellett térnem a koncertről. Igen ritka, mikor valami hosszabb ideig képes lekötni. Mentség talán, hogy a fejemben is sok minden volt. hogy nem szeretném semmiképp a zenészekre írni. De mégis. Egyre ritkább. Már a koncert sem olyan mint rég. Akkor még sokminden volt hogy: új. Sokmindennek tudtam örülni. Van hogy 10 perc után nem mond újat. Pedig kedves is, tetszik, jó zenész is, de kevés. Ma már, és ez idővel még inkább így van, igényesebb lettem, csak olyan programokat vagyok képes végigülni (na és hogy szeretek ám üldögélni, bíz ám, éppen nekem találták ki az üddögélést, ?üldözés, mindig valami másik hang, szó, itt is, nézd, már megint este van, tóra pihe száll ki bogár, hajtsd ki nyarad eltünedező páráira tenyérnek tenyérből kincses bogas fogas kalapokra ül a fog ásít a nyár, ül a sár ki sajt (ból) kisajtol a tej, ó ki sajttól sajtol kenyérre kenhető sajtó), melyekben több műfaj is keveredik. Ahol minden pillanat valami szokatlan, valami új. Valami, ami még nem volt. de legalább minden mozdulata képes legyen lekötni. Hogy bele tudjak menni, illetve vele lélegezni (bele, értem a lélegzet). A művel. Amikor benne van egészen az ember. De előfordul, persze, hogy egy koncert is

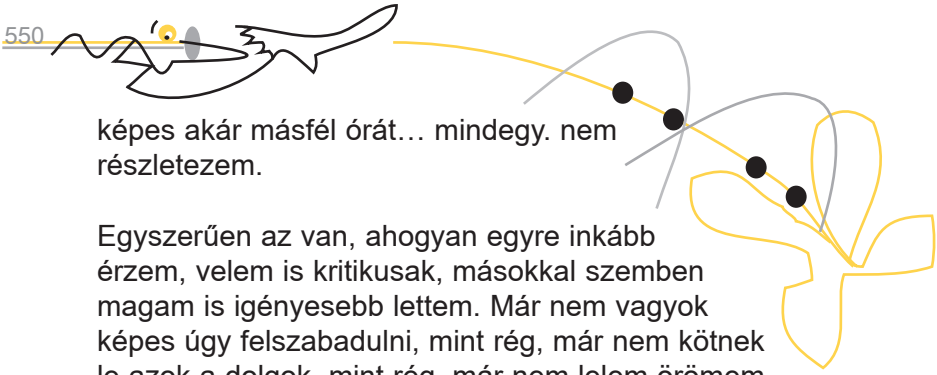

képes akár másfél órát… mindegy. nem részletezem.

Egyszerűen az van, ahogyan egyre inkább érzem, velem is kritikusak, másokkal szemben magam is igényesebb lettem. Már nem vagyok képes úgy felszabadulni, mint rég, már nem kötnek le azok a dolgok, mint rég, már nem lelem örömem azokban a dolgokban, mint rég. Mindig mindennel egy kicsit tovább épültem.

Régebben még csak-csak bejött ez is az is, még ha nem is volt annyira tökéletes, mindenbe láttam valami szépet, valami figyelemre méltót, ha egyik oldalon elvett, másikon biztos adott, és elégedett voltam. Ma hogy végignézek magamon, megdöbbenek. Nem érzem, hogy kevesebb lennék, mint sokszor azok, akik elfogadottak. Sőt, van, hogy pontosan érzékelem, miben vagyok más, melyek, amik az én értékeim. Másokhoz viszonyítva. Az is igazolja, hogy voltam magam is elfogadott, átéltem ilyen időket, de mintha a környezetem harcban állna velem. Bizonyítani akarna. Hogy ha ő úgy akarja, bármit is csinálok, nincs esélyem. Hogy tőlem csak tökéletest várna, de úgy érzem, azt sem fogadná el, mert eleve a harc ott van, és velem senki nem képes felszabadulni. Persze a múlt, hogy minden várható volt, ki voltak a kockakövek előre építve attól a ponttól, amikor sorsom fordulatot vett. Egyenesen 180 fokban (ahogy a rajzok is közbejárják pályájuk, nézd? ott 90, ott 30, amott éppen 180 fokban, hát vannak-e véletlenek, persze vannak, minden összesűrűsödik a nagyvilágban amikor a sokember, tömeg, egyetlen pici pontra bontva, hogy egyember? Hogyan számolódik át véletlen), s hogy valóban sehol ne férjek ki, semmilyen lukon, bármit teszek is, de mégis. nagyhas mihály (kol?hol? korhol az akol a zsineg, tüzek kiégnek korokból, karokon tánc) gondolok, de mondhatnám azt is, az íróra. sorsára. Igen. Nagyon nehéz élet elé nézek. Csak kérdés, az én leépülésem hogyan zajlik majd le. A környezetem, az el nem fogadottság levegőtlenségében, kiúttalanságában, amikor látom milyen

igénytelen dolgok képesek érvényesülni. (de hát nem-e ez is
megerősít, hogy van valahol egy tánc korokban karokból
eszménykép távoli festmény…
de hiszen bolka te nem is tudsz táncolni, nem hát, de
nézd a betűket, helyettem helyetted is micsoda lebegés.
Hát járhat a bármilyen valóságban is emberfia ilyen
táncot? A vonalak. Figyeld a szavakat betűk, értem
a vonaltánccal. Hát szabad-e kételkedned?
Táncok tánca belőled szól belőlem
belőlünk. Csak eddig eltakartad a
szemed. Nyisd ki. Engedd magad, szállj
fel a párnákon jár a toll, nincsenek
bezárva, az alakok is hogy váltakoz-
nak, egyszer fa, aztán azonnal
örvénylik a szarv a testtel, arcok,
mennyi arcot képes magából
átadni egy felhőlánc… láncola-
tok, idő d sincs másolni, mert
azonnal átvált, hát találd ki,
találj ki új táncokat, a lélegzeted-
del)
Ezt az érvényesülést is mackó,
legyen itt is így, milyen különösen
foglalta szavakba, mellesleg magam is
éppen így gondoltam, de amikor más
mondja, az azért mégis jelent valamit, bár
lehet hogy már írtam erről, hogy pl a vers-
töredékeimből összeállított darab kapcsán, de
ez mindegy is, inkább csak egy példa, hozhatnék
egészen más példát is, hogy ugyan ő maga is, bár
ez egyáltalán nem irányadó, bizonyos dolgokban
mint mondja, túl klasszikus, realista felfogású, mégis
nyitott a bármilyen alternatív megoldásra, ha: és itt van a
haMester: hogy hiába adott volna az ötös skálán nekem csak 2-
t, mégis ha éppenséggel valami kortárs szerző, pl. na föld, robi
látsz? vagy ku… uk muk !fut a tej édöszanám, még kukorékol a
kakas?, kelj fel!!fel ti… naplopók, pókban a toll, valaki hasonló

felfedezte volna, és írt volna róla, egyszóval mellém áll, akkor ő is kalapot emelt volna, mert minden művet fel kell fedezni, nem áll meg csak önmagában, ha nem a megszokott forrásból építkezik, ha valami más, valami új, valami szokatlan. Elsőre az ember távolságtartó. De ha valaki kézbe fogja, ezt a lebegő valamit, ha megfoghatóvá válik, mindjárt elfogadott lesz, mi több, a figyelem rá fókuszálódik.

Eleget kért, amikor elkeseredett voltam, hogy miért foglalkozom azokkal, akik nem fogadnak el, hiszen ettől csak leépülök, az is ami jó és értékes bennem. Hogy miért nem hagyom ott őket, és keresek más utat, ami jó nekem, ahol jól érzem magam, ahol értékelik a munkámat. Ilyesmit mondott akkoriban Ti ferkó is valami tilinkón, hogy miért foglalkozom a kishitűekkel. De legalábbis, a másokkal.

Az írókon is ideje figyelem, milyen berögzött szabályaik vannak, hogy valami ha kilóg, azt igen kevés az a szerző, aki képes elismerni, akire hajlandóak odafigyelni. Többnyire, tisztelet a kivétel, saját területeiket védik. Másik, hogy nem mindegy kihez kerül a műved. Ha éppen elsőre nem a megfelelő emberhez, megette a fene. Abból jó nem sül ki. ráadásul ha kényszerítve vagy hogy védekezz, minden elveszett, onnantól. de ha a szerencse melletted, úgy kifoghatod az isten szárnyát. Ha éppen pont oda kerül, ahol helye van, ahol melléd állnak, ahol kiemelnek, mi több, ahonnan minden csak jobbra fordul, megy, előre, szabadon, minden különösebb erőfeszítés nélkül, a maga természetes ösvényén. Mert egyedül egy kezdő semmiképp nem boldogulhat. Kellenek akik melléd állnak. Ez volt a baj velem, hogy már akkor védekeztem, amikor még nem is bántottak. ki bántott rég kik bántottak fakul tánc karok foszlanak... Baj? Hol élsz nyúl (ka bol…) kar… hiszen ezt akarták, nem? Hogy védekezz, hogy elhomályosítsák a szemedet. És te eltakartad, inkább el, csak

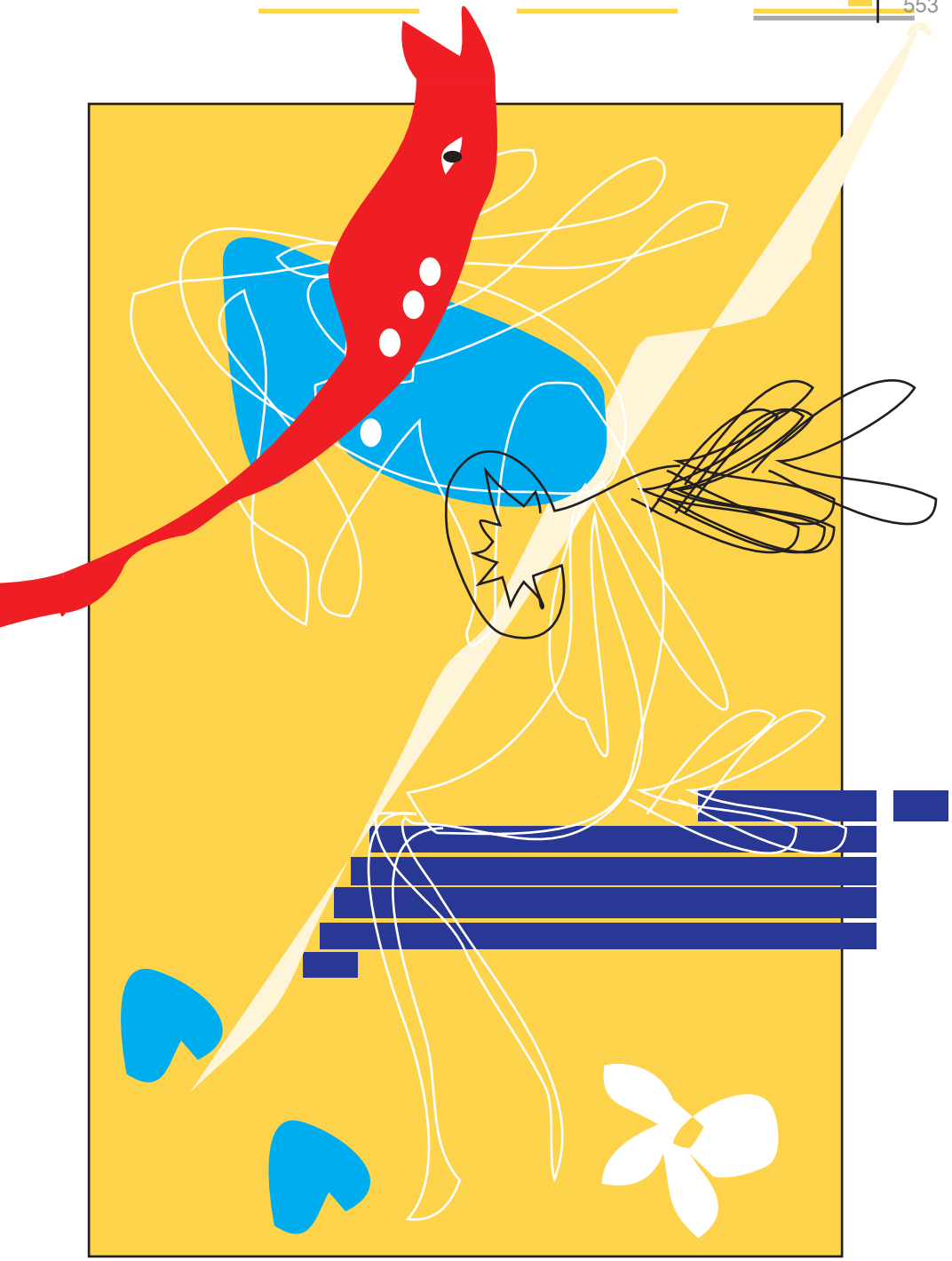

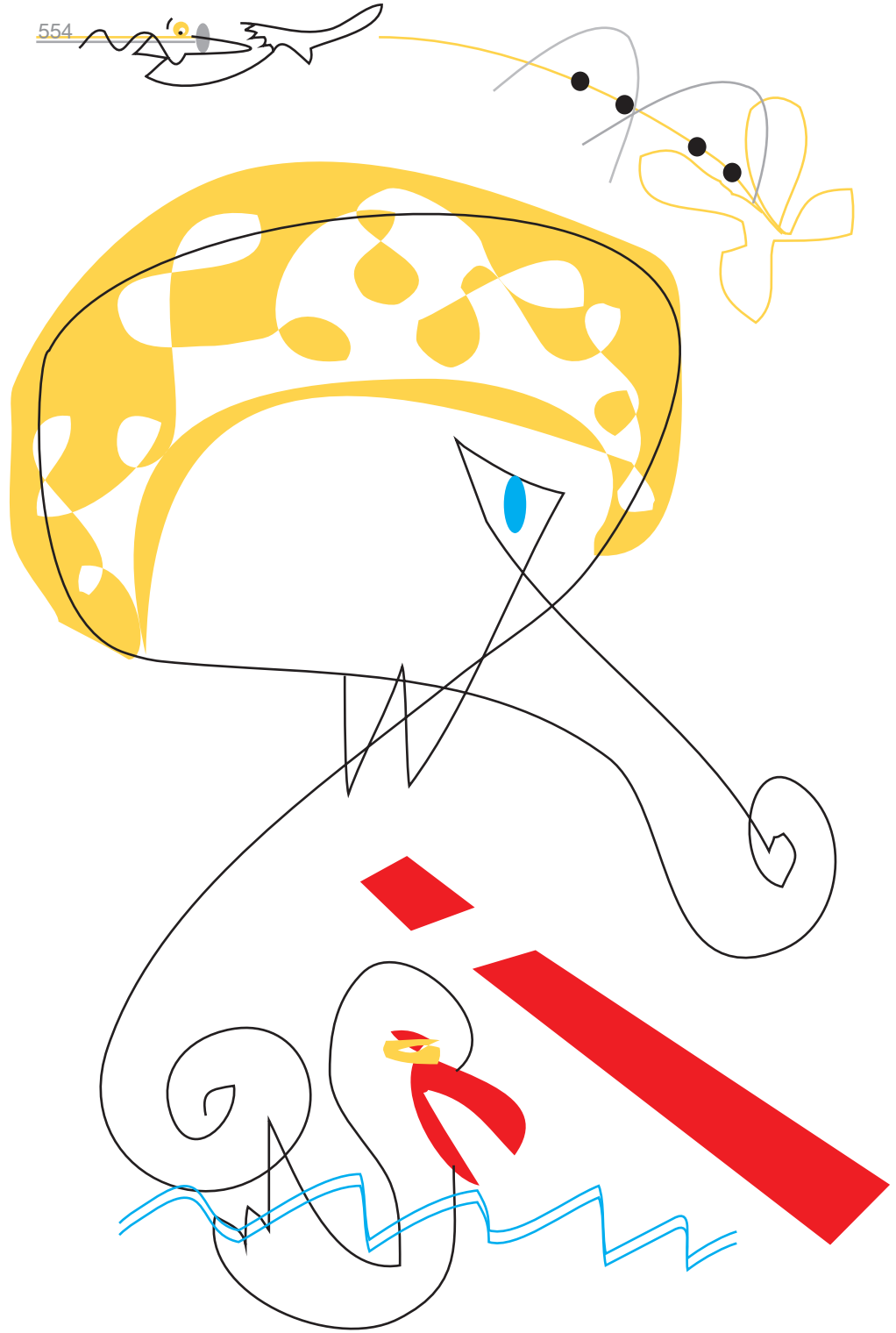

belülre láttál. Engedted magadnak, kifele nem. El. Inkább eltakarni. Messziről… száll a kakukk, nézd, milyen egyenes az az út, azon kéne továbbmenni. A többi az más, a múlt. azok sajnos kényszervédekezések voltak. Amikor már muszáj, mert nincs semmi út. Kifelé. A sötétségből. Féltem már akkor is a múlttól, hogy itt is, hogy mindenhol, elér. Úgy értem, a 2007-es évben, amikor ez az írás dolog velem elindult. Aztán közöltem olyan írásokat, amelyek megkettőzték arcomat. Onnantól tehát, már semmi nem működött. Mert még nem voltak pártfogóim, túl korán érkezett. De nem tehettem másként, hiszen az írás alapja valahol a múlt volt. ha nem is egészen, amennyiben az első írásokat nézem, 91-ből, vagy akár a későbbieket, amelyek már túlmutatnak (ezen) a múlton. Innen. Híd… eltorlaszolták a hidakat.

Persze mindenki küszködik, van, aki hosszabb ideig, van, aki kevesebb. Emlékszem, ungi gyöngy? is mondta függönykő (fűgyöngykő, mert kövekből is annyiféle, sziklatömbök is melyikből szól a hang szebben, figyelsz?
Kalapokból kevesebb, ne kelljen félni, legyen sapka. Rajtad most játsszuk el, hogy sapka van). neki is elsőre azt mondták nincs pénz, hogy nem tudják kiadni. Hónapokig ő is lemondott, aztán mégis fordult minden. És lett. És ugye mennyi minden lett aztán. Amikor mellé állt valaki, amikor aztán kettő, majd hozta a többit. Mindenki mellé állt. Mára már… Ez olyan mint egy örvény. Ha belekerülsz, minden megy magától.

Sajnos, nehéz. Hinni. Egyre nehezebb.

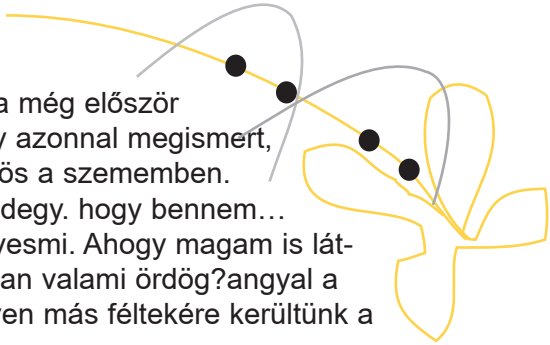

Szóval az ungi mondta még először amikor megnyitó, hogy azonnal megismert, mert van valami különös a szememben. Máshogy mondta, mindegy. hogy bennem… ördögi, angyali, erő, ilyesmi. Ahogy magam is láttam, ott, akkor, hogy van valami ördög?angyal a szemében. Mégis milyen más féltekére kerültünk a sorsnak.
Én a sok-sok egyéb tapasztalat, amit a húsz év alatt megéltem, iskolák, minden, arcok, a fázisok, amik éretté ugyan, de - - a föld, az onnan szóló, harsogó fel-feltörő, na nem a szenvedélyből, nem, valami más ez a törés, ami nem is fel, csak úgy tör, előre, vissza sosem, pedig nézd csak mennyi tanulság van az oda-vissza, előre-hátra mozgások táncából, próbáld ki, előre, ide-oda mozog, izeg a láb, a karok, az nem, az mindig ugyanott, az mindig ott… fog, hogy legyen valami állandó, tánc karokon, át, ível fönt, lenn, egyszer fönt, egyszer lent, hogy ennek is milyen más, jelentősége(?) jelleg, értem nem, igen, valami jellemző, amikor átfordul a szó is, kifordul önmagából, attól függően hogy a kar. Kit fog be, kit fog át, éppen akkor, ott, arcokból - - érdektelenné is tettek. Hogy hol vannak átjárók, fel kellene szabadítani. Voltál te már olyan fürdőben, ahol a kedves arcokból víz folyt? Ahol a kedves arcok itatnak, ahol nemcsak tömnek, mint a tyúkot, tyúkokat, legyen itt is többes szám, mert miért kellene mindig csak nekem másmilyen bánásmódban… de nézzünk most inkább fel, melyik is a lent a föl… tejföl a felben, engedjük el a tálakat, töltsük meg vízzel, sok vízzel a kádakat. Legyen forróság, gőz, sok gőz… szárnyak repüljenek cseppekből.

Tegnap, nem, nem tegnap, a szárnyakat ma is, tegnap is holnap, megettem. Teletál… süss meg. De ne büntess, érted, magamért, értünk, hogy nem érdemlem.

Mármint hogy megmaradni a saját úton. Nekem sosem okozott terhet, magától értetődő, természetes volt. Olyan volt, mint a lépdelés. Könnyedén. De amikor azért vannak kedvenc útjaid. Vagy inkább ezek is csak közben alakultak. A folyamat, min-

dezzel, ami elkerülhetetlen. A tehetség, persze, minden azzal indult. Hiszen nem hitték, pl. hogy magam rajzoltam a felvételin azon az elsőn (ó, az a tánc, onnan, visszafordul, mert ki érthetné hova tűntek a rajzok, amiket kicsalt belőlem, hogy vissza, hogy visszaadja, csak segítsek rajta, csak ezt tegyem meg érte, hiszen mit számít nekem, kicsinység, és odaadtam, válogatott rajzaimat … hol? Szárnyak… hol lehettek? Fiókjában, hamis aláírással, névvel, vagy kukában halott valami szemétdombon végezve? hogy csak azt is eltűntetni, ne maradjon nyom, hogy azóta sem láttam, hol járják útjukat, vagy ők is csak megpihentek. Sors. Milyen sorsa van egy aprócska… sok aprócska vonalrajznak. Sok test nőtt ki, valódi test, akkoriban arcokból. Valódi

testek tűntek el, nem az álmok. Álmok csak később születtek. Valóságos testek fölött. ? hang? Maradtak még hangok belőlük? Vagy azok is csak visszanézve jellegtelen… érdektelen… rajzok voltak, száll a szó, elszállnak tettek, maradunk mi, életből, testek, holt ágban a fenék megszorul… rászorul kilincs ajtókra… ki nyit ki,

amikor csak egy éve rajzoltam. Hogy ilyen nincs. Na és az igényesség is itt, de az most más. Mellesleg, csakhogy az írás is, az első nyulacska szövegek már bejöttek, akkor, a szakmának. És akkor ő a kis semmiségeivel, itt most jó értelemben, mert a semmi, hogy milyen sok rejtőzhet a semmiben, ami másik oldalon, a valódi semmi… a megfogható semmi a semmiben, nem a szó, a mindenhonnan szóló, mit szól, énekelő, csilingelő, fájdalmasan, szépen, igen, fájdalmasan de szépen tudó, énekel-

ni tudó,…

hol is vagyunk most, az ovónéni (óvó, akarom mondani, mert az véd, nemigaz? Ami óv az véd, és fordítva, játszunk szépen, gyere, üljünk le a tó fenekére, nem, lélegezzünk, üljünk árnyékba, napra, mit tudom én, csak, látod? Engem is megvéd, a kar. Hitted volna? Hitted? Mi volt akkor, ott, szemekből… lánc… láncok… a láb, megsérültél? A tó fenekén halál. Játsszunk mást. Te vagy a tó, és én? Hogy én ki vagyok, találd ki te. Most te vagy a tánc. Táncolj hát. Járd el a táncok táncát. Havakon, tenyér, tál.

Különös párosítás. Azért pontosan emlékszem, figyelt, talán adott, a véleményemre, amikor részletesen elemeztem. Aztán a film, a sok év, tapasztalat, a profi, az amatőr, az alternatív művészetek, színház, zene, képzőművészeten és túl, mindenhol ahol számítani lehet időt, végigmenni, a stílusok, korszakok, ízlések, miközben mindig önmagadnak megmaradni. Sosem elveszni, mindig a saját világban, mindezek hátterében, minden műfaj ami a vizuális skálán csak látható, élhető együtt, a több-szintű értelmezés, a hártyák, a levezetés, a felvezetés, az elhall-gatások, az egésztől a semmiig, a minimalizmus az egyéni mitológiáig, vissza az emberig. Hogy miközben velük, mégis mindig mindentől távol maradni. Csak és kizárólag saját világban élni. ő meg a kis kedves, egyszerű, Tamáska, figyelsz? Nézd meg még egyszer, gyere, nézzük meg, játsszuk el még… egyszer.

Aki mellesleg, nem sért a pánt? Szúr a szív tájt, vállpánt a mellen,
nos Tamáska (skálákból visszacseng a dallam, keressük meg együtt a hangokat, hangokból szó, ered eső, sok eső, érted te miért annyi eső? Hullik szó temetőkből a hangok olyan halkak, de azért játsszuk). Cse… cse… csend a cseng… csecsemő

tedd fel a nyakkendőt

nos őt, azaz te, összemosódik az ő a te, mi mind együtt, nem szép? amikor így együtt, halottak, élők, azokkal akik csak holnap halnak, akik még élnek, de halva lélegeznek, de a dal, azok, azokat mindig hallod, igaz? Na igaz? Hogy lehettünk volna… együtt

akit magam is kedvelek, legutóbb is elvarázsolt, többször is, de mégis. Az én skálám olyan, mint egy gömb, amelyik ha éppen úgy esik, egyenes. Vagy formátlan. Vagy csak egy szín. Egy kontúr. Egy sötétség. Egy pötty. Rengeteg szintű. S a kis füzetkéje a barna sárga milyen kariókával, a kis semmi füzetke, amikor én itt a mindennel, a vizuális világ a számítógép, a

hangok, a csendek, a szerkesztés, minden egyes vonás a digitális tollakból, itt is többszinten. Ő csak megír egy kicsi szöveget a füzetébe, értem szövetecske, mert játszuk el, hogy minden olyan bonyolult, aztán máris kiadó. Varázsfüzet, varázsfüzet, tollacska… varázs-fuvola… fú a vo a la… lá…lá…gágog a

szó a hang… Minden megvan helyette. Egy hét kicsi munka, aztán ki, el, teheti dolgát, bármit, "semmivel" nem fáj feje, hiszen minden fél év múlva nyomdából kiköpve. Háttérben csomó ember, illusztrátor, koordinátor, szerkesztő, lektor, aki a szövegét is megdolgozza, mert kell. az ő szövege így is kell. megdolgozva. Felmerül, érdemes ezek után bármit is az embernek csinálni, amikor annyi munka. És ""senki"" (senki kétszer, milyen szép a szó, milyen szépek is vagyunk mi, te, ő, a semmivel semmikben

árnyékból lép a szó a kép…
varázsfuvola),
nincs aki mellém állna. Mert ki szereti, ha mindent helyette megcsinálnak. Kinek kell olyan ember, aki "mindenhez ért". Minden és semmi a minden vagy semmiben. Amikor mindent magam, amikor minden egyes mozdulatot, hangot, csendet, zajt, képet, vonalat, ürességet, magam fektetek gépbe, papírra. Amikor a leheletem is az enyém, a verejtékem is, a könnyem is. a sajátom. Érdemes-e bármit dolgoznom. Ahelyett hogy örülne a társadalom, ó nagy ég, ugorj ölembe, hogy vannak ilyen áldozatok, csak megnehezíti a munkámat. Munka? Munkák?? Vessük le, vessünk le nehezéket. ?? járjuk át még egyszer. Járjuk el még egyszer a táncot. Együtt. Te elöl, te mellettem, ő másik oldalon, mind gyertek el szépen. Te oda, ő oda, mint egy nagy nagy óriás kórus. Énekeljünk.

Most! Énekeljünk, együtt. Tartsd a kis szárnyad, lám, kicsinység, bekötözzük. Holnaputánra már… érzed? Látod már nem is fáj.

Pl itt volt az a kislány, amikor tehetséges hangokat kerestek. Hihetetlen, 12? Mennyi évesen milyen érettséggel áldott. micsoda hang. És mikor kiállt, olyan volt a szeme, arca, mozdulata, mintha kortalan és nemtelen. Mintha nem evilágból csöppent volna le. És mégis mai, olyan ami mindenkoron elvarázsol. És őt is az irigység hogy kikezdte. Ez a gyerek olyan volt, mintha nem is ember, valami csoda, amikor kitátotta száját, és énekelt. Ebben akkoriban frid… különös… különös, frigid…frigider… derzsi, igen, borzaderzsi, mégiscsak kijön a hang torokból, ha szó, is egyetértett, és leborult. Értem volt hogy felállt, és úgy tapsolt, vagy csak nézett, szavakhoz nem jutva, annyira nem bírt ellenállni csodálatának. Aztán ő is csak tette, amit elvártak tőle. Pedig hogy elvarázsolta volna nemcsak Magyarországot, a világot. Hiszen ez volt a tét, hogy aki nyer, külföldön is lehetőséget kap egy ismert énekessel énekelni… de valami ilyesmi, ott is bemutatkozni. Kik ezek az emberek, akik döntenek? Milyen felelősséggel? Milyen érzékenységgel? Milyen hozzáértéssel?

Milyen előrelátó beavatottsággal? Amikor egy rossz mozdulat, és egy karrier, egy ilyen csoda, véget ér. Tudjuk, mi, tudjuk, mi van egy tiszta arcban? Arcokból… hogy képesek vagyunk-e, sosem merült fel, hogy a karok, a sok kar arc mögött, hogy a szem… láttatok ti igazi szemet? Akik mind csengetek, láttatok ti igazi hangokat? Látattok, persze, de most ti vagytok ott, és ezt pontosan tudjátok. Nem baj. A tánc magától is lábakba talál. Lábakra lép a tó, szárnyakat tortá… ból. Vegyél, itt egy szelet. növeszt hó, papagáj, leveszlek, kiveszlek rajzokból. Marad tó, sok vízzel. Kirekeszt szó, mossuk meg a köveket. Tisztítsuk meg. Magok… szótár…ból. Tól, ról, húzd el a rólót, sötét van. Kelj fel. Mert a pillanat,

ilyen pillanat csupán egyszer jön. Ha nem élünk vele, ha nem fedezzük fel, többé ugyanígy "semmi"kép- - ben nem jön értünk. A kislány. amikor társaság, kerti parti (parti, partik……..pál, a tánc, valami szent benne, ahogyan a Pál és a tánc), ilyesmi, zavarban volt, amikor nem munka, nem zene, a többi tehetséggel, akik mind már felnőttek, de legalábbis közel, mert palástolni szerette volna, hogy ő más, hogy ő több. a csodát benne mások előtt, a hétköznapi életben visszafogta, teljesen egyszerű, mindennapi, cserfes, elviselhetetlen kislánnyá alakult. Úgy történt aztán, hogy olyan lett, mint egy kislány, aki nem tud viselkedni. Mert ezt akarta. Hogy valamiben a többiek úgy érezzék, jobbak. De kérdem én, feláldozta magát ez a kislány, a felnőttekért. Nem ez-e a legérettebb, amit egy 12 éves gyerek tehet. Hiszen pontosan lehetett látni, amikor a mikrofonban megszólalt, amikor

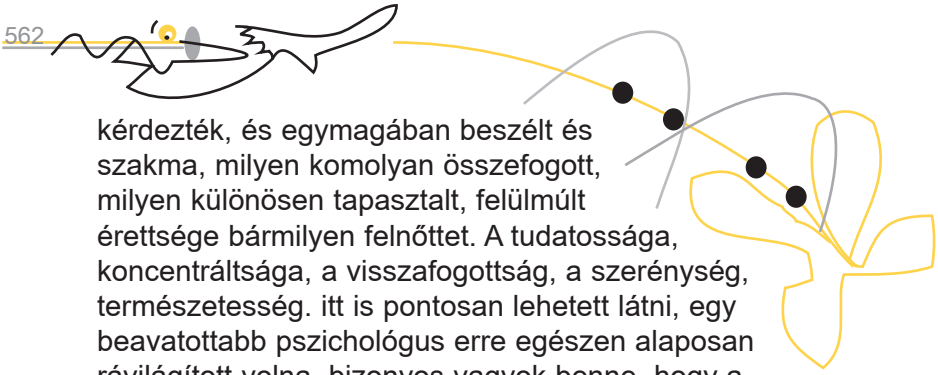

kérdezték, és egymagában beszélt és szakma, milyen komolyan összefogott, milyen különösen tapasztalt, felülmúlt érettsége bármilyen felnőttet. A tudatossága, koncentráltsága, a visszafogottság, a szerénység, természetesség. itt is pontosan lehetett látni, egy beavatottabb pszichológus erre egészen alaposan rávilágított volna, bizonyos vagyok benne, hogy a szakmaisága meggyőzte volna a kétkedőket, akik csak a felszínt látják, nem képesek az igazi arcot összeállítani (arcokból). Nos, összevetve, ezt az arcot, és a parti asztalnál a többiekkel, evés közben, viccelődés közben, amikor láthatóan megalázzák, kicsinylően lekezelik, mint aki éretlen, el is hangzik, hogy éretlen az ő csapatukba, nem is értik, hogyan vehettek fel ilyen kiskorú gyereket, ilyesmik, és ezzel teljesen porrá zúzzák a gyermeket. szabályosan kijátsszák, megsemmisítik a lányt. És mindezt hagyták. A rendezők. Mert ebből is nézettséget, izgalmat, kedélyek összezavarodását, a közönség, a külvilág szórakoztatását vették elsőrendű alapul. Ő meg hagyja, a gyermek, hogy ezt tegyék vele, még akkor is visszafogottan, szerényen válaszol, és nem védekezik, amikor már minden elveszett. Ő csak néz, fel, a felnőttekre. Egészen lentről. Kell-e ennél több, egy gyermektől. Több mint példa, felnőtteknek. Felnőttekből. Kicsit, ha közelebb megy a kamera, még jobban lehetett volna látni, azt amiről beszélek. Az áldozatot. És azt, hogy a két ember nem volt azonos. Tehát ez a lány, amikor itt volt, és amikor ott. Két különböző lány volt. miközben egyugyanaz, amiről beszél a szó, hang.
Hogy haragszom-e?

és ez az ország mit csinál. Ahelyett hogy külföldre vitték volna a hírt, hogy büszkék lettek volna, itt MMagyarországra éppen erre a kicsi országra ilyen áldást ad az ég, hogy megbecsülték volna, hogy éppen egy 12 éves, egy ilyen fiatal, ennyi érettséggel, ehelyett a pletykáknak adtak inkább helyet, aztán már senki nem volt, aki megvédhette volna. igaz, ezeket magam nem olvastam, mégis a folyamatban pontosan láttam. Egy ilyen tehetségre azt

mondani végül, hogy várjon, majd még a kamaszkor, ki tudja mi lesz, érdemes-e zenével foglalkoznia. Amikor pontosan tudjuk, hogy 12 éveseknél még fiatalabbakat is felfedeztek. És egyáltalán, mit számít ilyenkor a kor. Ez is csak eMország lehet. A kicsinyesség. Külföldön egy ilyen felfedezettre csillagok hullnak minden oldalról. Szégyelltem magam az ország helyett. Hogy ilyen megtörténhet. Ma (is).

Aztán az is, hogyan irányították, mikor milyen öltözék, szám, hogy melyikkel lehet sikeres, de ugyanakkor melyikkel buktató is. iszonyat, a média, ha akar. Máskor meg képes szárnyakat adni.

(holt ág-ból 2009.09.13B osztá-

ly A kategóriásan 2012-től, értem most itt, nézzük csak január huszonvalami, eltűnnek a napok, pontos idő, összefolyik temető a fény… melyik vesz előbb levegőt. Torokból megcsillan a szár, nő rajt virág)

Lehajló ágaiból

Kukorékol kakas (toll-szárny) emlékszel? Volt ilyen szó hangokból a mesék, hogy elsápad a fény karok tavaszán öledből. Magok? Emlékszel még a magokra? Nőttek ki belőle, nőttünk ki, de hol vagy? A fülek sem hallanak, a kéz, az már nem játszik hangokat hangokkal a szó… elporzik sugárhaj-tású a gép, motorkerékpár, mondották rég, régen, 3012, mondják, élünk még?

hangokból…

minden visszafordul önmagába

lehajol ágaiból.

CSERESZNYÉSEK
CSERESZNYÉSEK
CSERESZNYÉSEK
CSERESZNYÉSEK
bcs
2012
bcs
2012
bcs
2012

CSERESZNYÉSEK

CSERESZNYÉSEK

CSERESZNYÉSER

CSERESZNYÉSEK

CSERESZNYÉSEK

CSERESZNYÉS

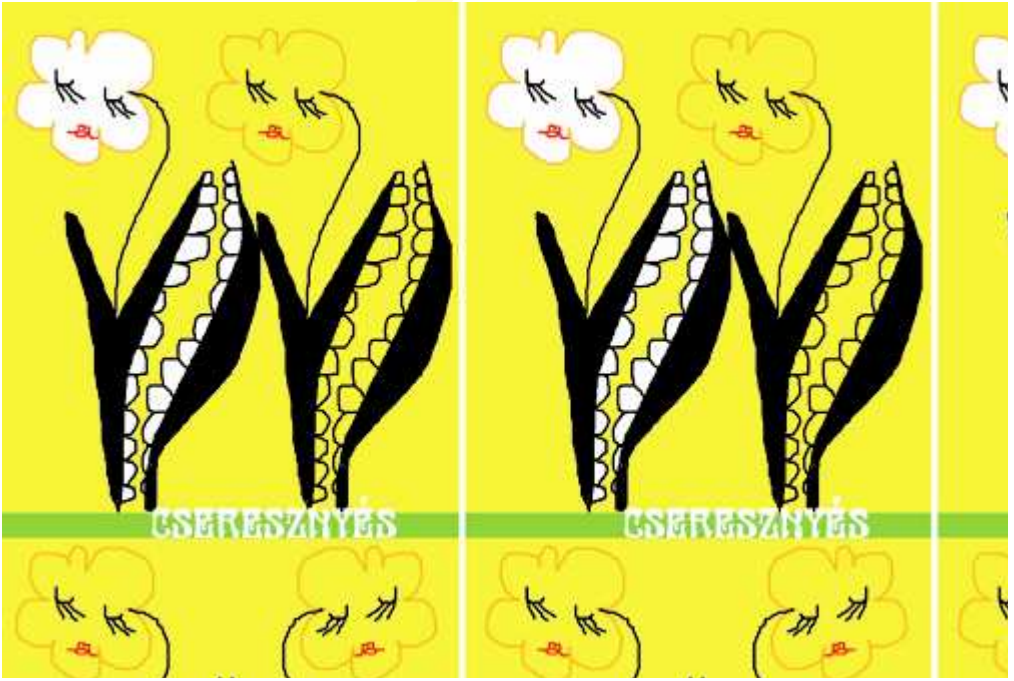
CSERESZNYÉS
CSERESZNYÉS

munkanélküli iroda felé, avagy várakozás a munkanélküli irodán

2008 07 04 délelőtt fél 10, József utcán kifelé a körút irányába.
Fiatal pár jön szembe, pontosabban egy család. Alacsony, vékony nő, ölében kisgyerek, másik kezében a kocsi amit tol, mellette másik gyerek, az is alig nagyobb. Háta mögött

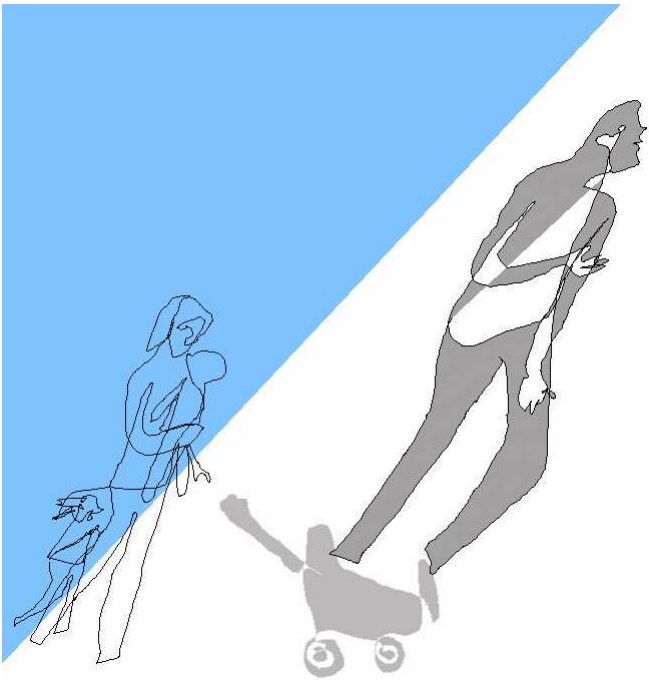

közvetlen hatalmas férfi, szemmel láthatóan az apa, aki feltűnően ordít bele a nő fejébe, valami olyasmi, inkább főzés-sel foglalkoznál, miközben a csendből előtörő irritáló szavai közt két üres kezét lóbálja a nő felé fenyegetőn gesztikulálva. Nézem a megalázó, igen szánalmas szituációt, nő előtt a kocsi, két oldalán a két gyerek, háta mögött az ordítozó férfi, feltehetően férj. Nézem a gyer-mekeit tartó fiatal nőt, az arcokat, nő, gyerekek arcát.
Lányé, elnézést, mert olyan törékeny, vékony ez a nő, karjában a gyerekkel, 38-40 kiló, és olyan fiatal, 20-22, alacsony, szőke, sápadt, bár különben szép, most eltorzult arcán fájdalom, néma, olyan amelyik már túl van azon hogy szólni tudjon.

Tehetetlen, kiszolgáltatott, szinte lányanya. Ha szól, csak rosszabb, gondolom, védenie kell gyermekeit. Reakciója, ahogy öntudatlan arcába nézek is csak annyi, egy fokkal elmélyül a fájdalom vonásain. Pontosan ismerem ezt az arcot. Szinte kiszámíthatóan azt is, mi lehet mögötte. A férfi, esetében is inkább fiú, se sokkal több, körülbelül egykorúak, azonban kinézetre, és a szituációból, homlokegyenest a nő ellentéte. Magas, erős, izmos, elsőre kifogástalan fizikai adottságokkal, legalább 1,80-85, kilóra saccolva is úgy 80-90, barna, tele vitalitással, ha csak egymaga, így szemben, a látványtól független, egészen egészségesnek tűnne. A kisfiú arca, kb. 1 éves, anyja ölében befelé, szinte mellére hajlik, mint aki nem akar látni semmit, a kislányé anyjáéhoz hasonlóan eltorzult, kb. 2 éves, olyan arcé, aki még bírna, de már nem tud sírni. Láthatóan fél a háta mögött üvöltő férfitól, aki helyzetből ítélve, legnagyobb valószínűség szerint is, apja. Ő is néma.

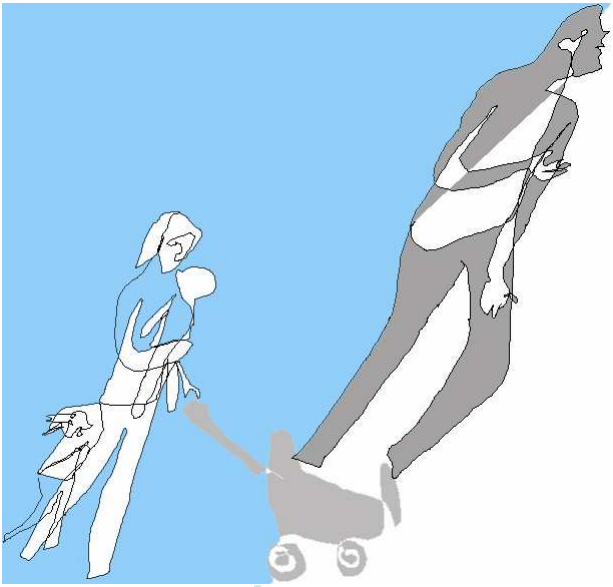

Rövid ez a pillanat, amíg elhaladnak, de még így is érzékelhető, kevés tartja, hogy a férfi a nőnek még szabad felületét tettlegesen is bántalmazza. Tehát, összegezve, a család hallgat… a férj? apa? ordít, követel, rágalmaz. De ki az, aki jobban fél? Melyikben több az önuralom. Kérdem, képes-e bántalmazni olyan ember, aki nem fél. Ember, aki kiszolgáltatott helyzetben nőt bántalmaz, csak gyenge lehet. Szellemi, jellembeli gyengeség.
Csupán a nő eltorzult arca hagy bennem kétséget. Ez a nő is fél, hiába hogy lélekben erős, helyzetéből adódóan is hátrányos, hiszen esélytelen. Ha segítséget kér, azt hiszem gondolkodás nélkül segítek. De az a típus, aki nem kér segítséget. Arcán csupán szégyen és fájlalom. Akinek pedig nincs miért szégyenkezni, hiszen bárhonnan nézve is emberfeletti erővel áldott.

…És még azt mondják, a kislányok apásak. Hát ennek a kislánynak itt és most nem adatott meg fogni apja kezét.

Már az Andrássy úton. Szinte a célpont előtt, egyik kapualjban. Süt a nap, lépcsőféle szegélykiugráson két mosolygós fiatal lány kihívóan vidáman csevegve üldögél. Így ebből a magasságból is pontosan érzékelhető, egyik nyúlánk, vékony, feltűnően fehér arc, egyenes szőke haj, egészen fenékhosszú, másik alacsonyabb, erős, sötét bőr, egészen sötét arc és haj, göndör, vállig érő. Fehér és néger lány. Arcukról sugárzó boldogság.

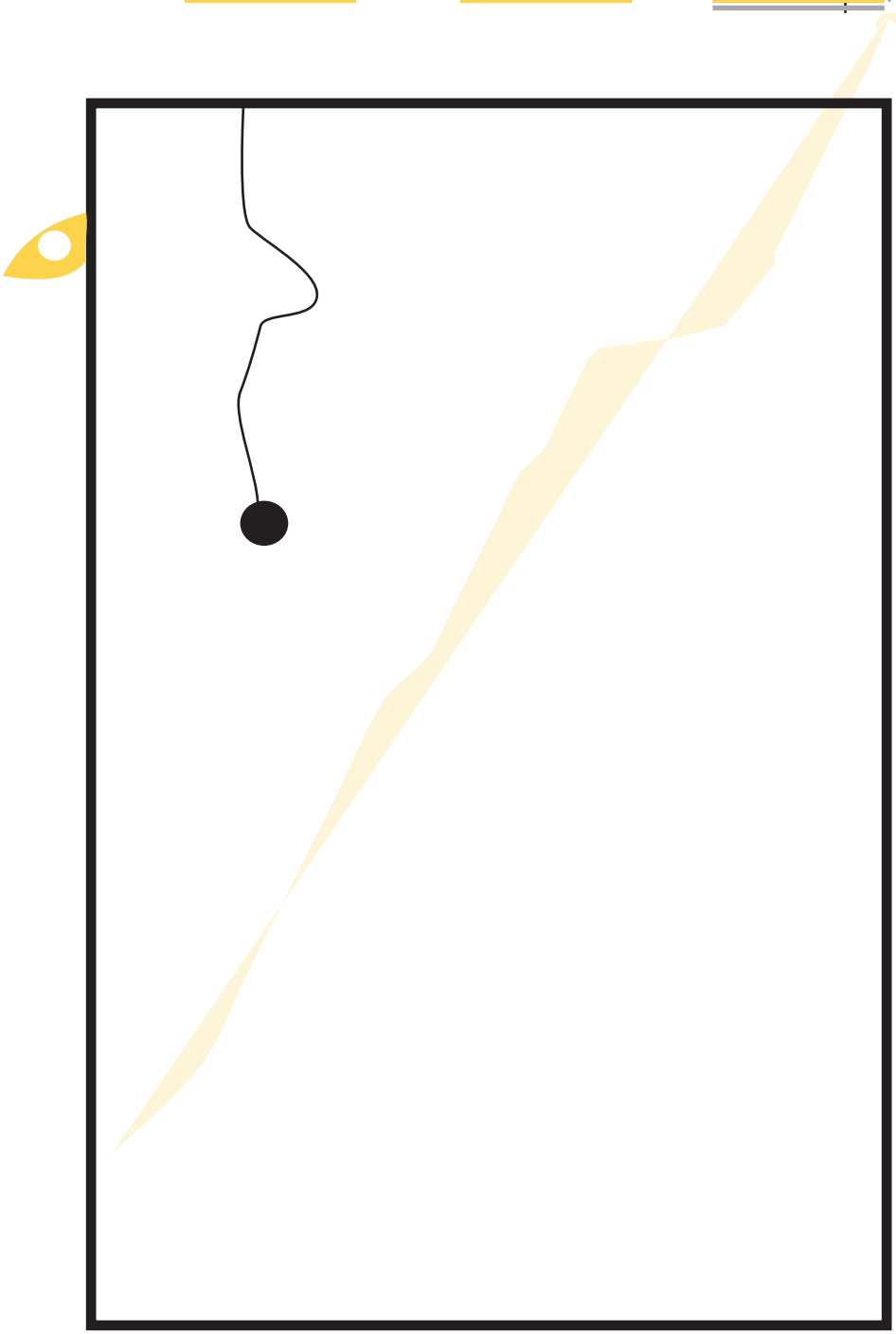

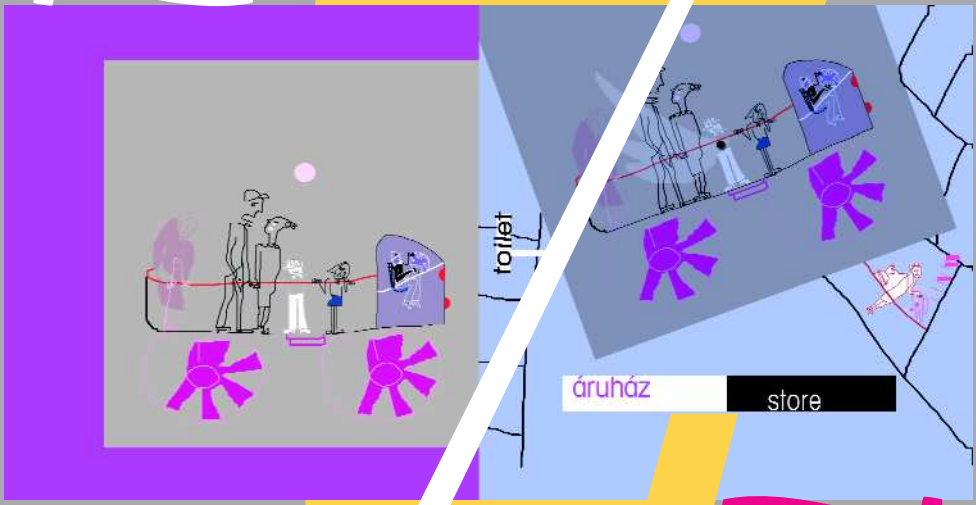
toilet
áruház
store

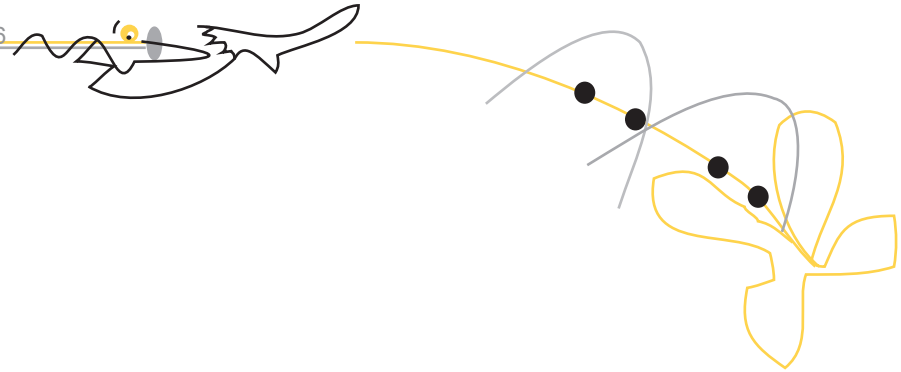

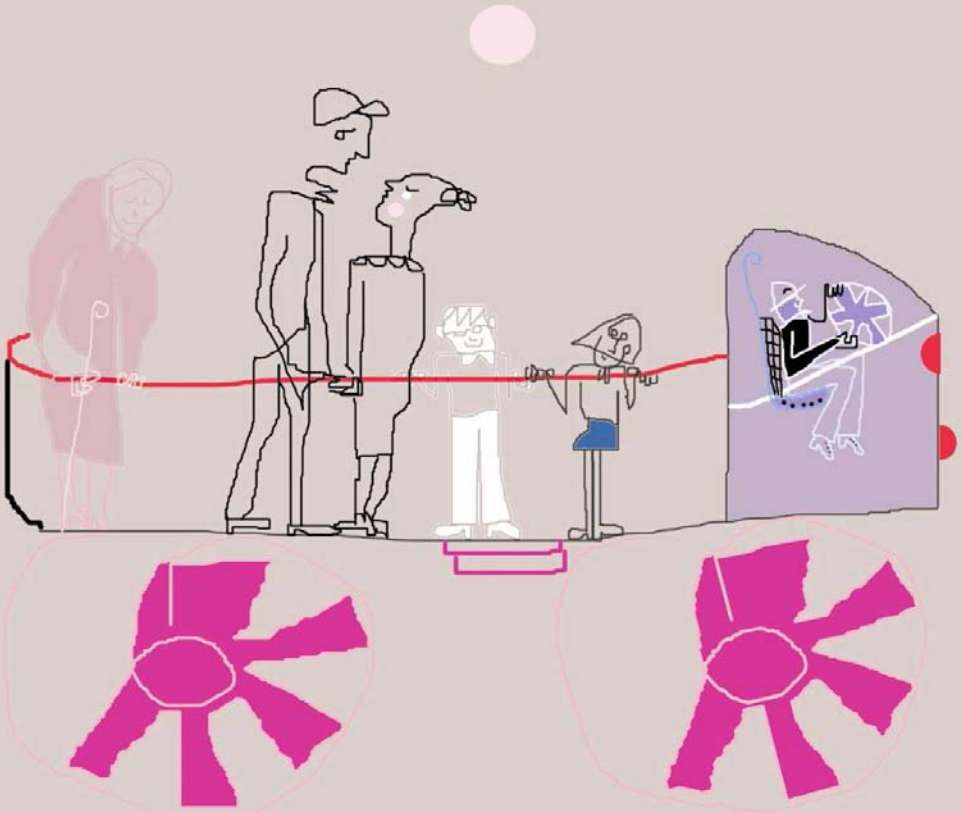

Az álombusz

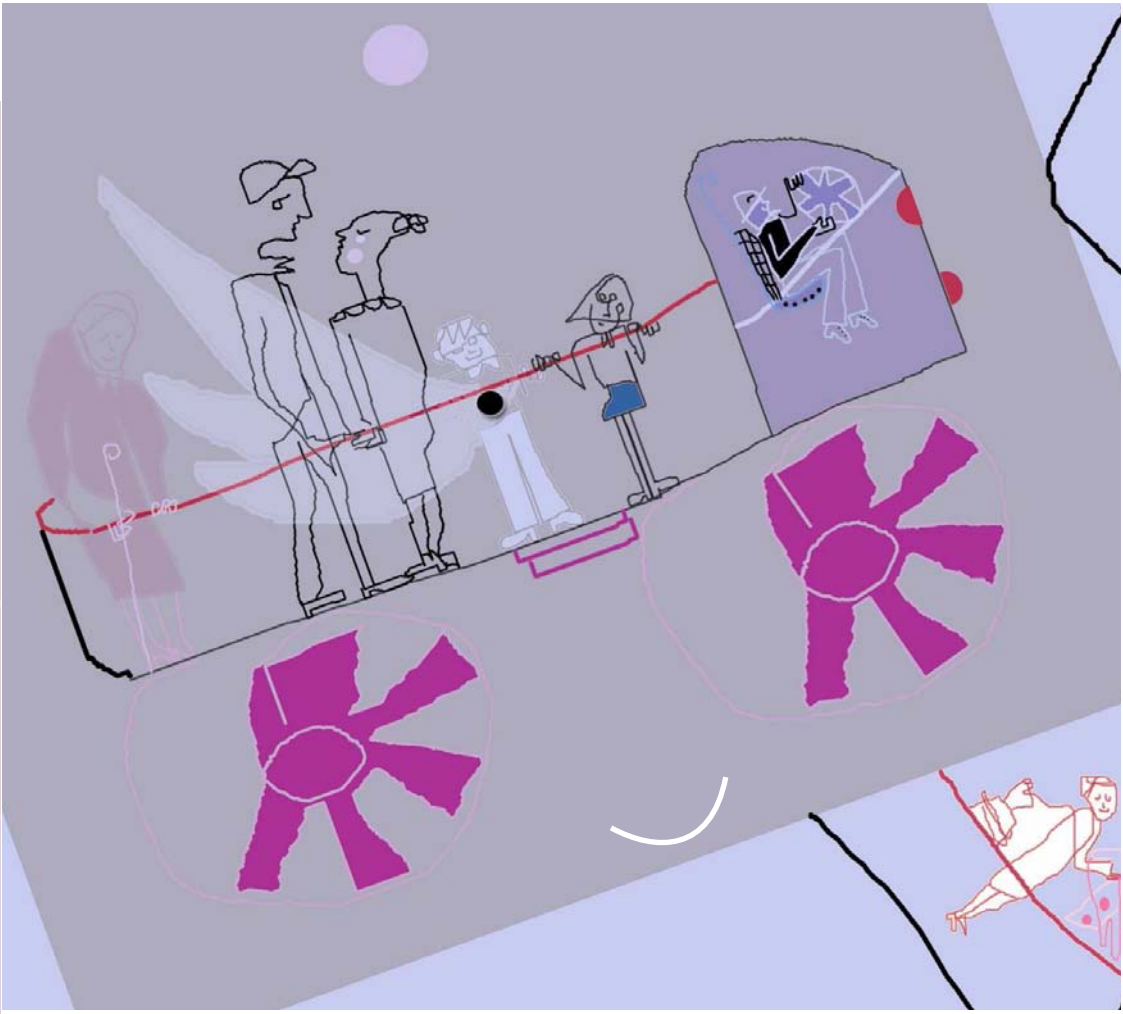

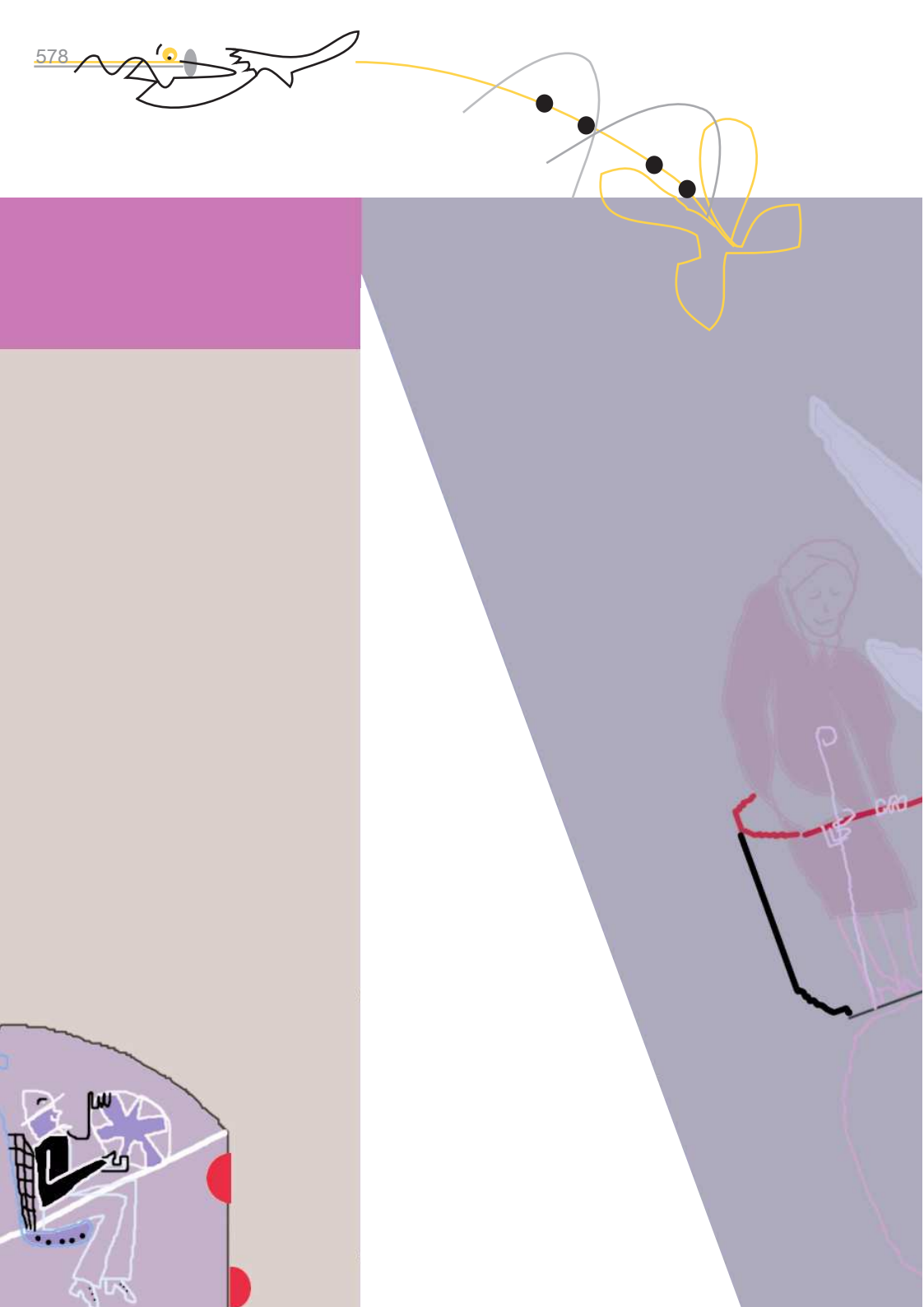

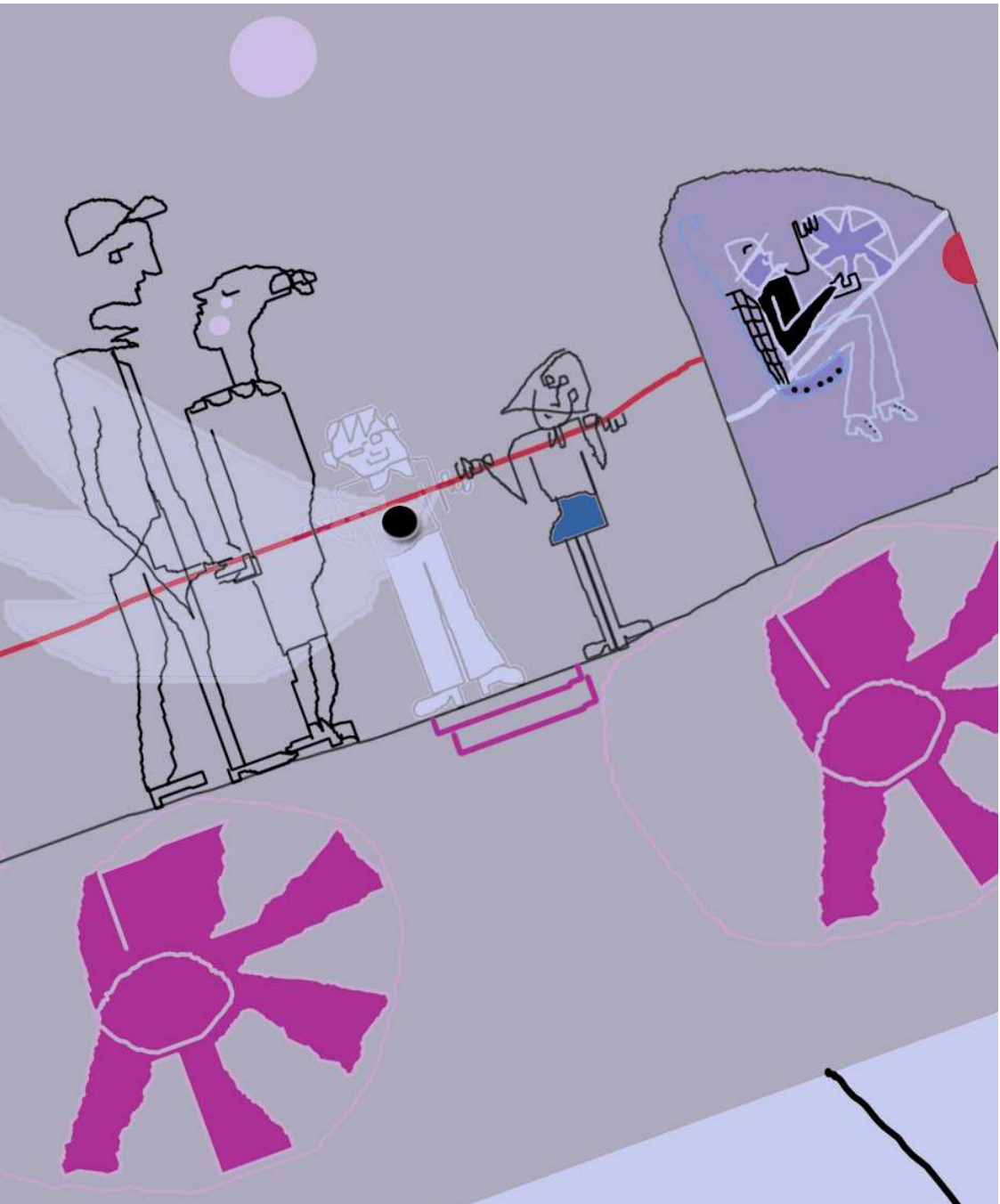

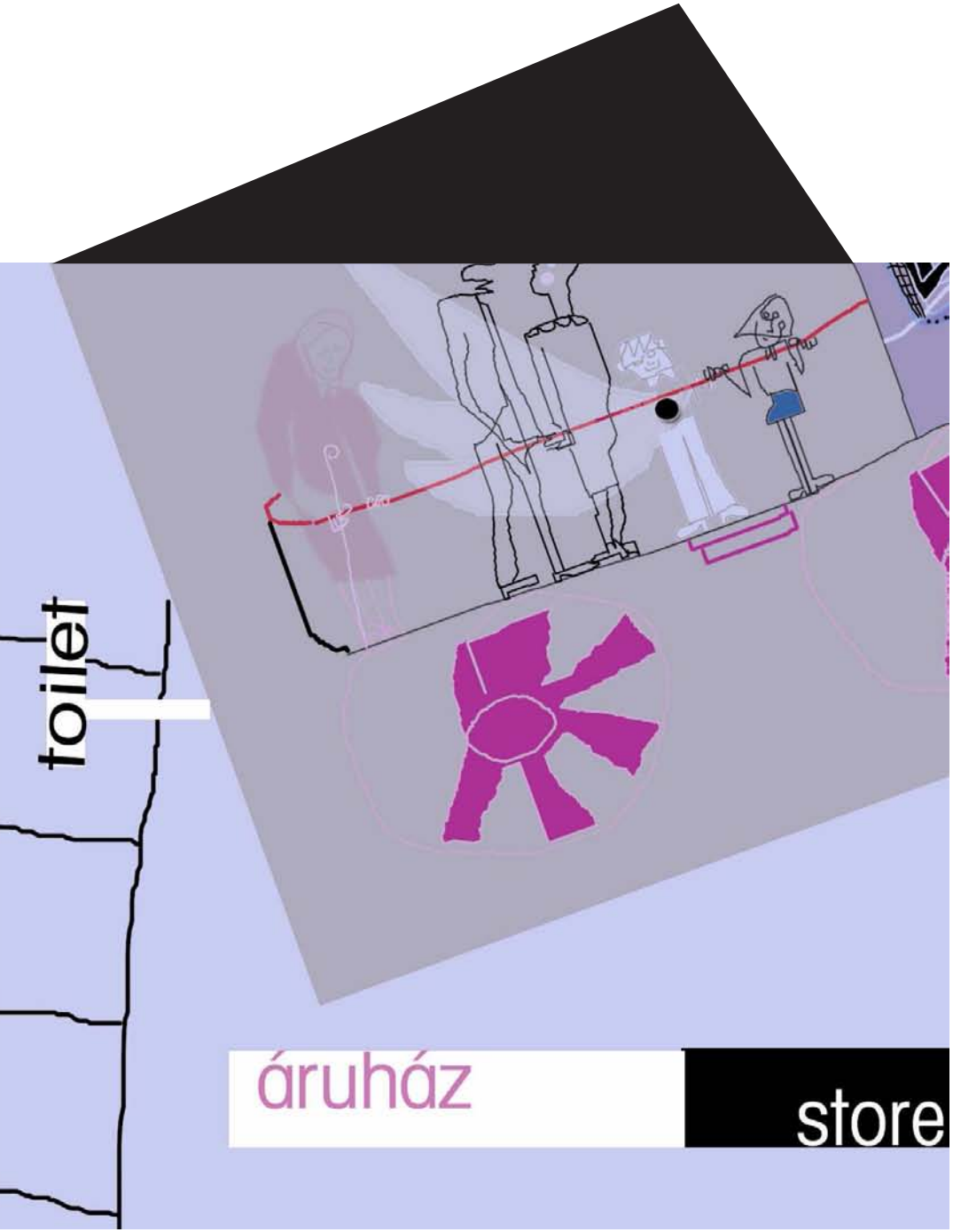
toilet
áruház
store

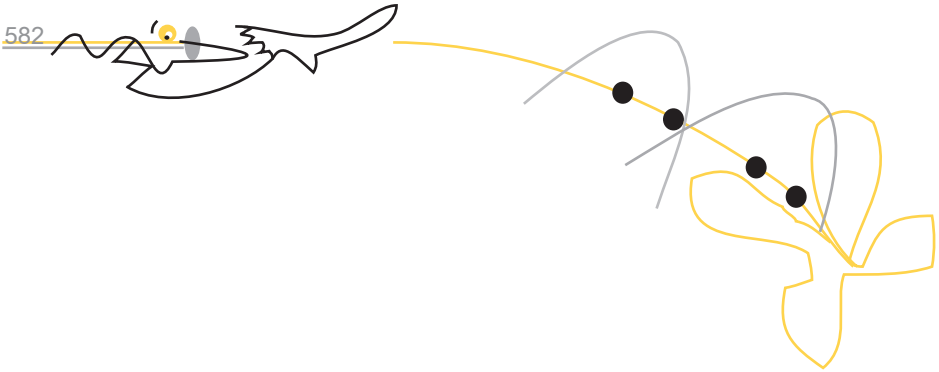

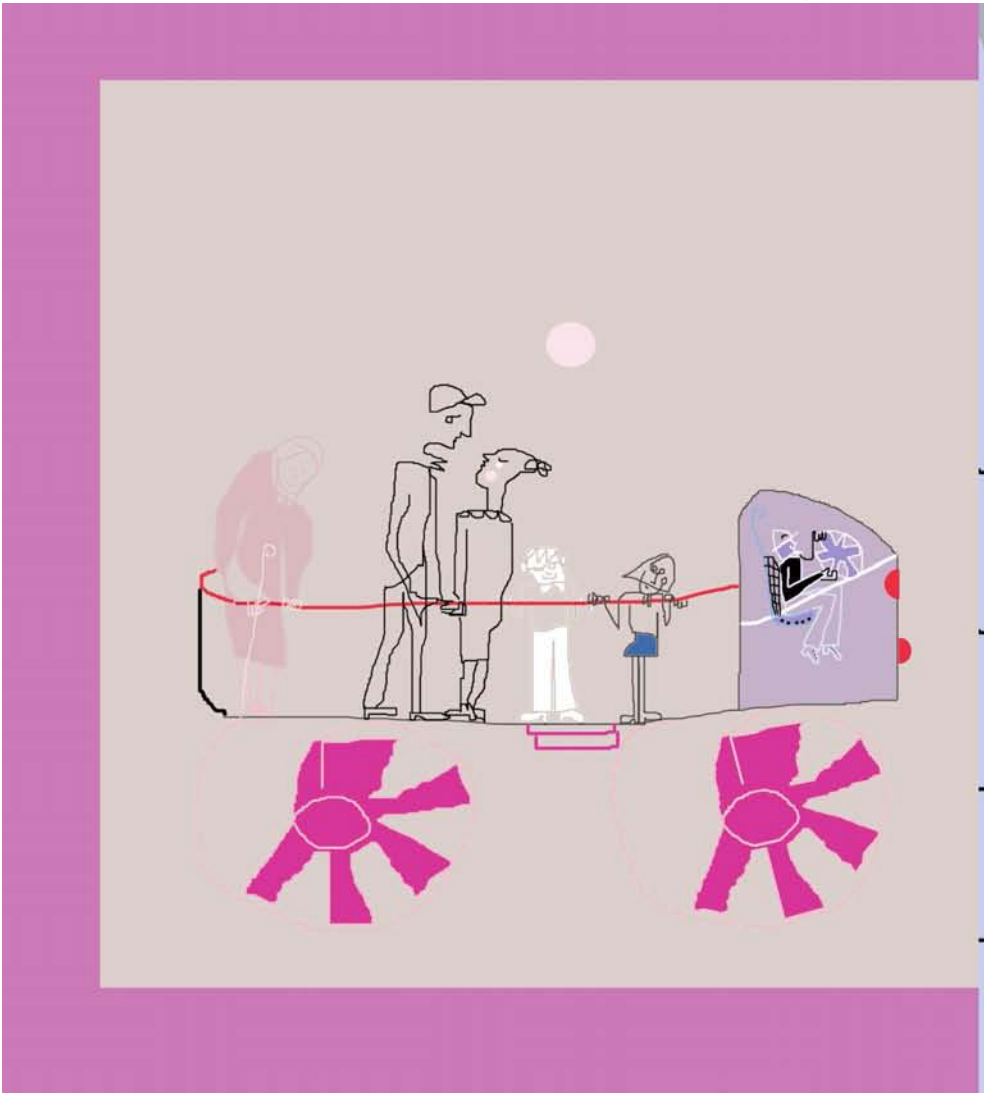

toilet

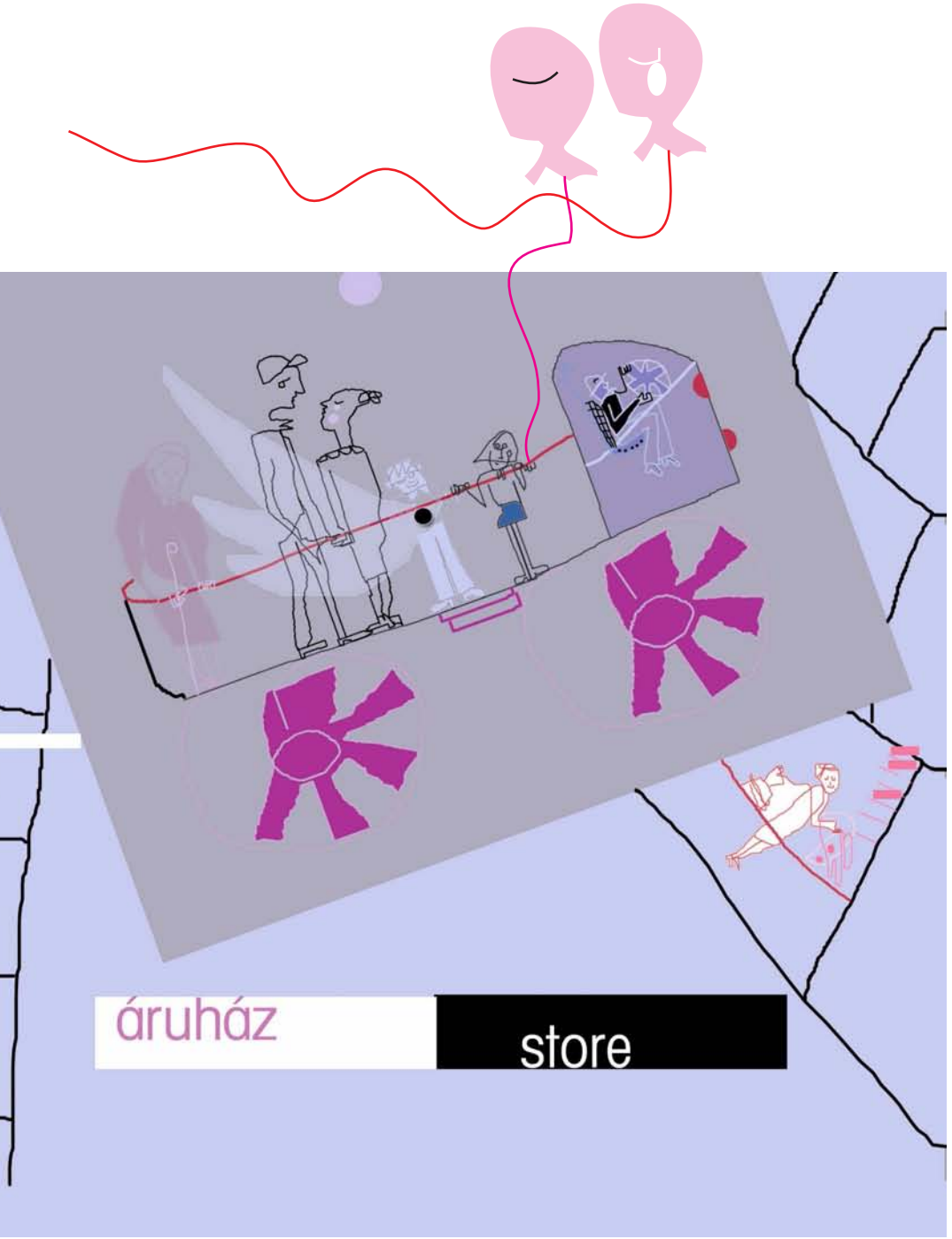
áruház
store

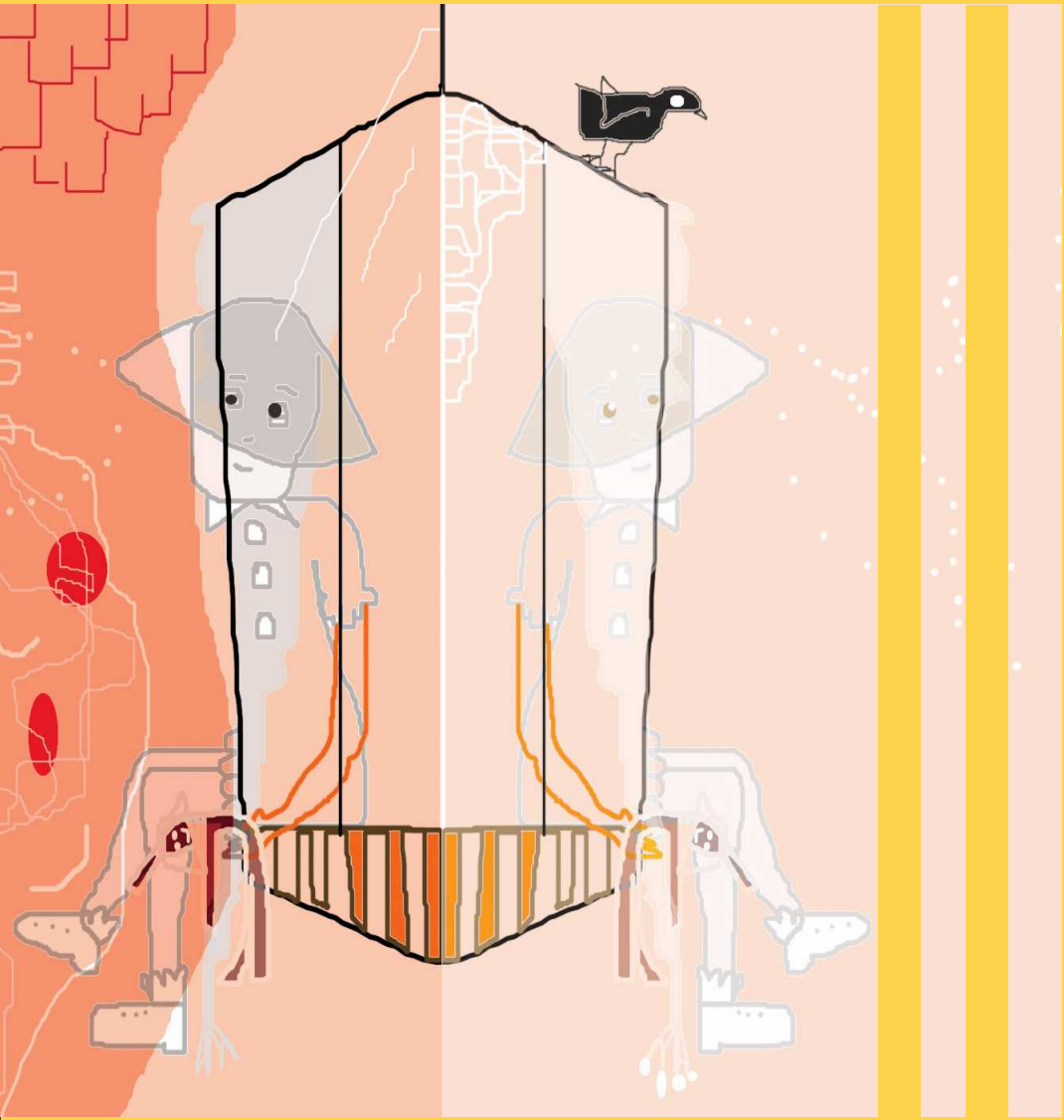

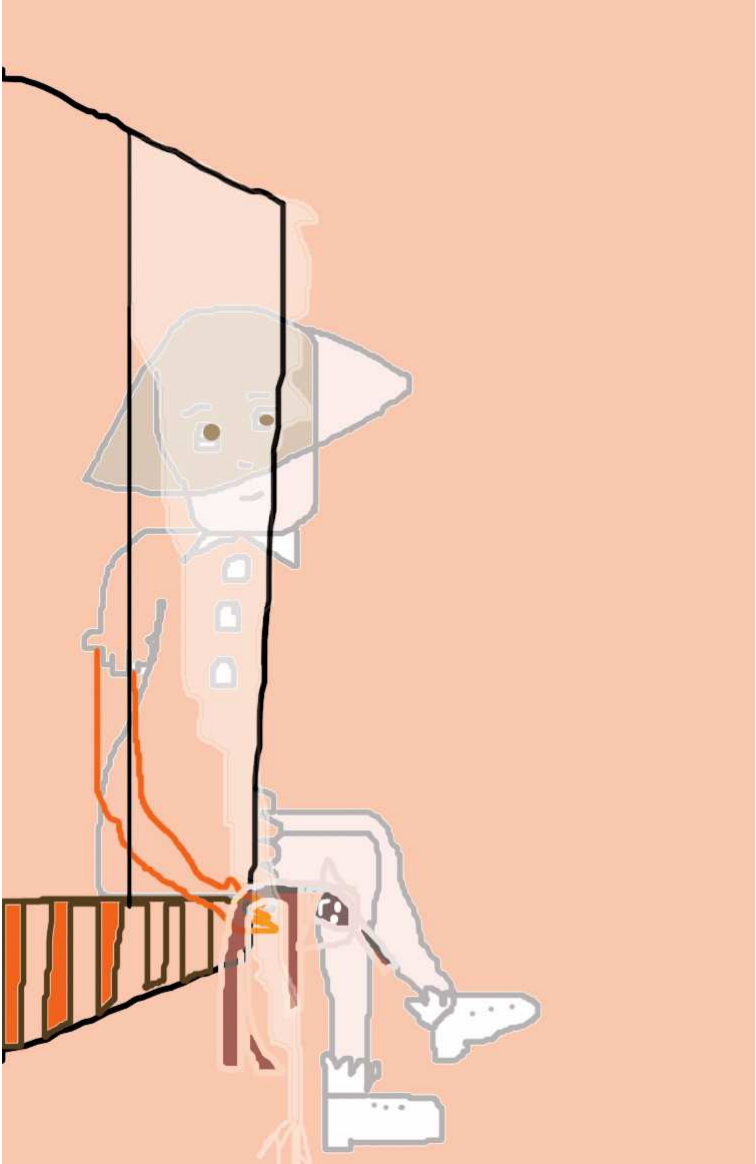

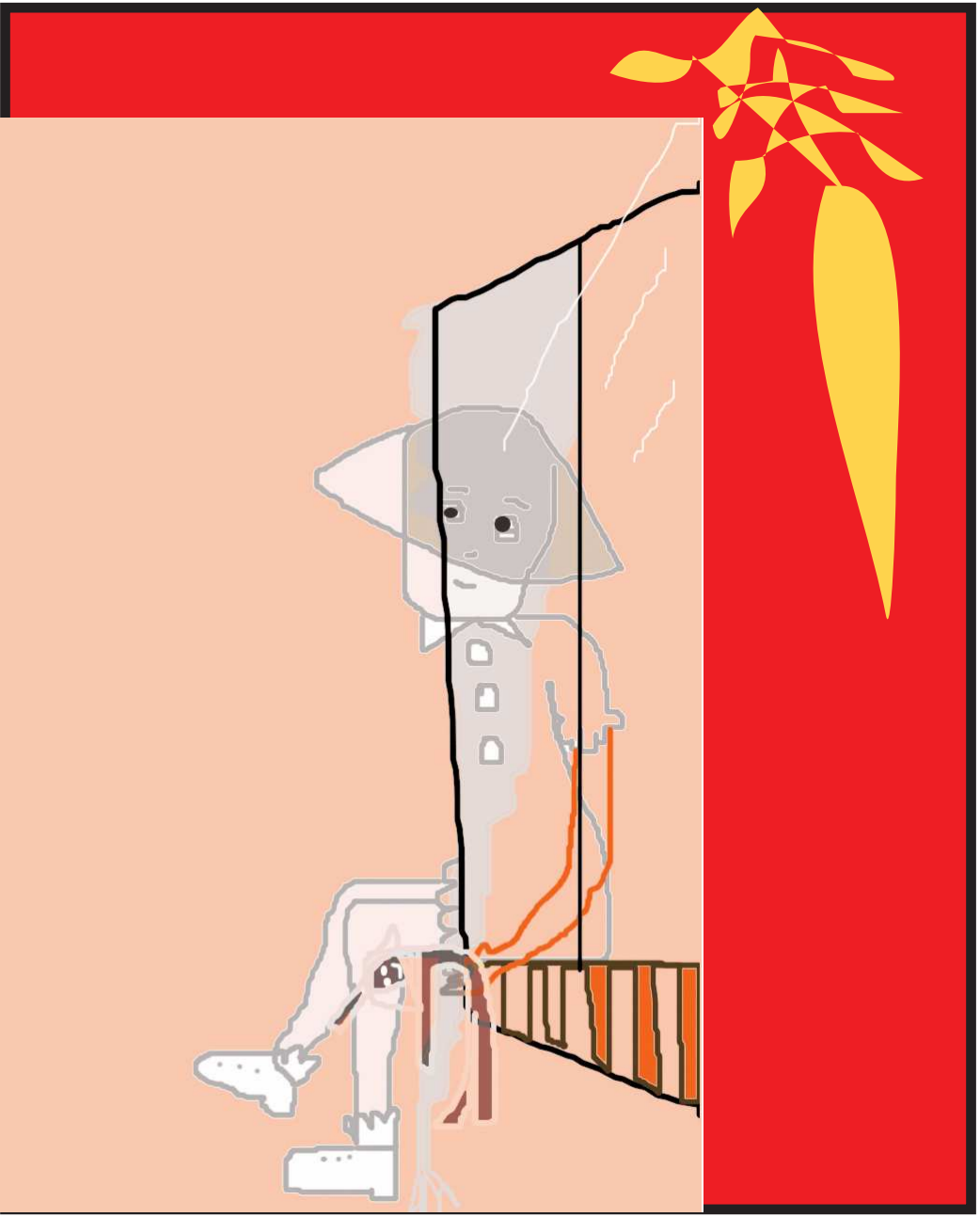

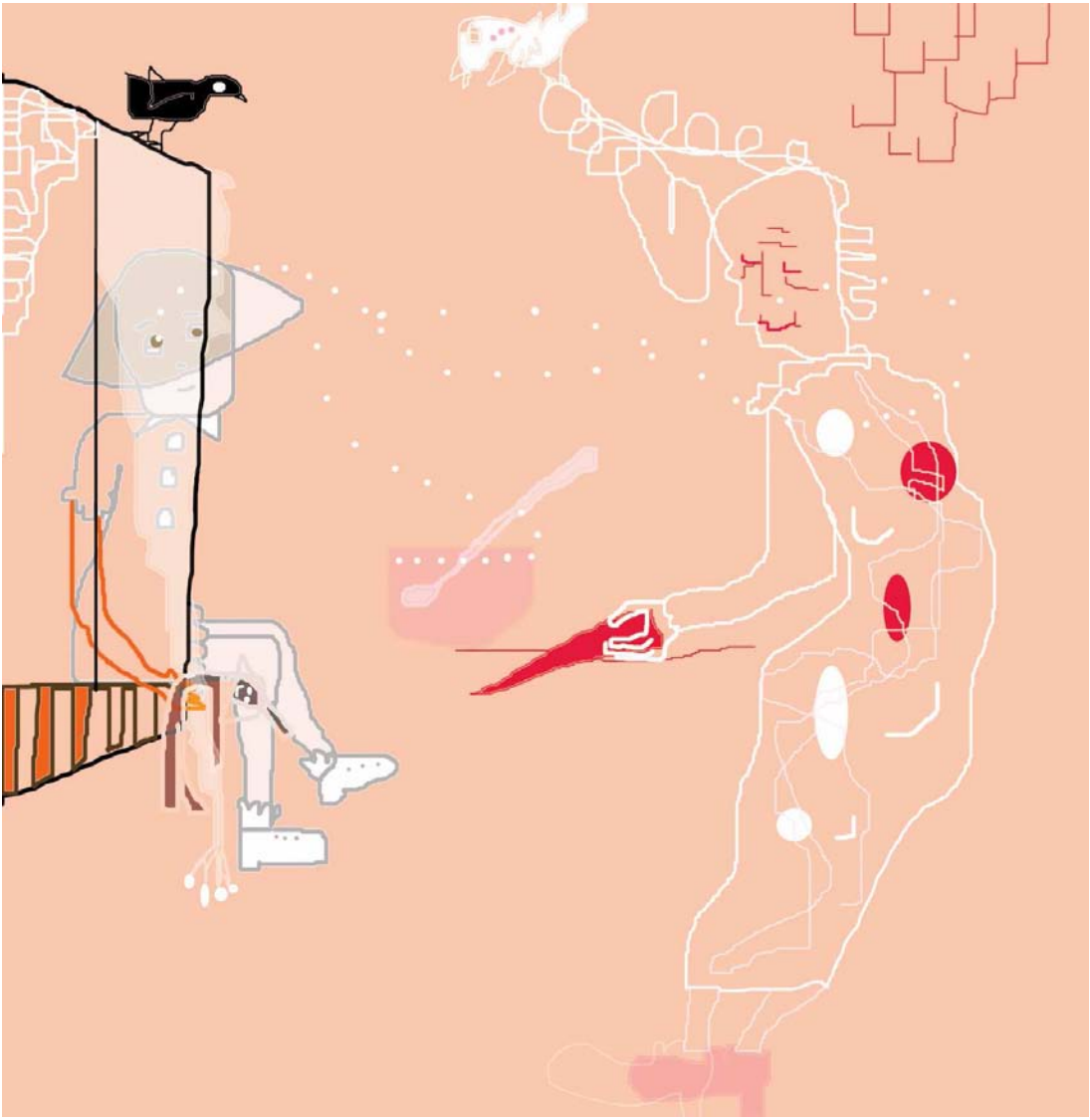

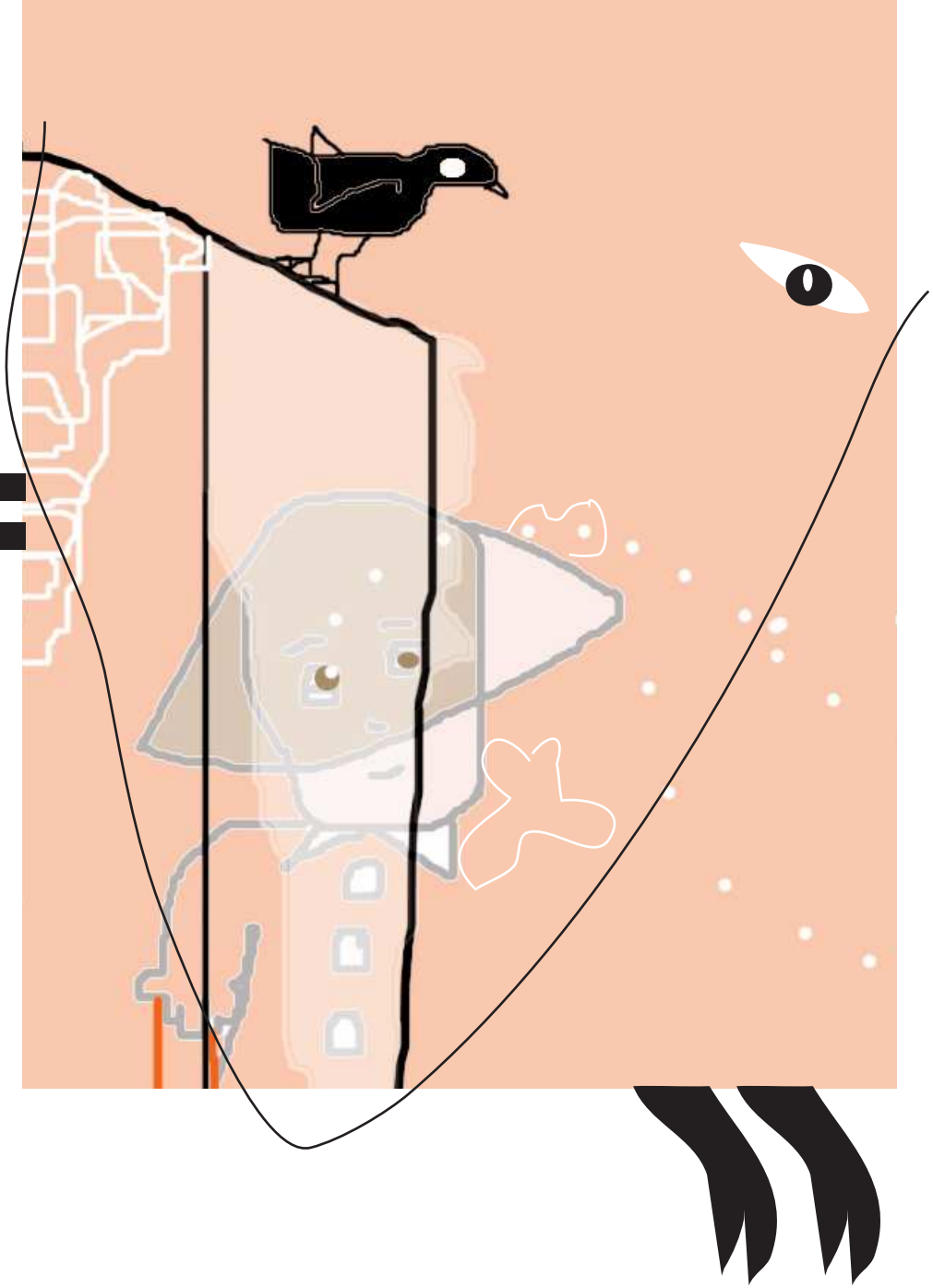

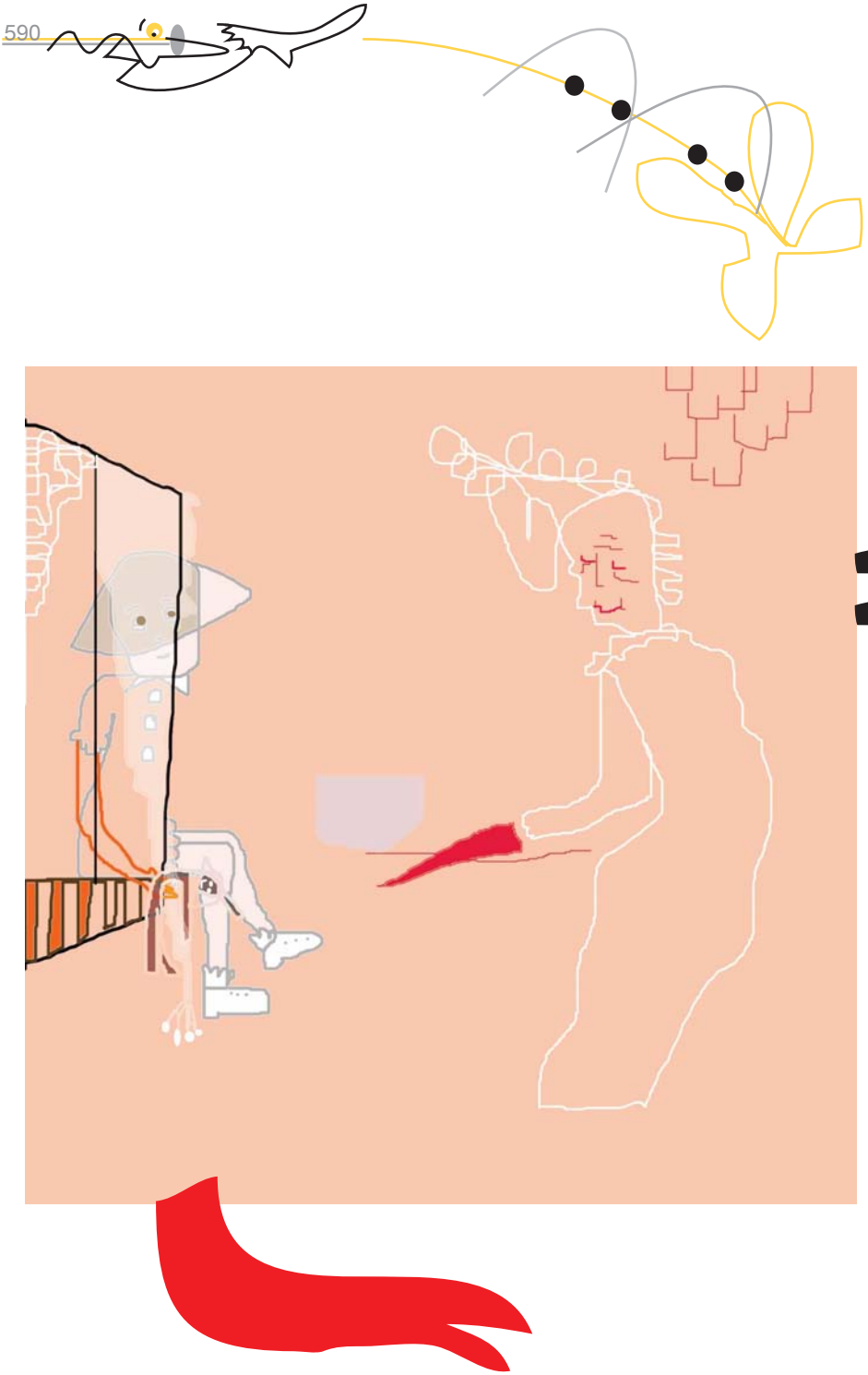

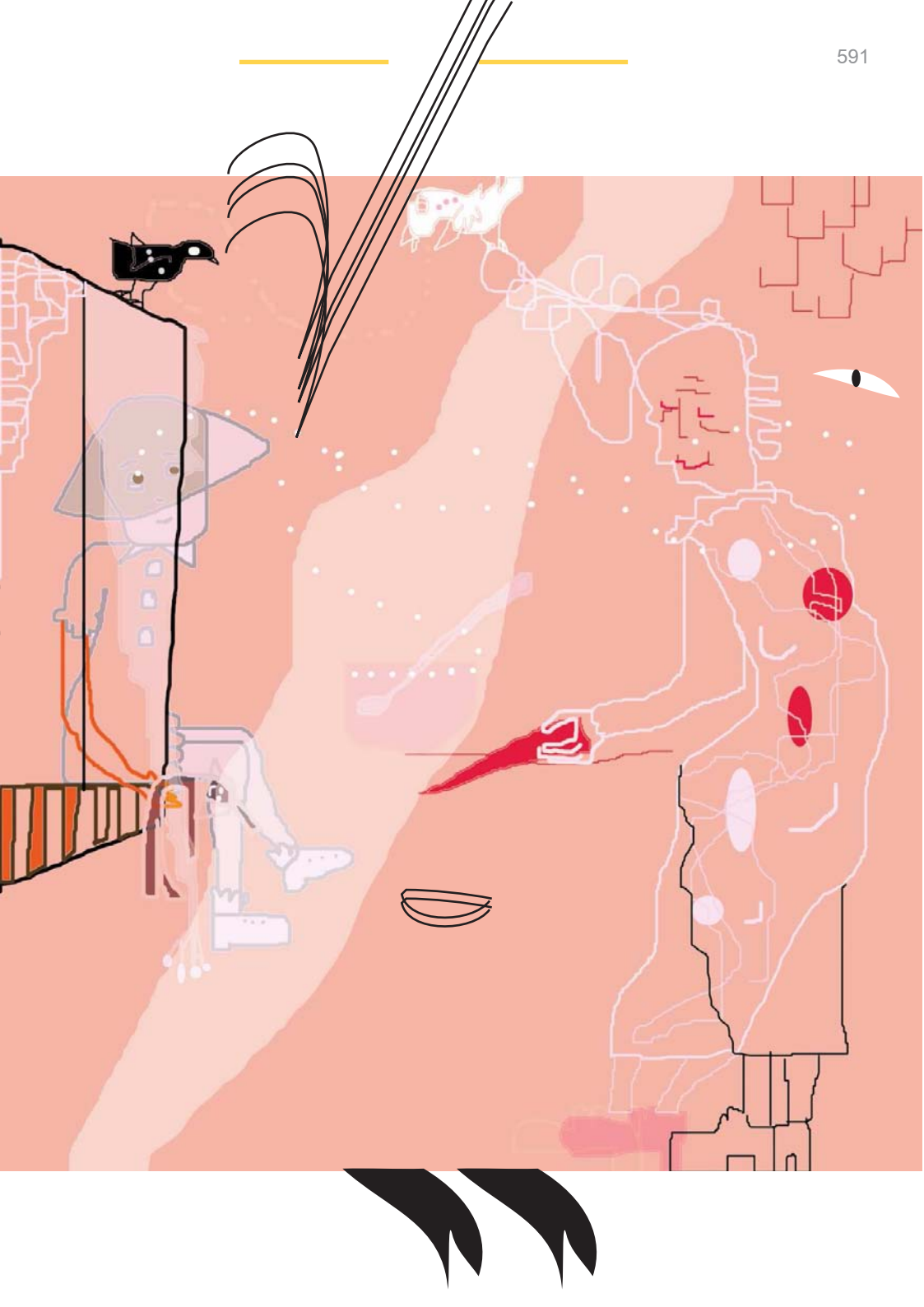

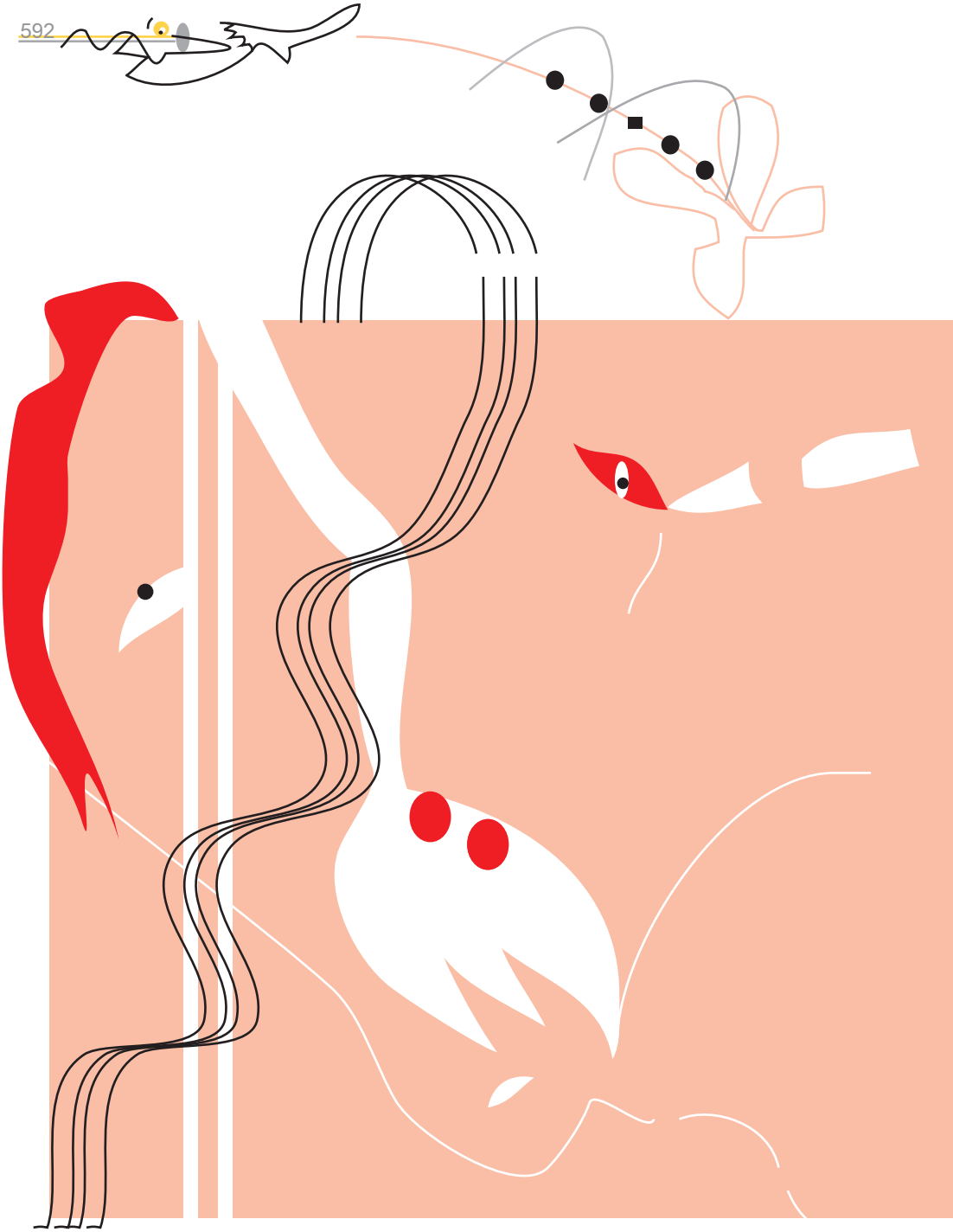

a titok

nőjön helyébe valami más…

(amiről beszélni akartam, most sem beszéltem)

Mint ahogy sohasem voltak magok sem. (alma utca). Azok a régi film felvételek, utcanevek a szalagon. Körte utca - alma… rég elmosódtak, eltörlődtek a felvételről. Ahogy múltkoriban is a film, a képek helyett a semmi a nagy feketeség. Hogy csak keresem, és nincs múlt, eltűnik vele ami még menthető.

A jövő egy utcán feledett fekete gomb. Hiába nyitom tenyerem. A vonalak maradnak. Figyeltem, még csak azt sem mondhatom, mélyülnének. Változás? Minden tenyér már eleve magában rejti a halált. Amit életnek nevezünk, puszta ébren álmodás. A kötél, a kígyó, amelyik becsúszik a lyukba, fel a testen, átszakítja a beleket, csontokat, és mint aki semmivel sem lakott jól, tovább csúszik, kúszik, oda érkezünk, ahonnan az élet elindult.

De hol fejeződik be egyik, és hol kezdődik egy új? Minden megsemmisülés egy új születés, halál a halálban. És színeket látunk. Minden rétegben új, egy újabb szín bújik meg. De mit is akartam mondani...

Amikor eltűnnek a színes rétegek. Amikor már minden szemmel látható réteg eltűnik.
Mackó szeretné látni, inkább tudni, hogy mi történik akkor. Azaz nincs mackó sem, minden csak az én játéka. Mackót is megszülni, nézni, ahogy kilép testéből. Más mackó lesz. Felmegy, sikerül felmennie a létrán, amit előkészítettem. Amit folyamatosan fokról-fokra készít ki nekem, állít szembe velem, hogy minden nap egy kicsit tovább közeledve távolodjék. Amikor összeér, elcsúszik a fok, hogy nem szabad hibának becsusszanni, eltolódásnak lenni, minden apró hiba egy élet áldozat.

Közben az elbolyongott szellem visszatér a húsba, ahonnan kifejtetett, és ez a test, ahogy a szellem terebélyesedik, egyre fogyni kezd.

becsey zsuzsa, 1969
képző- és médiaművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár

korábbi könyvei:

Rózsaszín Nyúl
Nyuszi álma, 2010